

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН СИНЯ ЛУНА

Част 8 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2010

chitanka.info

На Шон Холсепъл, полицейски служител и сродна душа

БЛАГОДАРНОСТИ

На моя съпруг Джонатан, който по времето, когато завърших първата чернова на тази книга, все още ми беше само приятел.

На моята група по творческо писане „Алтернативни историци“: Том Дренън, Дебора Милитело, Рет Макферсън, Марела Сандс, Шарън Шин и Марк Съмнър. Най-добрата група по творческо писане, в която някога съм участвала.

Читателите могат да се свържат с мен на моя уебсайт: www.laurellkhamilton.org.

1

Сънувах хладна плът и чаршафи с цвят на прясна кръв. Звънът на телефона разруши съня, остави само фрагменти от него: проблясък на тъмносини очи; ръце, които се плъзгат по тялото ми; косата му, която пада върху лицето ми като ароматен, благоуханен облак. Събудих се в своя дом на километри от Жан-Клод, но с чувството, че тялото му е притиснато до моето. Напипах телефона върху нощното шкафче, взех го и смънках:

— Ало.

— Анита, ти ли си?

Беше Даниел Зеeman, малкото братче на Ричард. Даниел е на двайсет и четири и е сладък като бебче. Но в него няма нищо бебешко. Някога, преди да предпочета Жан-Клод, Ричард ми беше годеник. Фактът, че бях преспала с другия мъж, осуети светските ни планове. Не че обвинявах Ричард. Не, обвинявах себе си. Това беше едно от малкото неща, за които все още бяхме на едно мнение.

Хвърлих бърз поглед към светещия циферблат на будилника. 3:10 сутринта.

— Какво е станало, Даниел?

Никой няма да ти позвъни десет минути след часа на вещиците, за да ти съобщи добри новини.

Той си пое дъх, сякаш събираше сили за следващата реплика.

— Ричард е в затвора.

Седнах и чаршафът се свлече на купчина в скута ми.

— Какво каза? — бях се разсънила напълно, сърцето ми се разтуптя, адреналинът пулсираше във вените ми.

— Ричард е в затвора — повтори Даниел.

Не го накарах да го каже отново, въпреки че ми се искаше.

— Защо?

— Опит за изнасилване — съобщи ми той.

— Какво?

Даниел повтори. Втория път не ми прозвуча по-смислено.

— Ричард е истински скаут — рекох аз. — По-скоро ще повярвам, че е убил някого.

— Предполагам, че това е комплимент.

— Знаеш какво имам предвид, Даниел. Ричард не би направил нещо подобно.

— Така е — каза той.

— В Сейнт Луис ли е?

— Не, все още е в Тенеси. Направи всичко необходимо, за да получи магистърска степен, и тази вечер го арестуваха.

— Разкажи ми какво е станало.

— Не знам със сигурност — отговори Даниел.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Не ми позволяват да го видя.

— Защо?

— Майка отиде да го види, но не ни позволиха да влезем и двамата.

— Има ли адвокат?

— Казва, че не му е необходим. Твърди, че не го е направил.

— Затворът е пълен с хора, които не са го направили, Даниел. Трябва му адвокат. В противен случай всичко опира до това на кого ще повярват — на него или на жената. Ако е местна, а той не е, значи е загазил.

— Загазил е — рече Даниел.

— По дяволите.

— Има и други лоши новини — продължи той.

Отметнах завивката и се изправих, стиснала здраво телефона.

— Казвай.

— Този месец ще има синя луна. — Изрече го съвсем тихо и не добави нищо повече, но аз разбрах какво има предвид.

Ричард беше алфа върколак. Водачът на местната глутница. Това беше единственият му сериозен недостатък. Скъсахме, защото изяде пред очите ми един човек. Това, което видях, ме накара да се втурна в обятията на Жан-Клод. Бях избягала от върколака при вампира. Жан-Клод беше Господарят на град Сейнт Луис. И определено не беше по човек от двамата. Знам, че между кръвопиец и хищник няма голяма разлика, обаче след хранене между зъбите на Жан-Клод поне не оставаха парчета плът. Малка разлика, но все пак...

Синя луна ще рече второ пълнолуние в рамките на един и същ месец. Обикновено луната не става синя, но именно оттам идва старата поговорка „когато луната посинее“^[1]. Случва се приблизително веднъж на три години. Беше август и до второто пълнолуние оставаха само пет дни. Ричард се владееше много добре, но никога не бях чувала за върколак, пък бил той и Улфрик^[2], водач на глутница, който е в състояние да се пребори с преобразяването си в нощта на пълнолунието. Независимо в какво животно се превръщат, ликантропите^[3] си остават ликантропи. Подвластни са на пълната луна.

— Трябва да го измъкнем от затвора преди пълнолунието — отбеляза Даниел.

— Аха — съгласих се аз.

Ричард пазеше в тайна истинската си същност. Той преподаваше естествени науки на седмите и осмите класове. Ако се разбере, че е върколак, щеше да загуби работата си. Беше незаконно да уволнят някого, защото е болен, и то от мъгляво заболяване като ликантропията, но щяха да го направят. Никой не иска на децата му да преподава чудовище. Да не говорим, че единственият от семейството на Ричард, който беше посветен в тайната му, беше Даниел. Мама и татко Зеeman не знаеха нищо за нея.

— Дай ми някакъв номер, на който мога да те намеря — казах аз. Издиктува ми.

— Значи ще дойдеш — рече той.

— Аха.

Даниел въздъхна.

— Благодаря. Мама е бясна, но това не е достатъчно. Трябва ни някой, който е запознат с правната система.

— Докато пътувам към теб, един приятел ще ти се обади и ще ти каже името на добър местен адвокат. Когато пристигна, вече може да си уредил пускането му под гаранция.

— Стига да е съгласен да се види с адвоката — рече Даниел.

— Да не си е загубил ума?

— Смята за достатъчно, че истината е на негова страна.

Звучеше типично като за Ричард. Имаше и друга причина да скъсаме. Той се придържаше към идеали, които са били безполезни дори когато са били на мода. Истината, справедливостта и

американският начин на живот със сигурност не постигаха резултат в правната система. Парите, властта и късметът бяха печеливши. Или наличието на човек, който е част от системата и е на твоя страна.

Аз бях езекутор на вампири. Беше ми позволено да преследвам и убивам вампири, стига да е издадена съдебна заповед за езекуцията им. Разрешителното ми важеше за три щата. Тенеси не беше сред тях. Но ченгетата по правило се отнасяха към езекуторите с по-голямо уважение, отколкото към обикновените граждани. Ние рискувахме живота си и обикновено водехме по точки в убийствата. Разбира се, имаше хора, които не смятаха убийствата на вампири за истински убийства. Убийството трябваше да е на човек, за да се брои.

— Колко бързо можеш да дойдеш? — попита Даниел.

— Имам да свърша това-онова тук, но ще се видим днес преди обяд.

— Надявам се, че ще успееш да вразумиш Ричард.

Срещала съм се с майка им, при това повече от веднъж, затова казах:

— Изненадана съм, че Шарлот не е в състояние да го вразуми.

— Откъде според теб му хрумна „истината ще те спаси“? — попита Даниел.

— Страхотно. Ще се видим там, Даниел.

— Трябва да тръгвам — той внезапно прекъсна връзката, сякаш се страхуваше да не го хванат, че говори с мен.

Сигурно в стаята беше влязла майка му. Господин и госпожа Зееман имаха четирима синове и една дъщеря. Всичките им синове бяха високи над метър и осемдесет. Дъщерята беше метър седемдесет и два сантиметра. Всички бяха пълнолетни. И всички се страхуваха от майката. Не в буквалния смисъл, но Шарлот Зееман командваше вкъщи. Беше ми достатъчна една семейна вечеря, за да го разбере.

Затворих телефона, светнах лампата и започнах да събирам багажа си. Докато хвърлях нещата в един куфар, се запитах защо, по дяволите, го правя. Можех да отговоря, че е заради Ричард, третата личност в триумвирата на силата, който Жан-Клод беше създал между нас. Господар на вампирите, Улфрик, или вълчи крал, и некромант^[4]. Некромантът съм аз. Бяхме свързани толкова силно помежду си, че понякога нахлувахме случайно в сънищата си. А понякога не толкова случайно.

Но аз не се впусках в спасителна мисия, защото Ричард беше част от нашия триумвират. Трябваше да призная поне пред себе си, че още го обичах. Не по начина, по който обичах Жан-Клод, но любовта ми беше също толкова реална. Той беше в беда и аз щях да се опитам да му помогна. Просто. Сложно. Болезнено.

Зачудих се какво ще си помисли Жан-Клод, щом разбере, че съм захвърлила всичко, за да тръгна да спасявам Ричард. Нямаше значение. Щях да отида, вече го бях решила. Но се замислих как ще се почувства моят възлюблен вампир. Сърцето му не туптеше постоянно, но все още можеше да бъде разбито.

Любовта е гадно нещо. Понякога те кара да се чувстваш добре. Друг път е още една причина да страдаш.

---

[1] Игра на думи на базата на английска поговорка, която означава „много рядко“, „от дъжд на вятър“. — Б.пр. ↑

[2] Най-силният алфа-мъжкар, водачът, кралят. — Б.пр. ↑

[3] Хора, които са прокълнати при всяко пълнолуние да се превръщат във вълци; върколаци (мит.). — Б.пр. ↑

[4] Магьосник, който има власт над духовете на мъртвите. — Б.пр. ↑

2

Започнах да въртя телефони. Приятелката ми Кетрин Мейсън-Джилет беше адвокат. Помагала ми е многократно, когато се е налагало да давам свидетелски показания на полицията за мъртвец, на когото съм помогнала да умре. До този момент не съм лежала в затвора. По дяволите, даже не са ме съдили. Как съм го постигнала? Чрез лъжи.

Боб, съпругът на Кетрин, вдигна телефона на петото позвъняване, а гласът му беше толкова сънен, че звучеше почти неразбираемо. Досетих се с кого говоря единствено по басовото ръмжене. И двамата се разсънваха трудно.

— Боб, Анита е. Трябва да говоря с Кетрин. По работа.

— От полицейски участък ли се обаждаш? — попита ме той.

Нали виждате, Боб ме познава добре.

— Не, този път не се нуждая от адвокат за себе си.

Не ме попита нищо повече. Само каза:

— Ето ти Кетрин. Ако си мислиш, че не съм любопитен, грешиш, но Кетрин ще ми разкаже всичко, щом приключите разговора.

— Благодаря, Боб.

— Анита, какво има? — гласът на Кетрин звучеше нормално. Тя беше криминален адвокат на частна практика. Беше свикнала да я будят по никое време. Не ѝ харесваше, но се окопитваше бързо.

Съобщих ѝ лошите новини. Тя познаваше Ричард. Харесваше го, и то доста. Не проумяваше защо съм го зарязала заради Жан-Клод. А на мен ми беше малко трудно да ѝ обясня, след като не можех да ѝ кажа, че Ричард е върколак. Да го вземат мътните, даже да ѝ го кажех, пак щеше да ми е трудно да ѝ обясня.

— Карл Белисариус — рече тя, когато свърших. — Той е един от най-добрите криминални адвокати в щата. Познавам го лично. Не си подбира толкова внимателно клиентите като мен. Част от клиентите му са известни криминални личности, но е читав.

— Можеш ли да се свържеш с него, за да започне работа по случая? — попитах аз.

— За целта трябва да вземеш позволение от Ричард, Анита.

— Не мога да придумам Ричард да си наеме нов адвокат, преди да съм се видяла с него. Когато става дума за престъпление, времето винаги е ценно, Кетрин. Не може ли Белисариус поне да задвижи нещата?

— Знаеш ли дали в момента Ричард има адвокат?

— Даниел спомена, че той е отказал да се види с адвоката си, така че вероятно има.

— Дай ми номера на Даниел и ще видя какво мога да направя — каза тя.

— Благодаря, Кетрин, наистина.

Тя въздъхна.

— Знам, че си готова на всичко за приятелите ти, толкова си им предана. Но сигурна ли си, че този път мотивите ти са само приятелски?

— Какво имаш предвид?

— Още го обичаш, нали?

— Без коментар — отсякох аз.

Кетрин се изсмя тихо.

— Без коментар. В случая заподозряната не си ти.

— Ти го казваш.

— Добре, ще направя каквото мога. Обади ми се, когато пристигнеш там.

— Дадено — казах аз, приключих разговора и набрах номера на службата си.

Убиването на вампири ми беше само странично занимание. Възкресявах мъртъвци за „Съживители“ ООД — първата фирма за съживяване в страната. И най-печелившата. Заслугата за това бе отчасти на шефа ни Бърт Вон. Той можеше да накара всеки долар да се раздвижи и да запее. На Бърт не му харесваше, че отделям все повече време да помагам на полицията за разкриването на свръхестествени престъпления. Нямах да се зарадва, че ще отсъствам от града неопределено дълго по лична работа. Бях доволна, че се обаждам в офиса в малките часове на нощта, защото нямаше да има възможност да ме навика лично.

Ако Бърт продължаваше да ме тормози, щях да бъда принудена да напусна, а не исках. Трябваше да възкресявам зомбита. Това не е мускул, който ще атрофира, ако не бъде използван. Това е вродена способност. Ако не я използвам, силата ми ще ме напусне. В колежа имаше един професор, който се самоуби. През следващите три дни — времето, което обикновено е необходимо на душата, за да напусне района — никой не намери тялото му. Една нощ трупът се дотътри в стаята ми в общежитието. На следващия ден съквартирантката ми се премести в друга стая. Не си падаше по приключенията.

Щях да възкресявам мъртвите, така или иначе. Нямах избор. Но репутацията ми беше достатъчно добра, за да мина на свободна практика. Щеше да ми е нужен бизнес мениджър, но и без такъв щях да се оправя. Лошото бе, че не исках да напускам. Някои от най-близките ми приятели работеха в „Съживители“ ООД. Освен това вече бях преживяла достатъчно промени за една година.

Аз, Анита Блейк, бичът на немъртвите — човекът с повече вампирски убийства от всеки друг ексекUTOR в страната, — ходех с вампир. Иронията беше почти поетична.

Звънецът на входната врата иззвъня. Сърцето ми се качи в гърлото. Беше обичаен звук, но не и за 3:45 сутринта. Зарязах пълния донякъде куфар върху неоправеното ми легло и отидох във всекидневната. Белите ми мебели бяха разположени върху великолепен персийски килим. Възглавници в ярки цветове лежаха небрежно по дивана и върху стола. Мебелировката беше моя. Килимът и възглавниците ми бяха подарък от Жан-Клод. Усетът му за стил винаги щеше да бъде по-добър от моя. Защо да споря с него?

Входният звънец иззвъня отново. И аз пак подскочих, защото позвъняването беше настойчиво, беше в необичаен час и вече бях на нокти заради новините около Ричард. Тръгнах към вратата с любимия си деветмилиметров браунинг „Хайпауър“ в ръка; беше с освободен предпазител и бе насочен към пода. Вече бях почти до вратата, когато осъзнах, че съм по нощница. С пистолет, но не и с халат. По-важните неща бяха с предимство.

Стоях боса върху великолепния килим и се чудех дали да не се върна обратно в спалнята, за да си облека халата или да обуя дънки. Каквото и да е. Ако бях с някоя от обичайните си супер широки тениски, щях да отворя вратата, без много да му мисля. Но бях с черна

сатенена нощница с тънки презрамки. Стигаше ми почти до коленете. Един и същ размер не стои еднакво на всички. Тя покриваше всичко, но не беше най-подходящото облекло за отваряне на вратата. Майната му.

Извиках:

— Кой е?

Лошите момчета обикновено не използват звънеца.

— Жан-Клод е, *ma petite*^[1].

Зяпнах. Нямах да съм по-изненадана, ако ми беше отговорило някое лошо момче. Какво търсеше той тук?

Върнах пистолета на предпазител и отворих вратата. Сатенената нощница ми беше подарък от Жан-Клод. Беше ме виждал и с по-малко дрехи. Нямахме нужда от халата.

Отворих вратата и ето го и него. Сякаш бях илюзионист, който е дръпнал завесата, за да покаже любимия си асистент. Щом го зърнах, дъхът ми секна.

Ризата му бе с класическа кройка, закопчани маншети и обикновена яка. Беше червена, а яката и маншетите бяха от ален сатен. Самата риза беше от някаква тънка материя, така че голите му ръце, гърди и кръст прозираха под ефирния червен плат. Черната коса падаше на раменете му на къдрици, които изглеждаха още по-тъмни и наситени на фона на червената риза. Дори тъмносините му, почти черни очи изглеждаха по-сини заради червеното. Харесваше ми да се облича в този цвят и той го знаеше. Беше промушил червен шнур през гайките на колана на черните си джинси. Шнурът бе вързан на панделка от едната страна на кръста му. Черните му ботуши стигаха до бедрата, обгърнали в кожа дългите му стройни крака почти до слабините.

Когато бях далече от Жан-Клод, далече от тялото и гласа му, изпитвах безпокойство и смут от факта, че излизам с него. Когато бях далече от Жан-Клод, можех да си внуша, че ми е безразличен... почти. Но не и когато бях с него. Когато бях с него, сърцето ми падаше в петите и трябваше да полагам големи усилия, за да не възкликна: „Божичко!“

Стигнах до компромисното:

— Изглеждаш поразително както винаги. Какво търсиш тук, след като ти казах да не идваш тази нощ?

Исках да го обгърна като дреха и да го оставя да ме пренесе през прага, увиснала на врата му подобно на маймунка. Но нямаше да го направя. Достоинството ми щеше да пострада. Освен това бях леко стресната колко силно го желая... и колко често. Желаях го като някакъв нов наркотик. Не беше заради вампирските му сили. А заради добрата старомодна похот. Но пак си беше страшничко, затова бях определила известни параметри. Правила. Обикновено той се съобразяваше с тях.

Жан-Клод се усмихна и това беше усмивката, която обожавах и от която се ужасявах. Усмивката му подсказваше, че си мисли за разни порочни неща: неща, които двама или повече души може да правят в сумрачни стаи, където чаршафите миришат на скъп парфюм, пот и други телесни течности. Тази усмивка никога не ме беше карала да се изчервявам, преди да започнем да правим секс. Понякога бе достатъчно той да се усмихне и по кожата ми плъзваше топлина, сякаш бях на тринайсет, а той — първото ми увлечение. Жан-Клод намираше това за очарователно. А мен ме смущаваше.

— Ах ти, кучи сине — казах нежно аз.

Усмивката му стана по-широка.

— Прекъснаха съня ни, *ma petite*.

— Знаех си, че присъствието ти в сънищата ми не е случайно — рекох аз.

Думите ми прозвучаха враждебно и това ми достави удоволствие. Защото горещият летен вятър навяваше аромата на одеколона му право в лицето ми. Беше екзотичен, с едва доловимо ухание на цветя и подправки. Понякога перях с нежелание чаршафите си, защото не исках да загубя мириса му.

— Помолих те да носиш моя дар, така че да мога да те сънувам. Знаеше какво целях. Ако твърдиш друго, значи лъжеш. Да вляза ли?

Бях го канила толкова много пъти, че можеше да прекрачи прага ми и без покана, но това се беше превърнало в нещо като игра между нас. Официално потвърждение, че всеки път, когато влиза, го желая. Това ме дразнеше и същевременно ми доставяше удоволствие, както почти всичко, свързано с Жан-Клод.

— Може да влезеш.

Той мина покрай мен. Забелязах, че отзад черните му ботуши са пристегнати с връзки, нанизани по цялата им дължина. Черните му

джинси прилепваха плътно на задника му, така че нямаше защо да гадая дали е гол отдолу.

Жан-Клод заговори, без да се обръща:

— Не бъди толкова кисела, *ma petite*. Можеш да не ме допускаш в сънищата си — после се обърна и очите му бяха пълни с тъмна светлина, която нямаше нищо общо с вампирските му способности. — Но ти ме посрещна в тях с отворени обятия.

Изчервих се за втори път през последните има-няма пет минути.

— Ричард е в затвора в Тенеси.

— Знам — каза той.

— Знаеш ли? Откъде?

— Местният Господар на града се обади и ми каза. Страхуваше се да не сметна, че това е негово дело. Да не реша, че е поискал да унищожи нашия триумвират.

— Ако искаше да ни унищожи, обвинението щеше да е в убийство, а не в опит за изнасилване — заявих аз.

— Вярно е — каза Жан-Клод и се засмя. Смехът му погали голата ми кожа като полъх на вятър. — Който и да е скалпил обвинението срещу Ричард, очевидно не го познава добре. По-скоро ще повярвам, че е извършил убийство, отколкото изнасилване.

Аз бях използвала почти същите думи. Защо ли това ми се стори обезпокоително?

— Ще отидеш ли в Тенеси?

— Господарят Колин е забранил да влизам в земите му. Ако го направя, ще бъде акт на агресия, даже открито обявяване на война.

— От какво се притеснява толкова?

— Страх го е от силата ми, *ma petite*. Бои се от силата и на двама ни, затова е обявил и теб за персона нон грата в земите си.

Изгледах го.

— Надявам се, че се шегуваш. Забранил е който и да било от нас да помага на Ричард?

Жан-Клод кимна.

— И очаква да повярваме, че не е негово дело? — попитах.

— Аз му вярвам, *ma petite*.

— Преценил си, че казва истината, от един разговор по телефона?

— Има вампири-господари, които са способни да излъжат други вампири господари, ала не мисля, че Колин притежава такава сила. Но не затова му вярвам.

— А защо?

— Последния път, когато проникнахме в територията на друг вампир, ние го убихме.

— Тя се опита да ни убие — възразих аз.

— Технически погледнато, тя освободи всички ни, освен теб. Искаше да те направи вампир.

— Както вече отбелязах, тя се опита да ме убие.

Той се усмихна:

— О, *ta petite*, обиждаш ме.

— Стига глупости. Този Колин да не си въобразява, че ще оставим Ричард да изгние.

— Той е в правото си да ни откаже безопасно преминаване — каза Жан-Клод.

— Защото убихме друг Господар, докато бяхме на територията му?

— Той не се нуждае от основания, за да ни откаже, *ta petite*. Може да ни откаже просто ей така.

— Абе вие, вампирите, как успявате изобщо да свършите нещо?

— Бавно — отвърна Жан-Клод. — Не забравяй, *ta petite*, че разполагаме с достатъчно време да бъдем търпеливи.

— Но не и аз, нито Ричард.

— Ще имате цяла вечност, стига да приемете четвъртия белег — каза той с тих, неутрален глас.

Поклатих глава.

— С Ричард ценим малкото човечност, която ни е останала. Освен това ще имаме цяла вечност на куково лято, четвъртият белег няма да ни направи безсмъртни. Просто ще ни запази живи, докато и ти си жив. Ти си по-труден за убиване от нас, но не чак толкова.

Жан-Клод седна на дивана, подви крака под себе си. Едва ли му беше лесно да заеме тази поза, не и с всичката тази кожа по него. Може би ботушите бяха по-меки, отколкото изглеждаха. Да бе.

Той подпря лакът на облегалката на дивана и изпъчи гърди. Полупрозрачният червен плат прилепваше плътно по кожата му и не оставяше нищо на въображението. Зърната му изпъкваха под тънката

материя. Кръстовидният белег от изгаряне изглеждаше почти кървав под ефирната като мъгла червена одежда.

Жан-Клод се повдигна, подпрян на облегалката на дивана, сякаш русалка се надигаше от скала. Очаквах да чуя някаква закачка или нещо на сексуална тема. Но той каза:

— Дойдох да ти съобщя лично за задържането на Ричард — вгледа се много внимателно в лицето ми. — Помислих си, че новината може да те разстрои.

— Разбира се, че ще ме разстрои. Този тип Колин, вампир или каквото е там, е луд, ако си мисли, че ще ни попречи да помогнем на Ричард.

Жан-Клод се усмихна.

— Докато двамата с теб водим този разговор, Ашър продължава да преговаря, за да ти издейства позволение да влезеш в територията на Колин.

Ашър беше заместникът му, неговият вампирски лейтенант. Намръщих се.

— Защо само за мен?

— Защото си много по-добра в полицейските работи.

Той прехвърли дългия си крак, облечен в кожа, през облегалката на дивана и се изправи. Сякаш гледах лапданс^[2], но без наблюдаващ клиент. Доколкото знаех, Жан-Клод никога не беше правил стриптийз в „Престъпни удоволствия“ — вампирския стриптийз клуб, който притежаваше, — но можеше спокойно да работи на пилона. Във всяко негово движение имаше нещо сексуално и някак неприлично. Човек оставаше с впечатлението, че винаги си мисли за разни извратени работи — неща, които не можеш да изречеш в смесена компания.

— Защо просто не се обади да ми кажеш всичко това по телефона? — попитах го аз.

Знаех какъв е отговорът, или поне донякъде. Изглежда, беше влюбен в тялото ми по същия начин, по който аз бях влюбена в неговото. Добрият секс е като нож с две остриета. Прелъстителят може да се превърне в прелъстен, стига да попадне на подходяща жертва.

Той пристъпи плавно към мен.

— Реших, че това са новини, които трябва да ти съобщя лично — Жан-Клод спря точно пред мен, толкова близо, че леко набраният подгъв на нощницата ми се отърка в бедрата му.

Той помръдна леко тялото си и атлазеният ръб на нощницата погали нежно голите ми крака. На повечето мъже щеше да им се наложи да използват ръцете си, за да постигнат подобен ефект. Но Жан-Клод, естествено, бе разполагал с четиристотин години да усъвършенства техниката си. Отличните резултати се постигат с практика.

— Защо лично? — попитах с леко задъхан глас.

Устните му се извиха в усмивка.

— Знаеш защо.

— Искам да го чуя от устата ти — казах аз.

Красивото му лице стана безизразно, само очите му продължиха да горят като две клади.

— Не бих могъл да те оставя да тръгнеш, без да те докосна за последен път. Искам да изиграем мръсния танц, преди да заминеш.

Аз се засмях, но смехът ми беше нервен, напрегнат. Устата ми внезапно пресъхна. Не можех да откъсна очи от гърдите му. „Мръсният танц“ беше любимият му евфемизъм за секс. Искях да го докосна, но ако го направех, не знаех докъде ще стигнат нещата. Ричард беше в беда. Веднъж му бях изневерила с Жан-Клод; нямаше да предам доверието му отново.

— Трябва да си събирам багажа — казах аз. Обърнах се рязко и тръгнах към спалнята.

Той ме последва.

Оставих пистолета си до телефона върху нощното шкафче, извадих няколко чифта къси чорапи от чекмеджето и започнах да ги хвърлям в куфара, като се стараех да не обръщам внимание на Жан-Клод. Трудно е да не му обръщаш внимание. Той се изтегна до куфара, подпря се на лакът и изпъна крака по дължина на леглото. Изглеждаше ужасно навлечен на фона на белите ми чаршафи. Наблюдаваше ме как се движа из стаята, като местеше единствено очите си. Заприлича ми на котка — бдителен и съвсем спокоен.

Влязох в съседната баня, за да си взема тоалетните принадлежности. Държах си по-дребните неща в мъжки несесер за бръснене. Напоследък ми се налагаше все по-често да пътувам извън града. По-добре да съм подготвена.

Жан-Клод лежеше по гръб, а дългата му черна коса бе разпиляна като мрачен сън по бялата ми възглавница. Когато влязох в стаята, той

ми се усмихна леко. И протегна ръка към мен.

— Ела при мен, *ma petite*.

Поклатих глава.

— Ако дойда при теб, ще се отплеснем. Ще си събера багажа и ще се облека. Нямаме време за други работи.

Той взе да пълзи по леглото към мен, така се приплъзваше, сякаш имаше мускули и на места, на които не би трябвало да има.

— Толкова ли съм непривлекателен, *ma petite*? Или загрижеността за Ричард те е обсебила напълно?

— Знаеш много добре колко ме привличаш. И да, разтревожена съм за Ричард.

Жан-Клод стана от леглото и тръгна по петите ми. Аз сновях напред-назад, а той се движеше бавно и грациозно, но при все това беше в крак с бързите ми крачки. Сякаш ме преследваше някакъв много бавен хищник, който разполагаше с цялото време на света и знаеше, че рано или късно ще ме хване.

След като едва не се сблъскахме за втори път, му казах:

— Какъв ти е проблемът? Спри да вървиш след мен. Изнервяш ме.

Истината беше, че от близостта на тялото му кожата ми настръхваше.

Той седна на ръба на леглото и въздъхна.

— Не искам да заминаваш.

Това ме накара да застина. Обърнах се и го изгледах.

— Защо, за Бога?

— От векове мечтая да разполагам с достатъчно могъщество, за да бъда в безопасност. Достатъчно могъщество, за да браня земите си и накрая, след цялото чакане, най-сетне да се чувствам поне малко спокоен. Сега се страхувам от единствения човек, който може да ми помогне да осъществя амбициите си.

— Какво искаш да кажеш? — застанах пред него, прегърнала куп блузи заедно със закачалките им.

— Ричард. Страхувам се от Ричард.

В погледа му долових нещо, което рядко бях виждала. Той изпитваше неувереност в себе си. Беше съвсем нормален човешки поглед. И изобщо не се връзваше с елегантния мъж в полупрозрачна риза.

— Защо се страхуваш от Ричард? — попитах.

— Боя се, че ако го обичаш повече мен, ще ме изоставиш заради него.

— Ако случайно не си забелязал, в момента Ричард ме мрази. Той разговаря с теб повече, отколкото с мен.

— Не те мрази, *ma petite*. Мрази, че си с мен. Между двете неща има голяма разлика — Жан-Клод ме изглежда едва ли не печално.

Въздъгнах.

— Ревнуваш ме от Ричард?

Той сведе очи към върховете на скъпите си ботуши.

— Щях да съм глупак, ако не те ревнувах.

Преметнах блузите върху едната си ръка и докоснах лицето му. Той го вдигна към моето.

— Сега спя с теб, а не с Ричард, забрави ли?

— Да, и ето, *ma petite*. Издокарал съм се като в сънищата ти, а не получавам дори една целувка.

Реакцията му ме изненада. А си мислех, че вече съм го опознала.

— Значи страдаш, че не те посрещнах с целувка?

— Може би — отговори той много тихо.

Поклатих глава и метнах блузите напосоки към куфара. Блъснах коленете му с крака, за да ги разтвори, и притиснах тялото си в неговото. Сложих ръце на раменете му. Тънкият червен плат беше потвърд и груб, отколкото изглеждаше.

— Как е възможно някой така прекрасен като теб да изпитва несигурност?

Той обви ръце около кръста ми и ме придърпа към себе си. После ме притисна с крака. Кожата на ботушите беше по-мека и гъвкава, отколкото изглеждаше. С ръцете му около мен и стиснатата между краката му, бях като в капан. Но бях пленник по свое желание, така че всичко беше наред.

— Това, което искам да направя, е да застана на колене и да близна предницата на тази шикозна риза. Искам да разбереш колко от теб мога да засмуча през плата — погледнах го въпросително.

Жан-Клод се изсмя тихо и гърлено. От този звук кожата ми настръхна, зърната ми се втвърдиха, а други части на тялото ми изтръпнаха. Смяхът му беше обезпокоително материален, сякаш можеш да го пипнеш. Той умееше да прави с гласа си неща, каквито

повечето мъже не могат да извършат дори с ръцете си. И въпреки това се страхуваше, че ще го изоставя заради Ричард.

Жан-Клод навря лице между гърдите ми. Започна да търка нежно бузите си в сатенената нощница, докато дишането ми се учести.

Изстенах и опрях лице върху главата му, прегърнах го силно.

— Нямам намерение да те зарязвам заради Ричард. Но той е в беда, а това е по-важно от секса.

Жан-Клод изви лице към мен, а ръцете ни бяха така преплетени, че му беше почти невъзможно да се движи.

— Целуни ме, *ta petite*, само това искам. Една целувка, с която да ми покажеш, че ме обичаш.

Допрях устни до челото му.

— Мислех те за по-уверен.

— Такъв съм. С всички други, освен с теб.

Отдръпнах се назад достатъчно, за да видя лицето му.

— Любовта би трябвало да те кара да се чувстваш по-сигурен, а не обратното.

— Да — потвърди той тихо, — би трябвало. Но ти обичаш и Ричард. Опита се да го разлюбиш и той на свой ред се опита да те разлюби. А любовта не си отива лесно... и не пламва лесно.

Наведох се над него. Първата целувка беше най-обикновено докосване на устни — сякаш пред устата ми бе прокаран сатен. Втората целувка беше по-настойчива. Захапах го лекичко на няколко места по горната устна и той отвърна с тих стон. Целуна ме на свой ред, обхванал с две ръце лицето ми. Целуна ме така, сякаш искаше да ме пресуши до дъно, сякаш се опитваше да доизцеди последните капки от бутилка с хубаво вино — внимателно, нетърпеливо и жадно. Свлякох се върху него и плъзнах ръце по тялото му, сякаш не можех да се наситя да го докосвам.

Усетих натиска на острите му вампирски зъби върху устните и езика си. Последва кратка остра болка и сладкият метален вкус на кръв. Той издаде някакъв нечленоразделен звук и се претърколи върху мен. Внезапно се озовах на леглото, затисната под тялото му. Очите му бяха като два сини пламъка, зениците му се бяха свили от желание.

Той се опита да завърти главата ми настрани, като душеше шията ми. Обърнах лице към него, за да му попреча да ме ухапе.

— Никаква кръв, Жан-Клод.

Той се отпусна едва ли не с цялата си тежест върху мен и зарови лице в смачканите чаршафи.

— Моля те, *ma petite*.

Блъснах го по рамото.

— Махни се от мен.

Той се претърколи по гръб и се втренчи в тавана, нарочно избягваше да ме поглежда.

— Мога да прониквам във всеки отвор на тялото ти с която и да е част от мен, но отказваш да ми дадеш тази последна частица от себе си.

Слязох внимателно от леглото, коленете ми трепереха.

— Аз не съм храна.

— Това е много повече от обикновено хранене, *ma petite*. Ако ми позволиш, ще ти покажа, че е много повече.

Грабнах купчината блузи, започнах да ги свалям от закачалките, да ги сгъвам и да ги слагам в куфара.

— Никаква кръв, това е правилото.

Той се претърколи странично.

— Давам ти целия себе си, *ma petite*, а ти продължаваш да се отказваш от мен. При това положение как да не ревнувам от Ричард?

— Правя секс с теб. А с него даже не излизам на срещи.

— Ти си моя, но всъщност не си моя, не напълно.

— Аз не съм домашен любимец, Жан-Клод. Хората не принадлежат на други хора.

— Ако намериш начин да обикнеш звяра в Ричард, няма да се дърпаш от него. Ще му се отдадеш.

Сгънах последната блуза.

— По дяволите, Жан-Клод, това е глупаво. Аз избрах теб. Нали? Вече приключих с този въпрос. Защо се тревожиш толкова?

— Защото, щом той изпадна в беда, ти захвърли всичко, за да се втурнеш при него.

— Бих направила същото и за теб.

— Именно — каза той. — Не се съмнявам, че ме обичаш по някакъв свой си начин, но обичаш и него.

Затворих ципа на куфара.

— Хайде да не започваме този спор. Аз спя с теб. Но няма да ти даря кръв, само и само да ти вдъхна повече увереност.

Телефонът иззвъня. Чух изискания глас на Ашър, който приличаше толкова много на гласа на Жан-Клод:

— Анита, как си тази хубава лятна вечер?

— Добре съм, Ашър. Какво има?

— Може ли да говоря с Жан-Клод? — попита ме той.

Отворих уста, за да откажа, но Жан-Клод вече беше протегнал ръка към телефона. Подадох му го.

Господарят на Сейнт Луис заговори на френски — нещо обичайно, когато разговаряше с Ашър. Радвах се, че има някой, с когото можеше да упражнява родния си език, но не владеех достатъчно френски, за да следя разговора. Имах сериозни подозрения, че понякога вампирите разговаряха пред мен като хора, които говорят в присъствието на дете, което не е дорасло да ги разбере. Това беше грубо и високомерно, но те бяха вампири на по няколко века и не пропускаха да ми го покажат.

Той мина на английски, защото се обърна към мен:

— Колин е отказал да ти даде разрешение да влезеш в територията му. Отказал е да даде разрешение на когото и да било от моите хора.

— Има ли такова право? — попитах аз.

Жан-Клод кимна.

— *Oui*.

— Отивам там да помогна на Ричард. Уреди го, Жан-Клод, или ще отида без никакви споразумения.

— Дори това да означава война? — попита той.

— По дяволите. Обади се на малкото копеле и дай да говоря с него.

Жан-Клод вдигна вежди, но кимна. Прекъсна връзката с Ашър и набра някакъв номер. Каза:

— Колин, обажда се Жан-Клод. Да, Ашър ми събщи решението ти. Моят човешки слуга, Анита Блейк, иска да разговаря с теб — изслуша го. — Не, не знам какво иска да ти каже — подаде ми телефона и се облегна на таблата на леглото, сякаш щеше да гледа представление.

— Ало, Колин?

— Същият.

Имаше ясно изразен средноамерикански акцент. Заради него гласът му не звучеше толкова екзотично, както на някои други вампири.

— Казвам се Анита Блейк.

— Знам коя си — рече той. — Ти си Екзекуторката.

— Да, само че няма да идвам при вас за екзекуция. Мой приятел е в беда. Просто искам да му помогна.

— Той е част от триумвирата ви. Ако влезеш в земите ми, на моя територия ще бъдат двама от вашия триумвират. Прекалено си могъща, за да ти позволя да влезеш.

— Според Ашър си отказал достъп на когото и да било от нашите хора, вярно ли е?

— Да — отговори той.

— Но защо?

— Дори Съветът, който управлява всички вампири, се бои от Жан-Клод. Не ви искам в земите ми.

— Слушай, Колин, аз не искам властта ти. Не искам земите ти. Не кроя нищо против теб. Ти си вампир-господар. Можеш да усетиш по думите ми, че казвам истината.

— Знам, че казваш истината, но ти си слугата. Господарят е Жан-Клод.

— Не ме разбирай погрешно, Колин, но защо са му на Жан-Клод земите ти? Дори и да планираше някакво нашествие в стил Чингис хан, твоите земи се намират през три територии от нашите. Ако възнамеряваше да завладява някого, щеше да избере съседна територия.

— Може тук да има нещо, което иска — каза Колин и в гласа му долових страх.

Нещо необичайно за вампир-господар. Обикновено господарите прикриваха по-добре емоциите си.

— Колин, ще се закълна в каквото пожелаеш, че не искаме нищо от теб. Просто трябва да дойда и да измъкна Ричард от затвора. Окей?

— Не — отсече той. — Ако дойдеш тук неканена, ще приема, че ми обявявате война, и ще те убия.

— Слушай, Колин, знам, че те е страх — в момента, в който го казах, разбрах, че съм допуснала грешка.

— Откъде знаеш какво чувствам? — страхът му нарасна още малко, но гневът взе превес. — Човешки слуга, който може да усети страха на вампир-господар... и се чудиш защо не те искам в земите си.

— Не мога да усетя страха ти, Колин. Долових го в гласа ти.

— Лъжкиня!

Раменете ми започнаха да се напрягат. Обикновено не ми трябва много, за да се ядосам, а той работеше по въпроса.

— И как ще помогнем на Ричард, ако не ни позволиш да изпратим някого? — гласът ми беше спокоен, обаче усетих как гърлото ми се стяга и повишавам леко тон в усилието си да не му се развикам.

— Не ми пука какво ще стане с третия член на вашия триумвират. Да защитавам земите и хората си, ето за кое ми пука.

— Ако с Ричард се случи нещо заради това забавяне, ще се погрижа да ти запука — казах му с все още спокоен глас.

— Ето, заплахите вече започнаха.

Напрежението в раменете се надигна по врата ми и изригна през устата ми:

— Слушай какво, мухльо нещастен, идвам при вас. Няма да позволя Ричард да пострада заради параноята ти.

— Тогава ще те убием — заяви той.

— Колин, не ми се пречкай и аз няма да ти се пречкам. Ако се ебаваш с мен, ще те унищожа, разбра ли? Ще има война само ако ти я започнеш, но започнеш ли нещо, кълна се, че ще го довърша.

Жан-Клод правеше отчаяни жестове да му дам телефона. Сборичкахме се за слушалката в продължение на няколко секунди, докато крещях на Колин, че е старомоден политик и по-лоши неща.

Жан-Клод се извини по прекъснатата тътнеща линия. Затвори телефона и ме погледна. Погледът му беше красноречив.

— Бих искал да кажа, че нямам думи, *ma petite*, или че не мога да повярвам какво направи току-що, само че го вярвам. Въпросът е: осъзнаваш ли какво направи?

— Отивам да спася Ричард. Мога да заобиколя Колин или да мина през него. Изборът е негов.

Жан-Клод въздъхна.

— Той е в правото си да гледа на действията ни като на обявяване на война. Само че Колин е много предпазлив. Ще направи едно от двете. Ще изчака да види дали ще предприемеш някакви

военни действия, или ще се опита да те убие в момента, в който стъпиш на негова територия.

Поклатих глава.

— И какво трябваше да направя?

— Вече няма значение. Станалото е станало, само че уговорката ни за пътуването се променя. Пак можеш да вземеш частния ми реактивен самолет, обаче ще имаш компания.

— Ще дойдеш ли с мен? — попитах аз.

— Не. Ако съм с теб, Колин ще бъде сигурен, че сме дошли да го убием. Не, ще остана тук, но ще ти осигуря антураж от пазачи.

— Хей, чакай малко — рекох аз.

Той вдигна ръка.

— Не, *ta petite*. Действаш много прибързано. Не забравяй, че ако умреш, Ричард и аз също може да умрем. Връзката, която ни прави триумвират, ни дава сила, но има определена цена. Няма да рискуваш само собствения си живот.

Спрях се.

— Не се бях замисляла за това.

— Сега, когато си мой човешки слуга, се нуждаеш от подходящ антураж; антураж, достатъчно силен да се справи с хората на Колин, ако се наложи.

— Кого имаш предвид? — попитах аз, внезапно обзета от подозрение.

— Остави на мен.

— Не мисля.

Той се изправи и гневът му изплющя като бич от горещ вятър.

— Ти постави в опасност себе си, мен и Ричард. С твоята избухливост застраши всичко, което имаме или се надяваме да имаме.

— Накрая щеше да се стигне до ултиматум, Жан-Клод. Познавам вампирите. Щяхте да спорите и да се пазарите ден или два, но накрая щеше да се стигне дотук.

— Толкова ли си убедена?

— Да. Долових страх в гласа на Колин. Уплашен е до смърт от теб. Никога нямаше да се съгласи да отидем.

— Той не се страхува само от мен, *ta petite*. Ти си Екзекуторката. Плашат младите вампири, че ако се държат безразсъдно, ти ще дойдеш и ще ги убиеш в ковчезите им.

— Това си го измисли — казах аз.

Той поклати глава.

— Не, *ma petite*, ти си страшилището на вампирския род.

— Ако видя Колин, ще се опитам да не го плаша повече, отколкото вече съм го уплашила.

— Ще го видиш, *ma petite*, по един или друг начин. Той ще уреди да се срещнете, като види, че нямаш намерение да му навредиш, или ще присъства на нападението ти.

— Трябва да освободим Ричард преди пълнолунието. Разполагаме само с пет дни. Нямаме време да се размотаваме.

— Кого се опитваш да убедиш, *ma petite*? Мен или себе си?

Бях си изпуснала нервите. Беше глупаво от моя страна. Непростимо. Винаги съм била избухлива, но обикновено се контролирам по-добре.

— Съжалявам — казах.

Жан-Клод изсумтя невъзпитано.

— А, сега съжалява — той взе телефона и набра някакъв номер. — Ще наредя на Ашър и другите да се подготвят за път.

— Ашър? — възкликнах аз. — Той няма да идва с мен.

— Напротив.

Отворих уста да възразя. Той насочи към мен дългия си блед показалец.

— Познавам Колин и хората му. Нуждаеш се от придружители, които да са впечатляващи, без да са прекалено страховити, но ако се случи най-лошото, да бъдат способни да защитят и теб, и себе си. Аз ще реша кои ще тръгнат с теб и кои ще останат.

— Не е честно.

— Няма време за честност, *ma petite*. Твоят скъпоценен Ричард е зад решетките и пълнолунието приближава — той отпусна ръка на коляното си. — Ако решиш да вземеш със себе си някои от твоите леопардлаци, още по-добре. Ашър и Деймиън ще имат нужда от храна, докато отсъстват. Не могат да ловуват на територията на Колин. Това ще се възприеме като акт на враждебност.

— Искаш да взема доброволно част от леопардлаците в ролята на подвижни провизии?

— А аз ще осигуря малко върколаци — рече той.

— Аз съм лупа^[3] на глутницата и Нимир-ра^[4] на леопардите. Ще трябва да пуснеш и вълците с мен.

Ричард ме беше направил лупа на върколаците, докато бяхме гаджета. Така наричат приятелката на водача на глутницата, въпреки че обикновено става дума за друг върколак, а не за човек. Леопардлаците дойдоха при мен по задължение. Убих последния им водач и открих, че без него са загубени. Слабите превръщачи^[5] без доминиращ предводител, който да ги пази, рано или късно се превръщат в нечия храна. В случая вината за положението им беше моя и те страдаха заради мен, затова ги взех под мое покровителство. А покровителството ми, понеже не бях леопардлак, се изразяваше в заплаха от моя страна. Заплахата ми беше, че ще убия всеки, който им създава неприятности. Чудовищата в града, изглежда, й бяха повярвали, защото оставиха леопардите на мира. Когато надупчиш с достатъчно сребърни куршуми достатъчно чудовища, си спечелваш репутация.

Жан-Клод притисна слушалката на телефона до ухото си.

— Излиза, че никой не може да оскърби чудовище в Сейнт Луис, без да отговаря за това пред теб, *ma petite*.

Ако не го познавах добре, щях да си помисля, че ми е сърдит. Предполагам, че специално в този случай не можех да го виня.

---

[1] Мъничката ми (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Еротичен танц, при който стриптийзьорката е в непосредствена близост или в контакт с наблюдаващия. — Б.пр. ↑

[3] Най-силната женска, предводителката на глутницата, кралицата. — Б.пр. ↑

[4] Кралицата на прайда. — Б.пр. ↑

[5] Общо наименование на всички хора-зверове, които променят вида си от човек в звяр и обратно, шейпшифтъри. — Б.пр. ↑

3

Частният реактивен самолет приличаше на продълговато бяло яйце с рибешки перки. Добре де, беше по-дълъг от яйце и имаше по-заострени краища, но изглеждаше точно толкова крехък. Споменах ли, че имам лека фобия от летене? Седях със закопчан предпазен колан в удобния въртящ се стол с регулируема облегалка; седях много изправена и ровех с нокти в подложките на страничните облегалки. Нарочно бях извърнала седалката, за да не гледам през най-близкия илюминатор. За нещастие самолетът беше толкова тесен, че виждах пухкави облаци и ясно синьо небе през прозорците от отсрещната страна. Когато покрай прозореца ти се реят облаци, е трудно да забравиш, че се намираш на хиляди метри над земята и че единственото, което те дели от вечността, е тънък лист метал.

Джейсън се настани на съседната седалка и аз изскимтях. Той се засмя.

— Не мога да повярвам, че те е страх да летиш.

Той се оттласна с крака и се завъртя бавно със седалката, като дете, което си играе със служебния стол на баща си. Рядката му руса коса стигаше до раменете. Очите му бяха бледосини като небето, в което летяхме. Беше висок точно колкото мен — метър петдесет и осем, — тоест нисък за мъж. Това никога не го беше притеснявало. Носеше огромна тениска и дънки, които бяха толкова избелели, че изглеждаха съвсем светли. И маратонки за двеста долара, въпреки че изобщо не ходеше да тича, знаех го със сигурност.

Това лято бе навършил двайсет и една години. Беше ме информирал, че е зодия Близнаци и че законът вече му разрешава всичко. За Джейсън думата всичко е доста обширно понятие. Той е върколак, но в момента живее с Жан-Клод и му служи като сутрешен аперитив или вечерна закуска. Кръвта на превръщащите е по-енергийна, по-силна. Можеш да я пиеш в по-малки количества от човешката, а се чувстваш много по-добре, поне такива са моите наблюдения.

Той скочи от стола и падна на колене пред мен.

— Хайде, Анита. Какво те тревожи?

— Остави ме на мира, Джейсън. Това е фобия. В нея няма нищо логично. Не можеш да я победиш с приказки, така че просто се махни.

Той се изправи толкова бързо, сякаш си послужи с някаква магия.

— Намираме се в пълна безопасност — заподскача по пода на самолета. — Виждаш ли, здрав е.

Аз изкрещях:

— Зейн!

Зейн изникна до мен. Беше висок около метър и осемдесет, дългнест и слаб, сякаш по костите му нямаше достатъчно плът. Косата му беше боядисана в шокиращо жълто, като неоновите лютичета, беше обръсната от двете страни, а отгоре с гел беше оформена на малки твърди шипове. Носеше черен винилов панталон, който му стоеше като хлъзгава втора кожа, и жилетка в тон, без риза. Блестящи черни ботуши допълваха тоалета му.

— Викаш ли ме? — попита той с глас, който беше почти болезнено дълбок.

Ако превръщачът прекарва прекалено много време в животинския си вид, някои от физическите промени може да станат постоянни. Дрезгавият глас на Зейн и изящните долни и горни кучешки зъби в човешката му уста подсказваха, че е бил прекалено дълго леопард. Гласът можеше да мине за човешки, но зъбите — зъбите го издаваха.

— Моля те, разкарай Джейсън от мен — процедих аз.

Зейн погледна надолу към по-дребния мъж. Джейсън не помръдна.

Зейн мина последните две крачки, които ги делиха. Бяха един срещу друг и се гледаха. Кожата ми внезапно настръхна от енергията, която се завихри около тях — енергия, която със сигурност не беше човешка.

По дяволите. Не исках да се сбият заради мен.

Зейн наведе лицето си към по-дребния мъж и изръмжа със стиснати устни.

— Без бой, момчета — предупредих ги аз.

Зейн залепи голяма влажна целувка върху устата на Джейсън.

Джейсън със смях се дръпна рязко назад.

— Ах ти, бисексуален кучи син.

— Присмял се хърбел на щърбел — рече Зейн.

Джейсън ухилен тръгна да се разхожда из самолета, въпреки че нямаше много място за обикаляне. Усетих пристъп на клаустрофобия. Тя се появи за пръв път по време на едно злощастно гмуркане, а покъсно, след като една сутрин се събудих затворена в ковчег с вампир, когото не харесвах, се засили още повече. Измъкнах се, но оттогава затворените пространства ми се нравят все по-малко и по-малко.

Зейн се плъзна на седалката до мен. Лъскавата му черна жилетка се разтвори и зърнах сребърната обица, която висеше от едното зърно на мършавите му бледи гърди.

Зейн ме погали по коляното и аз не реагирах. Той постоянно докосваше хората, без да влага нищо лично. Много от превръщачите демонстрираха открито чувствата си, сякаш бяха животни, а не хора, и имаха по-малко физически задръжки, но Зейн бе превърнал непринуденото докосване в истинско изкуство. Най-накрая осъзнах, че той докосваше другите, за да си вдъхне увереност. Зейн се преструваше на доминиращ хищник, но не беше такъв. И го знаеше въпреки привидно самоуверения си вид. Щом се озовеше в социална ситуация, при която се налагаше да бъде сам и да не докосва чужда плът, ставаше много напрегнат. Затова го оставих да ме докосне и не изроптах, както бих направила, ако ме пипне някой друг.

— Скоро ще кацнем — каза Зейн.

Ръката се махна от коляното ми. Той разбираше правилата. Позволявах му да ме докосва без повод, но не и да ме гали продължително. Бях му източник на увереност, а не гадже.

— Знам — рекох аз.

Той се усмихна.

— Но не ми вярваш.

— Да кажем, че ще се успокоя едва когато действително кацнем.

Към нас се присъедини Чери. Тя беше висока и стройна, с права, съвсем късо подстригана естествено руса коса и волево триъгълно лице. Беше със сиви сенки на очите, а очната ѝ линия беше толкова черна, че приличаше на нарисувана с пастел. Червилото ѝ също беше черно. Цветовете, в които се беше гримирала, според мен не ѝ отиваха, но бяха в тон с облеклото ѝ. Черни мрежести чорапи, винилов

минижуп, черни лачени ботуши и черен дантелен сутиен под мрежеста шемизета. Беше си сложила сутиена заради мен. Сега, когато не работеше като медицинска сестра и никой не ѝ държеше сметка как се облича, обикновено се разхождаше гола до кръста. Беше работила като медицинска сестра до момента, в който бяха открили, че е леопардлак; след това бе станала жертва на бюджетни съкращения. Може и да са били бюджетни съкращения, а може би не. Да дискриминираш някого, защото е болен, беше незаконно, но пък никой не искаше за пациентите да се грижи превръщач. Изглежда, хората смятаха, че ликантропите не могат да се контролират в присъствието на прясно пролята кръв. На някои от новите превръщачи вероятно им беше трудно, но Чери не беше нова. Тя е била добра медицинска сестра, но вече никога нямаше да бъде. Това я беше озлобило и тя се бе превърнала в курвата младоженка от планетата Хикс, сякаш дори в човешкия си вид искаше хората да знаят какво представлява — нещо различно от тях. За жалост изглеждаше като хиляди други тийнейджърки и двайсетгодишни жени, които също искаха да бъдат различни и да се отличават от масата.

— Какво ще стане, като кацнем? — попита Чери с мъркащ контраалтов глас.

Ще речеш, че гласът ѝ е такъв, защото е била прекалено дълго с козина, но не, Чери просто имаше този прекрасен, дълбок, сексапилен глас. Би могла да стане успешна секс телефонистка. Тя седна по турски на пода до краката ни, при което късата ѝ пола се повдигна достатъчно, за да видим, че чорапите ѝ стигат до бедрата, но все пак прикриваше останалото. Понеже полата ѝ беше ужасно къса, надявах се отдолу да е с бельо. Аз не бих могла да нося нещо толкова късо, без да ми лъсне задникът.

— Ще се свържа с брата на Ричард и ще отида в затвора — рекох аз.

— А ние какво ще правим? — попита Зейн.

— Жан-Клод каза, че ни е намерил квартира, така че вие отивате в квартирата.

Те се спогледаха. Погледите им бяха многозначителни.

— Какво? — попитах аз.

— Един от нас трябва да те придружи — каза Зейн.

— Не, смятам да вляза там, като покажа разрешителното си на екзекутор. По-добре да съм сама.

— А ако Господарят на града е заповядал на хората си да те чакат? — попита Зейн. — Той ще разбере, че смяташ да посетиш затвора още днес.

Чери кимна.

— Може да има засада.

Прави бяха, но...

— Вижте какво, не го приемайте лично, но приличате на фигури от сватбена торта за садомазохисти. Ченгетата не обичат хора, които изглеждат като... — не знаех как да им го кажа, без да ги обидя.

Ченгетата са практични хора. Не се впечатляват от екзотични личности. Виждали са какво ли не и са претръпнали. Повечето екзотични личности, които срещат, са от лошите. Скоро полицаите решават, че всеки, който изглежда екзотично, е от лошите, и точка.

Ако влезех в полицейския участък с Туидъл-пънк и Туидъл-курва^[1], антените на полицаите щяха веднага да щръкнат. Те щяха да разберат, че не съм точно това, за което се представям, и това щеше да усложни нещата. Трябваше да опростим нещата, а не да ги усложняваме.

Бях облечена с всекидневните дрехи на екзекутор на вампири. Нови, още неизбелели черни дънки, пурпурна риза с къси ръкави, черно сако, черни маратонки „Найк“, черен колан, за който бяха закачени халките на презраменния ми кобур. Браунингът се намираще под лявата ми мишница, където усещах добре познатия натиск. Носех три хладни оръжия. Два сребърни ножа в привързани към китките ми кани и едно острие в ножница, разположена по дължината на гръбнака. Дръжката стърчеше и се налагаше да я крия с косата си, но косата ми беше достатъчно гъста и тъмна, за да я скрива успешно. Третото острие приличаше на къс меч. Бях го използвала само веднъж по предназначение — да понижа в сърцето един леопардлак. Тогава върхът изскочи от гърба му. Освен това под ризата ми висеше сребърен кръст за извънредни случаи, така че бях подготвена да се изправя дори пред мечколак. А в чантичката на кръста имах резервен пълнител с нормални патрони, в случай че попаднеш на някоя побесняла фея. Среброто беше безполезно срещу тях.

— Ще дойда с теб — Натаниел се мушна иззад Чери и се намърда между стената на самолета и краката ми.

Облегна мощно рамо на бедрото ми и усетих приятната му тежест. Нямаше начин да седне до мен и да не ме докосне. Винаги се опитваше да ме докосне, при това го правеше толкова изкусно, че никога не ми даваше повод да се оплача.

— Не мисля така, Натаниел — му рекох.

Той обгърна с ръце коленете си и попита:

— Защо не?

Беше облечен най-обикновено с дънки и тениска, но иначе... Косата му беше тъмнокестенява, почти махагонова. Захваната отзад на опашка, тя се спускаше като вълна от коприна чак до коленете му.

Натаниел вдигна към мен бледоморавите си като великденска трева^[2] очи. Дори да си отрежеше косата, очите пак щяха да му създават проблеми. Той беше нисък за мъж и беше най-младият сред нас, само на деветнайсет години. Имах силни подозрения, че още не е спрял да расте. Някой ден късото му тяло щеше да стане пропорционално на раменете, които бяха широки и много мускулести. Натаниел беше стриптийзър в „Престъпни удоволствия“, леопардлак и бивша мъжка проститутка. Аз бях сложила край на това. Понеже бях кралица на леопардлаците, можех да им заповядвам. И им наредих нито един леопардлак да не работи като проститутка. Габриел, бившият им водач, бе играл ролята на техен сводник. Превръщачите могат да понесат доста наранявания и да оцелеят. Габриел бе измислил как да печели пари от това. Беше започнал да дава под наем котенцата си на садо-мазо обществото. Хората, които обичаха да причиняват болка, му бяха плащали доста щедро. Когато го видях за пръв път, Натаниел беше в болница, защото един клиент се беше поувлякъл и едва не го беше убил. Това, разбира се, се беше случило след смъртта на Габриел. Леопардлаците се бяха опитали да запазят клиентелата си, без да има кой да ги защитава от нея.

Зейн бе пробвал да замести Габриел като сводник и бияч, но не се беше оказал достатъчно силен за целта. Бе допуснал да пребият почти до смърт Натаниел и не бе успял да го защити.

Натаниел можеше да вдигне от лежанка цял роял, но си оставаше жертва. Той обичаше болката и искаше някой да го командва. Искаше да има господар и правеше всичко възможно този господар да стана аз.

Можеше да измислим нещо по въпроса, но да бъде негов господар — или господарка — явно включваше да правим секс, а това не ме привличаше.

— Аз ще те придружа — каза Джейсън.

Той седна до Чери и облегна галъвно глава на рамото ѝ. Тя се отдръпна от него и се сгуши по-близо до Натаниел. Не ставаше дума за сексуално привличане, просто превръщачите предпочитаха да се сближават и да влизат в интимни отношения с представители на своя вид. Смяташе се за нещо като обществен гаф да се гушкаш с друг вид животно. На Джейсън обаче не му пукаше. Чери беше женска, а той флиртуваше с всички от женски пол. Нищо лично, просто така беше свикнал.

Джейсън се размърда и не спря да се намества, докато Чери не се окажа притисната между него и Натаниел.

— В багажа ми има костюм. Хубав, нормален син костюм. Дори ще си сложа вратовръзка.

Чери му изръмжа. Доста смущаващ звук за хубавото ѝ лице. Не съм от жените, които обичат да коригират външния вид на другите жени. Не се вълнувам особено от дрехи и грим. Но Чери ме изкушаваше да ѝ дам някой и друг съвет. Може и да беше хубава с грим а ла булката на Франкенщайн, но щеше да е направо убийствена с нещо, което подхожда на цвета на кожата ѝ.

Усмихнах се.

— Благодаря, Джейсън. А сега дай възможност на Чери да си поеме малко въздух.

Той се притисна още по-плътно към нея.

— Зейн ми даде целувка, за да се махна.

— Махни се, или ще ти отхапя носа — каза Чери с полуозъбване-полуусмивка, зъбите ѝ проблеснаха заплашително.

— Мисля, че наистина ще го направи — обадих се аз.

Джейсън се изсмя и се изправи с мълниеносно движение, на каквито са способни всички превръщачи. После застана зад седалката ми и облегна ръце на нея.

— Ще се крия зад теб, докато стане безопасно — заяви той.

— Разкарай се от облегалката ми — казах аз.

Той си махна ръцете, но остана зад мен.

— Жан-Клод допусна, че ще се наложи да вземеш някой от нас на места, където има полицаи. Не може всички да приличаме на колежани и порнозвезди.

Колкото и да е тъжно, коментарът за порнозвездите беше съвсем уместен по отношение на тримата леопардлаци. На Габриел му беше хрумнала още една добра идея — да накара хората си да се снимат в порнофилми. И той беше участвал. Никога не му се бе налагало да иска от котетата си нещо, което не желае — не, което не копнее да направи лично. Габриел беше извратен кучи син и се бе погрижил леопардлаците му да са също толкова извратени.

Натаниел ми беше подарил три от филмите си. Предложи да ги гледаме заедно. Благодарих и му отказах. Още ги пазех, главно защото не бях сигурна какво да ги правя. Така де, все пак ми бяха подарък. А ме бяха възпитавали да не бъда груба. В момента се намираха в дъното на домашната ми видеотека, скрити зад купчина касети с филми на „Дисни“. И не, не ги бях гледала, докато съм сама.

Въздушно течение блъсна самолета и го разтърси. Турбуленция, просто турбуленция.

— Много си бледа — отбеляза Чери.

— Аха — потвърдих аз.

Джейсън ме целуна по главата.

— Да знаеш, че си много сладка, когато си изплашена.

Завъртях се много бавно върху седалката и го изгледах. Ще ми се да кажа, че го гледах така, докато усмивката му не помръкна, но не, не разполагах с толкова време. Джейсън нямаше да спре да се усмихва, докато не се озове в ада.

— Не ме докосвай.

Усмивката му се разшири. В очите му лумнаха весели искрици.

— Аз ли?

Въздъгнах и се облегнах отново назад. Следващите няколко дни щяха да са ужасно дълги.

---

[1] Игра на думи. Анита визира близнаците Туидълдъм и Туидълди от романа „Алиса в огледалния свят“ на Луис Карол. Имената им са нарицателни за двама души, които са си лика-прилика.
— Б.пр. ↑

[2] В САЩ съществува обичай великденските яйца да се слагат в кошница, пълна с изкуствена трева, направена от цветна хартия. — Б.пр. ↑

4

Аеродрумът „Портаби“ е малък. Предполагам, че затова му викат аеродрум вместо летище. Имаше две малки писти и група постройки, ако три сгради може да се нарекат група. Иначе всичко беше чисто и подредено като в аптека, а пейзажът бе красив като на пощенска картичка. Аеродрумът се намираше на сред обширна зелена долина, заобиколена от три страни от полегатите склонове на Смоуки Маунтинс. От четвъртата страна, зад постройките, се простираше пак долината. Тя се спускаше стръмно, с което ни подсказваше, че все пак е част от планината. Град Майъртън, Тенеси, се простираше под нас, а въздухът над него беше толкова чист, че блестеше, сякаш някой бе поръсил облаците с диамантен прах. Хрумнаха ми думи като девствен и кристален.

Това беше основната причина една от последните диви банди Дребни тролове от Смоуки Маунтинс да живеят в района. Ричард се канеше да защити магистърска степен по биология. Той бе изучавал троловете всяко лято в продължение на четири години, а през учебните срокове преподаваше. Когато учиш задочно, отива малко повече време, докато станеш магистър.

Вдишах дълбоко чистия въздух. Вече разбирах защо Ричард искаше да прекарва тук летата си. Това място беше точно като за него. Той си падаше по дейностите на открито. Представата му за забавление включваше почти всичко, което човек може да прави на открито сред природата: скално катерене, туризъм, риболов, лагеруване на палатка, каране на кану, наблюдение на птици... О, и пещерничество. Въпреки че, технически погледнато, когато си в пещера, не си на открито.

Когато казах, че Ричард е истински скаут, няхах предвид само нравствената му същност.

Към нас се запъти един мъж. Беше почти объл в кръста и носеше работнически гащеризон с петна от масло по коленете. Изпод шапката му с козирка се подаваше бяла коса. Очилата му бяха с квадратни

стъкла и черна рамка. Докато крачеше към нас, мъжът бършеше ръце в някакъв парцал. Изражението на лицето му беше любезно и любопитно. Погледът му се измести от мен и се стрелна към спътниците ми, които слизаха един по един от самолета. После към ковчезите, които тъкмо разтоварваха от багажното отделение. Ашър беше в единия. Деймиън — в другия.

Ашър беше по-могъщият от двамата, но няколко века по-млад. Преди да умре, Деймиън е бил викинг, нямам предвид футболния отбор^[1]. Бил е истински нашественик, мародер, въоръжен с меч. Една нощ нападнал погрешен замък и тя го пленила. Дори да е имала някакво име, не съм го чувала. Била вампир-господар и владетелка в земите си — еквивалентът на Господар на града, когато на стотици мили околоръст няма град. Тя пленила Деймиън една лятна нощ преди хиляда години и го задържала. Той беше на хиляда години, но в съзнанието си го усещах като два пъти по-млад вампир. Бях решила, че е стотици години по-млад, защото не можех да приема, че някой може да съществува толкова дълго и да не стане по-могъщ и страховит. Деймиън беше страховит, но не колкото хилядолетен вампир. Той никога не е бил нещо повече от това, което бе и сега — трети или четвърти заместник в продължение на цяла вечност. Жан-Клод се споразумял за свободата на Деймиън, когато станал Господар на града. Откупил го. Нямах представа колко е струвал, но знаех, че не е било малко. Тя не е искала да се раздели с любимия си паж.

Мъжът каза:

— Бих се здрависал с вас, но работя по самолетите. Човекът на господин Найли ви чака в сградата.

Намръщих се.

— Господин Найли?

Той се намръщи на свой ред.

— Не сте ли от хората на господин Найли? Майло каза, че ще дойдете днес.

Той погледна към сградата отзад, оттам излезе висок мъж. Кожата му имаше цвят на кафе с две сметани. Косата му беше подстригана на пластове, така че изящно изваяното му лице беше открито. Носеше костюм, който бе по-скъп от повечето коли. Той се взря в мен и аз усетих мъртвешката тежест на погледа му въпреки

разстоянието, което ни делеше. Липсваше само надписът „бияч“ на челото му.

— Не, не сме хората на господин Найли.

Това, че ни беше объркал, ме накара да се зачудя кой е господин Найли. Чу се глас:

— Това са хората, които очаквам, Ед.

Беше Джамил, един от личните телохранители на Ричард. Телохранителите му бяха кръстени на Скол и Хати — вълците, които преследват слънцето и луната в скандинавската митология. Когато ги настигнат, ще настъпи краят на света. Фактът, че телохранителите на водача са кръстени на същества, които ще доведат до гибелта на всичко, би трябвало да ви подсказва нещо за обществото на върколаците. Джамил играеше ролята на Скол за глутницата на Ричард, което означаваше, че е негов главен телохранител. Той беше висок и строен като танцьор, с широки рамене и изразени мускули — грациозна машина от плът. Беше с бял потник и свободен бял панталон с обърнати тесни маншети, шит по поръчка. Черни тиранти красяха горната половина на тялото му в тон с лъснатите му до блясък черни обувки. През едното си рамо беше праметнал бяло ленено сако. Тъмната му кожа блестеше на фона на белите дрехи. Косата му стигаше до кръста и беше сплетена на плитки, украсени с бели мъниста. При последното ни виждане мънистата бяха разноцветни.

Ед погледна назад към Джамил.

— Щом казваш.

Той ни изостави и се върна в главната постройка, не че това имаше някакво значение.

— Не знаех, че си тук, Джамил — рекох аз.

— Аз съм телохранителят на Ричард. Къде бих могъл да бъда?

Прав беше.

— Къде беше в нощта, когато уж е нападнал жената?

— Казва се Бети Шафър.

— Разговарял ли си с нея?

Той се облещи.

— Вече е обвинила в изнасилване хубав почтен бял младеж. Не, не съм разговарял с нея.

— Можеше да направиш опит да се впишеш в обстановката.

— В радиус от петдесет мили има само двама чернокожи и аз съм единият — каза Джамил. — Няма начин да се впиша в обстановката, Анита, затова не съм се и опитвал.

Усетих в думите му скрит гняв. Зачудих се дали е имал неприятности с местните. Изглеждаше ми много вероятно. Той не беше просто афроамериканец. Беше висок, хубав и атлетичен. Това само по себе си беше достатъчно, за да го направи „популярен“ сред тукашните селяни. Дългите му расти^[2] и убийствената му представа за мода ме наведоха на мисълта, че може да е осквернил последния хомофобски бастион на белите мъже. Знаех, че Джамил си пада по момичета, но бях готова да се обзаложа, че на много от местните мъжаги им е трудно да го повярват.

— Предполагам, че това е другият афроамериканец — нарочно не посочих Майло.

Той ни наблюдаваше с непроницаем, но прекалено напрегнат вид. Биячът винаги разпознава друг бияч и той вероятно изпитваше същото любопитство към Джамил, което ние изпитвахме към него. Какво търси професионален бодигард в дълбоката провинция?

Джамил кимна.

— Да, това е другият.

— И този не се вписва в обстановката — отбелязах. — Кой е той?

— Казва се Майло Харт. Работи за човек на име Франк Найли, който би трябвало да пристигне днес.

— Вие двамата да не сте си бърбрили?

— Не, но Ед знае всички новини.

— Защо му е бодигард на Франк Найли?

— Той е богат — отвърна Джамил, сякаш това обясняваше всичко, а може и така да беше. — Ще дойде тук, за да участва в някакви сделки за земи.

— И всичко това ти го каза механикът Ед?

— Джамил кимна.

— Той обича да си бърбри дори с мен.

— Бре! Пък аз те мислех за поредния празноглав красавец.

— Джамил се усмихна.

— Върша си работата, стига Ричард да ми позволи.

— Какво означава това?

— Означава, че ако ми беше позволил да го наглеждам, както трябва да прави изрядният Скол, изобщо нямаше да се стигне до обвинението в изнасилване. Щях да съм свидетел и нямаше да е само неговата дума срещу нейната.

— Може би трябва да поговоря с госпожица Шафър.

— Все едно ми четеш мислите, маце.

— Знаеш ли, Джамил, ти си единственият, който някога ме е наричал маце. Сигурно има някаква причина за това.

Усмивката му стигна до ушите.

— Ще гледам да го запомня.

— Какво се случи с Ричард, Джамил?

— Имаш предвид дали го е направил?

Поклатих глава.

— Не, аз знам, че не го е направил.

— Излезе на среща с нея — каза Джамил.

Изгледах го.

— Какви ги говориш?

— Ричард се опитваше да ти намери заместничка.

— И?

— И излизаше на срещи с всичко живо.

— Само срещи? — попитах аз.

Джамил премести сакото от рамото върху едната си ръка и започна да приглажда плата, без да ме поглежда.

— Отговори на въпроса ми, Джамил.

Той погледна към мен, почти щеше да се усмихне, сетне въздъхна.

— Не, не бяха само срещи.

— Спял е с когото му падне?

Трябваше да попитам. Джамил кимна.

Поразмишлявах за чутото секунда-две. Двамата с Ричард спазвахме целомъдрие години наред, всеки го беше решил поотделно. Аз несъмнено бях променила начина си на живот. Нима очаквах, че той ще остане непорочен, след като самата аз не бях? Влизаше ли ми в работата какви ги е вършил? Не, не ми влизаше. Така че свих рамене.

— Той вече не ми е гадже, Джамил. Освен това е голямо момче — свих отново рамене, понеже не бях съвсем сигурна как се чувствам, след като знаех, че Ричард е правил безразборен секс. Стараех се с

всички сили да не изпитвам нищо, защото нямаше значение как се чувствам. Животът си беше негов и аз не бях част от него, не и по този начин. — Не съм тук, за да разследвам сексуалния живот на Ричард.

Джамил кимна по-скоро на себе си.

— Добре. Бях се притеснил.

— Какво, опасяваше се, че ще се ядосам, ще избухна и ще го зарежа да се оправя сам?

— Нещо такова — каза той.

— Правил ли е секс с жената, която му е предявила обвинение?

— Ако под това разбираш полов акт, не. Тя е човек — рече Джамил. — Ричард не се чука с хора. Страхува се, че са твърде крехки.

— Мисля, че току-що каза, че е спял с госпожица Шафър.

— Правеха секс, но без сношение.

Не бях девствена. Знаех, че има алтернативни варианти, но...

— Защо се е задоволявал по алтернативни начини с хората? Защо... защо не по стандартния начин?

— Сношението може несвоевременно да освободи звяра в нас. Не ти трябва да знаеш какво се случва, когато си с човек, който не подозира какъв си, и се преобразиш, докато си върху него или вътре в него — по лицето му премина сянка и той отвърна очи.

— Говориш така, сякаш ти се е случвало — отбелязах аз.

Той ме изгледа бавно и този път във вида му имаше нещо плашещо, сякаш си вдигнал очи и си видял, че решетките между теб и лъва в зоологическата градина изведнъж ги няма.

— Не е твоя работа.

Кимнах.

— Прав си, извинявай. Напълно си прав. Въпросът беше прекалено личен.

Но информацията беше интересна. Веднъж бях помолила Ричард да пренощува при мен. Да правим секс. Но той ми беше отказал — нямало да е честно да правим секс, преди да съм видяла как се превръща във върколак. Трябваше да се науча да приемам спокойно гледката. Но аз не успях, не и когато започна да кърви и да се гърчи върху мен. И сега се почудих дали отлагането не се е дължало донякъде на страх, че може да ме нарани. Възможно е.

Поклатих глава. Нямаше значение. Чакаше ме работа. Ако успееш да се съсредоточи достатъчно, може би щях да се справя. Бяхме дошли

тук, за да го измъкнем от затвора, а не да се тормозя защо ли сме скъсали.

— Малко помощ за багажа няма да е излишна — провикна се Джейсън.

Той беше наградил по един куфар под всяка мишница. Зейн и Чери носеха един от ковчезите. Приличаха на носачи от погребално шествие. Натаниел лежеше по гръб върху другия ковчег. Беше си свалил тениската и си беше разпуснал косата. Ръцете му лежаха свити върху стомаха, очите му бяха затворени. Дали се преструваше на мъртъв, или се опитваше да хване тен?

— Малко помощ — повтори Джейсън и посочи с крак останалия багаж.

Два куфара и един пътнически сандък все още стояха недокоснати.

Тръгнах към тях.

— Господи, само един от тези куфари е мой. Чия е раклата за дрехи?

Зейн и Чери оставиха внимателно ковчега върху самолетната писта.

— Единият куфар е мой — каза Зейн.

— Другите три са мои — заяви Чери.

В гласа ѝ се долавяше леко раздражение.

— Кой е помъкнал сандъка?

— Жан-Клод го изпрати — намеси се Джейсън. — В случай че се срещнем с местния господар. Искаше да направим добро представление.

Изгледах намръщена сандъка.

— Моля те, кажи ми, че вътре няма нещо, което Жан-Клод планира да облека.

Джейсън се ухили. Поклатих глава.

— Не искам да го виждам.

— Може да извадиш късмет — отбеляза Джейсън. — Може вместо това да се опитат да те убият.

Изгледах го мрачно.

— Пълен си с добри идеи.

— Това ми е специалността — каза той.

Натаниел обърна глава и ме погледна, склучил ръце върху голия си корем.

— Мога да вдигна ковчега, но не е добре балансиран, за да го нося. Трябва ми помощ.

— Определено — рекох аз.

Той примигна към мен, като заслони очите си с една ръка. Аз се преместих, така че да закрия слънцето и да може да ме гледа, без да присвива очи. Натаниел ми се усмихна.

— Какви са тези слънчеви бани върху ковчег? — попитах.

Усмивката му помръкна, после напълно се стопи.

— Сцената в криптата — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Да, ама не.

— Не знам за какво говориш.

Той повдигна раменете и главата си от ковчега, като че ли правеше коремна преса. Коремните му мускули се стегнаха от усилието.

— Ама ти наистина не си гледала филмите ми?

— Съжалявам — казах аз.

Той се изправи до седнало положение и приглади с ръце косата си назад с привично движение. После я събра със сребърна шнола и праметна кестенявата опашка зад гърба си.

— Мислех, че сребърните бижута изгарят кожата на ликантропите при допир — отбелязах аз.

Той поразтръска опашката си и намести шнолата на безопасно място върху врата си.

— Така е.

— Предполагам, че в малки количества болката е стимулираща.

Натаниел се втренчи в мен със странните си очи. Беше само на деветнайсет, ала погледът му беше по-стар, много по-стар. По гладката му кожа нямаше никакви бръчки, но в очите му имаше сенки, които никога нямаше да изчезнат. Нуждаеше се от козметична хирургия на душата. Нещо, което да премахне ужасното бреме на познанието, което го бе направило такъв, какъвто е.

Както мъкнеше куфарите, Джейсън се приближи с накуцване до нас.

— В единия от филмите му се разказва за вампир, който се влюбва в невинен млад човек.

— Ти си ги гледал — отбелязах аз.

Той кимна.

Аз поклатих глава и взех единия куфар.

— Подготвил ли си ни кола? — обърнах се към Джамил.

— Микробус — отвърна той.

— Страхотно. Вземи един куфар и ме води към него.

— Не нося багаж.

— Ако се включим всички в носенето, ще натоварим микробуса два пъти по-бързо. Искам да видя Ричард колкото се може по-скоро, така че вземи нещо и престани да се правиш на капризна примадона.

Джамил ме изгледа продължително и преценяващо, после каза:

— Когато Ричард направи лупа някоя друга, няма да се налага да понасям обидите ти.

— Добре, но дотогава ще ги търпиш. Освен това не смятам, че съм те обидила, Джамил. Когато се случи, ще го разбереш със сигурност.

Той се изкиска тихо. Облече си сакото и взе сандъка. Щяха да са необходими двама силни мъже, за да го вдигнат. Той го вдигна, сякаш беше лек като перце. Отдалечи се, без да поглежда назад, и остави на мен последния куфар. Зейн и Чери хванаха отново ковчега и тръгнаха след него. Джейсън се затътри след тях.

— Ами аз? — попита Натаниел.

— Сложи си отново тениската и остани при ковчега. Не бихме искали някой да офейка с Деймиън.

— Познавам жени, които са готови да ми платят, за да си съблека тениската — каза той.

— Жалко, че не съм от тях — рекох аз.

— Да — каза Натаниел, — много жалко — и вдигна тениската от земята.

Оставих го седнал върху ковчега на самолетната писта със смачканата тениска в ръцете. Изглеждаше окаян по някакъв странен, ужасен начин. Съжалявах го. Беше имал тежък живот. Но вината не беше моя. Плащах му квартирата, така че не се налагаше да продава тялото си, за да оцелява, въпреки че познавах други стриптийзъори в „Престъпни удоволствия“, които успяваха да свържат двата края само

със заплатата си. Може би Натаниел не умееше да харчи разумно парите си. Колко изненадващо.

Микробусът беше голям, черен и зловещ. Като возилата на серийните убийци в телевизионните филми. В реалния живот серийните убийци също карат микробуси, но обикновено са светли, на ръждиви петна.

Шофьор щеше да ни е Джамил. С Чери се качихме отпред при него. Багажът и всички останали се натовариха отзад. Очаквах Чери да ме помоли да седна по средата, защото бях поне петнайсет сантиметра по-ниска от нея, но тя нищо не каза. Просто пропълзя до средата, на седалката и подви крака пред таблото.

Пътят беше добре асфалтиран, почти без дупки и широк точно колкото да се разминат две коли, без да си остържат боята. Беше обграден от двете страни с дървета. Но от едната му страна имаше невероятно стръмен склон, а от другата — скалиста земя. Предпочетох да гледам към нея. Дърветата растяха достатъчно нагъсто, за да създават усещане за безопасност, но после се разделяха като огромна зелена завеса и внезапно се разкриваше гледка на мили околоръст. Илюзията изчезваше и човек разбираше колко високо се намира. Добре де, не беше колкото в Скалистите планини, но достатъчно, за да се пребием, ако микробусът изскочи от пътя. Падането от високо не е за мен. Не бях впила пръсти в тапицерията, както в самолета, но обичам да съм на равно място и бих предпочела да се намирам в по-ниската част на долината.

— Къде да ви закарам първо — в полицейското управление или в бунгалата?

— В полицията. Бунгала ли каза?

Той кимна.

— Бунгала.

— Селски къщурки?

— Слава Богу, не — каза Джамил. — С вътрешен водопровод, легла, електричество и всичко необходимо, стига да не сте прекалено придирчиви към мебелировката.

— Не е ли последен писък на модата?

— Не съвсем.

Чери седеше неподвижно между нас с ръце в скута. Забелязах, че не си е сложила предпазния колан. Майка ми щеше още да е жива, ако

си беше сложила нейния, затова съм особено взискателна на тази тема.

— Не си сложила предпазния си колан — й казах.

Чери ме погледна.

— Достатъчно съм затисната тук и без предпазния колан.

— Знам, че ще оживееш, ако излетиш през предното стъкло — продължих, — но ако се излекуваш от такива сериозни рани, прикритието ти отива по дяволите.

— Трябва да се преструвам на човек, така ли? — попита тя.

Хубав въпрос.

— За пред местното население — да.

Чери закопча предпазния колан, без да възразява. Леопардлаците ме бяха приели за своя Нимир-ра с отворени обятия. Бяха толкова щастливи да имат някого за покровител, пък бил той и човек, че почти не роптаеха.

— Трябваше да ме предупредиш, че ще се вписваме в обстановката. Щях да се облека по-различно.

— Така е, трябваше — да си призная, изобщо не ми беше хрумвало.

Минахме стръмното и пътят навлезе в участък, който тук беше почти равнинен. Дърветата се сгъстиха до такава степен, че едва не ме хвана клаустрофобия. Земята продължаваше да е леко вълниста, колкото да ме подсеца, че пътуваме през планинска долина.

— Искаш ли да те изчакаме пред управлението? — попита Джамил.

— Не, момчета, прекалено много се набивате на очи.

— Как ще се добереш до бунгалата? — поинтересува се той.

Поклатих глава.

— Не знам. С такси?

Той ме погледна изразително.

— В Майъртън? Не мисля.

— По дяволите — отговорих. — Тогава ни закарай при бунгалата. Ще се върна в града с микробуса.

— С Джейсън? — попита Джамил.

Кимнах.

— С Джейсън — погледнах го. — Защо всички са толкова загрижени за мен? Знам, че може да има проблеми, но вие, момчета, сте ужасно предпазливи — поизправих се на седалката и вперих очи в

профила на Джамил. Той наблюдаваше пътя толкова внимателно, сякаш животът му зависеше от това. — Какво не ми казвате?

Джамил даде мигач и изчака един пикап да го подмине, после зави наляво между дърветата.

— Ще мина по заобиколен път, за да стигнем до бунгалата.

— Джамил, какво става?

Чери направи всичко възможно да потъне в седалката, но когато си висока като манекенка и се намираш по средата, е трудно да се престориш на невидима. Това движение ми подсказа, че тя също знае. И двамата знаеха нещо, което ми беше неизвестно.

— Чери, кажи ми какво става.

Тя въздъхна и леко се изпъна.

— Ако с теб се случи нещо, Жан-Клод ще ни убие.

Намръщих се.

— Не разбирам.

— Нямахте как самият той да дойде — намеси се Джамил. — Това щеше да се приеме като военен акт. Но се тревожи за теб. Каза ни, че ако допуснем да те убият и той смогне да понесе смъртта ти, ще ни убие, всички до един — докато говореше, зави по чакълен път, който беше толкова тесен, че клоните на дърветата се блъскаха в микробуса.

— В какъв смисъл всички! — попитах аз.

— Всички нас — отговори Джамил. — Ние сме твоите телохранители.

— Мислех, че си телохранител на Ричард.

— А ти си неговата лупа, неговата самка.

— Ако си истински бодигард, не можеш да охраняваш двама души. Не и едновременно.

— Защо? — попита Чери.

Погледнах към Джамил. Той не каза нищо, затова отговорих аз.

— Защото трябва да поемеш куршумите, предназначени за определен човек, и именно в това се състои работата на бодигарда.

Джамил кимна.

— Да, в това се състои работата на бодигарда.

— Наистина ли мислиш, че някой ще стреля по Анита?

— Това с куршумите е метафора — каза Джамил. — Няма значение. Куршуми, нож, нокти, каквото и да е, аз ще го поема.

Той спря на отбивка на пътя с чакълена настилка в началото на обширна поляна. Из поляната бяха пръснати малки бели четвъртити бунгала, сякаш някой беше взел „Мотел 6“^[3] и го беше нарязал на парчета. Видях неонова табела, която бледнееше на дневната светлина, с надпис: „Бунгала Синя луна“.

— Анита е нашата Нимир-ра. Тя е тази, която трябва да ни защитава, не обратното — заяви Чери.

Точно така. Бях взела Зейн и Чери не заради уменията им като телохранители, а защото нямаха нищо против да споделят кръвта си с вампири. Повечето леопардлаци не искаха да бъдат донори. Явно смятаха, че да бъдеш кървав коктейл за вампири е по-лошо от проституирането. Не бях сигурна, че споделям тяхното мнение, но нямах намерение да ги принуждавам, щом не искаха. Аз самата не дарявах кръв, а спях с един от немъртвите.

— Не — казах. — Не съм се съгласявала на подобно нещо. Мога да се грижа сама за себе си, много благодаря — отворих вратата, но Джамил се пресегна и ме хвана за ръката. Китката му изглеждаше много тъмна спрямо бледата ми кожа. Извърнах се съвсем бавно и го погледнах. Погледът ми не беше приятелски. — Пусни ме.

— Анита, моля те, ти си едно от най-коравите човешки същества, които познавам. Ти си най-опасната жена, която някога съм срещал — стискаше достатъчно здраво, за да усетя огромната сила на китката му. Вероятно можеше да вдигне слон, стига да не мърда прекалено много. И със сигурност можеше да ми строши ръката. — Но ти си човешко същество, а тези, с които си имаш работа, не са.

Погледнах го право в очите. Чери седеше неподвижно между нас, приклепена наполовина от тялото му.

— Пусни ме, Джамил.

Натискът се увеличи. Щеше да ми стане ужасна синина.

— Само този път, Анита. Стой по-кротко, или заради теб ще умрем всички.

Джамил се беше пресегнал през седалката, през Чери. Аз седях на крайчеца, половината ми задник висеше във въздуха. И двамата не бяхме много устойчиви. Той ме беше стиснал за предмишницата, на не особено удобно място за хващане.

— Вие, косматковци, непрекъснато забравяте, че силата не е достатъчна. Важен е лостовият механизъм.

Той се намръщи неразбиращо. Стисна ме толкова силно, че беше на път да ми причини сериозна травма.

— Не можеш да се бориш с това, Анита.

— Какво искаш? Да кажа „предавам се“?

Джамил се усмихна.

— Да, добре, кажи „предавам се“. Признай, че този път не можеш да се погрижиш за себе си.

Оттласнах се с крака, така че внезапно се озовах извън микробуса, а Джамил бе принуден да издържи цялата тежест на тялото ми с една ръка. Предмишницата ми се изплъзна от пръстите му. Изхлузих се на земята и посегнах към острието на гърба ми, без да правя опит да се изправя. Дясната ми ръка се стрелна към браунинга, но знаех, че не мога да успея навреме. Разчитах, че Джамил няма да ме убие. Правехме демонстрация на сила. Ако грешах, щях да умра.

Джамил се метна през седалката с протегнати към мен ръце, убеден от своя страна, че не бих му пръснала главата. Знаеше, че имам пистолет. Третираше ме като превръщач, който е наясно с правилата. Не убиваш без сериозна причина. Биеш се до кръв, но не убиваш.

Срязвах ръката му от почти хоризонтална позиция. За момент на лицето му се изписа изумление. Навярно не беше знаел за третото острие и за дължината му, пък и порезна рана винаги е шокираща. Той се дръпна назад и изчезна от полезрението ми, сякаш някой го беше изтеглил в микробуса, но знаех, че не е така. Просто беше ужасно бърз.

Едва успях да се надигна на едно коляно и той скочи върху предния капак на микробуса, приведен като хищник, какъвто си и беше. Държах го на мушка с браунинга. Изправих се, насочила цевта право към тялото му. Това, че бях права, не ми помагаше особено. От вертикално положение не стрелям по-точно. Но все пак исках да съм на крака.

Джамил ме гледаше, обаче не направи опит да ме спре. Може би се страхуваше. Не от пистолета, а от себе си. Бях го ранила. Хубавите му бели дрешки бяха оплискани с кръв. Цял се тресеше от желание да скъси разстоянието помежду ни. Беше бесен, а до пълнолунието оставаха четири нощи. Вероятно нямаше да ме убие, но не възнамерявах да проверявам теорията си. Можеше да ми строши врата с един удар. По дяволите, можеше да ми смачка черепа като яйце. Нямаше да имам втори шанс.

Държах пистолета насочен към него с една ръка, а в другата продължавах да стискам острието.

— Не го прави, Джамил. Ще ме е яд да те загубя заради нещо толкова глупаво.

Той изръмжа гърлено. От този звук косата на тила ми настръхна.

Другите бяха изскочили от задната част на микробуса. Усетих някакво движение.

— Всички назад — предупредих аз.

— Анита — каза Джейсън със съвсем спокоен глас, без закачки, без шеги. — Анита, какво става?

— Попитай господин Големи мускули ей там.

Чери се обади от седалката в микробуса. Не беше помръднала оттам.

— Джамил се опитваше да обясни на Анита, че е безпомощна, когато си има работа с превръщачи и вампири.

Тя се плъзна съвсем бавно към края на седалката. Не откъсвах очи от Джамил, но с периферното си зрение видях петната от кръв по бялата ѝ кожа.

— Остани в микробуса, Чери. Не ми се пречкай.

Тя спря да се движи и остана на мястото си.

— Джамил искаше тя да стои настрана, когато екшънът започне.

— Анита все още е човек — изръмжа Джамил. — Все още е слаба.

Чери каза с дълбок, мек като кадифе глас:

— Можеше да ти кльцне гърлото, а не ръката. Можеше да те застреля в главата, когато посегна към нея.

— Все още мога — обадох се аз, — ако не се кротнеш.

Джамил лежеше по корем върху предния капак, разтворил хищно пръсти. Цялото му тяло трепереше от напрежение. Нещо се спотайваше в това човешко тяло и надничаше през очите му. Звярът в него напираше през плътта като левиатан^[4] изпод водата — нещо огромно, ужасяващо и чуждо, което ми се стори, че зърнах за миг.

Бях застанала странично, лявата ръка с ножа беше зад гърба ми, опряна на кръста с опакото на дланта. Бях заела стойката, която използвах на стрелбището, за да стрелям по мишени. Сега пистолетът ми сочеше към главата му, защото той се беше снишил и в момента не разполагах с по-голяма мишена от нея. Веднъж му бях пощадила

живота. Беше добре Ричард да разполага с човек като него, който да му пази гърба, въпреки че той не ме харесваше. И аз не го харесвах, тоест бяхме квит. Но го уважавах и досега си бях въобразявала, че и той ме уважава. Малкото му представление в микробуса обаче ми показа, че все още гледа на мен като на момиче.

Преди не ми беше толкова лесно да убивам хора. Може би годините, през които бях убивала вампири, си бяха казали думата: вампирите приличаха на хора. Така или иначе, сега нямаше да ми е трудно да натисна спусъка. Взирах се в лицето на Джамил, гледах го право в очите и усетих как ме обзема спокойствие. Сякаш се озовах в пространство със случайни монотонни звуци. Можех да чувам и виждам, но всичко избледня, останаха само пистолетът, Джамил и празнотата. Почувствах тялото си леко и готово. В по-нормални моменти се тревожех, че се превръщам в социопат. Но точно сега в съзнанието ми нямаше нищо, освен хладнокръвна увереност, че ще го направя. Щях да дръпна спусъка и да го гледам как умира в краката ми. И нямаше да почувствам нищо.

Джамил наблюдаваше лицето ми и видях, че напрежението му намалява. Той остана неподвижен, докато вибриращата енергия се разнесе и застрашителното присъствие на звяра в него се скри отново под повърхността. После много, много бавно се надигна на колене, без да откъсва поглед от лицето ми.

Пистолетът ми беше все така насочен към него. Знаех колко бързо могат да се движат — като вълци, а може би и по-бързо. Като нищо друго под слънцето.

— Наистина щеше да го направиш — каза той. — Щеше да ме убиеш.

— Бъди сигурен.

Джамил си пое дълбоко въздух и разтърси цялото си тяло — движение, което странно защо ми заприлича на начина, по който птиците наместват перата си.

— Край — заяви той. — Ти си лупа. По-старша си от мен.

Свалих бавно надолу пистолета, но не го изпусках от поглед и същевременно внимавах да съм наясно с разположението на всички останали.

— Моля те, кажи ми, че това не беше някаква тъпа игра на надмощие.

Джамил се усмихна почти смутено.

— Мисля, че се опитах да си придам важност. Прекарах последния месец в обяснения пред местната глутница защо лупата ни е човек. Защо съм подчинен на жена.

Поклатих глава и насочих пистолета към земята.

— Глупав кучи син. Гордостта ти е наранена, защото съм по-старша от теб в глутницата.

Той потвърди с кимване.

— Така е.

— Ще ме побъркате — казах аз. Почти крещях. — Нямаме време за подобни дивотии.

Зейн се облегна на микробуса близо до Чери. Измести се бавно, без резки движения, застана така, че да виждам ръцете му.

— Нямаше да надвиеш Джамил без ножа и пистолета. А не можеш да ги носиш винаги с теб.

— Това заплаха ли е? — попитах аз.

Той вдигна ръце.

— Само констатация.

— Хей — от едно от бунгалата се показва мъж.

Беше висок, слаб, с дълга до раменете прошарена коса и тъмни мустаци. Косата и бръчките по лицето му подсказваха, че е над петдесетте.

Но в тялото, подчертано от тениската и дънките, изглеждаше жилав и по-млад.

Мъжът се бе заковал на прага с ръце на дървената каса на вратата.

— Хей, по-спокойно, млада господарке.

Насочих пистолета към него, защото под невзрачната му външност се криеше достатъчно сила, за да накара кожата ми да настръхне.

— Това е Върн — рече Джамил. — Собственикът на бунгалата.

Свалих пистолета.

— Той ли е местният Улфрик, или в горите се крие нещо още по-страшно?

Върн се изсмя и тръгна към нас. Докато вървеше, се клатушкаше едва ли не тромаво, сякаш крайниците му бяха прекалено дълги за

тялото, но това беше илюзия. Преструваше се на човек заради мен. Не успя да ме заблуди.

— Дяволски бързо ме разпознахте, млада господарке.

Прибрах браунинга, защото не исках да изглеждам груба.

Бях тук като негов гост. А и трябваше да имам доверие на някого. Не можех да стискам пистолета в ръка по време на целия ми престой. Все още държах окървавения нож. Трябваше да го почистя, преди да го върна в ножницата. Няколко кании вече бяха станали неизползваеми, защото не бях почистила добре остриетата.

— Приятно ми е да се запознаем, Върн, само не ми викай млада господарке — започнах да бърша кръвта в ръба на черното сако.

Черното е подходящо за такива случаи.

— Никога ли не отстъпваш? — любопитства Джамил.

Погледнах го. Хубавите му бели дрехи бяха целите в кръв.

— Не — и му магнах да се приближи.

Той се навъси.

— Какво?

— Искам да избърша кръвта от острието в потника ти.

Джамил продължи да ме гледа.

— Хайде, Джамил. И без това потникът ти вече е съсипан.

Той го съблече през глава с плавно движение. Подхвърли ми го и аз го хванах с една ръка. Започнах да чистя острието с част от дрехата, която не беше изцапана.

Върн се засмя. Смехът му представляваше дълбоко тътнещо кискане и подхождаше напълно на дрезгавия му глас.

— Нищо чудно, че на Ричард му е толкова трудно да ти намери заместничка. Ти си силна, корава и опасна кучка.

Погледнах усмихнатото му лице. Реших, че това е комплимент. Освен това истината си е истина. Не бях дошла тук, за да се явявам на конкурс за мис Приятен характер. Бях дошла, за да спася Ричард и да остана жива. Една кучка беше най-подходяща за тази работа.

---

[1] Професионалният футболен отбор на Минеаполис, Минесота, се нарича „Викингите на Минесота“. — Б.пр. ↑

[2] Растите представляват кичури коса, които са сплъстени и усукани. Най-лесният начин да се направят е като спре да се реши косата след като стане дълга. По естествен начин къдравите коси

автоматично получават този вид. По вярванията на последователите на растафари това е древна прическа, напомняща грива на лъв, която трябва да придаде сила и мъжество на носителя си. — Б.пр. ↑

[3] Верига мотели в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

[4] Библейско чудовище, което живее в океана; морски змей. — Б.пр. ↑

Отвън бунгалата бяха бели и с доста евтин вид. Отвътре също не изглеждаха като за младоженци, но бяха изненадващо просторни. В моето имаше кралско легло. До едната стена стоеше бюро с лампа за четене. Пред един от широките прозорци бе поставен допълнителен стол. Столът беше със синя плюшена дамаска и видимо удобен. Под него имаше малко килимче в различни нюанси на синьото, което изглеждаше домашнотъкано. Мебелите бяха от твърда дървесина и полирани с восък, което им придаваше матов блясък. Ватираната кувертюра на леглото беше яркосиня. На нощното шкафче до него имаше лампа и телефон. Стените бяха светлосини. Даже имаше картина над леглото. Репродукция на „Звездна нощ“ на Ван Гог. Да си призная, всички картини, които Ван Гог е нарисувал, след като е започнал сериозно да откача, ме плашат. Но тази подхождаше на синята стая. Доколкото ми беше известно, в другите бунгала имаше кадифени ковчорчета с матадори, но тук ми хареса.

Банята беше класически бяла, с малко прозорче високо над ваната. Приличаше на стандартна мотелска баня, ако не се брои една синя купа с ароматни сушени растения, която ухаеше на мускус и гардения.

Върн ме беше информирал, че това е най-голямото незаето бунгало. Нуждаех се от свободно подово пространство. Два ковчега заемат доста място. Не бях убедена, че искам да държа Ашър и Деймиън постоянно в стаята си, но нямаше за кога да спорим. Искан да видя Ричард възможно най-скоро. После щяхме да имаме достатъчно време да спорим при кого ще спят вампирите.

Преди да потеглим към затвора, набрах три телефона. Първо позвъних на номера, който ми беше дал Даниел, за да го уведомя, че вече сме в града. Никой не вдигна. После се обадох на Кетрин, за да ѝ съобщя, че съм пристигнала благополучно. Отговори ми телефонният ѝ секретар. Накрая телефонирах на адвоката, който Кетрин ми бе препоръчала, Карл Белисариус. Вдигна ми жена приятна дикция.

Когато разбра коя съм, тя леко се развълнува, което ме озадачи. Жената ме свърза с Белисариус. Нещо ставаше, надали добро.

Чух дълбок, плътен мъжки глас:

— Белисариус на телефона.

— Анита Блейк. Предполагам, че Кетрин Мейсън-Джилет ви е казала коя съм.

— Момент, госпожице Блейк — той натисна някакъв бутон и настана тишина. Зачаках. Когато гласът му прозвуча отново, долових шум от улично движение и вятър. Беше излязъл на открито. — Радвам се да ви чуя, госпожице Блейк. Какво става, по дяволите?

— Моля? — попитах с не особено дружелюбен тон.

— Той не пожела да ме види. От разговора с Кетрин останах с впечатлението, че има нужда от адвокат. Замъкнах се чак дотам, а той не пожела да се видим. Каза, че не ме е ангажирал.

— Мамка му — изругах приглушено. — Извинете, господин Белисариус — замислих се. — Казахте ли му, че аз съм ви ангажирала за него?

— Това ще промени ли нещо?

— Честно казано, не знам. Или ще помогне, или той ще ви прати по дяволите.

— Вече го направи. Аз не съм евтин, госпожице Блейк. Дори той да не иска услугите ми, някой трябва да ми плати за загубеното време.

— Не се притеснявайте, господин Белисариус. Аз ще се погрижа.

— Имате ли толкова пари?

— За каква сума говорим? — попитах аз.

Той ми съобщи. Едва се въздържах да не подсвирна в ухото му. Преброих бавно до пет и му казах:

— Ще си получите парите.

— Имате ли толкова пари? Приех на доверие много от думите на Кетрин. Простете ми, но започвам да ставам мнителен.

— Не, разбирам ви. Ричард ви е ядосал и сега си го изкарвате на мен.

Той се изсмя грубо.

— Добре, госпожице Блейк, добре. Ще гледам да не си го изкарвам на вас, но искам някаква гаранция. Можете ли да ми платите хонорара?

— Изкарвам си хляба, като съживявам мъртвци, господин Белисариус. Това е рядък талант. Мога да ви платя хонорара.

И наистина можех, но щеше да ме заболи. Не бях израснала в нищета, обаче ме бяха възпитали да ценя парите, а хонорарът на Белисариус беше повече от възмутителен.

— Кажете на Ричард, че аз съм ви наела. Обадете ми се отново, ако това го накара да промени мнението си. Има вероятност да откаже да види и двама ни.

— Ще ви коствам доста пари, госпожице Блейк, особено ако поема случая. Мислех, че с господин Зеeman сте близки.

— Това е дълга история — рекох аз. — В момента по-скоро се мразим.

— Ще похарчите много пари за някой, когото мразите — каза той.

— Не започвайте и вие.

Той се изсмя отново. Смехът му звучеше по-нормално от говора, беше почти като магарешки рев. Очевидно не се беше упражнявал как да се смее в съдебната зала. Защото със сигурност се беше упражнявал как да говори с такъв дълбок тътнещ глас.

— Ще предам съобщението, госпожице Блейк. Да се надяваме, че ще имам повод да ви чуя отново.

— Обадете ми се, даже и отговорът му да е „не“. Поне ще знам какво да очаквам, когато отида в затвора.

— Ще отидете дори ако откаже да ви види? — поинтересува се Белисариус.

— Да.

— Дано час по-скоро се срещнем, госпожице Блейк. Заинтригувахте ме.

— Обзалагам се, че казвате същото на всички момичета.

— На много малко, госпожице Блейк — и ми затвори. Тъкмо приключих с телефона, и Джейсън излезе от банята.

Беше с костюм. Досега го бях виждала единствено в тениски, дънки, кожа или почти без дрехи. Изглеждаше странно с тъмносин костюм, бяла риза и тясна бяла вратовръзка с дискретна шарка. Поотблизо вратовръзката се оказа копринена, а фигурките по нея — *fleur de lis*^[1]. Знаех кой му е избрал вратовръзката. Костюмът беше по-добре скроен от повечето стандартна конфекция, но ми беше омръзнало от

класическите костюми на Жан-Клод, независимо колко добре му стояха.

Джейсън закопча първото копче на сакото и прокара ръце през русата си коса.

— Как изглеждам?

Завъртях глава.

— Като личност.

Той се ухили.

— Май си изненадана.

Усмихнах се.

— Просто никога не съм те виждала облечен като възрастен.

Джейсън се нацупи престорено, издул долната си устна.

— Виждала си ме почти гол и не съм изглеждал като възрастен?

Поклатих глава и неволно се усмихнах. Докато Джейсън се преобличаше в банята, и аз се бях преоблякла. Бях открила няколко тъмни петна от кръв по червената си блуза. Бяха изсъхнали и личаха, затова я накиснах в мивката. Кръвта си личи на червено, каквото и да разправят хората.

Черните джинси като че ли не бяха изцапани. Ако не са много, кръвавите петна се забелязват трудно на черен фон. Кръвта изглежда най-незабележима върху черно и тъмносиньо. Подозирам, че и тъмнокафявото върши работа, но почти нямам кафяви дрехи, така че не съм сигурна.

Новата ми блуза беше бледо, почти студено лилава. Беше ми подарък от моята мащеха Джудит. Когато отворих кутията на Коледа и видях светлата блуза, реших, че ми е взела поредната дреха, която е по-подходяща за някой с нейната външност на русокоса ледена принцеса, отколкото за брюнетка като мен. Но чистият светъл цвят ми стоеше много добре. Бях достатъчно любезна да ѝ кажа, че я нося. Мисля, че това беше първият ѝ подарък от десет години насам, който не бях отишла да сменя в магазина. Тя непрекъснато ми купува дрехи с детски размери.

Официален черен панталон с колан, който беше достатъчно широк за браунинга и по-широк от модерните в момента, черни обувки с нисък ток — и бях готова. Бях добавила и малко грим: сенки, спирала, лек руж и червило. Опитвах се да не мисля защо съм се издокарала. Не беше заради тукашните ченгета. Двамата с Джейсън

вероятно бяхме прекалено наконтени за местните хора. Можехме, разбира се, да се появим с дънки и тениски, но тогава пък щяхме да сме прекалено negliже. Единственото подходящо облекло за среща с полицията е униформа и значка. С нищо друго не се става член на клуба.

В момента във Вашингтон се обсъждаше приемането на закон, който да даде на екзекуторите на вампири статута на федерални шерифи. Опитваше се да го прокара сенатор Брюстър, чиято дъщеря бе нахапана от вампир. Освен това той, разбира се, се опитваше да отнеме правата на вампирите като законни граждани. Това със статута на федералните шерифи можеше и да стане. Но да отнеме правата на вампирите — не мисля. Те трябваше да направят нещо наистина ужасно, за да получат антивамписките лобисти толкова голяма подкрепа.

През март екзекуторите на вампири бяха получили официален лиценз. Това беше щатски лиценз, защото убийството беше щатско, а не федерално престъпление.

Но аз разбирах защо е необходимо екзекуторите да получат федерален статут. Ние не бяхме само убийци, ние бяхме и ловци. И щом напуснем района, за който важеше разрешителното ни, положението ни ставаше несигурно. Съдебната заповед важеше само ако щатът, в който сме се озовали, признаеше заповедта за екстрадиция. Тогава заповедта за екстрадиция се използваше за узаконяване на оригиналната заповед за екзекуция. Аз лично предпочитам да си вадя втора заповед за екзекуция при всяко пресичане на щатската граница. Но това отнема време и понякога можете да изпуснете вампир заради чуждата юрисдикция и да се наложи да започнете всичко отначало.

Един находчив вампир мина през седемнайсет щата, преди да бъде заловен и убит. Обикновено бягството, ако има такова, включва два или три. Затова повечето екзекутори на вампири имат разрешително за няколко щата. И ние като вампирите си имаме територия. Ако вампирът е на наша територия, го убиваме. Ако е извън нея, го оставяме на друг екзекутор. Проблемът е, че сме само десет на брой, а това не е никак много за една от страните с най-многобройно вампирско население. Обаче не сме заети постоянно. Повечето от нас работят друго през деня. Нали разбирате, ако положението с вампирите

беше толкова лошо, че непрекъснато да сме заети, те никога нямаше да получат статут на законни граждани. И все пак, колкото повече вампири обитават дадена територия, толкова по-висока е престъпността. Също като при хората.

Необходимостта да спираме всеки път, когато напуснем района, за който имаме разрешително, затрудняваше работата ни. Понеже нямаше статута на истински полицаи, беше невъзможно да участваме в полицейско разследване, освен ако не ни поканят. Понякога не ни канеха, докато труповете не станеха ужасно много. Най-големият ми брой жертви на вампир беше двайсет и три. Двайсет и трима мъртъвци, преди да го пипнем. Имало е и повече трупове. През петдесетте Джералд Малъри — нещо като основоположник на нашия бизнес — бе убил Вампирска целувка с над сто жертви. Вампирската целувка е като колонията от прилепи — така се наричат вампирските групи. Поетично, нали?

Телефонът извънтя. Вдигнах го и чух гласа на Белисариус.

— Ще ни види в комплект. Надявам се, че когато пристигнете тук, вече ще разполагам с някаква информация — и затвори.

Поех си дълбоко въздух през носа и го издишах рязко през устата.

— Какво има? — попита Джейсън.

— Нищо.

— Нервна си, защото ще се виждаш с Ричард.

— Не се прави на шибан умник.

Той се ухили.

— Съжалявам.

— Съжаляваш друг път — казах аз. — Да вървим.

Тръгнахме.

---

[1] Хералдическа лилия, символ на френските крале. — Б.пр. ↑

6

Пътуването до Майгъртън отне повече време от нормалното, защото бях зад волана на непознат микробус и карах по много тесни пътища. Това ме изнервяше. Накрая Джейсън каза:

— Може ли аз да шофирам? Ще стигнем, преди да се мръкне.

— Затваряй си устата! — наредих му аз.

Той млъкна и се усмихна.

Най-накрая пристигнахме. Градът се състоеше от една главна улица, която беше павирана и приличаше подозрително на двулентова магистрала, оградена от постройки. Имаше светофар и втори, много по-малък чакълен път; на места под настилката му се виждаше червеникава пръст. Благодарение на единствения светофар в града беше невъзможно човек да не види двете заведения за бързо хранене и семейния крайпътен ресторант, който беше по-претъпкан и от „Деъри Куин“^[1]. Или храната беше добра, или тукашният „Деъри Куин“ не струваше.

Джамил ми беше обяснил как да стигна до полицейското управление. Караш по главната улица, после завиваш надясно. Няма начин да пропуснеш завоя. Когато някой каже подобно нещо, обикновено става едно от двете. Или е прав и мястото се забелязва от пръв поглед, или е скрито и ненамираемо без подробна карта, на която да е отбелязано с „X“.

На светофара завих вдясно. Микробусът мина през дупка на пътя и се разклати като голям звяр, който минава през вода. Щеше ми се да съм зад волана на моя джип. Чакъленият път беше истинската главна улица на града. От едната му страна се издигаха постройки с висок дървен тротоар пред тях. Забелязах бакалия и дърводелски магазин, в който се продаваха мебели ръчна изработка. Отпред беше изложен люлеещ се стол, по чиято дървена рамка още имаше места, покрити с груба сива кора. Много провинциално. Много шик. Друг магазин предлагаше билки и домашно приготвено сладко, въпреки че по това време на годината никой не яде сладко. От другата страна на улицата

имаше къщи. Те не бяха в новия архитектурен стил на Средния запад, който се срещаше и в много части на Юга. Къщите бяха предимно едноетажни, с основи от сгуробетон или червен камък. Стените им бяха облицовани с дървени плочки, които варираха от светлосиво до сиво. В двора на едната имаше стадо керамични елени и градински джуджета, бяха много и сигурно се продаваха.

В края на улицата започваше планински склон, обрасъл толкова гъсто с дървета, че приличаше на зелена завеса. Щяхме да навлезем отново в гората, а още не бях видяла нещо, което да прилича на полицейско управление. Страхотно.

— Трябва да е точно тук — обади се Джейсън.

Погледнах в огледалото за задно виждане, уверих се, че няма коли, и спрях.

— Виждаш ли нещо, което аз не виждам? — попитах го аз.

— Шанг-Да — отговори той.

Обърнах се към него.

— Какво?

— На верандата в края на улицата.

Погледнах натам, накъдето гледаше. Висок мъж седеше прегърбен на сгъваем стол. Беше бос, с бяла тениска, джинси и ниско нахлупена шапка с козирка. Слънчевият загар контрастираше силно с бялата му фланелка. В големите си длани държеше кутия газирана вода или може би бира. Освежително питие рано сутрин.

— Това е Шанг-Да. Вторият телохранител на нашата глутница. Той е Хати, а Джамил е Скол.

Аха. Започвах да схващам.

— Той охранява Ричард, следователно полицейското управление трябва да е някъде наблизо.

Джейсън кимна.

Погледнах прегърбената фигура. На пръв поглед мъжът не изглеждаше особено опасен. Сливаше се доста добре с околната обстановка, докато не си дадох сметка, че по тениската му няма нито едно петънце и е чисто нова. Джинсите му имаха ръб, сякаш бяха гладени с ютия, а тенът му не се дължеше единствено на слънцето. Но чак когато повдигна много бавно глава и погледна право към нас, разбрах какъв добър актьор е. Дори от това разстояние се забелязваше, че погледът му е обезпокоително напрегнат. Осъзнах, че внезапно

бяхме привлекли цялото му внимание, а той не беше реагирал по друг начин, освен да помръдне леко глава.

— По дяволите — казах аз.

— Аха — съгласи се Джейсън. — Шанг-Да е нов. Прехвърли се при нас от глутницата в залива на Сан Франсиско. Никой не се сби с него, когато стана Хати. Никой не искаше толкова много този пост — посочи към срещнатата страна на улицата. — Да не би да е това?

Беше ниска едноетажна сграда, построена от сгуробетон. Пред нея имаше малък паркинг с чакълена настилка, но на него нямаше нито една кола. Микробусът зае по-голямата част от паркинга. Спрях възможно най-близо до стената на постройката, като слушах как клоните на дърветата шибат покрива на буса. Някъде в града вероятно имаше полицейска кола, която рано или късно щеше да паркира до мен. Мисля, че ѝ оставих достатъчно място.

До вратата висеше изящно резбована дървена табелка. На нея пишеше: „Полицейско управление“.

Само тя подсказваше какво представлява сградата. „Няма начин да го пропуснеш“ — Джамил имаше чувство за хумор. Или все още ми беше ядосан, задето го кльцнах. Детинщини.

Слязохме от микробуса. Усетих, че Шанг-Да ме наблюдава. Деляха ни метри, но силата на вниманието му пропълзя по кожата ми и косъмчетата на ръцете ми настръхнаха. Погледнах към него и за секунда очите ни се срещнаха. Сега ми се изправи и косата на тила.

Джейсън застана до мен.

— Да влизаме.

Кимнах и тръгнахме към вратата.

— Само така ми се струва, или Шанг-Да не ме харесва?

— Той е предан на Ричард, а ти го нарани, при това лошо.

Погледнах го.

— Но ти май не ми се сърдиш. Не си ли предан на Ричард?

— Аз бях през нощта, когато Ричард се би с Маркус. Шанг-Да не беше.

— Да не би да намекваш, че съм постъпила правилно, като напуснах Ричард?

— Не. Намеквам, че разбирам защо не можа да го приемеш.

— Благодаря, Джейсън.

Той се усмихна.

— Освен това може би желая тялото ти.

— Жан-Клод ще те убие.

Той сви рамене.

— Какво е животът без капчица опасност?

Поклатих глава.

Джейсън стигна пръв до двукрилата врата, но не посегна да я отвори. Познаваше ме добре.

Бутнах остъклените врати. Предполагам, че те също бяха отличителен знак. Останалите постройките на улицата имаха врати като на обикновените къщи. Остъклените бяха характерни за модерните бизнес сгради. Отвътре управлението беше боядисано в бяло, включително дългото като барплот бюро срещу входа. Върху дъската за съобщения от лявата страна на вратата бяха закачени няколко снимки на издирвани лица, а зад бюрото имаше радиостанция, но като изключим тези неща, все едно бяхме в приемната на зъболекарски кабинет.

Мъжът зад бюрото беше доста едър. Личеше си, макар да беше седнал. Раменете му бяха широки почти колкото аз съм на височина. Косата му беше съвсем къса, но се познаваше, че е ситно къдрава. Трябваше да се обръсне гола глава, за да се отърве от къдриците.

Държах разрешителното си на екзекутор в симпатично калъфче от изкуствена кожа. На него имаше моя снимка и изглеждаше ужасно официално, но все пак не беше полицейска значка. Да не говорим, че не важеше за този щат. Но беше единственото, което можех да покажа, затова го показах. Влязох, вдигнала в ръка разрешителното, защото бях въоръжена, а се намирах в полицейско управление. На ченгетата това нямаше да им хареса.

— Аз съм Анита Блейк, екзекутор на вампири.

Ченгето помръдна единствено очите си; ръцете му бяха скрити зад бюрото.

— Не сме викали екзекутор.

— Тук съм неофициално — обясних аз.

Заставах пред бюрото. Понечих да прибера разрешителното, но той посегна и му го дадох.

Докато го разглеждаше, попита:

— Защо сте тук?

— Приятелка съм на Ричард Зеeman.

Сивите му очи трепнаха. Погледът му определено не беше приятелски. Хвърли разрешителното ми обратно върху бюрото. Аз го взех.

— Някакъв проблем ли има, полицай... — прочетох табелката с името му — Мейдън?

Той поклати глава.

— Няма проблем, освен че приятелят ви е проклет изнасилвач. Не мога да разбера защо най-долните копелета винаги имат гаджета.

— Не съм му гадже — отвърнах. — А точно това, което казах — приятелка.

Мейдън се изправи в цял ръст, който надхвърляше метър и осемдесет. Не беше просто висок, беше грамаден. В гимназията сигурно е бил в отбора по борба или американски футбол. Мускулите му бяха започнали да омекват, а в талията беше натрупал десетина килограма в излишък, но това не можеше да ме заблуди. Той беше едър и як и го знаеше. Револверът на кръста му отговаряше на външния му вид: хромиран „Колт Питон“ с дълга цев и тежка черна ръкохватка. Отлично оръжие за лов на слонове, но малко прекалено за сплашване на пияниците в съботните нощи.

— Вие кой сте? — посочи с палец Джейсън.

— Просто приятел — отговори Джейсън.

И се усмихна, за да изглежда безобиден. Не беше толкова убедителен като мен, но се справяше доста добре. Пред полицай Мейдън и двамата изглеждахме някак крехки.

— Неин приятел или на Зеeman?

Джейсън се ухили добродушно.

— Аз съм приятел на всички.

Мейдън не се усмихна. Напротив, изглежда го студено с тъмносивите си очи. Не požна повече успех от мен. Джейсън продължаваше да се усмихва. Полицаят продължаваше да го гледа.

Накрая докоснах леко Джейсън по ръката. Това беше достатъчно. Той сведе очи и примигна, само усмивката му не трепна. Обаче Мейдън реши, че е спечелил състезанието по гледане.

Полицаят излезе тронаво иззад бюрото. Движеше се като човек, който знае отлично, че е масивен, и е убеден, че земята се тресе под стъпките му. Едър беше, но не чак толкова. Аз, разбира се, няхах никакво намерение да му го казвам.

През малка врата вдясно от бюрото влезе втори мъж. Беше със светлокафяв костюм, който прилягаше на тялото му като елегантна ръкавица. Бялата му риза беше с тегелирана предница, той носеше много тясна вратовръзка със златна брошка на шията. Щом ме видя, големите му черни очи се облешиха от изненада. Косата му беше подстригана съвсем късо, но стилно. Подаде ми ръка, имаше пръстен с розов диамант и колежански пръстен.

— Възможно ли е това прелестно видение да е скандалната госпожица Блейк?

Не можах да се сдържа и се усмигнах.

— А вие трябва да сте Белисариус.

Той кимна.

— Наричайте ме Карл.

— Аз съм Анита, а това е Джейсън.

Той се здрависа с Джейсън, все така усмихнат и любезен. После се обърна към Мейдън:

— Сега може ли да се видим с моя клиент?

— Вие двамата да, но не и той — полицаят пак посочи с палец Джейсън. — Шерифът заръча да пусна вас двамата. Никой нищо не ми е казал за други посетители.

Джейсън отвори уста. Докоснах го по ръката.

— Всичко е наред.

— И пистолетът остава тук — заяви Мейдън.

Не исках да му го давам, но бях впечатлена, че го е забелязал.

— Разбира се.

Измъкнах браунинга изпод сакото си. Освободих пълнителя в другата си ръка. Издърпах затвора на пистолета назад, за да му покажа, че няма патрон в патронника, и му го подадох заедно с пълнителя.

— Нямате ли ми доверие, че го направихте вместо мен?

— Реших, че браунингът е твърде малък за вашите ръце. А аз съм му свикнала.

— Занасяте ли ме? — попита той.

Кимнах.

— Да, занасям ви.

Тогава Мейдън се усмигна. Провери браунинга, после го прибра в чекмеджето на бюрото заедно с пълнителя.

— Пистолетът не е лош, особено ако не можете да се оправите с нещо по-голямо — той заключи чекмеджето — още една точка за него.

— Размерът не е важен, Мейдън. Важно е изпълнението.

Ухили се до ушите.

— Обаче приятелят ви ще трябва да остане тук.

— Казах ви, че всичко е наред. Наистина.

Мейдън кимна и ни поведе към вратата, през която беше влязъл Белисариус. Озовахме се в дълъг бял коридор с две врати по средата. На едната пишеше „Жени“, а на другата „Мъже“.

— Понеже се появихте през онази врата, си помислих, че идвате от свиждане с Ричард.

— Не, за съжаление. Господин Зеeman беше неотстъпчив.

— Неотстъпчив — повтори Мейдън, — неотстъпчив. Ето това е хубава адвокатска дума.

— Четенето обогатява речника, полицаи Мейдън. Трябва да опитате някой път. Въпреки че за вас вероятно ще има полза и разглеждането на картинки.

— Ох, това изказване ме нарани — каза грамадният мъж.

— Ако ви е наранило, защо не кървите? — попита Белисариус.

Мейдън ме хвърли в тъча с отговора:

— Като ни гъделичкате^[2], не се ли смеем?

Белисариус му изръкопляска тихо.

— Туше, полицаи Мейдън.

— Голям мъж, при това начетен — обадох се аз. — Впечатлена съм.

Мейдън извади от джоба си верижка с ключове.

— Не казвайте на другите ченгета. Ще ме помислят за педал.

Вдигнах глава да го погледна в очите и му казах:

— Четенето на Шекспир не ви прави педал, Мейдън. Прави ви проклетият револвер. Само педалите носят такова голямо желязо.

Той отключи вратата в края на коридора.

— Трябва да нося нещо голямо, госпожице Блейк. За равновесие, когато тичам.

Разсмя ме с тези думи. Мейдън отвори вратата и ни въведе през нея. После я заключи отново и тръгна по дългия бял коридор, в отсрещния край на който имаше затворена врата.

— Почакайте тук. Ще отида да се уверя, че гаджето ви е готово да ви види.

— Не ми е гадже — възразих.

Казах го механично, започваше да ми става навик да го повтарям.

Мейдън се усмихна и отключи вратата в отсрещния край. После изчезна вътре.

— Двамата с Мейдън май се спогаждате доста добре, госпожице Блейк.

— Ченгетата обичат да се държат гадно. Номерът е да не го приемаш лично и да не им оставаш длъжен.

— Дано го запомня.

Вдигнах очи към него.

— На вас може и да не ви свърши работа. Вие сте адвокат, при това заможен.

— А и не съм красива жена — отбеляза той.

— Така е, въпреки че красотата невинаги е предимство, когато си имаш работа с полицаи.

Белисариус кимна.

Мейдън излезе от отсрещната врата. Усмихваше се, сякаш беше видял или чул нещо смешно. Каквото и да беше, със сигурност на мен нямаше да ми е забавно.

— Казах на Зееман, че има прекалено хубаво гадже за шибан перверзник.

— Обзалагам се, че не сте му казали точно това — рекох аз.

Той кимна.

— Попитах го защо му е притрябвало да изнасилва друга жена, след като има такова сексапилно гадже.

— А той какво отговори? — попитах, като се помъчих да запазя лицето си напълно безизразно.

— Каза, че не сте му гадже.

Кимнах.

— Нали ви казах.

Мейдън отвори широко вратата и ни махна да влезем.

— Когато поискате да си тръгнете, натиснете звънеца.

Минахме покрай него, а той подхвърли:

— Забавлявайте се — и ни заключи вътре.

Сигурно бяха сключили сделка за купуването на бяла боя, защото цялото помещение беше бяло, дори подът. Сякаш попаднах в снежна виелица. Двете разположени едно над друго легла, решетките на малкия прозорец, дори тоалетната и мивката бяха бели. Единствено клетката, която заграждаше килията от три страни, беше различна на цвят. Ричард седеше там и ни гледаше.

Седеше върху долното легло. Косата му се спускаше на гъсти вълни и почти скриваше лицето му. Под силната бяла светлина на лампите над главите ни косата му изглеждаше по-тъмна от обичайния ѝ медно кафяв цвят, почти червеникавокафява. Беше облечен в измачкана бледозелена официална риза, ръкавите ѝ навити върху мускулестите му предмишници. Тъмнокافявият му панталон беше намачкан — очевидно беше спал с него. Той изправи високото си сто осемдесет и два сантиметра тяло. Ризата се изопна на раменете и бицепсите му. Беше натрупал маса от последното ни виждане, а и преди си беше доста мускулест. Някога щеше да ми достави огромно удоволствие да сваля тази риза и да видя какъв е под нея, да прокарам длани по тези прекрасни гърди и силни ръце. Но това беше преди, а сега ситуацията беше коренно различна. Ричард се приближи до решетките и ги обгърна с пръсти.

— Какво правиш тук, Анита?

Гласът му не прозвуча толкова ядосано, колкото се опасявах. Звучеше почти нормално и стегнатата топка в стомаха ми се стопи.

Белисариус се отдалечи от нас. Седна на масата пред килията и започна да вади някакви документи от куфарчето си. Правеше се на много зает, за да ни осигури цялото възможно уединение. Много мило от негова страна.

— Чух, че си в беда.

— И дойде да ме спасиш? — попита.

Тъмнокافявите му очи се взираха в мен, изучаваха лицето ми. Косата му беше паднала пред очите. Той я прехвърли назад с болезнено познат жест.

— Дойдох да ти помогна.

— Не се нуждая от помощта ти. Не съм го извършил.

Белисариус се намеси:

— Обвинен сте в изнасилване, господин Зеeman.

Обърнах се и го изгледах.

— Мислех, че е обвинен в опит за изнасилване.

— Докато ви чаках, започнах да чета документацията по случая. Щом получих разрешението на господин Зеeman да действам като негов адвокат, ми бе осигурен достъп до архивите. При гинекологичния преглед не е открита сперма, но има следи от проникване. Проникването е достатъчно, за да бъде обвинен в изнасилване.

— Не съм имал полов акт с нея — каза Ричард. — Не сме стигали толкова далече.

— Но сте излизали заедно — обадох се аз.

Той ме погледна.

— Да, така е — в гласа му долових гняв.

Престорих се, че не съм го забелязала. Вероятно и аз щях да съм кисела, ако съм в затвора по скалъпено обвинение. По дяволите, щях да съм кисела даже и да съм извършила това, за което ме обвиняват.

— Проблемът, господин Зеeman, е, че без проби от сперма не можете да докажете убедително, че не сте насилили госпожица Шафър. Обвинението може и да е скалъпено, но е добре скалъпено. Срещали сте се многократно с тази жена. Тя е излязла с вас и се е прибрала пребита — той прелисти една от папките. — Влагалището е с кръвонасядания, има разкъсвания. Дори да не е било изнасилване, било е много грубо.

— Беки каза, че й харесва да е грубо — каза тихо Ричард.

— Как се стигна до обсъждане дали харесва грубия секс? — намесих се аз.

Той ме погледна открито в очите, готов да избухне, ако аз избухна.

— Искаше да ме вкара в леглото си.

— Какви бяха точните й думи? — попита Белисариус.

Ричард поклати глава.

— Не си спомням точно, но й казах, че се страхувам да не й причиня болка. Тя ми отговори, че ако харесвам грубия секс, тя също си пада.

Отдръпнах се от него и се загледах в затворената врата. Не ми се слушаше тази история. Обърнах се и видях, че ме гледа, очите ни се срещнаха.

— Затова ли се съгласи да дойдем двамата? За да чуя всички подробности?

Ричард издаде рязък звук, почти като смях, но пълен с горчивина. Направи странна гримаса. Преди можех да разгадая мислите по лицето му, по погледа му. Сега не можах. Понякога си мисля, че никога не съм го познавала, че и двамата сме се заблуждавали.

— Ако искаш подробности, ще ги чуеш. Не за Бети, а за Луси, за Кери и за Мира. Особено за Кери и за Мира. Мога да ти разкажа с подробности за тях.

— Чух, че си бил доста зает — рекох аз.

Гласът ми беше по-тих, отколкото бих искала, но нормален. Нямах да се разплача.

— Кой те повика тук, Анита? Кой не ми се подчини?

През стаята премина първата вълна от тъмна енергия, от която настръхнах. Понякога забравям какъв е в действителност Ричард. Той се прикрива по-успешно от всеки друг ликантроп, когото познавам. Погледнах към Белисариус. Не ми се видя разтревожен. Чудесно, значи не можеше да я усети. Но аз можех. Силата полази по кожата ми като топъл вятър.

— Никой не е нарушил заповедите ти, Ричард.

— Някой ти е казал.

Той се вкопчи в решетките. Знаех, че може да ги изтръгне от пода. Можеше да пробие дупка в задната стена, стига да пожелае. Ако още не бе избягал от килията, то беше, защото не искаше да разваля маскировката си. Кротък гимназиален учител по естествени науки не би могъл да огъне решетки от стомана.

Приведох се към решетките, понижих глас. Свръхестествената му енергия облъхна кожата ми.

— Наистина ли искаш да обсъждаме това сега пред непознатия?

Ричард се наведе на свой ред, опря чело в стоманените пръчки.

— Той е мой адвокат. Не трябва ли да знае?

Приблжих се още повече, можех да го пипна през решетките. Искях да го докосна. В момента ми се струваше нереален.

— Толкова ли си наивен?

— Досега не са ме арестували.

— Не, винаги арестуваха мен.

Той почти се усмихна. Енергията понамаля. Звярът в него започна да се прибира под перфектното си прикритие.

Хванах хладните метални пръчки, плъзнах ръце под неговите.

— Сигурно ти е хрумвало как някой ден може би ще трябва да ми дойдеш на свиждане в затвора, но изобщо не си допускал, че е възможно да стане обратното.

Ричард се подсмихна.

— Да, щях да ти донеса кекс с ножовка в него.

Усмигнах се.

— На теб не ти е нужна ножовка, Ричард — плъзнах ръце върху неговите. Той стисна леко пръстите ми. — Трябва ти добър адвокат като този, когото ти водя.

Той се дръпна от решетките.

— Защо ми е адвокат, след като съм невинен?

Белисариус отговори:

— Обвинен сте в изнасилване. Съдията отказа да ви пусне под гаранция. Ако не успеем да оборим историята ѝ, ви очакват от две до пет години, моето момче, и то ако извадим късмет. Снимките са в папката. Била е пребита, при това лошо. Тя е малка русокоса сладурана. Ще отиде в съда облечена като любимата на всички учителка от втори клас. Онази, в която тайно сте били влюбени и е миришела на сапун „Айвъри“. — Той се изправи и тръгна към нас, без да спира да говори. — Ще ви подстрижем косата...

— Ще му подстрижете косата! — възкликнах аз.

Белисариус се намръщи.

— Ще ви подстрижем косата и ще ви облечем прилично. Хубаво е, че сте привлекателен и сте бял, но сте едър и изглеждате доста силен. — Той поклати глава. — Не е нужно да доказваме, че сте невинен, господин Зеeman. Трябва да докажем, че госпожица Шафър е виновна.

Ричард свъси вежди.

— Какво имате предвид?

— Трябва да я представим като вавилонската блудница. Но първо ще поискам да ви пуснат под гаранция, защото това е първото ви престъпление. По дяволите, даже нямате глоба за неправилно паркиране. Ще ги накарам да ви пуснат под гаранция.

— Колко време ще ви отнеме? — попитах го аз.

Белисариус ме изгледа строго.

— Има ли фатален срок, за който не съм уведомен?

Двамата с Ричард се спогледахме като по команда. После той отвърна „да“, а аз „не“.

— Добре, кое от двете, да или не? Има ли нещо, което трябва да знам?

Ричард ме погледна, после отговори:

— Не, мисля, че няма.

Това не се хареса на Белисариус, но той не настоя.

— Добре, младежи. Ще приема думите ви на доверие, но ако нещо, което не трябва да знам, внезапно ми се стовари, хич няма да ми е весело.

— Няма подобна опасност — рекох аз.

Той поклати глава.

— Ако стане така, ще зарежа господин Зеeman да се оправя както знае. Ще се наложи да си търсите нов адвокат по-бързо, отколкото можете да кажете „затвор“.

— Не съм направил нищо нередно — заяви Ричард. — Как пък на мен се случи?

— Тогава защо те е обвинила в изнасилване? — попитах аз.

— Някой ѝ го е причинил — каза Белисариус. — Щом не сте вие, кой е?

Ричард поклати глава.

— Бети излиза с много хора. Знам със сигурност за трима други мъже.

— Ще ни трябва имената им.

— Защо? — попита той.

— Ако смятате да спорите с мен за всяко нещо, моето момче, няма да стигнем доникъде.

— Просто не искам да замесвам други хора.

— Ричард — намесих се аз, — ти си загазил. Остави Карл да си върши работата, моля те.

Ричард ме погледна.

— Заряза всичко, за да дойдеш да ме спасиш, а?

Усмихнах се.

— Почти.

Той поклати глава.

— Какво мисли Жан-Клод по въпроса?

Погледнах настрани, за да избягна погледа му.

— Не беше въодушевен, но иска да излезеш от затвора.

— Не се съмнявам.

— Вижте какво, младежи, нямаме много време. Ако не можете да обуздате личните си чувства, може би е по-добре Анита да ни остави насаме.

Кимнах.

— Съгласна съм. Ще трябва да споделиш с него разни неща за госпожица Шафър, които не искам да чувам. И се налага да бъдеш напълно откровен.

— Ревнуваш ли? — попита Ричард.

Поех си дълбоко въздух и го издишах. Исках да отрека, но той щеше да надуши, че го лъжа. Справях се добре, докато не заяви, че Бети е била неговото момиче за груби изпълнения. Това ми беше дошло в повече.

— Нямам никакво право да те ревнувам, Ричард.

— Но ревнуваш, нали? — настоя той, втренчил очи в лицето ми.

Наложих си да издържа погледа му, докато отговарях. Идеше ми да потъна в земята, защото бях започнала да се изчервявам.

— Да, ревнувам. Щастлив ли си?

Той кимна.

— Да.

— Махам се оттук — записах телефонния номер на бунгалото си в бележника на Белисариус и натиснах звънеца, за да ме пуснат да изляза.

— Радвам се, че дойде, Анита — каза Ричард.

Стоях с гръб към вратата и се надявах Мейдън да побърза.

— Ще ми се да можех да кажа същото, Ричард.

Вратата се отвори. Бях свободна.

— Добре ли си прекарахте с гаджето? — попита Мейдън, докато вървеше след мен по коридора.

Спрях пред втората заключена врата.

— Не ми е гадже.

— Всички така разправят — полицаят отключи вратата и я отвори. — Май дамата много отрича^[3].

— Мейдън, заврете си читателската карта отзад.

— Ох — рече той, — това беше гадно. Кой знае дали ще успея да измисля отговор, който да е наполовина толкова добър.

— Върнете ми пистолета, Мейдън.

Влязохме и полицаят заключи вратата. Джейсън седеше на един от столовете, наредени срещу бюрото. Той вдигна глава.

— Може ли вече да си вървим?

— Не прекара ли приятно с полицаи Мейдън? — попитах го аз.

— Не ми позволи да си поиграя с белезниците му — оплака се Джейсън.

Мейдън отиде зад бюрото и отключи чекмеджето. Извади браунинга, сложи пълнителя на мястото му и издърпа затвора, за да вкара патрон в патронника. После провери предпазителя и ми го подаде с ръкохватката напред.

— Смятате ли, че в Майъртън е толкова опасно, та се налага да имам патрон в патронника? — попитах го аз.

Полицаят ме изгледа. Изгледа ме продължително, сякаш искаше да ми каже нещо.

— Човек никога не знае — рече накрая той.

Няколко секунди се взирахме неподвижно един в друг, после мушнах пистолета в кобура с готов за изстрелване патрон, като преди това проверих два пъти предпазителя. Обикновено не се разхождам с патрон в патронника. Това ме накара да се чувствам неспокойна. А още повече ме обезпокои фактът, че Мейдън може би се опитваше да ме предупреди. Беше възможно, разбира се, и просто да си прави гаргара с мен. Някои ченгета, особено ченгетата в малките градове, обичаха да ми създават неприятности. Фактът, че съм ексекUTOR на вампири, подтикваше някои от тях да си правят грубиянски шеги с мен: например да ме накарат да се разхождам с патрон в патронника.

— Приятен ден, Блейк.

— И на вас, Мейдън.

Вече бях отворила вратата, следвана по петите от Джейсън, когато Мейдън добави:

— Бъдете внимателни навън.

Погледът му беше предпазлив. Физиономията му беше неразгадаема. Аз не съм от най-проницателните, колкото и да не ви се вярва.

— Имате ли да ни казвате нещо, Мейдън?

— Смятам да изляза в обедна почивка, след като си тръгнете.

Изгледах го.

— Сега е десет сутринта. Малко е рано за обяд, не смятате ли?

— Просто споменах, ако ви е интересно да знаете, че няма да съм тук.

— Ще се опитам да преглътна разочарованието си — казах аз.

Той ме възнагради с кратка усмивка и се изправи.

— Ще се наложи да заключа вратата след вас, защото приемната ще остане празна.

— Ще заключите Белисариус заедно с Ричард?

— Само за малко — той ни отвори вратата и изчака да излезем отвън.

— Не обичам игрите, Мейдън. Какво става, по дяволите?

Отговори без усмивка:

— Ако способният ви адвокат успее да освободи гаджето ви под гаранция, на негово място бих напуснал града.

— И да наруши гаранцията?

— Близките му са тук почти от нощта, в която беше арестуван. А преди това бяха учените, с които работи. Чудесни почтени граждани, готови да свидетелстват. Но чудесните почтени граждани няма вечно да са тук.

Мейдън ме гледаше в очите. Изчаках с надеждата, че ще приключи с намеците и ще ми каже какво става, дявол да го вземе. Той не каза.

Кимнах.

— Благодаря, Мейдън.

— Няма за какво — и заключи вратата след нас.

Ръката ми не беше на ръкохватката на браунинга, а би трябвало. Но щеше да е глупаво да извадя оръжието в хубавата августовска утрин в град с по-малко население от обитателите на студентско общежитие.

— Какво беше всичко това? — попита Джейсън.

— Не измъкнем ли Ричард, той ще пострада. Единствената причина, поради която все още не е пострада, е, че наоколо е имало прекалено много свидетели. Прекалено много хора, които да задават въпроси.

— Ако ще действат ченгетата — почуди се Джейсън, — Мейдън
защо ни предупреждава?

— Може би не му харесва да участва. О, по дяволите, не знам.
Но това означава, че някому е нужно Ричард да е в затвора.

---

[1] Международна верига заведения за бързо хранене. — Б.пр. ↑

[2] Като ни убодете, не кървим ли; когато ни гъделичкате, не се
ли смеем... — Шекспир, „Венецианският търговец“, III, 1. — Б.р. ↑

[3] „Хамлет“, III, 2. — Б.р. ↑

Един пикап спря отсреща на улицата пред малката сива къща, където беше Шанг-Да. От задната му част изскочиха четирима мъже. В купето имаше поне още един. Той се измъкна от невидимата за нас странична врата и мъжете се наредиха в полукръг пред верандата. Един от тях държеше бейзболна бухалка.

— Я гледай — рече Джейсън. — Как мислиш, ако потропаме на вратата и поискаме съдействие от полицията, дали ще го получим?

Поклатих глава.

— Мейдън вече ни помогна. Предупреди ни.

— Колко мило от негова страна, направо съм трогнат — рече той.

— Аха — отговорих аз.

Тръгнах към отсрещната страна на улицата. Джейсън ме последва на няколко крачки зад мен. Мислех усилено. Аз имах пистолет, а те може би нямаха.

Но ако убиех някого, щях да нощувам при Ричард. Правната система в Майъртън май не беше особено благосклонна към пришълците.

Шанг-Да се беше изправил на верандата и гледаше надолу към мъжете. Сега беше гологлав. Късата му черна коса бе обръсната отстрани. Лъщеше от гел, но се беше сплескала от шапката. Босите му крака бяха леко разкрасени, а дългите му ръце висяха покрай тялото. Още не беше заел бойна поза, но познавах признаците.

Очите му се стрелнаха за миг към нас и разбрах, че ни е видял. Главорезите не ни бяха забелязали. Бяха аматьори. Кое не означаваше, че не са опасни, но подсказваше, че може да бъдат измамани. Професионалните биячи не се оставят да бъдат надхитрени.

От мрежестата врата излезе дребна възрастна жена и застана до Шанг-Да. Беше приведена и се подпираше на бастун. Прошарената ѝ коса беше къса и направена на студено къдрене, както възрастните жени си падат. Беше с престилка върху розовия халат. Три четвъртите ѝ

чорапи бяха навити до мъхестите пантофи. Върху малкия ѝ нос се мъдреха очила.

Тя размаха кокалест юмрук към мъжете.

— Момчета, да се махате от имота ми.

Мъжът с бейзболната бухалка се обади:

— Мили, това няма нищо общо с теб.

— Заплашвате внука ми — рече тя.

— Не ѝ е никакъв внук — обади се друг мъж. Носеше избеляла бархетна риза, разкопчана като сако.

— Лъжкиня ли ме наричаш, Мел Купър? — попита жената.

— Не съм казал подобно нещо — отвърна Мел.

Ако се намирахме на някое по-уединено място, щях да раня един от мъжете. Това щеше да пренасочи вниманието им и битката да се размине. Но изобщо не се съмнявах, че ако прострелям някой от тях, загадъчният шериф ще пристигне моментално, за да ги спаси. Може би планът беше да вкарат повечко от нас в затвора. Бях тук съвсем отскоро, така че не можех да знам.

Двамата с Джейсън нагазихме в тревата. Мел се намираше най-близо до нас. Той се завъртя, демонстрирайки ни мърлявата си фланелка и скритото под нея бирено шкембе. Ох, очарователно.

— Вие пък кои сте, да ви вземат мътните? — попита Мел.

— И това ако не е самата любезност.

Той направи застрашителна крачка към мен. Усмихнах се. Той се намръщи.

— Отговори ми на въпроса, момиченце. Кои сте вие?

— Няма значение коя е — намеси се онзи с бейзболната бухалка.

— Тук тя няма работа. Махайте се, или ще го отнесете като него — въртна глава към Шанг-Да.

— Ще трябва да те пречукам и теб, така ли? — възкликнах аз. — Ох, кеф!

Господин Бейзболна бухалка се навъси на свой ред. Бях успяла да объркам и двамата. Да внесе смут сред противника. Жената размаха отново кокалестия си юмрук срещу тях.

— Махайте се от имота ми, че ще повикам шериф Уилкс.

Един от мъжете се изсмя, а друг каза:

— Уилкс ще дойде бездруго. Когато приключим. Господин Бейзболна бухалка рече:

— Слез от верандата, момче, или ние ще се качим при теб.

Пренебрегваше ме. Пренебрегваше и Джейсън. Те не бяха биячи аматьори. Бяха глупави биячи аматьори.

Гласът на Шанг-Да се оказа изненадващо дълбок и много спокоен. В него нямаше страх — каква изненада, — а се усещаше нетърпение, сякаш под привидното си спокойствие копнееше да ги разпердушени.

— Няма да ви хареса, ако сляза от верандата.

Мъжът с бейзболната бухалка превъртя набързо оръжието си. Изглежда, имаше опит с бухалките. Може би беше играл бейзбол в гимназията.

— О, ще ми хареса и още как, китаец.

— Китаец — повтори Джейсън.

Не беше нужно да го поглеждам, за да знам, че се усмихва.

— Не е особено оригинално, нали? — отбелязах аз.

— Не е.

Мел се завъртя към нас и един от другите мъже също.

— Това подигравка ли беше?

Кимнах:

— О, да.

— Мислиш, че няма да те ударя, защото си момиче? — попита Мел.

Изкушавах се да му отговоря: „Не. Мисля, че няма да ме удариш, защото имам пистолет.“ Но не го казах. Извадиш ли пистолет по време на схватка, вдигаш нивото на насилие до такава степен, че може да се стигне до нечия смърт. Не исках да убивам никого, при положение че ченгетата можеше всеки момент да ни се нахвърлят и да ни приберат. Не исках да влизам в затвора. Имам черен колан по джудо. Но партньорът на Мел беше едър почти колкото полицай Мейдън и дори наполовина от него не беше симпатичен. Освен това всеки от тях беше по-тежък от мен и Джейсън с по петдесетина килограма, че и повече. Цял живот са били едри и си въобразявах, че това ги прави здравеняци. До този момент вероятно наистина са били. Или и сега бяха. Нямах намерение да се боричкам с тях. Щях да загубя. Ако сметнех да направя нещо, трябваше да го направя бързо и да просна противника си моментално. В противен случай рискувах да пострадам.

Бих победила всеки от лошите, стига да е с моите габарити. За съжаление обаче почти никога лошите не са с моите габарити. Стомахът ми се беше стегнал и потръпваше нервно. Изведнъж осъзнах почти шокирана, че в момента съм по-уплашена, отколкото бях с Джамил в микробуса. Това тук не беше игра на доминиране с правила. Никой нямаше да каже „предавам се“, щом се пролее кръв. Какво, уплашена? Кой, аз? Но все пак отдавна не бях заставала срещу лошите момчета без пищов в ръка. Дали не съм станала прекалено зависима от оръжията? Възможно е.

Двамата с Джейсън отстъпихме назад, плавно увеличихме разстоянието помежду ни. За да се биеш, е нужно пространство. Хрумна ми, че досега не бях виждала Джейсън да се бие.

Можеше да метне пикапа, с който бяха дошли, на отсрещната страна на улицата, но не знаех дали умее да се бие. Ако хвърляш хората насам-натам като играчки, те може доста да пострадат. Не исках Джейсън също да се озове в затвора.

— Не убивай никого — предупредих го аз.

Той се усмихна, тоест леко се озъби.

— Пфу, изобщо не си забавна.

Усетих по кожата си първия полъх на енергията, която излъчват превръщащите.

Мел се приближаваше към нас с тромави нетехнични движения. Не владееше бойни изкуства, нито бокс, просто беше едър. Другият мъж зае поза. Знаеше какво прави. Джейсън можеше да се излекува от счупена челюст за по-малко от ден, но не и аз. Исках Мел. А той беше спрял на път към нас. Косматите му ръце бяха настръхнали.

— Какво беше това, по дяволите?

Беше голям и глупав, но с достатъчно развити психически способности, за да усети превръщача. Интересно.

— Какви сте вие, да ви вземат мътните? Какво беше това, по дяволите?

Мел, нуждаеш се от по-добри въпроси — рекох му аз.

— Да ти го начукам — отвърна той.

Усмихнах се и с двете ръце му направих знак да се приближи.

— Ела го направи, Мел, ако си истински мъж.

Той изрева и се втурна към мен. Хукна с всички сили, разперил широко месестите си ръце, сякаш искаше да ме стисне в мечешка

прегръдка. По-едротото му приятелче се засили към Джейсън. Усетих някакво движение и разбрах, че Шанг-Да вече не е на верандата. Нямах време да се страхувам. Нито да мисля. Само да действам. Да направя онова, което бях правила хиляди пъти по време на тренировките в дождо^[1], но никога в реалния живот. Никога срещу истински противник.

Наведох се, за да избягна протегнатите ръце на Мел, и направих почти едновременно две неща — сграбчих го за лявата ръка в момента, в който ме подмина, и подкосих краката му. Той падна тежко на колене, а аз извих ръката му в мъртвешка хватка. Не исках непременно да я чупя. Извитата ръка боли достатъчно, за да накара повечето хора да станат стговорчиви, щом установят колко неприятна е тази хватка. Мел не ми даде време да му покажа. Зърнах проблясък на острие. Счупих му ръката. Чу се приглушен влажен звук и тя увисна като скършено пилешко крилце.

Той изпищя. Всъщност пиццене е прекалено слаба дума за звука, който се чу. Ножът беше в другата му ръка, но за момента Мел бе забравил напълно за него.

— Пусни ножа, Мел — наредих му аз.

Той се помъчи да се изправи, изнесъл едното си коляно прекалено встрани. Ритнах го в коляното и чух дълбок тих пукот. Костите се трошат с остър хрущящ звук. Ставите се чупят не толкова звучно, но по-лесно.

Мъжът се просна на земята, гърчеше се и пиццеше.

— Хвърли настрана ножа, Мел! — изкрещях му аз.

Ножът излетя във въздуха и изчезна над оградата в съседния двор. Отдръпнах се от Мел, в случай че крие друга изненада. Останалите също не бяха бездействали.

Едрият тип, който беше нападнал Джейсън, лежеше до пикапа. В страничната броня на колата имаше прясна вдлъбнатина, сякаш някой го беше блъснал в нея. Вероятно беше станало точно така.

Трети лежеше на безформена купчина под стълбите за верандата. Не помръдваше. Друг се опитваше да изпъзни по-надалеч, като влачеше единия си крак като счупена опашка. Плачеше.

Шанг-Да се мъчеше да пробие защитата на мъжа с бейзболната бухалка. Джейсън се биеше с висок слаб тип с голи мускулести ръце. Той беше застанал в ниска бойна стойка от таекуондо или жиу-жицу.

Шанг-Да отби с ръце два удара на бухалката, после я изтръгна от ръцете на противника си. Счупи я на две. Мъжът се обърна и хукна да бяга. Шанг-Да замахна да го прониге в гърба със счупения край на едно от парчетата.

— Не го убивай! — изкрещях аз.

Шанг-Да хвана парчето за счупения край и го удари по черепа със здравия. Мъжът се строполи на колене толкова внезапно, че беше стряскащо.

Високият, който се биеше с Джейсън, се втурна напред с някак безпомощно рачешко движение, но кракът му се изстреля в камшичен удар и Джейсън трябваше да се просне по гръб на земята, за да го избегне. Той ритна на свой ред към него, но високият подскочи толкова високо и грациозно, че за миг сякаш увисна във въздуха.

Чу се вой на сирени, който бързо се приближаваше.

Господин Бейзболна бухалка падна по лице. Изобщо не направи опит да се задържи на колене. Беше въвн от играта.

От лошите момчета все още беше на крака единствено високият. Джейсън се изправи достатъчно чевръсто, за да избегне юмруците и ритниците му, но не свари да го удари нито веднъж. Да си необикновено силен и да си необикновено ловък са различни неща.

Шанг-Да тръгна да му помогне.

Джейсън погледна към него и това беше достатъчно за високия. Той нанесе страничен ритник в главата му, който го зашемети и го запрати на колене. После се завъртя около себе си, за да го ритне повторно. С такъв шут се чупят гръбнаци. Аз бях по-близо до него от Шанг-Да. Реагирах автоматично. Втурнах се напред, макар да знаех, че вече е късно. Само че високият ме зърна. И се прехвърли към мен.

От нападение преминах внезапно в отбрана. Той смени посоката на ритника си, но аз успях да го избягна, защото беше загубил равновесие. Две полицейски коли завиха рязко в улицата и се понесоха към нас. Шанг-Да спря. И двамата бяхме решили, че битката е приключила. Но високият не мислеше така.

Ритникът му беше толкова бърз, че го видях като размазано петно. Вдигнах ръка да се предпазя. Ръката ми сякаш се парализира, следващото нещо, което осъзнах, беше, че лежа по гръб и се вирам в небето. Даже не усещах болка.

Той можеше да продължи атаката си и да ме убие, защото за миг или два не можех да се движа. В продължение на няколко ужасно дълги секунди лежах вцепенена на земята и примигвах объркана, напълно оглушала. После чух как кръвта пулсира в ушите ми. Поех си дълбоко дъх и около мен зазвучаха отново човешки гласове.

Мъжки глас изкрещя:

— Не мърдай, шибаняко!

Опитах се да кажа „Много цветисто“, но от устата ми не излезе нито звук. Усетих вкуса на кръв. Засега лицето не ме болеше особено; беше като изтръпнало. Отворих уста само да проверя дали мога да го направя. Можех. Челюстта ми не беше счупена. Супер. Вдигнах ръка и успях да кажа:

— Помогнете ми да стана.

Джейсън отговори:

— Насочили са оръжия към нас.

Мили слезе от верандата, като се подпираше на бастуна си. От ъгъла, под който я виждах, изглеждаше смешно, като гигант с мъхести крака.

— Свалете оръжията, това са моят внук и неговите приятели. Тези мъже ги нападнаха.

— Нападнали са ги? — обади се мъжки глас. — На мен ми се струва, че твоят „внук“ и неговите приятели са ги нападнали.

Изрових личната карта от джоба на якето си и я вдигнах високо. Вероятно можех да се изправя и без чужда помощ, но след като така или иначе ме бяха ударили, защо да не се възползвам. Бях пострадала, а колкото по-пострадала бях за ченгетата, толкова по-малка бе вероятността да ни опандизят. Ако бяха пострадали само лошите момчета, всички щяхме да се озовем в затвора с обвинение за физическо насилие или нещо по-лошо. Не бях проверила пулса на поне двама от главорезите. Те лежаха ужасно неподвижни. В такъв случай можеше да ги обвиним за физическо насилие срещу нас. Можеше да ни приберат всичките в затвора или да не приберат никого. А може би планът беше точно такъв. Както се развиваха нещата, май щяха да ми трябват по-добри планове. Бях късметлийка, че не ми е счупена челюстта.

— Анита Блейк, ексекютор на вампири — обявих аз. Представянето ми щеше да бъде малко по-внушително, ако не лежах

по гръб, но а де, правим каквото можем. Претърколих се странично. В устата ми се беше насъбрала кръв, която трябваше или да изплюя, или да преглътна. Изплюх я върху тревата. От завъртането ми се зави свят. За миг помислих, че на тревата ще се излее и друго, освен кръвта. После гаденето премина, но се притесних дали нямам мозъчно сътресение. Имала съм и друг път, обикновено върви ръка за ръка със стомашно неразположение. Не виждах Мили, но я чух.

— Приберете тези оръжия, Били Уилкс, или ще ти съдера кожата с ей този бастун.

— За Бога, госпожице Мили — рече мъжки глас.

Повторих коя съм и добавих:

— Нуждая се от малко помощ, за да стана. Може ли моите хора да ми помогнат да се изправя?

Когато мъжкият глас, който сигурно принадлежеше на шериф Уилкс, ми отговори, в него се усещаше известна несигурност:

— Може.

Джейсън ме хвана за ръката, която бях протегнала нагоре, за да покажа личната си карта. Погледна ме и ме издърпа на крака. Направи го толкова бързо, че нямаше нужда да симулирам световъртеж. Краката ми се подгънаха и не направих опит да се задържа права. Свлякох се на колене и Шанг-Да ме хвана за другата ръка. Като ме крепяха от двете страни, двамата с Джейсън ме изправиха отново и ме обърнаха към полицаите.

Шериф Уилкс беше висок около метър и седемдесет, носеше светлосиня шапка като на мечока Смоуки^[2] и униформа в същия цвят. Изглеждаше спретнато и в добра форма, сякаш тренираше редовно. Пистолетът на кръста му беше десетмилиметрова „Берета“. Прибран в кобура. Чудесно.

Той ме изгледа с тъмнокафявите си очи, които будеха доверие. После свали шапката и избърса потта от челото си. Светлата му коса беше прошарена, което ме наведе на мисълта, че е прехвърлил четирийсетте.

— Анита Блейк, чувал съм за вас. Какво търсите в нашия град? Изплюх още кръв в тревата и успях да заема малко по-изправено положение между Шанг-Да и Джейсън. Всъщност можех да си стоя на краката и без да ме крепят. Но всички лоши момчета бяха на земята. Дори онзи, който ме беше ритнал, лежеше нокаутиран. Сигурно Шанг-

Да се бе намесил, след като бях паднала. Знаех, че Джейсън не би могъл да се справи с високия.

— Дойдох да се видя с един приятел, който е във вашия затвор — Ричард Зееман.

— Приятел? — каза той въпросително.

— Да, приятел.

Зад Уилкс зърнах двама заместник-шерифи. И двамата над метър и осемдесет. Единият имаше белег от веждата до челюстта. Беше нацърбен — по-скоро от счупена бутилка, отколкото от нож. Другият заместник държеше пушка. Не беше насочена към нас, но все пак беше в ръцете му. Беязаният ми се подсмиваше. Онзи с пушката просто ме зяпаше с безизразни, безмилостни като на кукла очи.

Мейдън стоеше най-отзад с отпуснати ръце, с едната бе захванал китката на другата. Лицето му беше равнодушно, но устата издаваше напрежение — явно полагаше усилия да не се усмихне.

— Ще трябва да приберем всички по обвинение във физическо насилие — каза Уилкс.

— Страхотно — рекох аз. — Нямам търпение да предявя обвинения.

Той ме изгледа с леко разширени очи.

— Само вие сте на крака, госпожице Блейк. Не мисля, че имате основания да повдигате обвинения.

Облегнах се малко по-силно върху Джейсън. От крайчеца на устата ми се стичаше кръв. Усещах, че едното ми око започва да се подува. Винаги кръвя, когато ме ударят в лицето. Знаех, че имам жалък вид.

— Те ни нападнаха и ние бяхме принудени да се отбраняваме.

Подгънах нарочно крака. Шанг-Да ме хвана и ме вдигна на ръце. Затворих очи и се сгуших на гърдите му.

— По дяволите — изруга Уилкс.

— Виж клетото момиче, Били Уилкс — обади се Мили. — Смяташ да я изправиш пред съдия Хенри. Какво ще направи той според теб с тези хулигани? Има дъщеря на нейната възраст.

— По дяволите — повтори Уилкс, този път по-силно. — Да заведем всички в болницата. Там ще решим какво да правим.

— Линейката е на път — обади се Мейдън.

— Една няма да е достатъчна — рече Уилкс.

Мейдън се засмя ниско и дълбоко.

— В цялата страна няма достатъчно линейки за толкова тела.

— Три ще стигнат — каза Уилкс.

Напрегнах се в обятията на Шанг-Да. Той стегна прегръдката си и така притисна с ръка главата ми, че щях да си нараня лицето, ако се опитам да я повдигна. Издишах бавно и се съсредоточих да остана неподвижна, но щях да запомня думите на Уилкс. Ще видим кой ще се вози с линейката следващия път.

---

[1] Училище за японски бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[2] Емблемата на Горската служба на САЩ, предупреждаваща за опасността от горски пожари. — Б.пр. ↑

8

За да бъдем откарани всички в болницата, бяха натоварени една линейка, един пикап, две патрулни коли и шейната на Дядо Коледа, а аз пътувах в микробуса. Добре де, без шейната на Дядо Коледа, но бяхме като парадно шествие. След близо шест часа се намирахме отново в Майъртън, в единствената стая за разпити, с която разполагаха. От всички пострадали само на мен ми бяха разрешили да напусна болницата.

Мъжът, когото Джейсън беше блъснал в пикапа, може би щеше да има доживотно увреждане на гръбнака. Щяха да разберат със сигурност, когато спаднеше отокът. Двама от тримата, които Шанг-Да беше проснал в безсъзнание, се бяха съвзели. Имаха мозъчно сътресение, но щяха да се оправят. Третият все още беше в безсъзнание и лекарите споменаха за мозъчен оток и фрактури на черепа. Шанг-Да беше виновен и за състоянието на лошия с откритата фрактура. Аз бях извадила от строя само Мел, но неговото нараняване беше по-лошо от откритата фрактура. Нужни са адски много усилия, за да бъде излекувана счупена става. Понякога пострадалият така и не възстановява напълно функцията на крайника си. Изпитвах известни угризения, но все пак той ми беше извадил нож.

Белисариус беше свършил доста работа. Не само че беше уредил пускането на Ричард под гаранция, но през последния час беше изиграл ролята и на наш адвокат. За известно време Ричард беше свободен човек. Ако Белисариус успееше да предотврати и нашето опандизване, значи си заслужаваше парите.

Уилкс нямаше намерение да ни арестува, но искаше да ни вземе пръстови отпечатьци. Аз няхах нищо против, ала същото не можеше да се каже за Шанг-Да. Той се възпротиви категорично, което събуди подозрение не само у шерифа, но и у мен. Но ако той не дадеше да му вземат отпечатьци, тогава и ние нямаше да дадем. Казах на Уилкс, че ако иска нашите отпечатьци, ще му се наложи да ни повдигне някакво обвинение. Той обаче не изгаряше от желание.

Може би защото бях използвала единственото телефонно обаждане, на което имах право, за да се свържа с едно ченге, което познавах, а то на свой ред се беше свързало с познат агент от ФБР.

Обаждането, което Уилкс получи от федералните, го изнерви ужасно. Лошите момчета ни бяха нападнали от засада пред полицейското управление. Никой няма да извърши умишлено нападение под носа на полицията, освен ако не е убеден, че ще му се размине безнаказано. На лошите момчета им беше известно, че полицията няма да ни помогне. Бяха го показали недвусмислено по време на схватката, като бяха предизвикали Мили да повика шерифа, защото все едно не би имало полза. Реакцията на Уилкс на обаждането на федералните ме убеди окончателно в това. Полицаяте са много докачливи на тема територия. Нямаше нарушени федерални закони. ФБР не се занимава със случаи на физическо насилие. Уилкс трябваше да е бесен, а не беше. О, издаваше гневни звуци и беше ядосан, но трябваше да вдига патърдия до Бога, а той не го правеше. Реакцията му беше по-слаба от очакваното и някак неубедителна.

Обзалагах се, че е замесен. Просто на този етап не можех да го докажа. Пък и не беше моя работа да го доказвам. Бях дошла тук да измъкна Ричард от затвора и това беше изпълнено.

Накрая Уилкс пожела да говори насаме с мен. Това не се хареса на Белисариус, но той излезе от помещението заедно с останалите. Седнах до малката маса и загледах шерифа.

Това беше най-чистата стая за разпити, в която някога съм била. Масата от светъл чам приличаше на ръчна изработка. Стените бяха бели и чисти. Дори линолеумът на пода светеше от чистота като в болница. Тукашните полицаи едва ли използваха често помещението. Първоначално сигурно е трябвало да служи за килер. Вътре беше прекалено тясно за нас петимата, но имаше достатъчно място за двама.

Уилкс придърпа стол и седна срещу мен. Сключи ръце пред себе си и ме загледа. Там, където шапката бе притискала главата му, беше останала ивица смачкана коса. На лявата му ръка имаше семпла златна венчална халка и часовник, какъвто носят хората, занимаващи се с джогинг — голям, черен и практичен. Не бих го критикувала, след като самата аз носех женски вариант на същия часовник върху лявата си китка.

— И какво? — го попитах. — Ще ме измъчвате с мълчание, докато не закрепя за милост?

Той се усмихна едва-едва.

— Обадох се тук-там и разпитах за вас, Блейк. Говори се, че обичате да изопачавате закона, когато ви отърва. Че може би сте убивали хора.

Не казах нищо, просто продължих да го гледам. Усетих, че лицето ми се изопва и става безизразно. Преди на физиономията ми се изписваше всяка моя емоция, но това беше доста отдавна. Бях усъвършенствала безизразния си поглед на ченге, така че лицето ми вече не разкриваше нищо.

— Намеквате ли нещо? — попитах накрая.

Този път усмивката му стана по-широка.

— Просто исках да знам с кого си имам работа, Блейк, това е всичко.

— Добре е, че си гледате съвестно работата.

Той кимна.

— Разговарях с един полицаи от Сейнт Луис, с един федерален и с един щатски полицаи. Щатският полицаи каза, че сте истински трън в задника и че до неделя ще заобиколите закона поне шест пъти.

— Обзалагам се, че е била Фриймънт^[1] — рекох аз. — Още ми е бясна заради един случай, по който работихме съвместно.

Той кимна и се усмихна любезно.

— Федералният намекна, че ако ви арестувам, е много вероятно да изпрати тук агенти от местното бюро, които да проучат какво става.

Усмигнах се.

— Обзалагам се, че тази идея ви се е сторила ужасно привлекателна.

Кафявите му очи станаха сурови и потъмняха.

— Не искам от ФБР да идват тук и да ми мътят водата.

— Сигурна съм, че не искате, Уилкс.

Лицето му се стегна и видях колко е ядосан.

— Вас това какво ви засяга, по дяволите?

Подпрях се на лакти и се наведох през масата.

— Трябва да подбирате по-внимателно хората, на които искате да припишете чуждо престъпление, шерифе.

— Той е един проклет гимназиален учител по естествени науки. Откъде бих могъл да знам, че се чука с проклетата Екзекуторка?

— Не се чукаме — отговорих механично. Облегнах се отново на стола си. — Какво искате, Уилкс? Защо е този разговор на четири очи?

Той прокара ръка през прошарената си коса и си дадох сметка колко е нервен. Беше уплашен. Защо? Какво, по дяволите, ставаше в този малък град?

— Ако обвинението в изнасилване отпадне, Зеeman е свободен да напусне града. А вие и всички останали тръгвате с него. Няма травма, няма фал.

Спортна метафора — ау, цялата настръхнах.

— Не съм дошла тук, за да си вра нося във вашите бъркотии, Уилкс. Не съм ченге. Дойдох тук, за да избавя Ричард от неприятности.

— Ако напусне града, няма да има неприятности.

— Не съм му пазач, не мога да гарантирам какво ще предприеме Ричард.

— Защо са му на обикновен учител телохранители? — попита шерифът.

Свих рамене:

— Защо толкова много искате да се отървете от този учител, че го обвинихте в изнасилване?

— Всеки с тайните си, Блейк. Погрижете се той и главорезите му да напуснат града и всички ще запазим тайните си непокътнати.

Погледнах ръцете си на гладката повърхност на масата. После вдигнах отново очи и срещнах погледа му.

— Ще говоря с Ричард и ще видя какво мога да направя. Но не обещавам нищо, преди да съм разговаряла с него.

— Накарайте го да се вслуша в думите ви, Блейк. Зеeman е толкова почтен, че чак скърца, но двамата с вас знаем как стоят в действителност нещата.

Поклатих глава.

— Да, знам как стоят нещата и знам какво говорят хората за мен — станах.

Той се изправи. Вперихме очи един в друг.

— Вярно е, че невинаги спазвам буквално закона. Една от причините вече да не ходим с Ричард е, че той е толкова шибано,

скърцащо почтен, та чак ме болят зъбите от него. Но имаме нещо общо.

— И какво е то? — поинтересува се Уилкс.

— Ако ни удариш, ще отвърнем на удара. Ричард обикновено го прави от морални съображения, защото смята, че така е правилно. А аз — просто защото съм гадна.

— Гадна — повтори шерифът. — Мел Купър може никога да не проходи и да не възстанови напълно лявата си ръка.

— Не трябваше да ми вади нож — заявих аз.

— Ако нямаше свидетели, щяхте ли да го убиете?

Усмихнах се и осъзнах, че усмивката ми е доста странна — не шеговитата, а по-скоро неприятна.

— Ще говоря с Ричард. Да се надяваме, че до утре вечер ще сме ви освободили от присъствието си.

— Не съм бил винаги ченге в малък град, Блейк. Не се оставяйте обстановката да ви заблуди. Няма да позволя на вас и на хората ви да се ебавате с мен.

— Колко забавно — рекох аз. — Тъкмо си мислех същото.

— Добре — каза Уилкс, — и двамата знаем къде ни е мястото.

— Предполагам.

— Надявам се, че до утре вечер вие и приятелите ви ще сте напуснали града.

Вгледах се в кафявите му очи. Бях надничала в по-страховити, по-празни и по-мъртви очи. Той нямаше очите на професионален убиец. Нямаше очите и на добър полицаи. Видях как в тях проблясва страх, а в ъгълчетата им се спотайва нещо като паника. Да, бях виждала по-плашещи очи. Но това не означаваше, че той няма да ме убие при първа възможност. Колкото и да е добър някой, не знаете какво ще направи, ако го уплашите достатъчно. А ако уплашите лош човек, със сигурност сте загазили. Уилкс вероятно не беше убил никого досега, в противен случай нямаше да набедят Ричард в изнасилване. Щяха да го обвинят в убийство или направо да го убият. Значи Уилкс не беше стигнал до дъното на бездната, все още не. И все пак, прегърнеш ли веднъж крещящия мрак, рано или късно ще извършиш убийство. Може би Уилкс още не го знаеше, но ако го притиснем достатъчно силно, щеше да го направи.

[1] Става дума за детектив Фриймънт от романа „Кървави кости“. — Б.пр. ↑

9

Когато се върнах при бунгалата, минаваше седем. Беше август и все още беше светло, но се усещаше, че е късно. В светлината имаше мекота, а в топлината се долавяше умора, сякаш самият ден копнееше за нощта. А може би просто аз бях изморена.

Болеше ме лицето. Поне ми се беше разминало шиенето на устните. Човекът от „Бърза помощ“ ми беше казал, че ще се наложи да ми направят два-три шева. Когато пристигнах в болницата, докторът ме успокои, че не е необходимо. Думите му ми подействаха като лъч светлина в мрака. Имам нещо като фобия от игли. Освен това са ме шили без упойка и хич не е приятно.

Джамил стоеше пред бунгалата. Беше се преоблякъл в черни дънки и тениска с усмихнат емотикон. Тениската беше срязана по средата, така че се виждаха коремните му мускули. Имала съм връзка с много привлекателни мъже, но коремът на Джамил беше сред най-хубавите, които съм виждала. Мускулите изпъкваха под гладката му стегната кожа като керемиди върху покрив. Чак изглеждаше нереално. Не мисля, че е необходимо да имаш коремни мускули като калдъръм, за да си успешен бодигард. Но всеки се нуждае от някакво хоби, така де.

— Съжалявам, че пропуснах веселбата — каза той. Докосна внимателно подутата ми устна. Въпреки това трепнах. — Изненадан съм, че си позволила някой да те нарани.

— Направи го нарочно — обади се Шанг-Да.

Джамил погледна към него.

— Анита се престори на припаднала — рече Джейсън. — Имаше много окаян вид.

Джамил погледна отново към мен. Свих рамене.

— Не съм се оставила нарочно да ме ритнат в лицето. Но щом се озовах на земята, се престорих на тежко пострадала. Направих го, за да можем и ние да повдигнем обвинение за физическо насилие.

— Не знаех, че умееш да лъжеш толкова убедително — каза Джамил.

— Вече знаеш. Къде е Ричард? Трябва да говоря с него.

Джамил хвърли поглед през рамо към едно от бунгалата, после обърна глава отново към мен. Лицето му беше непроницаемо.

— Преоблича се. От два дни не си е сменял дрехите.

Вгледах се в лицето му, опитвах се да отгатна какво не ми казва.

— Какво става, Джамил?

Той поклати глава.

— Нищо.

— Не ме ядосвай, Джамил. Трябва да говоря с Ричард — веднага.

— Под душа е.

Тръснах глава и веднага усетих болка.

— Майната му. В кое бунгало е?

Джамил поклати отрицателно глава.

— Дай му няколко минути.

— Малко повече — обади се Шанг-Да с невъзмутим глас.

Джейсън местеше погледа си от единия към другия, а очите му се бяха разширили едва забележимо.

— Какво става? — попитах аз.

Вратата на бунгалото зад гърба на Джамил се отвори. На прага се появи жена. Ричард я държеше за ръцете и сякаш се мъчеше да я избута нежно, но решително навън.

Жената се обърна и ме видя. Беше със светлокестенява коса, подредена в една от онези непринудени и семпли прически, които всъщност отнемат часове. Тя се отдръпна от Ричард и тръгна наперено към нас. Не, към мен. Тъмните ѝ очи виждаха единствено мен.

— Луси, недей — каза Ричард.

— Искам само да я подуша — отговори му Луси.

Подобно нещо би казало куче, стига да можеше да говори.

Да ме подуши, а не да ме види. Ние, приматите, сме склонни да забравяме, че за повечето бозайници обонянието е по-важно от зрението.

Докато Луси крачеше към мен, успяхме да се разгледаме взаимно. Тя беше съвсем мъничко по-висока от мен, може би метър шейсет и пет. Вървеше с умишлено полюшване на бедрата, така че късата ѝ лилава пола се развяваше и от време на време разкриваше

чорапите и жартиерите ѝ. Носеше черни обувки с висок ток, но вървеше към нас грациозно, сякаш стъпваше на пръсти. Блузата ѝ беше светлолилава и разкопчана, за да се вижда сутиенът под нея и да се знае, че е черен и е в тон с останалото ѝ бельо. При това въпросният сутиен беше „Уондърбра“ или пък самата тя беше доста надарена. Носеше повече грим, отколкото някога съм слагала, но той беше умело нанесен и от него кожата ѝ изглеждаше гладка и перфектна. Тъмното ѝ червило беше размазано.

Надникнах над рамото ѝ към Ричард. Беше само със сини дънки. По голите му гърди видях капчици вода. Гъстата му коса беше прилепнала покрай лицето и по раменете на мокри кичури. Тъмното ѝ червило беше размазано около устните му като лилава синина.

Спогледахме се и май никой не знаеше какво да каже.

За разлика от нас жената знаеше.

— Значи ти си човешката кучка на Ричард.

Коментарът ѝ беше крайно враждебен, та неволно се усмихнах.

Усмивката ми не ѝ се понрави. Тя се приближи толкова плътно до мен, че се наложи да отстъпя, за да не се отърка полата ѝ в краката ми. Дори да бях имала някакви съмнения какво представлява, от толкова близо силата ѝ плъпна по кожата ми като рояк насекоми. Беше могъща. Поклатих глава.

— Виж какво, преди да се забъркаме в някакви мистични върколашки глупости или още по-лошо, в някакви лични глупости, трябва да поговоря с Ричард за затвора и за причината, поради която местните ченгета са си направили труда да му лепнат обвинение в изнасилване.

Тя примигна срещу мен.

— Името ми е Луси Уинстън. Запомни го.

Гледах светлокафявите ѝ очи от няколко сантиметра разстояние. Бях достатъчно близо, за да различа малките недостатъци на очната ѝ линия. Ричард беше споменал за някаква Луси в затвора. Не би могъл да ходи с две Лусита едновременно, нали?

— Луси... Ричард ми спомена за теб.

Тя примигна отново, но този път изглеждаше объркана. Направи крачка назад и погледна към Ричард.

— Споменал си ѝ за мен?

Той кимна.

Тя отстъпи назад, а видът ѝ подсказваше, че всеки миг може да се разплаче.

— Тогава защо...

Изгледах единия, после другия. Искях да попитам какво става. Но не попитах. Луси беше събудила у мен антипатия и това ме радваше. Искях да запазя чувството си на неприязън към нея, а щеше да ми е трудно, ако избухнеше в сълзи.

Вдигнах ръце, сякаш се предавам, и я заобиколих. Тръгнах към Ричард, защото трябваше да говорим, но видът на Луси по чорапи и жартиери беше убил до голяма степен удоволствието от разговора.

Не беше моя работа какво прави Ричард. Аз спях с Жан-Клод. Нямах право да го съдя. Тогава защо ми беше толкова трудно да не се ядосвам? Въпрос, на който може би не трябваше да търся отговор.

Ричард се отдръпна от прага, за да ми направи път. Затвори вратата след мен и се облегна върху нея. Внезапно останахме сами, наистина сами, а аз не знаех какво да му кажа.

Той стоеше облегнат на вратата с ръце зад гърба. По голия му торс блестяха капчици вода. Винаги е имал хубав гръден кош, но сигурно беше вдигал тежести, откакто го бях виждала за последно без блуза. Тялото му беше толкова мускулесто, че изглеждаше почти агресивно, въпреки че беше далеч от бомбастичния вид, към който се стремят толкова упорито културистите. Както стоеше облегнат на вратата, плочките на корема му бяха изпъкнали. По-рано щях да му помогна да се избърше. Косата му беше започнала да изсъхва на оплетени къдрици. Ако не я срешеше, щеше да се наложи да я намокри отново.

— Луси те е измъкнала от банята, без да ти даде хавлия? — моментално ми се прииска да не го бях казвала. Вдигнах ръка и добавих: — Съжалявам. Това не е моя работа. Нямам право да се държа гадно с теб.

Усмивката му беше почти тъжна.

— Мисля, че това е вторият път, когато те чувам да си признаеш грешката.

— О, често правя грешки. Просто не ги признавам на глас.

Той се усмихна отново, този път с почти естествена усмивка. Ярък проблясък на перфектни зъби на фона на мургавото му лице. Повечето хора си мислят, че Ричард е със слънчев загар. Аз знаех, че

това е естественият цвят на кожата му, защото го бях виждала съвсем гол. Той беше типичен бял американец от средната класа със семейство, в сравнение с което семейство Уолтън^[1] изглеждаше непривлекателно, но в което преди едно или две поколения някой не е бил съвсем бял.

Ричард се оттласна от вратата. Тръгна към мен с босите си крака. Не беше много учтиво от моя страна, но се загледах в ивицата от косми, която се спускаше надолу от пъпа му.

Извърнах се и попитах:

— Защо те вкараха в затвора?

„Деловата част — си казах, — трябва да се съсредоточа върху деловата част.“

— Не знам — отговори той. — Може ли да си взема хавлия и да се доизсуша, докато говорим?

— Това е твоето бунгало. Не е нужно да ми искаш разрешение.

Ричард изчезна в банята. Вече можех да разгледам спокойно мястото. Бунгалото беше почти същото като моето, само че жълто и с по-обитаван вид. Покривката бе захвърлена на пода на светла купчина. Белите чаршафи бяха намачкани. Ричард си оправяше леглото с почти фанатична педантичност. Но Луси не създаваше впечатление на особено подредена. Не се съмнявах, че тя е разхвърляла леглото. Но някой ѝ бе помагал — от едната му страна имаше мокро петно.

Прокарах ръка по влажните чаршафи. Дори възглавницата беше влажна, сякаш гъстата мокра коса на Ричард бе лежала върху нея. Гърлото ми се сви и ако не се познавах добре, щях да си помисля, че в очите ми има сълзи. Не, със сигурност няма. Нали аз бях зарязала Ричард, а не обратното. Защо да плача?

Репродукцията над леглото беше на друга картина на Ван Гог — „Слънчогледи“. Зачудих се дали във всяко бунгало имаше репродукция на Ван Гог, която да е в тон с интериора. Да, ако се съсредоточа върху мебелировката на стаята, може би ще спра да се питам дали Луси е гледала нагоре към слънчогледите, докато Ричард...

Прогоних тази картина от главата си. Не трябваше да изпадам дотам — никога. Наистина ли вярвах, че Ричард ще остане целомъдрен, докато аз се чукам с Жан-Клод? Наистина ли смятах, че просто ще ме чака да се върна? Може би. Глупаво, но може би си мислех точно така.

Вратата на банята все още беше затворена. Чувах шум от течаща вода. Пак ли си вземаше душ? Може би просто си мокреше отново косата. Може би. Или се измиваше. Сексът никога не е чист като по филмите. Истинският секс е мръсен. Добрият секс е още по-мръсен.

Три месеца секс с Жан-Клод — и ето ме истински експерт. Направо е смешно. Преди той да се появи, бях целомъдрена. Не девствена. Годеникът ми в колежа се беше погрижил. Бях се хвърлила в обятията му с доверието, което е присъщо единствено на първата любов. Това беше една от последните ми наивни постъпки.

Двамата с Ричард бяхме сгодени за кратко. Но изобщо не правихме секс. И двамата бяхме запазили целомъдрие след първите ни изживявания с други партньори в колежа. Личен избор, който и двамата бяхме направили. Ако се бяхме отдали на похотта си, може би привличането между нас сега нямаше да е толкова голямо. Разбира се, напоследък отношенията ни се бяха превърнали в почти непрекъснати скандали.

Ричард се оказа прекалено добросърдечен, чувствителен и добросъвестен, за да управлява глутницата. На два пъти бе имал възможност да убие стария Улфрик, Маркус, но и двата пъти не се възползва от нея. Без убийство беше невъзможно да има нов Улфрик. Принудих го да убие Маркус. А щом го направи, го заряхах. Нечестно, а? Разбира се, не го накарах да яде от тялото на Маркус, а само да го убие. Какво е дребен канибализъм между приятели?

Водата продължаваше да шурти в банята. Ако не се опасявах, че ще ми отвори с мокро тяло, загърнато в кърпа, щях да почукам на вратата и да го помоля да побърза. Само че бях се нагледала на господин Зеeman за деня. И то предостатъчно.

Над бюрото бяха прикрепени няколко снимки. Запътих се към тях. Бях изкарала един семестър в изучаване на дисциплината „Северноамерикански примати“. Всички й викахме курс по тролология. Троловете са високи между метър и метър и половина. Обикновено са вегетарианци, но допълват храната си с мърша и насекоми. Докато вървах към снимките, цялата тази статистическа информация ми мина през главата. Троловете бяха обрасли с черна козина от главата до петите. Свити в короните на дърветата, притиснати един в друг, те приличаха на високи шимпанзета или слабички горили, само че имаше снимки, на които ходеха по земята. И

си бяха двукраки. Единствените примати, освен хората, които вървят изправени.

Фотографиите в близък план бяха поразителни. Лицата им бяха по-космати, отколкото на човекоподобните маймуни, но по-човешки. Според някои ранни теории троловете бяха липсващото звено между маймуната и човека. Беше известно, че в началото на двайсети век е имало поне два цирка, с които са пътували тролове, представяни за диви хора. Американските заселници бяха избивали троловете в продължение на векове. В началото на двайсети век броят им вече е бил толкова малък, че са ги смятали за истинска забележителност.

През 1910 г. се случили две неща, които предпазили троловете от пълно унищожение. Първо, била публикувана научна статия, според която троловете използват сечива и погребват мъртвите си с личните им вещи и цветя. Ученият бил достатъчно предпазлив да опише главните си открития, без да ги коментира, но не и вестниците. Те обявили, че троловете вярват в задгробния живот и следователно вярват в Бог.

Евангелистки свещеник на име Саймън Баркли решил, че Бог му праща послание. Той уловил един трол и се опитал да го покръсти. Написал книга за преживяванията си с Питър (трола) и тя станала бестселър. Внезапно троловете се превърнали в център на общественото внимание.

Един от професорите ми по биология имаше в кабинета си черно-бяла фотография на Питър. Тролът беше с наведена глава и склучени като за молитва ръце. Даже носеше дрехи, обаче пастор Баркли бил обзет от отчаяние — ако не го надзиравали постоянно, Питър ги събличал.

Не бях сигурна дали Питър е бил щастлив с Баркли, но едно бе сигурно — той бе спасил вида си от почти сигурно унищожение. Питър бил северноамерикански пещерен трол, единственият вид на този континент, по-нисък от Дребните тролове в Смоуки Маунтинс. Баркли бил ръководен от Божия дух, но не бил глупав. По онова време в Смоуки Маунтинс все още се срещали и Големи тролове, които били високи между два метра и половина и три метра и половина, да не говорим, че били месоядни. Пасторът не се опитал да спаси някой от техния вид. И по-добре. Щеше да е доста неприятно, ако тролът бе изял Баркли, вместо да се моли за него.

Троловете били първите защитени видове в Америка. Но не и Големите тролове от Смоуки Маунтинс. Те били преследвани до пълно изстребление, при това с основание — изтръгвали големи дървета и пребивали с тях до смърт туристите, за да изсмучат костния им мозък. Трудно можеш да спечелиш благоволенията на пресата по този начин.

И до ден-днешен съществуваше тролско общество, наречено „Приятелите на Питър“. Макар да беше незаконно да се убиват каквито и да било тролове и по каквато и да било причина, някои хора продължаваха да го правят. Предимно ловци браконieri. Въпреки че, докато се взирах в тези прекалено човешки лица, не можех да проумея как е възможно да ги убиват. Не и като ловен трофей.

Ричард излезе от банята, обгърнат от облак пара. Все още беше по дънки, но сега на главата си имаше хавлиена кърпа, а в ръката — сешоар. Беше намокрил отново косата си, за целта явно беше влязъл целият под душа. Слава Богу, беше избърсал гърдите и ръцете си. Ръцете му изглеждаха удивително силни. Знаех, че е в състояние да подхвърля във въздуха малки слонове и че това няма нищо общо с големината на мускулите му, но неговите бицепси ми го припомниха. Физиката му беше истинска наслада за окото. При все това не можех да не се запитам защо е започнал да отделя повече внимание на тялото си. Обикновено не бе толкова загрижен за външния си вид.

Посочих му снимките.

— Страхотни са. — И се усмигнах, защото наистина го мислех.

Някога бях мечтала да прекарам живота си на открито, вършейки подобна работа. Нещо като Джейн Гудал^[2] на свръхестественото. Макар че, ако трябва да съм честна, приматите никога не са представлявали особен интерес за мен. Винаги съм предпочитала драконите и езерните чудовища. Създания, които ще ме изядат, ако им падне такава възможност. Но това беше отдавна, преди моят шеф Бърт да ме вземе на работа като съживител на мъртъвци и убиец на вампири. Понякога Ричард ме караше да се чувствам стара, въпреки че той самият беше три години по-възрастен от мен. Той продължаваше да се опитва да води нормален живот, макар да бе заобиколен от необичайни неща. А аз се бях отказала от всичко, освен от необичайните неща. Трудно е да се справяш еднакво добре и с двете — поне аз не мога.

— Ако искаш, ще те заведа да ги видиш — каза Ричард.

— С удоволствие, стига да не ги обезпокоя.

— Те са свикнали с посетители. Кери — доктор Онслоу — вече позволява малки групи туристи да идват и да правят снимки.

Беше ми споменал името Кери едновременно с Луси. За същата жена ли ставаше въпрос?

— Толкова ли сте зле с парите? — попитах аз.

Той седна на ръба на леглото и включи сешоара в контакта.

— При такива проекти парите никога не стигат, но на нас ни е нужно нещо друго. Трябват ни благоприятни публикации в пресата.

Намръщих се.

— И защо са ви благоприятни публикации?

— Напоследък да си чела вестници? — попита ме той. Свали кърпата от главата си. Косата му беше потъмняла до кафяво от влагата и натежала, сякаш в нея имаше още вода за изцеждане.

— Знаеш, че не чета вестници.

— И телевизор нямаше, но вече имаш.

Подпрях задника си на ръба на бюрото му — възможно най-отдалеченото от него място в пределите на стаята. Бях купила телевизора, за да можем двамата с Ричард да гледаме стари филми и видеокасети.

— Но рядко гледам телевизия.

— Жан-Клод не обича ли мюзикли? — попита ме той и в гласа му долових остротата, която познавах от последните седмици: израз на гняв, ревност, болка и жестокост.

Изпитах почти облекчение да я чуя. Гневът му правеше всичко много по-лесно.

— Жан-Клод не е много по гледането. Предпочита действието.

Лицето на Ричард се изопна, а високите му изваяни скули изпъкнаха под кожата от ярост.

— И Луси не е много по гледането — рече той с нисък, овладян глас.

Изсмях се горчиво.

— Благодаря, че правиш нещата по-лесни, Ричард.

Той се втренчи в пода; мократа му коса беше заметната на една страна и лицето му се виждаше в пълен профил.

— Не искам да превръщаме това в битка, Анита. Наистина не го искам.

— За малко да ти повярвам.

Ричард вдигна поглед, а шоколадовокафявите му очи бяха потъмнели още повече.

— Ако исках битка, щях да се отдам на Луси. Щях да те оставя да ни завариш заедно в леглото.

— Вече не си мой, Ричард. Защо, по дяволите, трябва да ми пука какво правиш?

— Точно в това е въпросът, нали? — той се изправи и тръгна към мен.

— Защо те натопиха? — попитах аз. — Защо те вкараха в затвора?

— Ето това е Анита. Изключително делова.

— Не се отклонявай от темата, Ричард. Не следиш топката. О, спортна метафора. Може би е заразно.

— Хубаво — рече той и тази единствена дума прозвуча толкова гневно, че почти ме заболя. — Тролската група, която проучваме, се разцепи на две. Раждаемостта им е толкова ниска, че рядко си го позволяват. Това е първото документирано разцепление на северноамериканско тролско стадо през този век.

— Чудесно, но какво общо има в случая?

— Просто си затвори устата и ме изслушай.

Послушах го. За пръв път.

— Втората група, по-малката, напусна парка. От година и нещо живеят в частен терен. Фермерът, който го притежаваше, нямаше нищо против. Даже му харесваше. Кери го заведе да види първото тролско бебе, родено на негова земя, и той си сложи снимката му в портфейла си.

Изгледах го.

— Страхотно.

— Фермерът, Айвън Грийн, почина преди около шест месеца. Синът му не е природолюбител.

— О!

— Но троловете са силно застрашен вид. И не са като костура от Литъл Тенеси^[3] или лилавата жаба. Те са големи, набиващи се на очи животни. Синът се опита да продаде земята, но ние му попречихме по законов път.

— Синът не е останал доволен — обадох се аз.

Ричард се усмихна.

— Не особено.

— И ви съди.

— Не — каза Ричард. — А точно това очаквахме. Всъщност трябваше да се досетим, че нещо не е наред, щом не ни съди.

— А какво е предприел? — любопитствах аз.

Докато Ричард говореше, гневът му постепенно се разсейваше. Винаги е трябвало да полага усилия, за да остане ядосан. При мен е обратното: това е едно от нещата, в които съм най-добра. Той взе хавлиената кърпа от леглото и започна да си подсушава косата, докато обясняваше.

— Козите на местен фермер започнаха да изчезват.

— Кози?

Ричард ме изгледа през завеса от мокра коса.

— Кози.

— Някой е прекалил с четенето на „Трите козлета и тролът“^[4].

Ричард уви по-стегнато кърпата около главата си и седна на леглото.

— Точно така — каза той. — На никой, който разбира поне малко от тролове, няма да му хрумне да отвлича кози. Дори Дребните европейски тролове, които ходят на лов, по-скоро ще отвлекат кучето ти, отколкото да ти вземат козата.

— Значи е било постановка — рекох аз.

— Да, но вестниците се хванаха. И все пак нямахме проблеми, докато не започнаха да изчезват кучетата и котките.

— Поумнели са — отбелязах аз.

— Обърнали са внимание на интервютата на Кери, в които говори за хранителните им предпочитания.

Застанах до долния край на леглото.

— Защо местните ченгета се интересуват от разправиите за някаква си земя?

— Чакай, става още по-зле — рече той.

Вдигнах захвърлената на пода покривка и седнах на ръба на леглото с безформената купчина в скута си.

— Колко по-зле?

— Преди две седмици откриха труп на мъж. Отначало решиха, че става дума за поредния нещастен туристически инцидент. Че е

паднал от някой стръмен склон. Случват се такива работи — каза Ричард.

— Като знам какви планини има тук, не съм изненадана — отбелязах аз.

— Само че после внезапно обявиха случая за тролско убийство. Изгледах го строго.

— Това не е като разкъсване от акула, Ричард. Как са установили, че го е извършил трол?

— Не го е направил трол — заяви той.

Кимнах.

— Не, разбира се, но какво е било доказателството им, фалшиво или истинско?

— Кери се опита да се добере до доклада на съдебния лекар. Но вестниците я изпревариха. Мъжът бил пребит до смърт и нахапан от животни. Тролът хапе.

Поклатих глава.

— Има следи от животински зъби по всеки труп, намерен в планината. Пък и всички знаят, че троловете са мършояди.

— Не и според шериф Уилкс — възрази Ричард.

— Какво печели от това шерифът?

— Пари.

— Сигурен ли си? — попитах.

— Имаш предвид, мога ли да го докажа?

Кимнах.

— Не. Кери се опитва да намери доказателство, но още не е успяла. През последните няколко дни душеше наоколо и се мъчеше да ме извади от затвора.

— Това ли е приятелката ти Кери, за която ми спомена в затвора?

Ричард кимна.

— Аха — казах аз.

— Аха ли каза? — попита той.

— Да, и моля да бъда извинена, но какъв по-добър начин да накараш Кери да преустанови разследването си от това да прибереш гаджето ѝ в затвора.

— Вече не сме гаджета — каза Ричард.

Набързо уточних тази информация.

— Хората знаят ли, че вече не сте двойка?

— Не мисля.

— Това може би обяснява защо те искат в затвора. Натопили са те за изнасилване, защото първоначално Уилкс не е искал да те убива.

— Смяташ, че си е променил намерението? — попита Ричард.

Докоснах подутата си устна:

— Вече започна да повишава нивото на насилие.

Ричард се наведе през леглото и докосна синините по лицето ми с върховете на пръстите си. Докосването му беше колебливо, сякаш ме погали крило на пеперуда.

— Уилкс ли ти го направи?

Сърцето ми внезапно затуптя по-бързо.

— Не — отговорих, — той бе достатъчно благоразумен да се появи чак когато на лошите момчета вече им беше нужна линейка.

Ричард се усмихна и проследи с пръсти очертанията на лицето ми, без да докосва синините.

— Ти колко от тях нарани?

Сърцето ми туптеше толкова ожесточено, че се уплаших да не се качи в гърлото ми и той да види издутината.

— Само един.

Ричард се премести малко по-близо до мен, продължаваше да плъзга пръсти нагоре-надолу по бузата ми.

— И какво му направи?

Не знаех дали да се отдръпна, или да притисна пулсиращото си лице към чудесната му топла ръка.

— Счупих му ставите на единия крак и едната ръка.

— Защо?

— Заплашваше Шанг-Да, а после ми извади нож — гласът ми прозвуча задъхано.

Ричард се наведе по-близо към мен, после още по-близо. Свали смешната кърпа от главата си и гъстата му коса се спусна на студени влажни къдрици, докосна кожата ми. Устните му вече бяха толкова близо до моите, че можех да усетя дъха му.

Станах и се отдръпнах от него, продължавах да стискам смачканата на топка покривка. Пуснах я на пода и двамата се загледахме безмълвно.

— Защо не, Анита? Ти ме желаеш. Чувствам го, подушвам го, усещам пулса ти с езика си.

— Благодаря за картинното описание, Ричард.

— Продължаваш да ме желаеш, след като си прекарала няколко месеца в леглото му. Все още ме искаш.

— Това не прави желанието ми по-почтено.

— Все още си вярна на Жан-Клод? — попита той.

— Просто не искам да забъркам още по-голяма каша от тази, която вече съм забъркала, Ричард. Това е.

— Съжаляваш ли за избора, който направи?

Поклатих глава:

— Без коментар.

Ричард се изправи и тръгна към мен. Вдигнах ръка и той спря. Тежестта на погледа му беше почти осезаема, сякаш можех да усетя за какво си мисли — за лични и интимни неща; неща, които никога не бяхме правили.

— Шериф Уилкс каза, че ако си оберем крушите оттук до утре вечер и вземем телохранителите с нас, ще забрави всичко. Обвинението в изнасилване ще отпадне и ще можеш да се върнеш към нормалния си начин на живот.

— Не мога да го направя, Анита. Те ще преследват троловете с оръжия и кучета. Няма да се махна, докато не се уверя, че троловете са в безопасност.

Въздъгнах.

— Учебната година започва след по-малко от две седмици. Нима ще останеш тук и ще загубиш работата си?

— Наистина ли мислиш, че Уилкс ще чака толкова дълго? — попита Ричард.

— Не — отговорих аз. — Мисля, че той или неговите хора ще убият някого преди това. Трябва да открием защо тази земя е толкова ценна.

— Ако е богата на полезни изкопаеми, Грийн не го е отбелязал в официалните документи, което означава, че не му трябва разрешение от правителството и не се нуждае от партньори.

— Какво разрешение и какви партньори?

— Ако беше открил, да речем, смарагди в земя, която граничи с националния парк, щеше да му се наложи да подаде заявление за собственост и да се опита да получи разрешение да отвори мина в съседство с парка. А ако беше намерил нещо, което изисква взривяване

и сериозно копаене, примерно някаква жила или нещо от сорта, тогава вероятно щеше да има нужда от финансови партньори. В такъв случай щеше да подаде заявление, което да представи на бъдещите си партньори.

— Откога учиш геология? — попитах го аз.

Той се усмихна.

— Опитвахме се да отгатнем какво може да има в земята, което да си заслужава всички тези главоболия. Минералите са най-логичният отговор.

Кимнах.

— Съгласна съм, но или не става дума за минерали, или е нещо лично и той не е длъжен да казва какво е.

— Така е.

— Трябва да говоря с Кери и другите биолози — заявих аз.

— Утре.

— Защо не тази вечер?

— Каза го отвън — мистични върколашки глупости.

— И какво ще рече това? — попитах аз.

— Ще рече, че остават четири нощи до пълнолунието, а ти си моята лупа.

— Чух, че набираш кандидатки за поста.

Ричард се усмихна и изобщо не изглеждаше смутен.

— Може да ти се струва странно, но много жени ме намират за привлекателен.

— Знаеш, че не ми се струва странно.

— Но все още си с Жан-Клод — рече той.

Поклатих глава.

— Тръгвам си, Ричард. Ще бъда наблизко и ще направя всичко възможно да не убият теб или някой от глутницата ти, но нека забравим всякакви лични неща.

Той скъси разстоянието между нас и аз протегнах напред ръце, за да му попреча да ме докосне. Дланите ми се опряха в голите му гърди. Усетих как сърцето му се блъска като хванато в капан животно.

— Не го прави, Ричард.

— Опитах се да те намразя, но не успях — той сложи ръцете си върху моите и ги задържа притиснати към гладката си кожа.

— Постарай се повече — рекох аз, но гласът ми прозвуча като шепот.

Той се приведе над мен и аз се отдръпнах.

— Ако не си изсушиш косата, ще се наложи да я мокриш пак.

— Ще рискувам — Ричард продължи да скъсява разстоянието между нас, леко отворил устни.

Отстъпих назад, издърпвайки ръцете си от неговите, и той ме пусна. Беше достатъчно силен, за да ме задържи, ако пожелае и това все още ме притесняваше.

Отстъпих към вратата.

— Спри да ме обичаш, Ричард.

— Опитах се.

— Тогава спри да се опитваш и просто го направи.

Гърбът ми се опря във вратата. Сграбчих дръжката, без да се обръщам.

— Онази нощ избяга от мен. Избяга от мен при Жан-Клод. Използва тялото му като щит, с който да ме задържиш настрана.

Понечих да отворя вратата, но Ричард внезапно се озова до нея и я задържа недоотворена. Започнах да дърпам, но все едно се опитвах да преместя неподвижна стена. Той беше подпрял вратата с една ръка, а аз напъвах с цялото си тяло, обаче не можех да я помръдна. Това ме вбеси.

— По дяволите, Ричард, пусни ме.

— Мисля, че се страхуваш повече от силата на любовта си към мен, отколкото от Жан-Клод. Знаеш, че него не го обичаш.

Това преля чашата. Напъхах част от тялото си между касата и вратата, за да му попреча да я затвори, така че спрях да я дърпам. После вдигнах очи към него, към всеки великолепен сантиметър от Ричард.

— Може би обичам Жан-Клод по друг начин, не както теб.

Той се усмихна.

— Не ставай самонадеян — продължих аз. — Обичам Жан-Клод. Но любовта не е достатъчна, Ричард. Ако беше достатъчна, сега нямаше да съм с Жан-Клод. Щях да съм с теб — вгледах се в големите му кафяви очи и добавих: — Но не съм с теб и любовта не е достатъчна. А сега се махни от проклетата врата.

Ричард отстъпи назад, отпуснал ръце.

— Любовта може да бъде достатъчна, Анита.

Поклатих глава и излязох на стълбите. Мракът беше гъст и изглеждаше почти материален, но още не бе непрогледен.

— Последния път, когато се вслуша в думите ми, уби за пръв път и още не си се съвзел от станалото. Трябваше да застрелям Маркус, вместо да го оставям на теб.

— Никога нямаше да ти го простя — рече той.

Издадох дрезгав звук, който прозвуча почти като смях.

— Но сега нямаше да се мразиш. Аз щях да бъда чудовището, а не ти.

Хубавото му лице внезапно се помрачи и стана много сериозно.

— Каквото и да направя, където и да отида, чудовището винаги ще бъда аз, Анита. И ти ме изостави заради това, което съм.

Слязох по стъпалата и го погледнах. В бунгалото беше тъмно, но силуетът на Ричард се открояваше като сянка на фона на настъпващата нощ.

— Май каза, че съм те зарязала, защото съм се уплашила от силата на любовта си към теб.

Той се обърка за секунда, изглежда, не знаеше как да се справи със собствената си логика, която току-що му бях навряла в лицето. Накрая ме попита:

— Знаеш ли защо ме изостави?

Прииска ми се да му отговоря: „Защото яде от Маркус“, но не го направих. Не можех да му кажа подобно нещо, както го гледам в очите, а той е готов да повярва и на най-лошото, което може да чуе за себе си. Ричард вече не беше мой проблем, така че защо ми пукаше дали ще нараня егото му? Уместен въпрос. Само че подходящите отговори ми бяха свършили. Освен това в думите му може би имаше известна истина. Вече не бях сигурна в нищо.

— Прибирам се в бунгалото си, Ричард. Не искам да говоря повече за това.

— Страхуваш ли се? — попита ме той.

Поклатих глава и му отговорих, без да се обръщам:

— Уморена съм.

Вървах и бях наясно, че ме гледа. Паркингът беше празен. Не знаех къде са се дянали Джамил и останалите, а и не ме интересуваше. Искях да остана сама поне за малко.

Вървах в меката лятна вечер. Над главата ми бяха разпръснати звезди, които проблясваха между тъмните очертания на листата. Тази нощ щеше да е красива. Някъде в далечината настъпващият мрак бе приветстван от висок ясен вой. Ричард беше споменал нещо за мистични върколашки глупости. Щеше да има джамборе на лунна светлина. Боже, как мразя партитата.

---

[1] Хамилтън има предвид персонажите от американския телевизионен сериал „Семейство Уолтън“ (1972–1981). — Б.пр. ↑

[2] Британска приматоложка и антроположка, прекарала по-голямата част от живота си в изучаването на шимпанзета в естествената им среда в Танзания. — Б.пр. ↑

[3] Седемсантиметров костур, който се храни с охлюви, Percina tanasi. — Б.пр. ↑

[4] Норвежка приказка, в която три, козлета се опитват да минат по мост, а под него живее страховит трол, който иска да ги изяде. — Б.пр. ↑

Облегнах се на вратата на моето бунгало със затворени очи и вдишвах хладния въздух. Бях пуснала климатика заради двамата ми гости. Ковчезите лежаха по средата на пода между бюрото и леглото. Когато се намират дълбоко в подземията под Цирка на прокълнатите, нито Деймиън, нито Ашър чакат да се мръкне напълно, за да станат от сън. На повърхността обаче може би беше различно. Затова бях пуснала климатика. Е, бях го направила донякъде и по егоистични причини. Когато са в горещо затворено помещение, вампирите започват да излъчват миризма на... ами на вампири. Не миришат на трупове. По-скоро на змии, но и това не е съвсем точно. Миризмата им е обезпокоителна. Силна, мускусна, повече на влечуго, отколкото на бозайник. Миризма на вампири.

Как е възможно да спя с един от тях? Отворих очи. В бунгалото беше тъмно, но през двата прозореца проникваше бледа светлина. Слаб проблясък, който осветяваше долната част на ковчезите. Беше ли достатъчна тази слаба светлина, за да задържи двамата изпаднали в летаргия вампири мъртви до настъпването на пълен мрак? Очевидно беше, защото знаех, че още са неподвижни и лежат в очакване в ковчезите си. Трябваше да се съсредоточа само за миг, за да разбера, че все още спят дълбоко.

Минах между ковчезите, влязох в банята, затворих вратата и я заключих. Вътре беше тъмно като в рог. Запалих лампата. След непрогледния мрак светлината ми се стори болезнено ярка. Примигах.

Разгледах се добре в огледалото и останах потресена. До този момент не бях имала възможност да видя синините си. В края на лявото ми око имаше красиво лилаво-черно петно, а мястото беше отекло и подуто. Когато видях синината, ме заболя още по-силно — като порязване, което не сте усещали, преди да забележите кръвта.

Лявата ми буза беше придобила красив зеленикавокафяв оттенък. Онзи нездрав зелен цвят, който обикновено се появява чак след няколко дни. Долната ми устна беше подпухнала. Там, където бе

кървяла, кожата беше по-тъмна. Прокарах език по вътрешната страна на устата си и усетих ръба, който се бе образувал на мястото, където бузата ми се бе остъргала в зъбите, но не изпитах болка. Продължих да се вирам в огледалото и осъзнах, че нараняванията ми изобщо не бяха толкова лоши, колкото изглеждаха... и колкото би трябвало да бъдат.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да разбера. Когато най-накрая осъзнах какво става, вълна от страх ме обля от пръстите на краката до главата. За малко да припадна.

Оздравявах. Възстановявах се за броени часове от наранявания, които обикновено преминават за дни. При тази скорост до утре синините ми почти щяха да са изчезнали. А би трябвало да нося следи от схватката дни наред, поне една седмица. Какво се случваше с мен, по дяволите?

Усетих, че Деймиън се събужда в ковчегата си. Усетих го като физическо пробождане. От болката залитнах към мивката. Знаех, че е гладен и че вече е усетил присъствието ми. Аз бях човешкият слуга на Жан-Клод, носех неговите белези и само смъртта можеше да разруши връзката между нас. Но Деймиън беше мой. Бях го съживявала, него и един друг вампир на име Уили Маккой, при това повече от веднъж. Бях ги вдигала от ковчезите им през деня, когато слънцето свети ярко, но под земята, където то не може да им навреди. Един некромант ми беше казал, че това е съвсем нормално. Ние можем да съживяваме зомбита само когато душите им са напуснали телата, затова и аз можех да вдигам вампири от ковчезите само през деня, когато душите им са извън телата.

Нямах никакво намерение да разсъждавам дали и защо вампирите имат душа. Животът ми беше достатъчно сложен и без религиозни дискусии. Знаем, знаем, просто отлагах неизбежното. Ако останех с Жан-Клод, щеше да ми се наложи да се замисля по въпроса. Неизбежно. Но не и тази вечер.

Съживяването на Деймиън беше създавало някаква връзка между нас. Не я разбирах, а и нямаше към кого да се обърна за съвет. Аз бях първият некромант от векове насам, който беше способен да вдига вампирите като зомбита. Това ме плашеше. А Деймиън го плашеше дори повече. Честно казано, не го обвинявах.

Дали Ашър също се бе събудил? Съсредоточих се върху него и оставих онази сила, магия или каквото там, по дяволите, беше, да

изтече от мен. Тя го докосна и той ме усети. Беше буден и знаеше, че съм тук.

Ашър беше вампир-господар. Не притежаваше могъществото на Жан-Клод, но все пак беше господар. Това му даваше определени способности, които Деймиън, независимо че беше по-старият от двамата, никога нямаше да придобие. Ако между нас не съществуваше връзка, Деймиън нямаше да усети, че го търся.

Щеше ми се да остана за няколко минути насаме и да помисля, но нямаше да имам тази възможност. Не исках да ме викат. Отворих вратата и загърбила светлината, примижах към гъстия мрак.

Вампирите стърчаха като бледи сенки в тъмното. Натиснах ключа за лампата на тавана. Ашър вдигна ръка, за да предпази очите си от блясъка, но Деймиън просто мигна срещу мен. Исках да се дръпнат от светлината. Исках да изглеждат като чудовища, но уви.

Деймиън беше зеленоок и червенокос, но това описание дава съвсем слаба представа как изглеждаше. Косата му се спускаше като червена завеса до кръста и беше толкова червена, че изглеждаше като разлята кръв на фона на зелената му копринена риза. Самата риза бледнееше в сравнение със зеленото на очите му. Те бяха като течен огън, стига огънят да можеше да гори в зелено. И не блестяха така заради вампирските му сили. Това беше естественият им цвят, сякаш майка му беше съгрешила с котарак.

Ашър беше синеок блондин, но и в неговия случай тази характеристика не описваше точно външния му вид. Дългата му до раменете коса падаше на златни вълни. Нямам предвид руси, а златни, почти с метален блясък. А очите му бяха толкова светлосини, че изглеждаха почти като очи на хъски.

Той беше с бяла риза, която падаше свободно над шоколадовокафяв панталон. Кожени мокасини, обути на босо, допълваха тоалета му. Външният му вид щеше да е впечатляващ, ако не бях прекарала толкова време в компанията на Жан-Клод.

Ако спрете да зяпате очите и косите им поне за миг и разгледате по-внимателно лицата им, ще видите, че Ашър е по-красив от двамата. Деймиън беше хубав, но челюстта му беше леко издължена и извивката на носа му не беше толкова перфектна — дребни недостатъци, на които едва ли щяхте да обърнете внимание, ако до

него не е застанал Ашър. Ашър беше красив като средновековен херувим. Е, поне едната му половина.

Половината лице на Ашър демонстрираше красотата, привлякла преди векове един вампир-господар към него. Другата половина беше в белези. Белези от светена вода. Те започваха на два-три сантиметра от средата на лицето му, така че очите, носът и прекрасните му пълни устни бяха незасегнати, но всичко останало приличаше на стопен восък. Шията му беше бледа и красива, но знаех, че белезите продължават надолу от рамото. Горната част на тялото му изглеждаше по-зле и от лицето, същинска плетеница от неравна, набраздена кожа. Само че, също като по лицето, дамгите обхващаха само едната половина на тялото му. Другата изглеждаше прекрасно.

Знаех, че белезите стигат чак до горната част на бедрото му, но никога не го бях виждала напълно гол. Приемах на доверие твърдението му, че има белези и между краката. Беше ми намекнато, макар и не казано директно, че те по никакъв начин не са засегнали мъжествеността му. Не бях сигурна дали е така, пък и не ме вълнуваше.

— Къде са телохранителите ти? — попита Ашър.

— Моите телохранители? Имаш предвид Джейсън и Косматко?

Ашър кимна. Златистата му коса падаше така, че прикриваше белязаната страна на лицето му. Това беше стар негов маниер. Косата скриваше белезите... поне по-голямата част от тях. Той умееше да се възползва от сенките по същия начин. Сякаш винаги знаеше къде ще го хване светлината. Вековна практика.

— Не знам къде са — отговорих му аз. — Допреди малко разговарях с Ричард. Сигурно са решили, че искаме да се усамотим.

— А искахте ли? — попита ме Ашър.

Изгледа ме, застанал анфас, прибягна до белезите и красотата си за усилване на ефекта. По някаква причина имаше доста безрадостен вид.

— Това изобщо не те засяга — отсякох аз.

Деймиън беше седнал в долния край на спретнато застланото легло. Бледите му гладки ръце с дълги пръсти бяха положени върху синята покривка.

— Поне в това легло не сте се усамотявали — рече той. Застанах до леглото и погледнах надолу към него.

— Ако още един вампир или превръщач ми каже, че е в състояние да усети миризмата на любовен акт, ще започна да крещя.

Деймиън не се усмихна. Никога не е бил весел съквартирант, но напоследък беше прекалено сериозен. Просто седеше и гледаше нагоре към мен. Жан-Клод или дори Ашър щяха да се усмихнат на закачката. Деймиън ме гледаше и очите му излъчваха тъга, както очите на други излъчват веселие.

Протегнах ръка, за да я сложа върху рамото му, за целта отметнах един от дългите кичури коса. Той се дръпна рязко, сякаш докосването ми го беше изгорило. Скочи и отиде към вратата.

Бях толкова изненадана, че останах с протегнатата ръка.

— Какво ти става, Деймиън?

Ашър застана до мен. Сложи внимателно длани върху раменете ми.

— Права си, Анита. Това, което правиш с мосю Зееман, не ме засяга.

Плъзнах ръце върху неговите и пръстите ни се преплетоха. Припомних си допира на прекрасната му кожа върху моята. Притиснах гръб към тялото му и обвих ръцете му около себе си, но открих, че не съм достатъчно висока. Споменът не беше мой. Беше на Жан-Клод. Някога двамата с Ашър са били любовници в продължение на повече от двайсет години.

Въздъгнах и започнах да се отдръпвам от него.

Ашър опря брадичка върху главата ми.

— Нуждаеш се от прегръдката на някой, от когото не се чувстваш застрашена.

Притиснах се отново към него и му позволих да ме задържи за кратко в обятията си.

— Единствената причина това да ми харесва, е, че си спомням нечие чуждо удоволствие.

Ашър ме целуна нежно по върха на главата.

— Понеже ме виждаш с носталгията на спомените на Жан-Клод, ти си единствената жена през последните двеста и повече години, която не ме възприема като изрод от цирково шоу.

Притиснах лице в сгъвките на ръцете му.

— Ти си невероятно красив, Ашър.

Той отмести внимателно косата от наранената ми буза.

— За теб може би — наведе глава и обсипа бузата ми с нежни целувки.

Отдръпнах се бавно от него, почти с нежелание. Това, което си спомнях за Ашър, беше по-истинско от всичко, което се опитвах да постигна в сегашния си живот.

Той не се опита да ме задържи.

— Ако вече не беше влюбена в други двама мъже, при начина, по който гледаш на мен, можеше да излезе нещо.

Въздъгнах.

— Съжалявам, Ашър, не трябваше да те докосвам по този начин. Просто... — не знаех как да опиша това, което чувствам.

— Държиш се с мен като със стар любовник — каза той. — Забравяш как стоят нещата и ме докосваш така, сякаш си ме докосвала и преди, а всъщност е за пръв път. Не се извинявай за това, Анита. На мен ми харесва. Никой друг не би ме докоснал толкова непринудено.

— Жан-Клод би го направил — възразих аз. — Това са негови спомени.

Ашър се усмихна и усмивката му беше почти печална.

— Той е лоялен към теб и към мосю Зеeman.

— Значи те е отблъснал? — попитах го аз и веднага съжалих, не трябваше.

Усмивката на Ашър се оживи, после се стопи.

— Ако не искаш да го делиш с друга жена, това означава ли, че си готова да го делиш с друг мъж?

Замислих се за миг или два.

— Не — намръщих се: — Защо се чувствам така, сякаш трябва да се оправдавам?

— Защото споделяш спомените на Жан-Клод за връзката му с мен и с Джулиана. Ние бяхме много щастлив *menage a trois*^[1] в продължение на повече години, отколкото си живяла.

Джулиана е била човешкият слуга на Ашър. Била е изгорена като вещица от същите хора, които бяха обезобразили Ашър. Жан-Клод не бе успял да спаси и двамата. Мисля, че и до ден-днешен не си беше простил напълно за този пропуск, Ашър също.

Деймиън се обади:

— Не искам да ви прекъсвам, но трябва да се нахраня. — Стоеше до вратата, обвил с ръце раменете си, сякаш му беше студено.

— Какво очакваш, да отворя вратата и да ти поръчам вечеря? — попитах.

— Искам разрешение да отида да се нахраня — отговори той. Намръщих се на думите му, но казах:

— Намери някой от донорите ни и се обслужи. Но имай предвид, че трябва да е от нашите. Тук не можем да ловуваме.

Деймиън кимна и изпъна рамене. Усецах, че е гладен, но за прегърбената му стойка имаше друга причина.

— Няма да ловувам.

— Добре — рекох аз.

Той се поколеба с ръка на дръжката. Беше с гръб към мен, но каза тихо:

— Може ли да изляза да се нахраня?

Погледнах към Ашър.

— На теб ли говори?

Той поклати глава:

— Не мисля.

— Разбира се, върви.

Деймиън отвори вратата и се измъкна навън. Остави я леко открената.

— Какво му е напоследък? — попитах аз.

— Мисля, че той трябва да ти отговори на този въпрос — отвърна Ашър.

Обърнах се и го изгледах.

— Това пък какво означава? Че не можеш или че не искаш да отговориш?

Ашър се усмихна широко, без да се притеснява от белязаната половина на лицето си. Ходеше на консултации при пластичен хирург в Сейнт Луис. Досега никой не беше се опитвал да премахне пораженията от светена вода по кожата на вампир и не бе сигурно дали това е възможно, обаче лекарите бяха оптимисти. Оптимисти, но и предпазливи. Първата операция беше насрочена за след няколко месеца.

— Това означава, Анита, че някои страхове са много лични.

— Да не би да ми казваш, че Деймиън се страхува от мен? — дори не се опитах да прикрия удивлението в гласа си.

— Казвам ти, че трябва да говориш направо с него, ако искаш отговор.

Въздъгнах.

— Чудесно, точно това ми трябваше. Още един труден за разбиране мъж в живота ми.

Ашър се засмя и смехът се плъзна по голите ми ръце като милувка, от която кожата ми настръхна. Единственият друг вампир, който можеше да ми въздейства така, беше Жан-Клод.

— Престани — казах.

Той ми се поклони ниско.

— Приеми най-искрените ми извинения.

— Глупости. Отивай да вечеряш. Мисля, че върколаците планират някакво парти или церемония.

— Един от нас трябва винаги да е с теб, Анита.

— Чух ултиматума на Жан-Клод — погледнах го и не можах да прикрия изненадата, която се изписа на лицето ми. — Наистина ли мислиш, че ще те убие, ако с мен се случи нещо?

Ашър ме изгледа с тези свои светли очи.

— Твоят живот е по-важен за него от моя, Анита. Ако не беше така, щеше да е в моето легло, а не в твоето.

Имаше логика, но...

— Ако собственооръчно те убие, нещо в него ще умре.

— Но все пак ще го направи — каза Ашър.

— Защо? Защото е казал, че ще го направи?

— Не, защото винаги ще се пита дали не съм те оставил да умреш като отмъщение за неуспеха му да защити Джулиана.

Ох. Отворих уста да кажа още нещо и телефонът иззвъня. Чух кънтри музика и гласа на Даниел, тих и паникьосан.

— Анита, намираме се в „Щастливият каубой“ на главната улица. Можеш ли да дойдеш при нас?

— Какво има, Даниел?

— Майка ми намери жената, която повдигна обвинение срещу Ричард. Исква да я накара да си признае, че лъже.

— Бият ли се вече? — попитах.

— Крещят си.

— Тя е поне четирийсет и пет килограма по-слаба от теб, Даниел. Просто я метни на рамо и я изнеси оттам. Тя само ще влоши

нещата.

— Тя ми е майка. Не мога да го направя.

— По дяволите — викнах.

Ашър попита:

— Какво е станало?

Поклатих глава.

— Ще дойда, Даниел, но се държиш като истински бъзльо.

— Предпочитам да се разправам с всички мъже в бара, отколкото с майка ми.

— Ако направи голям скандал, току-виж желанието ти се изпълни — и затворих. — Не мога да повярвам.

— Какво? — попита отново Ашър.

Обясних му възможно най-накратко. Даниел и госпожа Зееман бяха отседнали в мотел наблизко. Ричард не ги бе допуснал в бунгалата, защото тук гъмжеше от превръщачи. Сега съжалих, че не бяхме ги настанили по-близо до нас.

Би трябвало да си сменя изцапаната с кръв блуза, но нямаше време. Нито миг покой за гадните.

Големият въпрос беше какво да правя с Ричард. Той щеше да настоява да дойде с нас, а аз не исках да припарва до госпожица Бети Шафър.

Законът не му забраняваше да влезе в бара и да седне до нея. Нямаше съдебна заповед да стои настрана от момичето. Но ако шерифът научеше, че не сме напуснали града, щеше да си намери оправдание да върне Ричард зад решетките. И нещо ми подсказваше, че повторното задържане на Ричард щеше да е далеч по-неприятно от първото. Днешната им засада се бе провалила. Те са разочаровани и уплашени. Този път щяха да наранят Ричард. По дяволите, може да наранят и майка му. Щеше да ми се наложи да поговоря с Шарлот Зееман. Обаче тук бях на едно мнение с Даниел. По-скоро бих влязла в схватка с целия бар, отколкото да разговарям с майка му. Добре че поне нямаше да ми става свекърва. Ако ми се наложеше да я фрасна, тази мисъл беше почти успокояваща.

---

[1] Съжителство на трима души на семейни начала (фр.). — Б.пр.

↑

С Ричард стигнахме до компромисно решение. Щеше да дойде с нас, но се закле, че няма да слиза от колата. Взех със себе си Шанг-Да, Джамил и Джейсън, за да съм сигурна, че наистина ще остане вътре; ако работата загрубееше, не бях убедена, че ще му попречат да се намеси, пък било то и за негово добро. Но това беше единственото, което можех да направя. Понякога трябва да се примириш и с толкова, след като не ти остава нищо друго.

„Щастливият каубой“ — едно от най-нелепите имена за бар, което някога съм чувала — се намиреше на главната улица. Представляваше двуетажна постройка, която трябваше да прилича на дървена къща, но не приличаше. Може би заради табелата с неоновия кон и каубоя на гърба му. Примигващите лампички създаваха илюзията, че жребецът от време на време се изправя на задните си нозе, а ездачът му с ръка си повдига шапката. Каубоят не изглеждаше особено щастлив, че язди неонов кон, но може би си внушавах. Аз определено не бях щастлива, че съм тук.

Ричард ни докара дотук с автомобила си. В крайна сметка бе успял да си изсуши косата. Тя се стелеше покрай лицето и по раменете му на гъсти бухнали вълни. И изглеждаше толкова мека, че ти се приискваше да заровиш ръце в нея. Или ми се приискваше само на мен. Беше със семпла зелена тениска, която беше запасал в дънките, и бели маратонки.

Джамил и Шанг-Да се бяха разположили в ролята на телохранители на средната седалка. Джамил пак беше с рязаната си тениска с усмихнат емотикон, но Шанг-Да се беше пременил изцяло — меки кожени мокасини, панталон с колан, копринена тениска и скроено по фигурата му сако. Късата му черна коса беше направена на бодлички с помощта на гел. Явно се чувстваше добре с новите дрехи и новата си прическа. Но щеше да изглежда съвсем неуместно в „Щастливият каубой“. От друга страна, понеже беше китаец и беше висок над метър и осемдесет, бездруго нямаше да се впише в

обстановката. Може би и на него, както на Джамил, му беше писнало от усилия да изглежда незабележим.

Затова бях взела с нас Джейсън, който все още беше със строгия си син костюм. Натаниел също беше пожелал да дойде, но още не беше на възраст за бар. Не знаех как се справя Зейн в стресови ситуации, а Чери винаги бе събуждала у мен желание да я защитавам, затова се бях спряла на Джейсън.

— Ако не излезете до петнайсет минути, влизаме и ние — каза Ричард.

— Трийсет минути — рекох аз.

Не исках Ричард да се срещне с госпожица Бети Шафър.

— Петнайсет — повтори той с много тих, много нисък и много сериозен глас.

Познавах този тон. Решението му беше окончателно.

— Добре, но не забравяй, че ако тази нощ влезеш в затвора, майка ти може да те последва.

Той изцъкли очи.

— Какво имаш предвид?

— Какво ще направи според теб Шарлот, ако види как отвеждат синчето ѝ в затвора?

Той се замисли за секунда и наведе глава. Подпря чело на волана.

— Ще се сбие заради мен.

— Точно така.

Ричард вдигна глава и ме погледна.

— Ще се държа прилично заради нея.

Усмихнах се.

— Знаех си, че няма да е заради мен — слязох от колата, преди да успее да ми отговори.

Джейсън ме последва. Беше си стегнал вратовръзката и беше закопчал първото копче на сакото си. Освен това се бе помъчил да приглади назад нежната си коса, но тя стърчеше; имаше много права и много хубава коса и тя щеше да изглежда по-добре, ако я носеше покъса или по-дълга. Но стига де, косата си е негова.

Мускулест тип с тъмносиня тениска ни спря и двамата на вратата, за да провери личните ни карти. Вътре тълпата беше разделена на две групи. Едната се състоеше от посетители с тесни дънки и каубойски ботуши, а другата от такива с къси поли и бизнес

сака. На места двете групи се смесваха. Част от жените с каубойски ботуши бяха с къси поли. А част от мъжете с бизнес сака носеха дънки. Това беше единственото място в радиус от трийсет километра, където се сервираше алкохол и се предлагаше храна. Къде другаде бихте отишли в петък вечер? Аз лично бих предпочела да се поразходя на лунна светлина, може би защото не обичах да пия. Като се замисля, не обичах и да танцувам, въпреки че Жан-Клод работеше и по двата въпроса. Няма спасение от покварата.

Една група свиреше на живо кънтри музика, която беше толкова шумна, че приличаше на рок. Навсякъде се стелеше цигарен дим подобно на среднощна мъгла. Входът се намираще на малка платформа, така че човек можеше да огледа целия бар, преди да се гмурне в морето от тела. Шарлот е три-четири сантиметра по-ниска от мен, затова изобщо не си направих труда да я търся. Огледах се за Даниел. Колко високи метър и осемдесет мъже с тен и дълга до раменете чуплива коса можеше да има тук? Повече, отколкото бихте предположили.

Накрая го забелязах близо до бара, защото ми махаше. Беше вързал дългата си коса на стегната опашка, затова първоначалният ми оглед се бе оказал безрезултатен. Косата му беше почти като на Ричард, само че по-тъмна, наситено кестенява. Кожата му беше със същия загар като на брат му. Имаше същите високи изваяни скули, кафяви очи и дори трапчинка като неговата на брадичката. Ричард беше с малко по-широки рамене и гръден кош и изглеждаше по-внушителен, но като изключим това, семейната им прилика беше почти плашеща. Всичките братя изглеждаха по подобен начин. Двамата най-големи бяха подстригани късо, единият беше почти рус, а бащата беше започнал да се прошарва, но събрани в едно и също помещение, петимата мъже с фамилия Зеeman бяха същинско олицетворение на мъжествеността.

Матриархът на тази мускулиста красота стоеше на пет-шест крачки от сина си. Шарлот Зеeman беше с къса руса коса, в лицето изглеждаше поне десет години по-млада, отколкото беше в действителност. Носеше масленожълто сако с панталон. И беше забила пръст в гърдите на висока блондинка.

Тя пък беше с буйна грива от руси къдрици, но можех да се обзаложа, че нито цветът, нито къдриците са истински. Това трябва да

беше Бети Шафър, но името хич не ѝ пасваше. Изглеждаше като жена, която се казва Фара или Тифани.

Започнах да си проправям път през тълпата, а Джейсън вървеше зад мен. Беше такава гъчканица, че по средата на помещението спрях да казвам „извинете“ и започнах да се блъскам.

Висок мъж с карирана риза ме спря, като сложи ръка на рамото ми.

— Може ли да те почерпя едно питие, госпожице?

Посегнах назад и хванах ръката на Джейсън. Вдигнах я, за да я види непознатият.

— Ангажирана съм. Съжалявам.

Имах повече от една причина да взема Джейсън с мен в бара в петък вечер.

Той погледна надолу към Джейсън, нарочно наведе глава, за да демонстрира колко е висок.

— Не искаш ли нещо по-голямо?

— Предпочитам ги малки — отговорих с много сериозна физиономия. — С тях оралният секс е по-лесен.

Оставихме го онемял. Джейсън щеше да падне от смях. Стиснах го за китката и го задърпах през тълпата. Фактът, че се държим за ръце, изглежда, беше достатъчно красноречив за останалите мъже, които си търсеха партньорки.

При бара навалицата не беше толкова голяма. Хората се бяха отдръпнали и бяха образували полукръг около Шарлот, Бети и Даниел. Той стоеше зад майка си и с ръце на раменете ѝ се помъчи да я издърпа назад. Тя се измъкна доста яростно от хватката му, без да му обръща никакво внимание. Даниел се примири.

Шарлот се навря право в лицето на жената. Бях достатъчно близо, за да уловя някоя и друга дума въпреки гръмката музика: „Лъжкия... курва... синът ми... изнасилвач...“ Очевидно Шарлот крещеше, иначе нямаше да чуя и толкова.

Бети беше висока, а с ботушите с тънки токчета се извисяваше още повече, към метър и осемдесет. Дънките ѝ бяха изрисувани, блузката ѝ беше толкова къса, че ѝ се виждаше пъпът, и беше без сутиен. Гърдите ѝ бяха достатъчно малки и така или иначе не ѝ се налагаше да носи сутиен, но тя със сигурност искаше това да се

забелязва. Изглеждаше като каубойска проститутка. Ричард беше излизал с нея. Това доста ми развали мнението за него.

В края на тълпата стояха двама едри мъжаги с тениски като на мъжа, който ни беше проверил личните карти на входа. Мисля, че не знаеха какво да предприемат. Шарлот беше дребна, беше жена и засега не удряше. Освен това изглеждаше по-възрастна от повечето посетители, макар и не чак като нечия майка.

На Бети най-накрая ѝ писна. В крясъците ѝ дочух нещо като „той го направи, изнасилвач, копеле“.

Пуснах ръката на Джейсън и застанах до тях. Те ме изгледаха. Шарлот беше по-изненаданата. Големите ѝ меденокафяви очи се облешиха. Тя възкликна „Анита!“, сякаш никой не ѝ беше казал, че съм в града.

Усмихнах се.

— Здравей, Шарлот. Може ли да поговорим отвън? — наложи се почти да долепя лице до нейното, за да ме чуе.

Тя тръсна упорито глава:

— Това е курвата, която излъга за Ричард.

Кимнах:

— Знаем. Нека все пак да излезем навън.

Шарлот пак тръсна глава:

— Няма да мръдна оттук, докато не каже истината. Ричард не я е изнасилвал.

И двете крещяхме с почти допрени лица, за да се чуваме.

— Разбира се, че не е — извиках аз. — Водата е мокра, небето е синьо, а Ричард не е изнасилвач.

Шарлот ме изгледа:

— Ти му вярваш.

Кимнах:

— Уредих да го пуснат под гаранция. Чака те отвън.

Очите ѝ още повече се облешиха, после тя се усмихна и усмивката ѝ беше красива. Една от онези усмивки, които те обливат с приятна топла вълна. Шарлот беше такава. Когато беше щастлива, всички около нея бяха щастливи. Когато не беше щастлива... ами това също се усещаше от останалите. Тя извика в ухото ми:

— Да вървим при Ричард.

Обърнах се, за да минем през тълпата и чух ахване. Завъртях се и видях Бети Шафър с подгизнали от бира дрехи. Бети зашлеви Шарлот. Шарлот я удари на свой ред с юмрук. Бети тупна долу по задник и примига.

Шарлот се засили да довърши започнатото и охранителите се раздвижиха. Метнах я на рамо. Беше по-тежка, отколкото изглеждаше, и се съпротивляваше. За разлика от повечето жени, които познавах, умееше да се съпротивлява. Не исках да я наранявам, но тя нямаше подобни задръжки. Ритна ме в коляното и аз я стоварих на пода.

Тя се просна, за миг останала без въздух, и погледна нагоре към мен. Даниел се втурна да ѝ помогне, аз го спрях с длан в гърдите.

— Не.

Последно издрънчаване на струна и песента, която изпълняваше групата, свърши. В настъпилата тишина гласът ми прозвуча силно и ясно:

— Или ще излезеш оттук, Шарлот, или ще бъдеш изнесена в безсъзнание. Изборът си е твой, но и в двата случая напускаш.

Смъкнах се предпазливо на едно коляно, защото Шарлот се биеше не по женски. Продължих тихо, така че да ме чуе само тя.

— След броени минути Ричард ще влезе да провери какво става тук. Щом се озове пак наблизко до нея, местните ченгета ще анулират гаранцията му и ще го затворят.

Това беше вярно само отчасти. От законова гледна точка той имаше пълно право да влезе в бара, но със сигурност Шарлот не го знаеше. Повечето съблюдаващи законите граждани нямаше да го знаят.

Шарлот ме изгледа, после ми протегна ръка. Помогнах ѝ да се изправи, но бях нащрек. Когато беше ядосана, тя ставаше много проклета. Вярно, да я вбесиш до такава степен не беше лесно, но случеше ли се, по-добре да не си наблизко.

Шарлот ми позволи да я изправя, без да се опитва да ме удари. Имахме напредък. Започнахме да си пробиваме път през тълпата, а Даниел и Джейсън ни последваха. Докато вървахме към изхода, никой не ни закачаше. Гледаха ни, но не ни закачаха.

Охранителят на вратата ни предупреди:

— Не искам да се връща тук.

Шарлот отвори уста да каже нещо, обаче аз я стиснах за рамото.

— Не се притеснявайте. Няма да се върне.

Той изгледа Шарлот, но все пак кимна.

Когато излязохме на паркинга, я пуснах на три крачки напред от мен. Наречете го инстинкт. Тя се завъртя рязко и сигурно щеше да ме удари, но бях останала извън обсега ѝ. Шарлот се втренчи в мен с големите си меденокафяви очи, които ми се видяха малко по-бледи заради светлината на халогенните лампи.

— Да не си ме докоснала повече — рече тя.

— Няма, ако се държиш като майка на Ричард, а не като негова засегната приятелка.

— Как смееш!

Тя пристъпи към мен. Аз се дръпнах. Нямах никакво намерение да влизам в юмручна схватка с майката на Ричард на паркинга на някакъв бар.

— Ако някой ще пребива госпожица Изрусена блондинка, това ще съм аз.

Тя се спря и ме изгледа. Можех почти да видя как си връща здравия разум.

— Но вие вече не сте заедно. Защо да те е грижа?

— Труден въпрос.

Шарлот внезапно се усмихна.

— Знаех си, че не можеш да устоиш на моето момче. Никой не може.

— Ако продължи да излиза с всяка срещната, мога — рекох аз.

Тя се намръщи:

— Не мога да повярвам, че е излизал с онова същество.

Обърнахме се едновременно и видяхме Ричард, който се приближаваше към нас. Лицата ни изразяваха почти едно и също. И двете не харесвахме госпожица Шафър, ама никак. Шарлот го посрещна с думите:

— Не мога да повярвам, че си ходил с онази жена. Тя е курва.

Ричард се смути повече, отколкото очаквах.

— Знам каква е.

— Правил ли си секс с нея?

— Майко!

— Не ме мамосвай, Ричард Аларик Зееман.

— Аларик — повторих аз.

Ричард се свъси към мен, после се обърна отново към майка си.

— Не, никога не съм спал с Бети.

Имаше предвид, че не е предприемал полово сношение с нея. За Шарлот това щеше да означава, че никога не са правили секс. Сетих се какво ми беше казал Джамил за алтернативни начини, но си замълчах. Не исках да разстройвам Шарлот, нито исках да знам подробности.

— Добре, поне си проявил малко здрав разум — Шарлот се приближи до него и приглади предницата на тениската му, после наведе глава — изведнъж осъзнах, че плаче.

Нямаше да бъда толкова изненадана, ако го беше ударила.

Чертите на Ричард се изкривиха в израз на безпомощност. Той погледна към мен, сякаш търсеше помощ, но аз отстъпих назад. Поклатих глава. В присъствието на плачещи жени се чувствах точно толкова зле, колкото и той, може би дори повече.

Ричард я прегърна. Чух я да мънка: „Бях толкова притеснена за теб в онзи ужасен затвор.“

Отдръпнах се по-далече, за да не ги чувам, и Даниел се присъедини към мен. Май и той не изгаряше от желание да бъде при тях. Не искаше да се разстройва от сълзите на Шарлот.

— Благодаря ти, Анита — каза той.

Вдигнах глава към него. Беше с тесен червен потник, който изглеждаше досущ като фланелката на Ричард. Вероятно беше същата. Беше загорял от слънцето и ми се стори красив и много възмъжал.

— Държиш се самоуверено с всички, освен с родителите си. Защо така?

Даниел сви рамене.

— Не е ли така с всички?

Поклатих глава.

— Не.

Към нас се присъедини Джейсън.

— Не — повтори той като ехо. После се засмя. — Разбира се, майка ми никога не би се сбила в бар заради мен, каквото ще да съм направил. Тя е прекалено... благоприлична.

— Благоприлична? — повдигнах вежди.

— Последният ми съквартирант имаше енциклопедичен календар^[1] — обясни Джейсън.

— Започнал си отново да четеш.

Той наведе засрамен глава, после завъртя очи и се ухили. Беше толкова сладък в смуцението си, че се засмях.

— Не мога да дарявам кръв и да правя секс по двайсет и четири часа в денонощието. В Цирка на прокълнатите няма телевизор.

— А ако имаше?

— Пак щях да чета, но не казвайте на никого.

Прегърнах го през раменете.

— Ще пазя тайната ти.

Даниел го прегърна през раменете от другата страна и каза:

— Ще мълча като гроб.

Тръгнахме към автомобила, хванати под ръка.

— Ако Анита беше по средата, щеше да е идеално — рече Джейсън.

Даниел спря напред крачка и се втренчи в него. Аз се отдръпнах и от двамата.

— Ти просто не знаеш кога да спреш, нали, Джейсън!

Той потвърди:

— Не знам.

Към нас се приближи Ричард. Той нареди на брат си да отиде при Шарлот и Даниел не възрази. Изпрати Джейсън при колата и върколакът също не възрази. Вгледах се в сериозното му лице и се почудих какви ще бъдат моите заповеди; със сигурност нямаше да се подчиня.

— Какво става? — попитах го аз.

— Ще се наложи да придружа Даниел и да му помогна да успокои майка.

— Тук явно следва: но.

Той се усмихна.

— Но довечера има церемония, на която трябва да присъствам с моята лупа. Когато две глутници посрещат заедно пълнолунието, е прието членовете им да бъдат представени тържествено един на друг.

— Колко тържествено? — попитах аз. — Не участвам в тържествени церемонии.

Усмивката му стана по-весела и заприлича на прекрасната усмивка на майка му. Подобряваше настроението също като нейната. Беше заразителна.

— Нямам предвид тържествена в този смисъл, Анита. Просто има ритуали, които трябва да се спазят.

— Какви ритуали? — попитах.

Дори аз самата долових недоверието във въпроса си. Внезапно Ричард ме прегърна и прегръдката му не беше интимна, а сякаш се радваше да ме види.

— Липсваше ми, Анита.

Отдръпнах се от него.

— Изразих недоверие, а ти ми отговаряш, че ти липсвам. Такива не ми минават.

— Обичам всичко в теб, Анита, дори недоверчивостта ти.

Поклатих глава.

— Давай по същество, Ричард. Какви ритуали?

Усмивката му се стопи, веселието в очите му помръкна.

Лицето му внезапно стана тъжно и ми се доця да върна предишното му настроение, да го накарам да се усмихне отново. Но не го направих. Вече не бяхме двойка и той бе имал връзка с госпожица Шафър, каубойската курва. Нещо, което изобщо не можех да проумея. Фактът, че е ходил с нея, ме озадачаваше дори повече от връзката му с Луси.

— Трябва да прекарам известно време с майка ми. Джамил и Шанг-Да ще ти обяснят какво се очаква да правиш довечера като моя лупа.

Поклатих глава.

— Един от телохранителите ще е с теб, Ричард. Не ме интересува кой, но няма да те оставя сам.

— На майка не би й харесало присъствието на някой, който не е от семейството.

— Не се дръж като мамино синче, Ричард. Даниел ми беше достатъчен за днес. Измисли някакво обяснение за пред нея, защото няма да тръгнеш оттук без охрана.

Той ме погледна строго и високомерно:

— Аз съм Улфрик, Анита. Не ти.

— Да, ти си Улфрик, Ричард. Ти командваш, добре, но покажи, че го правиш както трябва.

— Какво означа това?

— Означава, че ако те пипнат сам тази нощ, лошите може да не изчакат да се убедят дали ще си тръгнеш утре. Някой от тях може да прояви нетърпение и да се опита да те премахне.

— Няма да ме убият, освен ако не стрелят по мен със сребърни куршуми.

— И как ще обясниш на майка ти, че си оцелял след изстрел от пушка в гърдите?

Той погледна назад към нея и Даниел.

— Знаеш как да нараняваш, а?

— Така не губя излишно време — казах аз.

Ричард се обърна отново към мен. Очите му бяха потъмнели от гняв, а лицето му беше изопнато.

— Обичам те, Анита, но понякога не те харесвам особено.

— В случая не опира до това дали мен не ме харесваш, Ричард. Ужасен си скъпоценното ти мамче да не открие, че си шейпшифтър, и да реши, че си чудовище.

— Не я наричай така.

— Съжалявам — рекох аз. — Но това не променя истината. Мисля, че подценяваш Шарлот. Ти си неин син и тя те обича.

Той поклати глава.

— Не искам да узнае.

— Добре, обаче си избери бодигард. Защо не й кажеш, че той ти е нужен, ако полицията се опита да създава неприятности? Това е самата истина.

— Донякъде.

— В най-сполучливите лъжи винаги има доза истина, Ричард.

— Ти си къде по-добра в лъжите от мен — каза той.

Не открих гняв в думите му. Просто го беше изтъкнал като факт, а очите му останаха празни и тъжни.

Беше ми омръзнало да се оправдавам, затова си го спестих.

— Искаш ли да се възползваш от тяхната кола, а аз да върна твоята при бунгалата?

Той кимна.

— Ще взема с мен Шанг-Да. Той не те харесва особено.

— Мислех, че след схватката този следобед изпитва по-топли чувства към мен.

— Все още смята, че си ме предала — каза Ричард.

Престорих се, че не съм чула последното.

— Добре, аз взимам с мен Джейсън и Джамил. Може да ми изнесат някоя и друга лекция на тема върколашки протокол.

— Джейсън няма да ти е от голяма полза. Той никога не е бил член на пълноценна глутница.

— Това пък какво означава? — попитах аз.

— Означава, че всички се страхувахме един от друг заради онази садистична кучка — старата ни лупа. Членовете на нормална глутница се държат много по-сърдечно и непринудено един с друг.

— Колко сърдечно?

Ричард се усмихна все така тъжно.

— Питай Джамил. Той ще научи и теб, и Джейсън.

— Ами леопардлаците и вампирите?

— Вече питах Върн. Тази нощ ще бъдат наши гости.

— Голямо щастливо семейство — рекох аз.

Ричард ме изгледа. Погледът му беше дълъг и изпитателен. Трябваше да положи доста усилия, за да го гледам в очите, без да трепна.

— Можеше да бъде, Анита, наистина можеше — той се обърна и отиде при майка си и брат си.

Гледах подире му и не знаех как да тълкувам последните му думи. Преди се чудех как ме понася, но след като се срещнах с майка му, ми стана ясно. За три неделни вечери разбрах, че двете с Шарлот или се разбираме чудесно, или сме на коренно различни мнения. Приличахме си прекалено много. За да не се разпадне едно семейство, в него не трябва да има много алфи, също както е при глутниците. Понастоящем е женен само един от братята на Ричард — Глен — и жена му непрекъснато се кара с Шарлот. Аарон е вдовец. Казвали са ми, че схватките между Шарлот и покойната му съпруга са били легендарни. Всички бяха напуснали семейния дом и си бяха намерили жени, които приличат на майката. Съпругата на Глен, макар и чистокръвна навахо^[2], беше дребна и корава жена. Явно всички мъже от фамилията Зееман имаха слабост към дребните и корави жени.

Бевърли, единствената дъщеря в семейството, а и най-голямата, беше силно доминираща личност. Според Глен и Аарон с Шарлот едва преживели тийнейджърските ѝ години. После Бев се кротнала, отишла да учи в колеж, омъжила се и в момента беше бременна с петото си

дете. Имаше четири момчета и правеше последен опит да се сдобие с момиче.

Бях се интересувала от семейството на Ричард, защото си мислех, че ще стана част от него. Това вече не можеше да стане. И по-добре. Имах достатъчно проблеми със собственото си семейство. На кого му е притрябвало второ?

---

[1] Ученически календар, на всяка страница от който са обяснени значенията на една или повече рядко употребявани думи и термини. — Б.пр. ↑

[2] Второто по големина северноамериканско индианско племе. — Б.пр. ↑

Всички бяха в моята стая за урок по върколашки етикет. Седях в долния край на леглото, а до мен се беше настанила Чери. Тя беше измила черния си грим и лицето ѝ изглеждаше бледо и младежко заради златистите лунички, обсипали страните ѝ. Знаех, че е колкото мен, на двайсет и пет, но без грим изглеждаше по-млада. Сякаш не беше тя, а нейна по-млада и по-невинна сестра. Новите ѝ дрехи допринасяха за илюзията. Беше се преоблякла в избелели дънки и възголяма тениска. Облекло, подходящо за трансформация. Когато пълнолунието е толкова близо, може лесно да се увлечеш и да се преобразиш по-рано. Така са ми казвали. А и съм го виждала.

Зейн се беше облегал на отсрещната стена само по дънки, потрити и сцепени на коленете. Беше оставил обицата на зърното си и тя се открояваше съвсем ясно върху голата му кожа.

Джейсън беше по къси панталони, срязани от бивши дънки. Краищата на крачолите му бяха разнищени, сякаш нарочно ги беше разръфал. Освен тях носеше стари маратонки, обути на босо. Той лежеше по корем с обърната към нас глава, беше подпрял брадичката си на една от моите възглавници и поклащаше бавно сгънатите си в коленете крака, докато слушаше Джамил.

Джамил крачеше напред-назад пред нас в късата си тениска с усмихнат емотикон. Беше се събул до вратата и стъпваше по пода с гладките си тъмни крака. Въпреки че не правеше нищо, освен да се разхожда, от него се излъчваше енергия като нисковолтов ток. Луната беше почти пълна и зареждането с енергия беше лесно.

Искахме да включим и Натаниел в лекцията, но не можахме да го открием. Това хич не ми се понрави. Бях готова да организирам мащабно издирване, но Зейн го видял да напуска бунгалата с един от женските върколаци. Предполагаше се, че са отишли някъде да се натискат. Не организирах издирване, ала тази работа хич не ми харесваше. Не бях сигурна защо, но определено не ми харесваше.

Натаниел трябваше да научи основните поздрави, защото беше мой. Никой никога не беше чувал за лупа, която същевременно да е Нимир-ра на леопардски прайд, но Върн беше решил, че ще включи леопардлаците в церемонията, защото са мои. Затова се нуждаеха от малка лекция на тема приветствия. Бях изпратила Деймиън и Ашър да намерят Натаниел. Никой от глутницата на Върн не очакваше вампирите да вземат участие в официалното приветствие. Всъщност те бяха помолили вампирите да не докосват никого от върколаците без специална покана. При това молбата им беше много настоятелна.

Затова в момента само четирима наблюдавахме как Джамил крачи из помещението. Накрая той се спря пред мен.

— Стани.

Прозвуча ми като команда, но станах и вдигнах глава към него.

— Ричард каза, че имаш диплома по биология.

Не очаквах подобно начало, обаче кимнах:

— По свръхестествена биология, ако трябва да сме точни.

— Какво знаеш за натуралните вълци?

— Чета Меч — отговорих аз.

Очите на Джамил леко се разшириха.

— Л. Дейвид Меч^[1]?

— Да, изглеждаш изненадан. Той е един от водещите специалисти по поведението на вълците.

— Защо го четеш? — попита Джамил.

Свих рамене.

— Аз съм лупа на глутница върколаци, но не съм върколак. Няма добри книги за върколаци, затова е най-добре да опозная вълците.

— Какво друго си чела? — попита той.

— „За вълците и хората“ на Бари Холстън Лопес. И няколко други книги, но това са двамата най-добри автори, които съм открила до момента.

Джамил се усмихна и леко проблеснаха зъбите му.

— Току-що много ми улесни работата.

Намръщих се.

— Официалното приветствие е като среща между два приятелски настроени вълка. Важното е да допреш нос ето тук — той докосна леко косата зад ухото ми.

— А потърквате ли буза в бузата на другия, както е при истинските вълци? Мисълта ми е, че в човешкия си облик вие нямате жлези по бузите, които да оставят миризлива следа по другия върколак.

Той ме изгледа почти тържествено и кимна.

— Да, търкаме бузи дори когато сме в човешки облик. После заравяме нос в косата зад ухото.

— Колко е голяма глутницата на Върн?

— Петдесет и двама върколаци — отговори Джамил. Повдигнах вежди.

— Моля те, кажи ми, че няма да се наложи да отърквам лицето си във всеки от тях.

Джамил се усмихна, но очите му останаха сериозни. Беше се замислил за нещо. Щеше ми се да знам за какво.

— Не във всеки, само в алфите.

— А те колко са?

— Деветима.

— В такъв случай предполагам, че ще се справя — погледнах отново замисленото му лице и попитах направо: — За какво размишляваш толкова задълбочено, Джамил?

Той примигна.

— Какво?...

— Само не ми казвай, че за нищо. От пет минути насам си адски сериозен и замислен. Какво има?

Той ме погледна. Концентрацията в тъмните му очи беше почти осезаема.

— Впечатлен съм, че си си направила труда да опознаеш натуралните вълци.

— Използваш термина натурални вълци. Никога преди не съм го чувала.

Джейсън се претърколи от леглото и стана.

— През част от времето сме истински вълци. А не сме натурални.

Погледна към Джамил и той кимна.

— Значи за вас е обидно да ви наричат натурални вълци?

— Да — потвърди Джамил.

— Нещо друго, за което да внимавам? — полюбопитствах аз.

Джамил погледна към Джейсън. Размениха си поглед, който явно само аз не разбрах. Сякаш предстоеше някаква неприятна изненада, за която никой не искаше да ми каже.

— Какво? — попитах аз.

— Хайде да изрепетираме приветствието — рече Джамил.

— Какво криете от мен, момчета?

Джейсън се изсмя.

— Просто й кажи.

От гърлото на Джамил се изтръгна ниско ръмжене. Кожата ми настръхна.

— Аз съм Скол, а ти си никой сред ликоите^[2]. Гласът ти е само вятър пред входа на пещерата.

Джейсън направи няколко крачки към нас.

— Дори дърветата се прекланят пред вятъра — рече той. Думите прозвучаха прекалено официално за неговата уста.

— Добре — похвали го Джамил. — Виждам, че все пак знаеш ликоийски изрази.

— Ние се страхувахме да се докосваме — каза Джейсън, — а не да разговаряме помежду си.

Зейн се отгласна от стената, мина между тях и застана до мен:

— Луната изгрява. Времето ни изтича.

Изгледах всички намръщено.

— Имам чувството, че говорите кодирано и само аз не знам какъв е кодът.

— Очевидно използваме изрази — каза Джамил, — които са общи за ликоите и за прайда.

— Страхотно, вълците и леопардите имат общи корени. И сега какво?

— Приветствай ме — рече Джамил.

— Тъ, аз съм лупа. Ти си просто Скол, телохранител. Моят ранг е по-висок от твоя, затова ти трябва пръв да ми предложиш лицето и гърлото си.

— Тя е ваша лупа и наша Нимир-ра, което я прави равна по ранг с вашия Улфрик, така че искането й е съвсем основателно — обади се Зейн.

Джамил му изръмжа.

Зейн застана зад мен, сякаш искаше да се прикрие зад тялото ми като зад щит. Можеше и да се получи, ако не беше по-висок от мен близо двацет и пет сантиметра.

— Тя те отхвърля — каза Джамил. — Сега си сам срещу мен.

— И дума да не става — намесих се аз. — Зейн е мой. Няма да ти позволя да го използваш, за да демонстрираш глупавото си мачовско превъзходство.

Джамил поклати глава.

— Той се навря в теб, но ти не го докосна.

Намръщих се.

— Е, и?

Джамил въздъхна.

— Книгите, които си прочела, не са те научили на нищо за нас.

— Тогава ти ми обясни — казах аз.

Джейсън се намеси:

— Когато Зейн се приближи до теб, той потърси твоята защита, но ти не го докосна. По този начин отхвърли молбата му за защита.

Чери продължаваше да седи неподвижно на леглото със събрани в скута ръце.

— Това е едно от правилата, които важат както за вълците, така и за нас.

Обърнах глава и ги изгледах.

— А вие двамата откъде знаете всичко това?

— Когато начело на глутницата бяха Рейна и Маркус, на всички ни се налагаше често да молим за защита — обясни Джейсън.

— Габриел прекарваше много време с Рейна — намеси се Чери. — И ние, леопардлаците, бяхме принудени да прекарваме много време с вълците.

— В такъв случай, когато Зейн се доближи до мен, какво трябваше да направя?

— Искаш ли да го защитиш от мен? — попита Джамил.

Огледах високото му мускулесто тяло. Даже да не беше ликантроп, в честен двубой щеше да бъде страховит противник. Разбира се, природата се беше погрижила двубоят между нас да не бъде честен. Джамил беше по-тежък от мен с поне четирийсет и пет килограма. Обсегът на ръцете му беше два пъти по-голям от моя. А силата на горната част на тялото му... мисля, че схващате мисълта ми.

Честният двубой между нас беше невъзможен. Затова не изпитвах никакви угризения да използвам оръжия.

— Да — отговорих аз. — Искам да защита Зейн от теб. Ако това е необходимо.

— Тогава го докосни — каза Джамил.

Намръщих се отново.

— Може ли да бъдеш малко по-конкретен?

— Важно е самото докосване — поясни той, — а не къде или как ще го докоснеш.

Зейн стоеше зад мен. Плъзнах се назад, докато гърбът ми докосна тялото му. Телата ни се допряха плътно едно в друго.

— Това достатъчно ли е? — попитах.

Джамил поклати глава.

— Просто го докосни — той направи знак на Джейсън. — Поискай защитата ми.

Джейсън се приближи с усмивка. Застана съвсем близо до него, но без да го докосва. Джамил обви раменете му с ръка — покровителствено, почти като прегръдка.

— Ето това е.

— Трябва ли да го направя по същия начин, или може да го докосна където и да е, стига да е на видимо място?

Джамил отвърна с кратък звук, нещо средно между сумтене и ръмжене.

— Усложняваш излишно нещата.

— Не — възразих аз. — Ти го правиш. Просто ми отговори на въпроса.

— Не, не е нужно да бъде по същия начин, но е добре да се научиш да го правиш, така че да изглежда естествено.

— Защо?

— Ами ако Зейн бягаше от мен пред публика? Той те вижда в тълпата и идва при теб. Единственото, което трябва да направиш, е да се престориш, че го прегръщаш или дори, че го целуваш. Аз ще разбера, че му гарантираш защита, и никой от присъстващите хора няма да заподозре, че става нещо нередно.

Не бях сигурна как трябва да се почувствам от факта, че не съм включена в групата на хората, но си замълчах. Хванах Зейн през кръста и го придърпах до мен. Щях да се чувствам по-комфортно, ако

беше с риза, но както и да е, това беше мой проблем, не негов. Бях го прегърнала с лявата ръка, така че дясната ми ръка беше свободна. Освен това отстъпих леко назад, та пистолетът ми да не бъде закрит от тялото му. Не пуснах Зейн, но го задържах на известно разстояние от себе си, за да стане очевидно, че под ръката ми има пистолет. Има много начини да отправиш заплаха.

— Доволен ли си? — попитах.

Джамил кимна рязко.

Джейсън се отдръпна от него и застана по-близо до мен и Зейн.

— Джамил е бесен, задето Зейн му каза, че трябва да те приветства като по-висшестояща.

— А ти реши да й го припомниш — изръмжа Джамил.

— Ох — рече Джейсън, — толкова съм уплашен.

Стаята се изпълни с енергия, от която настръхнах. Видях как кафявите очи на Джамил избледняха, станаха яркожълти. Той изгледа Джейсън с вълчи очи.

— Ще бъдеш.

Чери стана плавно от леглото и коленичи зад мен. Протегна нагоре едната си ръка и аз я стиснах. Тя облиза чевръсто ръката, с която я държах — поздрав, който използват само леопардите, — после протегна изящната си китка към крака ми и се вкопчи в панталона ми като малко срамежливо дете. Явно смяташе, че ще се случи нещо лошо.

Очаквах Джейсън да дойде при мен като леопардлаците, но той не го направи. Отстъпи към вътрешността на стаята, отдалечавайки се от Джамил, но не ме помоли за помощ.

— Какъв е проблемът? — попитах аз. — Просто Джамил ще ми предложи пръв бузата си, нали така?

— О, не — каза Джейсън. — Ще бъде много по-забавно.

При тези му думи се навъсих, защото познавах отлично представата му за забавление.

— Може би поисках нещо, което не разбирам.

— Но го поиска — рече Джамил — и това е твое право, защото си наша лупа.

Започнах да подозирам, че съм направила някакъв гаф. Че съм поискала нещо, което Джамил не иска да ми даде, а аз вероятно няма да съм доволна да го получа.

— Ако не се беше държал като задник, когато пристигнахме тук, Джамил, вероятно щях да подмина това.

— Но... — започна той.

— Но няма да отстъпя, не и пред теб.

— Пред никого — каза тихо Джейсън.

И това беше вярно.

— Ако откажа, ще бъде предизвикателство към теб — рече Джамил.

— Добре, но знай, че нямаш повече картбланш за този уикенд.

Той кимна.

— Виждам пистолета.

— Значи се изяснихме.

— Изяснихме се — потвърди Джамил.

Той скъси разстоянието между нас и видях, че очите му все още са злокобно жълти.

— Без номера, Джамил.

Той за миг се озъби.

— Правя това, което ти поиска, Анита.

Зейн се премести зад мен и сложи ръце на раменете ми, предоставяйки ми повече място за движение. Чери се сгуши в краката ми. Нито един от двамата не се отдръпна. Реших, че това е добър знак. Дано не грешах.

Джамил докосна съвсем леко лицето ми с върховете на пръстите си.

— Ако имаше хора, щях да го направя ето така — той се наведе към мен, сякаш се канеше да ме целуне.

Направи го. Докосна ме с устни, като продължаваше да държи лицето ми с пръсти. После се отдръпна от мен. Отвори очи и видях, че са все така яркожълти, златисти. На фона на тъмната му кожа цветът им беше поразителен.

През цялото време стоях неподвижно. Бях толкова слисана, че не знаех какво да предприема. Джейсън и леопардите мълчаха, така че Джамил, изглежда, правеше точно това, което го бях принудила да направи. Вероятно. Ако на неговото място беше Джейсън, щях да заподозра, че цели да си открадне целувка от мен, но Джамил не си падаше по такива игри.

Той продължаваше да държи лицето ми.

— Но тази вечер няма да има хора. Когато сме сред нашите и никой не гледа...

Джамил не довърши. Просто се наведе отново към мен. Езикът му пробяга по долната ми устна. Дръпнах се назад. Той отпусна ръце.

— Ти четеш книги за вълци, Анита. Аз съм подчинен вълк, който моли доминиращия си събрат за внимание.

— Вълчетата молят по подобен начин за храна — казах аз. — Когато вълците са възрастни, това е ритуал, при който подчиненият вълк ближе и хапе леко муцуната на доминиращия.

Джамил кимна.

— Схванах — уверих го аз.

— Поздравът, на който се опитвам да те науча, е нашата версия на ръкостискането при хората. И двамата предлагат едновременно муцуните си. По-скоро е като целувка.

— Покажи ми.

Той се наведе отново към мен, но този път не се опита да докосне устните ми. Отърка бузата си в моята, плъзна я по ухото ми и накрая зарови лице в косата ми. Моето лице също се оказа притиснато в косата му. Тя беше на плитки, които бяха едновременно груби и меки на допир.

Джамил каза, както беше с уста в косата ми:

— Трябва да заровиш лице в косата и да подушиш кожата.

Той навря лицето си чак до скалпа ми. Чух как си пое въздух. Дъхът му беше почти горещ.

Опитах се да направя същото, но се наложи да се повдигна на пръсти и да се облегна с една ръка на гърдите му, за да не загубя равновесие. Зейн се отдръпна от мен и аз се подпрях с другата ръка на рамото му. Плитчиците на Джамил улесниха достъпа до кожата на скалпа му. Те се разделиха и обгърнаха лицето ми като малки тънки въжета.

Надуших балсама му за коса и одеколона му, а под тях и собствената му миризма. Щом я вдишах, усетих прилив на сила и тя не идваше от него. Внезапно разбрах, че Ричард седи на някакво легло и е прегърнал майка си. Почувствах как той вдига поглед към мен, сякаш ме бе видял да стоя до леглото. Но аз се намирах на километри от него и стоях до друго легло. Ние се потопихме в плътната топла миризма,

която излъчваше кожата на Джамил, и силата на Ричард така се стовари върху мен, че настръгнах.

Джамил се отдръпна, без да пуска раменете ми. Ноздрите му потръпваха.

— Ричард... усетих миризмата на нашия Улфрик. Но как?

Зейн се притисна в гърба ми и отърка лице в косата ми. Чери се би свила в краката ми като ембрион.

— Тя е вашата лупа. Свързана е с вашия Улфрик.

Джамил се отдръпна от мен сякаш със страх.

— Не може да е свързана с Ричард. Тя не е ликоЙ.

Тръгнах към него и Зейн се свлече на колене зад мен. Чери ме пушна неохотно. Те се сгушиха един в друг и се прегърнаха. Спрях се да ги погледна и попитах:

— Добре ли сте?

Зейн кимна.

— Виждал съм и преди да призоваваш силата на белезите, но никога не съм те докосвал, докато в теб се влива силата на Улфрик. Усещането е главозамайващо.

Бледата Чери се взираше безмълвно в мен с широко отворени очи.

— Ами да — съгласи се Джейсън.

Той продължаваше да стои в далечния край на стаята, беше кръстосал ръце пред голите си гърди и разтриваше бицепсите и раменете си, сякаш му беше студено. Но не му беше студено.

Обърнах се отново към Джамил.

— Аз съм свързана с Ричард. Връзката между нас не е като връзката между него и друг ликантроп, но все пак е връзка.

— Ти си човешкият слуга на Жан-Клод — каза Джамил.

Мразех това определение, но технически погледнато, беше точно така.

— Да, а Ричард е вълкът на повикване на Жан-Клод.

— Той не може да призове нашия Улфрик, сякаш му е куче. Ричард не се подчинява на прищевките на вампира.

— Аз също — казах. — Понякога си мисля, че двамата с него сме прекалено голяма хапка за устата на Жан-Клод.

Вратата на бунгалото се отвори без почукване и без предупреждение. Влезе Ашър, понесъл на ръце Натаниел. Дребният

леопардлак беше загърнат със сакото му. Виждаха се само краката му, бледи и боси.

Втурнах се към тях.

— Какво е станало?

Ашър остави Натаниел по гръб на леглото. Леопардлакът беше гол под сакото. Той направи опит да се обърне странично и да се свие, но Ашър го спря, помъчи се да изпъне краката му и да го накара да лежи неподвижно.

— Не мърдай, Натаниел.

— Боли! — гласът му беше приглушен и трепереше от болка.

Коленичих до леглото и докоснах лицето му. Той ме погледна и очите му бяха толкова изцъклени, че им се виждаше бялото. От отворената му уста се изплъзна кратък стон. Пръстите му се вкопчиха в покривката на леглото, сякаш имаше нужда да се държи за нещо, независимо какво. Аз му подадох ръка и той я стисна с такава сила, че му обърнах внимание да не ми я счупи.

Натаниел промърмори „съжалявам“, изви гръбнак и тялото му се загърчи. При нормални обстоятелства гледката на голата му плът щеше да ме смуги, но сега бях прекалено изплашена. На гърдите му имаше кървящи разрези, но те изглеждаха плитки. Не виждах никаква видима причина да изпитва такава болка.

Чери изчезна в банята. Не подозирах, че медицинска сестра може да се впечатли толкова лесно.

— Кой ти причини това? — попитах аз.

— Той е послание до нас от местните вампири — отговори вместо него Ашър.

— Какво послание?

Натаниел се гърчеше върху леглото, сграбчил и двете ми ръце. Две сълзи се търкулнаха бавно по бузите му.

— Непрекъснато ме питаха защо сме дошли тук — той отметна глава и зърнах за миг нещо на врата му.

Освободих едната си ръка и отместих дългата кестенява коса, за да разгледам мястото. По гладката кожа на шията му имаше следи от вампирски зъби. Ухапването беше чисто, без разкъсвания, но кожата около него беше малко по-тъмна от нормалното.

— Това някой от вас ли го направи? — попитах аз.

— Аз пих кръв от свивката на ръката му — отговори Ашър. — Това е работа на Колин.

Тялото на Натаниел се отпусна върху леглото. Спазъмът — или каквото там беше — преминаваше.

— Казах им, че сме дошли, за да спасим Ричард. Повтарях им истината отново и отново — ръката му стисна конвулсивно моята и той затвори очи, сякаш го бе връхлетяла вълна от болка. След няколко секунди ги отвори и ръката му охлаби хватката си. — Не искаха да ми повярват.

Чери излезе от банята. Направи внимателен, но решителен опит да ме отстрани от пътя си, обаче Натаниел се вкопчи в ръката ми. Тогава Чери ме накара да коленича до горния край на леглото. Така Натаниел пак можеше да ме държи, но нямаше да ѝ преча. Тя започна да преглежда раните на гърдите му. Държеше се много хрисимо, чак прекалено, но когато някой пострадаше, ставаше съвсем различна. Превръщаше се в медицинската сестра Чери, сякаш дяволската кучка в кожени дрехи беше тайното ѝ „аз“.

— Имаш ли аптечка в това бунгало? — попита ме тя.

— Не — отговорих.

— Аз имам в куфара в другото бунгало — каза Чери.

— Ще го донеса — предложи Джейсън и се запъти към вратата.

— Чакай — обадох се аз. — Джамил, отиди с него. Не искам други пострадали тази вечер.

Никой не се опита да спори с мен. Случваше се за пръв път. Двамата върколаци просто тръгнаха към вратата. Деймиън се отмести, за да им направи път. Затвори вратата след тях и се облегна на нея. Очите му бяха станали яркозелени като смарагди и сякаш пламтяха. Кожата му бе придобила онзи полупрозрачен, почти светец вид, който се получава, когато вампирите започнат да губят човешкия си облик. При по-низшите вампири става такава под въздействието на силни емоции като страх, похот или гняв.

Погледнах Ашър. Той изглеждаше... нормално. Стоеше до леглото, а красивото му трагично лице беше безизразно. Като изражението на Жан-Клод, когато крие нещо.

— Мислех, че Колин ще ни нападне директно или ще ни остави на мира — казах аз. — Никой нищо не ми е споменавал за подобни гадости.

— Това беше... неочаквано — рече Ашър.

— Обясни ми го тогава.

Деймиън се оттласна от врата и закрочи из стаята, всяка негова крачка издаваше ярост.

— Измъчвали са го, защото им е харесало. Те са вампири, но не се хранят само с кръв.

— Какво имаш предвид, Деймиън?

— Пирували са с неговия страх.

Преместих поглед от пламналото му лице към Ашър, после го върнах върху Деймиън.

— В буквалния смисъл, така ли?

Той кимна.

— Онази, която ме направи вампир, беше като тях. Можеше да се храни със страх, сякаш пие кръв. Дни наред се хранеше само с ужас, после внезапно минаваше на кръв. Но тя не просто се хранеше, а устройваше истинска касапница. Връщаше се омазана с кръв. И ме караше... — гласът му заглъхна. Той ме погледна: очите му бяха станали като истински зелени пламъци, сякаш силата му прогаряше очните кухини. — Почувствах го, когато се срещнахме с Колин. Подуших го. Той е като нея. Той е нощен хаг, мора.

— Какво, по дяволите, е нощен хаг, мора? И какво имаше предвид, като каза, че си се срещнал с Колин? Мислех, че просто си спасил Натаниел.

— Не, те ни го върнаха — отвърна Ашър. — Ако не го бяхме видели, посланието нямаше да е пълно.

Чери ни прекъсна:

— Пулсът му е едва доловим, а кожата — студена и влажна. Започва да изпада в шок. Разрезите по гърдите му са плитки. Дори две вампирски ухапвания за една нощ не биха го докарали до такова състояние. Обикновено се възстановяваме по-бързо.

— Има и трето ухапване — намеси се Ашър.

Гласът му прозвуча спокойно, сякаш не изпитваше никакви емоции.

Чери огледа от горе до долу тялото на Натаниел, после докосна бедрото. Разтвори краката му.

— Разбира се, бедрената артерия. Защо цветът на кожата е променен и при двете ухапвания? — тя докосна бедрото от вътрешната

му страна. — Кожата е почти студена.

Натаниел се преви от болка върху леглото. Пусна ръката ми и протегна ръце, сякаш искаше да ме прегърне. Сграбчи ме за горната част на ръката и за блузата. Очите му гледаха безумно.

— Боли.

— Какво те боли? — попитах го аз.

— Ухапванията са замърсени — каза Ашър.

— В какъв смисъл замърсени?

— Все едно в тях има отрова.

— Той е превръщач, те имат естествен имунитет срещу отрови — възразих аз.

— Не и срещу тази.

— Каква е тази отрова? — попита Чери.

На вратата се почука. Гласът на Джейсън:

— Ние сме.

Деймиън ме погледна. Блясъкът на очите му беше намалял, а кожата му беше възвърнала почти напълно нормалния си млечен цвят.

Кимнах.

Той отвори вратата. Джейсън влезе с аптечка за първа медицинска помощ, по-голяма от сак за кратки пътувания. Може би Чери е била скаут в някой от предишните си животи. Джамил следваше Джейсън като голяма тържествена сянка.

— Отрова, срещу която няма да помогне нищо в тази аптечка — обади се Ашър.

Изгледах го, внезапно осъзнала смисъла на думите му.

— Искаш да кажеш, че той... — не можах да го изрека.

— Ще умре — довърши Ашър със същия спокоен, дори леко развеселен тон, с който говореше, откакто бяха влезли в бунгалото.

Изправих се, но ръцете на Натаниел ме държаха. Погледнах към Чери и тя се приближи, за да ми помогне да се освободя. Искях да кажа на Ашър неща, които Натаниел не трябваше да чува. Зейн пропълзя върху другата половина на леглото. Натаниел го сграбчи за ръката. После се сгърчи от нов спазъм. Зейн и Чери го притиснаха към леглото, с огромната сила на ръцете си го задържаха неподвижно. Двата леопардлаци ме гледаха, а Натаниел се мяташе, подбелил очи. Зейн и Чери ме гледаха. Аз бях тяхната Нимир-ра, тяхната кралица. Трябваше да ги защитавам, а не да ги въвличам в такива гадости.

Извърнах се от обвинителните им погледи, изпълнени с очакване, и двамата с Ашър се оттеглихме до вратата.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще умре?

— Нали си виждала вампири, които се разлагат и после възстановяват плътта си?

— Да, и?

— Един от тях е ухапал Натаниел.

— И мен са ме хапали. Джейсън също беше ухапан от такъв вампир. Но с нас не се случи нищо подобно.

Хвърлих поглед през рамо и видях, че Джейсън държи ръката на Натаниел, а Чери почиства раните на гърдите му. Нещо ми подсказваше обаче, че превързването на разрезите няма да помогне.

Джамил и Деймиън се присъединиха към нас. Застанахме в малък кръг и продължихме да говорим, докато Натаниел крещеше.

— Това е един от най-редките таланти. Мислех, че го владее само *Morte d'Amour*, Любовницата на смъртта, която е член на съвета. Колин е подбрал внимателно посланието си. Разрезите са причинени от разстояние и са демонстрация на сила.

— Жан-Клод не може да наранява от разстояние — казах аз.

— Не. И никой друг не е способен да предизвика разлагане с ухапването си. Поне никой в тази страна.

— Разлагане — обади се Джамил. — Какво по-точно имаш предвид?

Чери се приближи до нас с марли в ръцете. Бледите лунички изпъкнаха като мастилени пръски на внезапно пребледнялата ѝ кожа. По марлите имаше някаква жълто-зелена гадост.

— Изтича от раните в гърдите му — каза тихо тя. — Какво е това, по дяволите?

Всички погледнахме към Ашър, дори Деймиън. Но аз бях тази, която го каза на глас:

— Той гние. Разлага се приживе.

Ашър кимна.

— Разложението е в кръвта му. Ще се разрасне и той ще изгние.

Погледнах пак към леглото. Джейсън говореше тихо и нежно на Натаниел и го галеше по главата, сякаш успокояваше болно дете. Зейн ме гледаше.

— Трябва да има нещо, което можем да направим — казах аз.

Лицето на Ашър беше по-безизразно и предпазливо от когато и да било. Един от спомените на Жан-Клод за Ашър ме връхлетя с такава сила, че пръстите ми изтръпнаха. Разпознах положението на раменете му. Годишите наблюдения ми позволиха да разчета с лекота езика на тялото му. Повече години, отколкото самата аз бях живяла.

— Какво криеш, Ашър?

Той ме погледна с бледите си, чисти, празни очи, обрамчени с прекрасни златисти мигли като блестяща дантела. И се усмихна. Усмивката му беше точно каквато би трябвало да бъде: радостна, чувствена, сърдечна. Тя прониза сърцето ми като нож. Припомних си времето, когато цялото му лице беше красиво. Припомних си времето, когато от тази усмивка ми спираше дъхът.

Тръснах глава. Физическото усилие ми помогна. Отърсих се от спомените. Те избледняха, но не забравих това, което бях видяла и което знаех.

— Ти знаеш как да го спасим, нали?

— Колко силно желаяш да го спасиш, Анита? — сега гласът му не беше неутрален, а прозвуча почти гневно.

— Аз го доведох тук, Ашър. Аз го изложих на опасност. И съм длъжна да го защитя.

— Мислех, че той е този, който би трябвало да те пази — рече вампирът.

— Той е подвижна храна, Ашър. Знаеш го. Натаниел не е в състояние да защити дори себе си.

Ашър издиша шумно:

— Натаниел е *romme de sang*.

— Какво е това, по дяволите?

— Означава кървава ябълка. Така Съветът нарича всички, които са станали доброволно храна.

Деймиън довърши мисълта му:

— Всеки вампир, който се храни от *rommes de sang*, е длъжен да ги защитава, както овчар варди овцете си от вълци.

Той погледна към Ашър, докато го казваше, и погледът му не беше никак приятелски. Очевидно се заформяше конфликт между тях, но сега не му беше времето.

Докоснах Ашър по ръката. Беше твърда като дърво, в нея нямаше капчица живот. Той се изолираше от мен, от тази стая, от всичко, което

се случваше. Щеше да остави Натаниел да умре, без да направи и най-малкия опит да го спаси. Неприемливо.

Насилих се да стисна тази дървена, мъртва ръка. Мразех, когато плътта на Жан-Клод ставаше такава. Това ми напомняше какъв е в действителност... и какъв не е.

— Не го оставяй да умре, не и по този начин. Моля те, *mon chardonneret*.

Щом чу галеното име, което Жан-Клод му бе измислил преди години, Ашър подскочи, сякаш го бях ударила. Прякорът му означаваше „щиглецо мой“ и звучеше глупаво на английски. Но лицето му изобщо не изглеждаше глупаво. Той беше почти шокиран.

— Никой не ме е наричал така от над двеста години насам — ръката под пръстите ми омекна и се изпълни отново с топлина и живот.

— Почти не си позволявам молби, но сега те моля.

— Толкова много ли означава за теб? — попита вампирът.

— Той е безпомощна жертва за всеки, Ашър. Все някой трябва да го е грижа за него. Моля те, *mon...*

Той затисна устните му с пръсти.

— Не го казвай, Анита, не го казвай никога повече, ако това не означава нищо за теб. Ще го спася, щом искаш.

Имах чувството, че нещо ми се губи. Спомнях си галеното име, с което Жан-Клод наричаше Ашър, но не и защо той се страхуваше да направи опит да излекува Натаниел. Гледах го как се приближава към леглото, гледах златистата му коса, която се спускаше като блещукащ воал по раменете му, и внезапно ми се стори, че това, което не мога да си спомня, е много важно.

Ашър протегна ръка към Деймиън.

— Ела, братко мой. Или прочутият кураж на викингите вече те е напуснал?

— Убивал съм твои предци, когато още си бил проблясък на мисъл в очите на прапрадядо ти.

— Мамка му, ще бъде опасно, нали? — попитах аз.

Ашър коленичи до леглото. Погледна назад към мен, при което златистата коса се спусна като завеса пред белязаната половина на лицето му. Беше коленичил — истинско златисто съвършенство — и се усмихна, но усмивката му беше горчива.

— Можем да поемем разложението, но ако не сме достатъчно силни, то ще проникне в нас и ще умрем. Във всеки случай скъпоценният ти леопардлак ще бъде спасен.

Деймиън пропълзя в далечния край на леглото, като избута Зейн от мястото му до главата на Натаниел. Леопардлакът беше спрял да крещи. Той лежеше неподвижно, с пребледняла, лъснала от пот кожа. Дишаше плитко и задъхано. От раните на гърдите му се процеждаше гной. В стаята се усещаше някаква миризма, която беше слаба, но се засилваше. Раната на шията му все още изглеждаше чиста, но кожата около нея беше придобила черно-зеленикавия цвят на синина, която е ужасно дълбока.

— Ашър — казах аз.

Той ме погледна, докато прокараваше ръка по едното голо бедро на Натаниел.

— Деймиън не е господар.

— Не мога да спася твоя леопард сам, Анита. Кого искаш да спасиш? И кого ще пожертваш?

Погледнах към Деймиън. Зелените му очи отново бяха човешки. Свит до Натаниел, той изглеждаше съвсем като простосмъртен.

— Не ме карай да избирам.

— Но трябва, Анита. Трябва да избереш.

Поклатих глава.

— Искаш ли да го спася? — попита Деймиън.

Срещнах погледа му, но не знаех какво да отговоря.

— Пулсът му е много слаб — обади се Чери. — Ако възнамерявате да правите нещо, побързайте.

— Искаш ли да го спася? — попита отново Деймиън.

Задъханото тежко дишане на Натаниел беше единственият звук във внезапно настъпилата тишина. Всички ме гледаха. Чакаха да взема решение. А аз не можех. Усетих как главата ми се свежда, сякаш движена от някой друг. Кимнах. Вампирите започнаха да пият.

---

[1] Лусиан Дейвид Меч (р. 1937), световноизвестен американски учен и изследовател; днес се смята за един от най-големите експерти по вълците. — Б.пр. ↑

[2] Членовете на глутницата на Ричард се наричат помежду си „ликои“ в чест на древногръцкия цар Ликаон, който ядосал Зевс и бил

превърнат от него във вълк. — Б.пр. ↑

В реалния живот пиенето на кръв трае по-дълго, отколкото във филмите. Там то или е много кратко, или замъгляват картината като в секс сцена от 50-те години. Всички стояхме и гледахме. В стаята беше толкова тихо, че се чуваха приглушените мляскащи звуци на вампирите, докато пиеха.

Чери бе коленичила до горния край на леглото и проверяваше периодично пулса на Натаниел. Всички останали се бяхме отдръпнали настрана. Аз лично се бях оттеглила в дъното на стаята и бях приседнала на бюрото. Стараех се с всички сили да не поглеждам към леглото. Другите кръстосваха безспир помещението и изглеждаха смутени.

Джейсън застана до мен и се подпря на бюрото.

— Ако не знаех, че животът му виси на косъм, щях да ревнувам.

Погледнах го да разбере дали се шегува. Видът му и пламъкът в погледа му ми подсказаха, че говори сериозно. Това ме накара да проверя с поглед какво става.

Деймиън беше придърпал Натаниел в скута си и го беше прегърнал. Тялото му беше прикрито отчасти зад голото тяло на леопардлака. Ръката му беше обгърнала гръдния кош на Натаниел и го притискаше към зелената копринена риза. Гнойта се беше размазала на тъмни ивици по плата. С другата си бледа ръка Деймиън притискаше лицето на леопардлака към рамото си. Вампирът го беше ухапал изотзад за врата. Виждаха се кървавочервената му коса и устата му, залепена върху раната. Въпреки че се намирах доста далече, видях как челюстите на Деймиън се движат и как преглъща.

Ашър продължаваше да стои коленичил на пода, а единият крак на Натаниел беше изтеглен настрана и стъпалото висеше надолу. Лицето на Ашър беше заровено във вътрешната част на бедрото му, толкова близо до слабините, че отпуснатите гениталии на леопардлака се опираха в едната му буза. Ашър помръдна леко глава и над чатала

на Натаниел се спусна водопад от златиста коса. Но тя не скри напълно гениталиите и те се виждаха изпод нея.

Изведнъж така пламнах, че усетих леко замайване. Докато извърщах глава, зърнах отражението си в единственото огледало в стаята. Лицето ми гореше. Очите ми бяха ококорени и изненадани. Както навремето в гимназията, когато попадах на двойки, които се натискаха по скамейките, и смехът им ме преследваше в нощта.

Втренчих се в отражението си в огледалото и се овладях. Вече не бях на четиринайсет. Не бях дете. Не бях девствена. Нямахше нужда да реагирам толкова бурно. Нали?

Джамил се беше преместил в най-далечния ъгъл на стаята. Беше седнал там и беше обхванал коленете си с ръце, а лицето му беше строго и гневно. Изглежда и той не се наслаждаваше на шоуто.

Зейн пак се беше облегал на стената със скръстени ръце. Гледаше към пода, сякаш там имаше нещо много интересно.

Джейсън, подпрян на бюрото, наблюдаваше сцената. Погледнах го, без да се обръщам към леглото.

— Надявам се, осъзнаваш, че ти си единственият, който се наслаждава на гледката.

Той сви рамене и се ухили.

— Хубава гледка.

Вдигнах вежди:

— Само не ми казвай, че си гей.

— Само не ми казвай, че това те притеснява — отговори ми той.

Веждите ми се вдигнаха още повече.

— Късаш ми сърцето. Ще се наложи да изгоря всичкото си бельо.

Продължавах да наблюдавам лицето му. Той се усмихваше, но май не се шегуваше.

— Да не искаш да кажеш, че флиртуването ти с мен е само преструвка? — попитах го аз.

— О, не, харесвам жените, Анита. Но сред най-доверените вампири на Жан-Клод почти няма жени. Играя ролята на *romme de sang* вече две години. Това са доста на брой вампирски ухапвания.

— Усещането наистина ли е като при секса?

Веселието му се стопи и Джейсън ме изгледа сериозно.

— Никога ли не си била хипнотизирана от вампир? Знам, че си имала частичен имунитет към тях и преди белезите, но си мислех, че някой някъде е успял да те омае.

— Не съм.

— Не знам, понякога ми се струва, че е по-хубаво от секс, а почти всички, които са пили от мен, са мъже.

— Значи си бисексуален?

— Ако това, което правят в момента, се брои за секс, да. Ако не се брои, тогава... — той се засмя и смехът му прозвуча толкова силно в тишината, че видях как Зейн и Джамил подскочиха.

— Ако това не се брои за секс, нека просто да кажем, че „там, където никой не е бил преди“^[1], вече не се отнася за мен.

По дяволите, умирах да разбера с кого беше спал. Може би щях да го попитам, но Чери се обади и изпуснах момента.

— Пулсът му става по-силен. Губи толкова кръв, че би трябвало да се влошава, но не.

Ашър се отдръпна от раната.

— Ние не прием кръв, а се опитваме да изсмучем разложението.

Едната му ръка беше провряна под бедрото на Натаниел. Той върна крака на леглото и нагласи крайниците на леопардлака, сякаш беше спящо дете. Допреди миг сцената изглеждаше ужасно сексуално, а сега в действията на Ашър имаше нежност и грижовност.

Деймиън също се отдръпна от раната. На устната му имаше петно, което не беше червено, а черно. Зачудих се дали не е гадно на вкус. Той избърса петното с опакото на дланта си. Ако беше от кръв, щеше да го оближе. Значи не беше приятно.

Той изпълзя изпод Натаниел и положи внимателно тялото му по гръб. Поизпъгна завивката и се отдръпна от леглото.

Чери бе отворила комплекта за първа помощ. Тя почисти отново раните на гърдите с противобактериално и антисептично лекарство. Първите няколко стерилни марли се изцапаха с гной. Всички неусетно се бяхме доближили до леглото. Тук миризмата беше по-силна и още по-неприятна, но малко по-малко чезнеше. Когато кожата и раните бяха почистени напълно, плътта доби хубав вид и разрезите се изпълниха с яркочервена кръв.

Чери озари стаята с толкова топла и бляскава усмивка, че беше невъзможно да не се усмихнеш в отговор.

— Той ще се оправи — каза с изненада, та си помислих колко ли близо е бил до смъртта.

Някой си пое дъх със свистене. Обърнах се към звука. Деймиън отстъпваше назад, като се взираше в ръцете си. Млечнобялата му кожа потъмняваше, под нея се разпълзяваше чернота. Докато го гледахме, плътта по ръцете му започна да се лющи.

— Мамка му — казах аз.

Деймиън протегна ръцете си към мен като дете, което се е изгорило. Не бях сигурна кое е по-лошо — ужасът на лицето му или примирението, което ми се стори, че съзирам в очите му.

Поклатих глава.

— Не — промълвих. — Не — казах отново, този път по-високо и по-силно.

— Не можеш да спреш това — рече ми Ашър.

Деймиън се взираше в почерняващата плът на ръцете си, а на лицето му беше изписан смъртен ужас.

— Помогни ми — каза той и ме погледна.

Гледах го и нямах ни най-малка идея как да го спася.

— Какво можем да направим? — попитах.

— Знам, че си свикнала да пристигаеш на бял кон и да спасяваш положението, Анита, но има битки, които не може да се спечелят — каза Ашър.

Деймиън се беше свлякъл на колене и се взираше в ръцете си. Той съдра ръкавите на ризата си. Гниещата плът беше стигнала до средата на предмишниците му. Един нокът се откъсна от пръста му и падна на пода, а от раната изригна нещо тъмно и зловонно. Миризмата се появи отново, сладникава и нездрава.

— Веднъж излекувах Деймиън от разрез по лицето — казах аз.

Той се засмя, но смехът му беше горчив.

— Не е порязване от бръснене, Анита — вампирът откъсна очи от разпадащата се плът и ги вдигна към мен. — Дори и ти не можеш да ме излекуваш от това.

Паднах на колене пред него и посегнах към ръцете му. Деймиън се дръпна рязко настрана.

— Не ме докосвай!

Сложих ръцете си върху неговите. Кожата му беше гореща на пипане, сякаш разложението го изгаряше отвътре. Освен това беше

толкова мека, че сякаш при по-силно натискане щеше да поддаде под пръстите ми като загнила ябълка. Гърлото ми се сви.

— Деймиън, аз... съжалявам.

Господи, нямах думи да опиша какво чувствам. Хиляда години „живот“ — и той го беше пожертвал заради мен. Ако не го бях помолила, никога нямаше да поеме подобен риск. Вината беше моя.

Погледът му беше благодарен, но пълен с болка. Той издърпа внимателно ръцете си от моите. Внимаваше да не ги притисне твърде силно. Изглежда и двамата се страхувахме, че пръстите ми може да пробият кожата и да потънат в плътта под нея.

Лицето му се сгърчи от болка и от устните му се откъсна кратък звук. Сетих се за Натаниел и крясъка колко много боли.

Върховете на пръстите му се пръснаха като презрял плод и оплискаха пода с някаква черно-зеленикава течност. Няколко капки от нея паднаха върху едната ми ръка. Вонята се засили до гадене.

Не изтръсках капките от ръката си, въпреки че ми се искаше. Идеше ми да се разкрещя и да ги смачкам с един удар, сякаш бяха паяци. Лицето ми остана спокойно, но напрежението, което изпитвах, се усети в гласа ми.

— Най-малкото съм длъжна да направя опит да те излекувам.

— Как? — попита Ашър. — Как смяташ да го излекуваш? Това не е възможно дори за теб.

Деймиън изхленчи тихо. Тялото му се разтресе, лицето му се сгърчи, шията му затрепери и той закрещя. Безсловесно, безнадеждно.

— Как? — попита отново Ашър.

— Не знам! — изкрещях на свой ред.

— Само първият му господар, онзи, който го е спасил от гроба, има шанс да го излекува.

Погледнах към него.

— Веднъж вдигнах Деймиън от ковчегата. Стана случайно, но той откликна на зова ми. А веднъж попречих на... душата му или каквото е там да напусне тялото му. Между нас има някаква връзка.

— Как успя да го вдигнеш от гроба? — попита Ашър.

— С некромантия. Аз съм некромант, Ашър.

— Не знам нищо за некромантията — рече той.

Вонята се засили. Започнах да дишам през устата, но усещах мириса в гърлото си. Страхувах се да погледна към Деймиън. Обърнах

се бавно като герой във филм на ужасите, който усеща, че чудовището е зад гърба му, и се бави да го погледне, защото знае, че ще полудее завинаги. Но някои неща са по-ужасни и от най-ужасния кошмар. Гниенето се беше разпростряло над лактите. От опаката страна на ръката му се виждаше гола кост. Заради миризмата всички, освен нас тримата се бяха отдръпнали назад. Аз стоях на колене в локва от разлагащата се плът на Деймиън. Ашър остана наблизо, но само аз бях на една ръка разстояние от Деймиън.

— Ако бях негов господар, какво щях да направя?

— Щеше да пиеш от кръвта му и да поемеш разложението в себе си, както ние направихме за Натаниел.

— Не знаех, че вампирите се хранят един от друг.

— Не си пият кръвта, за да се хранят с нея — обясни Ашър. — Има много причини да обменяме кръв. Храненето е само една от тях.

Гледах как чернотата се разлива под кожата на Деймиън като мастило. Можех буквално да видя как се движи под плътта му.

— Не мога да изсмуча разложението — казах аз.

— Но аз бих могъл — Гласът на Деймиън беше хриплив от болка.

— Не! — каза Ашър.

Той направи заплашителна крачка към нас. Усетих силата му като удар с камшик.

Деймиън трепна, но вдигна очи към другия вампир. После протегна умолително ръце към него.

— Какво става? — попитах аз, като местех погледа си от единия към другия.

Ашър поклати глава вбесен, но с неразгадаем вид. После чертите му се отпуснаха и изгладиха. Той криеше нещо.

— Е, не — рекох аз и станах права. — Кажи ми какво имаше предвид Деймиън.

Никой не проговори.

— Кажи ми! — изкрещях в спокойното вече лице на Ашър.

Той продължи да ме гледа с безизразно и невъзмутимо лице на кукла.

— По дяволите, някой да ми каже какво имаше предвид Деймиън. Как би могъл да изсмуче собственото си разложение?

— Ако... — започна Деймиън.

— Не — прекъсна го Ашър и го заплаши с пръст.

— Ти не си ми господар — каза Деймиън. — Трябва да отговоря.

— Затваряй си устата, Ашър — рекох аз. — Млъкни и го остави да говори.

— Нима ще я накараш да рискува всичко заради теб? — попита Ашър.

— Не е задължително да е тя. Просто трябва да е някой, чиято кръв не е изцяло човешка — каза Деймиън.

— Кажи ми — заповядах му аз. — Веднага.

Деймиън заговори с припрян шепот, а гласът му трепереше от болка.

— Ако пия кръв от някой достатъчно... могъщ, може би... — той потръпна, но се овладя и продължи с още по-немощен глас. — Може би ще успея да поема достатъчно от силата му, за да... се излекувам сам.

— Но ако този, от когото пие кръв, не е достатъчно силен, за да приеме разложението в себе си, тогава и двамата ще загинат по начина, по който умира Деймиън в момента — каза Ашър.

— Съжалявам — обади се Джейсън, — но мен не ме бройте.

— И мен — рече Зейн.

Джамил стоеше в другия край на стаята със скръстени ръце. Той не каза нищо, само поклати глава.

Чери беше коленичила до леглото. И тя не каза нищо, а ме изгледа с оцъкдени от ужас очи.

Обърнах се към Ашър.

— Трябва да съм аз. Не мога да искам от никой друг да поеме такъв риск.

Ашър ме сграбчи отзад за косата с толкова бързо движение, че изобщо не го забелязах. Той изви лицето ми обратно към Деймиън.

— Така ли искаш да умреш, Анита? Така ли? Така ли!

Процедих през зъби:

— Пусни ме, Ашър. Веднага!

Той освободи бавно косата ми.

— Не го прави, Анита. Моля те, недей. Рискът е прекалено голям.

— Прав е — гласът на Деймиън прозвуча като шепот, съвсем тихо, та се изненадах, че изобщо го чувам. — Може и да ме излекуваш,

но това е... самоубийство.

Разложението беше обхванало целите му ръце и се плъзгаше като някаква зловредна сила под ключиците му. Почувствах как сърцето тупти в гърдите му с цвят на слонова кост. Усетих го като втори пулс в собствената си глава. Вампирското сърце рядко тупти, но неговото сега туптеше.

Бях толкова уплашена, че усетих метален вкус в устата си. Връхчетата на пръстите ми изтръпнаха от желание да побягна. Не можех да остана в тази стая и да гледам как Деймиън се разлива в зловонна локва. Някаква част от мозъка ми крещеше да бягам. Да избягам далече, където няма да ми се налага да го гледам и където със сигурност няма да се наложи разлагащите се ръце да ме докоснат.

Поклатих глава. Вперих поглед в Деймиън: не в гниещата плът, а в неговото лице, в очите му. Вгледах се в тези зелени очи, които приличаха на два изумрудени пламъка. Каква ирония — той се разлагаше и разпадаше, но най-хубавото у него оставаше непокътнато. Кожата му беше като полирана слонова кост и блестеше подобно на бял скъпоценен камък. Косата му блестеше като шлифован рубин, а очите му, тези изумрудени очи... Вгледах се съсредоточено в него, опитвайки се да го видя такъв, какъвто беше в действителност.

Отметнах косата си на една страна и оголих шия.

— Направи го — свалих ръка и косата скри отново шията ми.

— Анита — каза той.

— Направи го, Деймиън, направи го. Сега. Моля те, докато не съм изгубила смелост.

Той пропълзя до мен. Отмести косата ми с ръка от почерняла плът и кости. Остави по рамото ми следа от нещо тежко и плътно. Усетих как това плътно нещо се плъзга надолу по блузата ми като охлюв. Съсредоточих се върху приглушения блясък на кожата му и върху несъвършената извивка на носа му, който някой беше счупил преди векове, разваляйки перфектния му профил.

Но това не беше достатъчно. Обърнах глава на една страна, така че да не се налага да ме докосва повече от необходимото. Видях как главата му се напрегна, преди да ме захапе, и затворих очи. Усещането беше като пробождане с игли и не се подобри. Деймиън не беше достатъчно силен, за да ме омае с очи. Нямах да се получи магия, която да прогони болката.

Устата му се залепи за раната и той започна да пие. Казах си, че трябва да се опитам да влея силата си в него или да отслабя защитата си и да го допусна до силата си, да му позволя да пие от нея. Но после, няколко секунди след като зъбите му бяха пробихи кожата ми, между нас лумна нещо. Сила, връзка, магия. Каквото и да беше, накара ме цялата да настръхна.

Деймиън се сгуши в мен, притиснал гърди в моите, и силата ни заля със звук, който изпълни стаята като стон. Осъзнах замаяно, че се е появил вятър и той идва от нас. Вятър, възникнал от хладното докосване на вампира и смразяващия контрол на некромантията. Вятър, създаден от нас.

Деймиън пиеше от гърлото ми. Силата отне болката и я превърна в нещо друго. Усетих устата му върху гърлото си, усетих как поглъща кръвта ми, живота ми, моята енергия. Събрах цялата сила в нас и я запратих в Деймиън. Вкарах я в него с кръвта си.

Представих си безупречната му кожа. Усетих как силата се влива в тялото му. Усетих как с общи усилия изтласкваме другата сила. И почувствах как тя се излива от нас: не по пода, а през него надолу в земята. Ние го прогонвахме, освобождавахме се от разложението. И вече го нямаше.

Двамата с Деймиън стояхме на колене и се къпехме в силата. Повей на вятъра запрати косата на вампира върху лицето ми и аз осъзнах, че този вятър сме самите ние. Деймиън се отдръпна пръв, повличайки силата като нишки от прекъснат сън.

Той стоеше на колене пред мен и вдигна ръце към лицето ми. Те бяха излекувани, плътта под останките от онази чернилка беше здрава. Ръцете му бяха оздравели. Той обхвана с длани лицето ми и ме целуна. Силата още беше помежду ни. Тя излезе от устата му и се изля върху нас като изгарящ поток от енергия.

Отдръпнах се от целувката на Деймиън. И успях някак да се закрепя в седнало положение.

— Анита.

Погледнах го.

— Благодаря ти — каза той.

Кимнах:

— Моля.

— А сега — обади се Ашър — всички трябва да вземем душ. — Той се изправи с омазан в черно панталон.

Изцапани бяха и ръцете му, въпреки че нямах спомен да е докосвал нито Деймиън, нито пода.

Местата, на които Деймиън ме беше пипал по голия гръб, лепнеха. Панталонът ми беше омазан чак до коленете. Ще трябва да изгорим дрехите или поне да ги изхвърлим. Това беше една от причините да държа в джипа си работнически гащеризон, който да навличам върху дрехите, когато отивам на местопрестъпление или вдигам зомбита. Разбира се, и през ум не ми беше минало, че ще се омажа цялата още в самото бунгало.

— Страхотно — рекох аз. — Върви пръв.

— Предлагам ти да си първа. Горещият душ е чудесно нещо, но за нас с Деймиън той е лукс, а не необходимост.

— Имаш право — съгласих се аз.

Пипнах косата си и усетих, че цялата е в онова нещо, но поне не беше проникнало до скалпа ми.

---

[1] Израз от телевизионния сериал „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

Онова. Продължавах да го наричам „онова“. Срамувах се да призная пред себе си, че „онова нещо“ беше разложената плът на Деймиън, която се бе разляла по пода. Понякога, когато нещо е прекалено ужасяващо, изпитваме нуждата да се дистанцираме от него. Езикът върши работа за целта. Жертвите стават „онова нещо“, защото понякога е прекалено ужасяващо да говорим за тях като за „той“ или „тя“. Когато остъргваш от ръцете си парчетата от нечий любим човек, трябва да мислиш за него като за „нещо“. В противен случай ще побегнеш с вик. Така че сега бях омазана със зеленикавочерно „нещо“.

Измих си достатъчно грижливо ръцете, за да съм сигурна, че няма да изцапам чистите дрехи, докато ровя в куфара. Взех си дънки и поло. Ашър се появи зад мен — озърнах се да го видя.

— Какво? — попитах и въпросът ми прозвуча прекалено грубо дори за самата мен. — Искам да кажа, какво ще правим сега?

Ашър ме възнагради с усмивка.

— Тази нощ ще трябва да се срещнем с Колин.

Кимнах:

— О, да. Включен е в запазените ми танци за вечерта.

Той се усмихна и поклати глава.

— Не можем да го убием, Анита.

Втренчих се в него:

— Какво имаш предвид? Че ще ни бъде трудно да го убием ли, или че не трябва да го убиваме?

— Може би и двете, но второто със сигурност.

Изправих се.

— Той изпрати Натаниел при нас, за да гледаме как умира.

Вперих поглед в куфара, без да го виждам, просто за да не стоя с вдигната глава. Около ноктите имах чернилка, която не бях успяла да измия на мивката. Когато силата избухна между нас, разбрах, че ще стане, но преди това... Бях си забранила да мисля по въпроса. Но щом

влязох в банята, ме втресе. И останах вътре, докато ръцете ми спрат да треперят. Бях овладяла страха си и сега изпитвах само гняв.

— Не мисля, че някой е трябвало да умира, Анита. Предполагам, че беше тест.

— Какъв тест? — попитах аз.

— Целящ да провери колко сме силни в действителност. Това донякъде беше комплимент. Той никога не би заразил Натаниел, ако не смяташе, че има надежда да го спасим.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото да убиеш *romme de sang* на друг вампирски господар е смъртна обида. Войни са избухвали и за по-малко.

— Но той знае, че започнем ли война с него, Съветът ще ни подгони.

— Именно заради това не можем да го убием — Ашър вдигна ръка в момента, в който отворих уста да възразя. Затворих я. — Последният господар, когото уби, застрашаваше открито живота ти. Ти я уби, за да се защитиш. Самоотбраната е позволена. Обаче Колин не е упражнил директно насилие спрямо нас.

— Това беше дяволски близо до насилие, Ашър.

Той кимна изискано:

— *Oui*.

— Значи, ако го убием, Съветът ще се върне в града и ще ни опука.

Между очите му се появиха леки бръчки. Май не разбра жаргона.

— Ще ни убият — каза той.

Вече се бях срещала на живо с част от членовете на Съвета и знаех, че е прав. Жан-Клод имаше врагове сред тях, а сега имах и аз. Не, не исках да давам повод на кошмара на целия вампирски род да се върне в Сейнт Луис, за да ни види сметката.

— Как да постъпим? Защото, помни ми думите, Ашър, те ще си платят за това, което причиниха на Натаниел.

— Съгласен съм. Ако не направим опит да си отмъстим за обидата, това ще се възприеме като признак за слабост и Колин може да се вдигне срещу нас и да ни убие.

— Защо при вас, момчета, всичко е толкова дяволски сложно? — попитах аз. — Защо Колин не може просто да повярва, че сме дошли тук, за да спасим Ричард?

— Защото не напуснахме града — чу се откъм леглото слабят, но уверен глас на Натаниел. Той примигна със светливиолетовите си очи към мен. Чери бе превързала гърдите му, а раната на шията му беше покрита с голяма марля. Предположих, че раната на бедрото му също е с марля, но от кръста надолу беше увит. — Колин очакваше, че ще напуснем града, щом Ричард излезе от затвора. Като не изчезнахме, той е решил, че възнамеряваме да завземем територията му.

Приблжих се до леглото.

— Зейн ми каза, че си напуснал мястото с един от върколаците на Върн. Как стана така, че вампирите те хванаха?

— Мира — каза той.

— Моля?

— Името на върколака е Мира — той извърна очи от мен, сякаш не искаше да ме гледа в лицето, докато говори. — Тя ме заведе у тях. Правихме секс. После излезе от стаята. Когато се върна, вампирите бяха с нея. — Натаниел вдигна поглед към мен.

Неволно се взрях в очите му и мъката в тях беше толкова истинска, че потръпнах.

— Били са прекалено много, за да се биеш с тях, Натаниел — рекох му аз. — Всичко е наред.

— Да се бия? — той се изсмя и от горчивината в смеха му ме заболя. — Нямаше никаква битка. Бях окован.

Намръщих се.

— Защо?

Леопардлакът изпусна дълга въздишка.

— Анита, Анита, мили Боже — закри очите си с ръка.

Зейн му се притече на помощ.

— Нали знаеш, че Натаниел е подчинен?

Кимнах.

— Знам, че му харесва да бъде връзван и... — внезапно ми просветна. — О, добре. Схванах. Мира те е поканила вкъщи, за да правите садо-мазо секс.

— Доминантно подчинен — каза Зейн, — но да.

Поех си дълбоко въздух, което беше грешка. В стаята все още миришеше на телесни секрети, при това от най-неприятните.

— Значи тя те е овързала като подарък и те е предала на тях?

— Да — потвърди тихо той. — Сексът беше хубав. Тя беше чудесна върховна.

— Върховна? — повторих аз.

— Доминант — обясни Зейн.

— А!

Натаниел се обърна на една страна, придърпа завивката.

— Господарят Колин ѝ е платил да заведе някой от нас при тях. Който и да е от нас. Няма значение кой. Можеше да е Джейсън, Зейн или Чери. „Някое от техните животни“, така ѝ казал — леопардлакът се сгуши в завивките, клепачите му трепнаха и се затвориха, после се отвори и се затвори отново.

Погледнах Чери.

— Той добре ли е?

— Дадох му приспивателно. Ще подейства за кратко, защото метаболизмът ни е прекалено бърз, но ще поспи половин час, може и един.

— Ако няма да вземаш душ, аз отивам — обади се Деймиън.

— Не, сега влизам.

— Но после не обличай тези дрехи — спря ме Ашър.

Намръщих се.

— Какви ги говориш?

— Жан-Клод изпрати сандък с дрехи специално за случая.

— О, не — възразих аз, — повече никакви шибани кожи и дантели.

— Права си, Анита — каза Ашър. — Ако възнамерявахме просто да отидем при тях и да ги убием, щеше да е без никакво значение как сме облечени, само че в случая залагаме на шоуто. И външният ни вид ще бъде от значение.

— Мамка му — избухнах. — Добре, ще се преоблека и няма да убиваме никого, но по-добре измисли нещо, което можем да им сторим. Недопустимо е да злоупотребят така с наш човек и да се измъкнат безнаказано.

— Те ще очакват да им отмъстим, Анита. В момента чакат нашето възмездие.

Погледнах Натаниел, който се беше сгушил толкова дълбоко под завивките, че се виждаше само върхът на главата му.

— В такъв случай нека възмездието ни да бъде на ниво, Ашър.

— Ще се постарая.

Тръснах глава:

— Постарай се.

Отидох в банята без дрехи за преобличане, защото сандъкът беше в другото бунгало. Смятах, че с два ковчега в стаята не ми е нужен и сандък. Освен това бях таила надежда, че няма да се налага да отваряме проклетото нещо. Мразех да се обличам официално. А представата на Жан-Клод за официално облекло винаги е била поужасна и от моята.

Наложи се да си сапунисам три пъти косата, за да се измие както трябва. Онова нещо по тялото ми отказваше да се махне без жулене. Всеки има на гърба си място, до което не може да стигне с ръка. Това дава едно от малкото предимства на женените хора пред самотниците. Накрая се принудих да усиля докрай струята на душа и да я оставя да плющи по гърба ми. Нещото най-накрая се предаде и замина в канала.

Материята беше по-лепкава от всичко, което някога ми се е налагало да се почиствам. Дори от истински разложени трупове и зомбита. От нищо не ми е било толкова трудно да се отърва, колкото от... секретите на Деймиън.

Чери почука на вратата и влезе с куп дрехи. Всички бяха ужасни. Прекалено много кожа за моя вкус. Наложи се да направя два тура по хавлия до бунгалото и обратно, за да си харесам дрехи, каквито аз бих искала да нося. Имаше едно червено кожено боди, цялото на ленти. Щеше да е интересно да го облека, когато сме насаме с Жан-Клод, но беше изключено да се появя с него на публично място.

Накрая се премених в черно кадифено болеро с къси ръкави и с толкова дълбоко деколте, че се нуждаеше от специален сутиен, за да не се вижда. Жан-Клод бе така любезен да добави в багажа точно такъв сутиен. Той беше от онези, които повдигат гърдите, а моят бюст определено не се нуждаеше от повдигане, но това бе единственият сутиен, който беше достатъчно изрязан, че да не се подава изпод болерото. Имаше и кадифена рокля, чието деколте също се нуждаеше от подобен сутиен. Жан-Клод се беше постарал.

Всички дрехи се съчетаваха идеално, стига човек да имаше желанието да ги носи. Избрах си кожена пола — по-малкото зло. Имаше и високи до бедрата черни ботуши с цип от задната страна. Кончовите на ботушите бяха широки, твърди и отворени отзад. Предната им част стигаше чак до слабините ми и се търкаше в тях, ако не вървах по правилния начин. Вероятно ботушите бяха правени по поръчка специално за мен. Нямах спомен Жан-Клод някога да е мерил

дължината на краката ми. Така или иначе, беше опипвал всеки сантиметър от тялото ми. Явно това се беше оказало напълно достатъчно.

Но кожената пола беше с гайки, за които можех да захвана презраменния кобур, а кадифеното болеро имаше ръкави, та да не се впиват раменните ремъци в голата ми кожа. Когато се движех, страничните каиши се търкаха в голите ми ребра и усещането беше малко странно, но можех да го преживея. Бездруго нямаше как да сложа кобур под полата.

Към облеклото бях добавила ножницата, която се спускаше по гръбнака ми, и двете кани за китки. Ножницата се подаваше от долния край на болерото, но какво толкова, нали очаквах, че ще бъдем въоръжени. Честно казано, исках да взема резервен пистолет. Едно от предимствата да летя с частния самолет на Жан-Клод, вместо да използвам услугите на някоя авиокомпания, беше, че имах възможност да кача на борда му най-разнообразни оръжия.

Спрях се на „Мини-Узи“ с презраменен ремък. Той имаше клипс, който закопчах за една от задните гайки на полата, така че автоматът да не се подмята много и същевременно да мога да боравя с него с една ръка.

Когато го нарамих, Ашър каза:

— Няма да ги убиваме, Анита.

Погледнах оръжията, които бях наредила на едно от малкото останали чисти места на пода. Имаше американски „Деринджър“, още един „Браунинг Хай Пауър“, рязана пушка и пушка помпа.

Вдигнах очи към него.

— Не съм си взела всичко, което имам.

— Радвам се да го чуя — рече той. — Но автоматът е оръжие за убиване.

— Екипирана съм по този начин само защото каза, че трябва да направим добро представление. Ние не нараняваме от разстояние. Ние не предизвикваме разложение с ухапването си. Тогава какво, по дяволите, ще правим, Ашър? Какво бихме могли да направим, за да ги впечатлим? — прехвърлих узито в лявата си ръка и го насочих към тавана. — Ако тази вечер с него има някой, когото можем да убием, ще го убия с това.

— И смяташ, че това ще впечатли или уплаши Колин?

— Виждал ли си някога вампир, разполовен с картечен огън? — попитах го аз.

Ашър се замисли за няколко секунди, сякаш беше виждал толкова много ужасяващи неща, че не беше сигурен дали и това не е сред тях. После поклати глава.

— Не, не съм.

— Е, аз съм — пуснах автомата да се върне отзад на кръста ми. — И гледката ме впечатли.

— Ти ли го направи? — попита Ашър тихо.

— Не, просто бях очевидец.

Джамил беше коленичил до мен. Носеше нещо, което някога е било черна тениска, обаче бието, ръкавите и долната ѝ част бяха срязани. Онова, което бе останало, едва прикриваше зърната на гърдите му. Но торсът му беше мускулест и изглеждаше впечатляващо, макар и почти гол. Тази вечер трябваше да бъдем впечатляващи. Завидях му, защото още беше с черните си дънки. Той не принадлежеше на Жан-Клод и не разполагаше с шити по поръчка кожени дрехи. Честно казано, дори не бях стопроцентова сигурна, че изобщо ще дойде с нас. Оказа се, че ще дойде, при това не сам, а с Ричард. Изненада, изненада. Джамил донесе много дрехи, от които Ричард да си избере какво да облече. И Шанг-Да щеше да ни придружи, така че и той трябваше да се преоблече. Шанг-Да също като Джамил никога не е бил достатъчно близък с Жан-Клод, за да притежава шити по поръчка дрехи. Така че трябваше да се задоволи с каквото намери в куфара. Наслука.

Деймиън отказа да се къпе заедно с Ашър, въпреки че и двамата бяха мръсни и можеха да си помогнат взаимно с изтъркване на труднодостъпните места. Бях им предложила да се изкъпят заедно, защото и двамата бяха мъже. Знаех, че Ашър е бисексуален, но заради консервативното ми възпитание изобщо не ми хрумна, че той би възприел всеки, с когото е под душа, като сексуален обект, независимо от пола. Знаех какъв е и не ми пукаше особено, но от време на време се изненадвах. И аз не знам защо.

Ашър излезе от банята гол, само с вързаната на кръста хавлиена кърпа. Деймиън зае мястото му под душа. Последно къпане за тази нощ. Джейсън беше помогнал на Ашър за труднодостъпните места. И не беше направил никакъв опит да флиртува с вампира. Просто влезе при него, помогна му и излезе. След признанието на Джейсън не знаех дали флиртува с мъжете така, както с жените. Очевидно не.

Белезите по гърдите на Ашър се виждаха съвсем отчетливо. Докато вървеше, изпод хавлията се мярнаха и изгарянията по дясното му бедро. Всичко останало у него беше бледозлатисто съвършенство. Някога хората ахваха от красотата му. И днес ахваха, но по други причини.

Зейн и Чери избягваха да го гледат. Лицата им бяха безизразни, но неудобството, което изпитваха, подсказваше недвусмислено чувствата им.

Ашър беше невъзмутим, обаче знаех, че е забелязал поведението им.

Джейсън не се притесняваше да гледа към него. Той беше нахлузил кожен панталон, но не си беше сложил ризата и обувките, защото му предстоеше да помогне на Деймиън за къпането. Върколакът беше седнал върху един от ковчезите, поклащаше босите си крака и ме зяпаше. Погледът му се стрелкаше от време на време към Ашър, после се връщаше пак върху мен.

О, по дяволите, да не съм им бавачка? Ще рече човек, че при наличието на толкова привлекателни свръхестествени мъже ще има изобилие от секс, но се усещаше само сексуално напрежение и страдание. Не знам дали това се дължеше на факта, че съм жена, или на нещо друго, но все аз бях тази, която се грижеше за другите. Може би наистина чисто по женски — определено не смятах, че съм прекалено състрадателна. Защо ми трябваше да отида при вампира?

Ашър бе коленичил пред пътническият сандък. Гърбът му беше гладък и почти съвършен, като изключим няколкото малки продълговати белега, останали от стичането на светената вода от страни по ребрата му. Златистата му коса беше сплъстена и влажна и от нея капеше вода, която оставяше сребристи линии надолу по гърба му. Нямаше достатъчно хавлиени кърпи, затова вампирите не ползваха отделна кърпа за коса.

Взех кърпата, с която си бях подсушила косата, от облегалката на стола до бюрото. Бях я оставила там да съхне. Приблжих се до него и сложих ръка върху рамото му. Той трепна и наведе глава, за да прикрие обезобразеното си лице с мократа коса. Направи го автоматично и неволно ми се сви сърцето.

Ако бяхме любовници, щях да близна водата от гърдите му, да погая с език дълбоките белези и може би дори да плъзна ръка под хавлията. Но ние не бяхме любовници и никога не го бях виждала гол. Не знаех какво крие под кърпата. Веднъж Ашър ми каза, че онази му работа е незасегната и функционира нормално, но това не даваше отговор на въпроса как изглежда. А като се има предвид колко комфортно се чувствах в присъствието му, не бях сигурна, че искам да знам. Ако изглеждаше като гърдите му, бях почти убедена, че не искам да я виждам. Да, признавам си: отчасти все пак изпитвах любопитство.

Направих най-доброто, на което бях способна. Притиснах лице към грапавата кожа на дясната му буза.

— Какво ще облечеш?

Той въздъхна и опря лицето си в моето. Взе ръката ми и я плъзна по влажните си гърди.

— Мисля, че трябва да ги шокираме. Ще се облека много оскъдно.

Отдръпнах се леко назад, за да виждам лицето му. Ашър продължаваше да притиска ръката ми към гърдите си, за да усетя

гладкото съвършенство от лявата му страна.

— Сигурен ли си?

Вампирът се усмихна, но същевременно примигна, така че не успях да разчета изражението в очите му. Той потупа ръката ми и ме пусна.

— Свикнал съм с ефекта, който оказвам върху хората, *ma cherie*.
Имах на разположение векове, за да го превърна в свое предимство.

Изправих се и наметнах раменете му с кърпата.

— Ще ти трябва за косата.

Той я хвана за двата края и я притисна към носа и устата си като шал.

— Попила е нежния аромат на кожата ти.

Пипнах кичур от натежалата му златна коса.

— Сладкодумец.

Вгледах се в лицето му, в мразовитата синева на очите му и усетих болка ниско в корема. Почувствах внезапна страст, от която дъхът ми секна. Случва се. Понякога е достатъчен дребен жест, обикновено завъртане на глава, за да останете без дъх и тялото ви да реагира по начин, който не можете да контролирате. Когато това стане, се преструвате, че не се е случило нищо, и прикривате емоциите си. Не дай Боже обектът на внезапното желание да разбере какво ви се върти в главата. Но сега допуснах желанието в очите си. Позволих на Ашър да види как ми бе подействал.

Той взе ръката ми и я целуна нежно.

— *Ma cherie*.

Джейсън се приближи до нас и се подпря на близкия ковчег, както преди това се бе подпирал на бюрото.

— По дяволите — каза той.

— Какво? — попитах.

— Ти си ме виждала гол или почти гол. Между нас е имало почти интимна близост — Джейсън въздъхна. — И никога не си ме гледала по този начин.

— Ревнуваш ли? — попитах.

Той се замисли за секунда, после кимна.

— Да, мисля, че ревнувам.

Ашър се засмя и смехът му беше като перушинка, която гали кожата, насочвана от веща ръка.

— Имаш такова гладко и съвършено тяло, в разцвета на младостта си, жив си и дишаш, а все пак ми завиждаш. Колко мило.

Разговорът ни бе прекъснат от почукване по входната врата. Извадих браунинга и залепих гръб за стената до вратата.

— Кой е?

— Върн.

Отместих завесата и погледнах навън. Май беше сам. Отворих му и го пуснах да влезе. Когато мина покрай мен, заврях дулото на пистолета в гърба му и затворих вратата с ритник.

Той се вцепени:

— Какво става?

— Ти ни кажи — предложих му аз.

— Анита — рече Ашър.

— Не, той е Улфрик. Длъжен е да държи глутницата си под строг контрол.

Усетих как цевта помръдна, когато гръдният му кош се разшири.

— Надушвам лайна по килима и чаршафите. Да не би Колин да ви е посетил?

Забих цевта в гърба му достатъчно силно, за да му направи синина.

— Прати ни подарък.

— Веднъж и на нас ни направи такъв подарък — каза Върн. — Знам на какво мирише тук, защото държах ръката на Ерин, докато се разлагаше и умираше.

— Защо да ти вярвам? — попитах го аз.

— Ако имаш проблем с хората на Колин, защо заплашваш мен с пистолет?

— Един от твоите вълци е подмамил Натаниел и го е предал на вампирите.

Цевта отново помръдна, защото Върн обърна глава към леглото.

— Защо е жив?

— Не е твоя работа — отвърнах.

Той кимна.

— Кой от моите вълци е завел вашата котка при Колин?

— Мира.

— По дяволите — рече Върн. — Знаех, че е бясна на Ричард, защото я заряза, но изобщо не съм подозирал, че ще отиде при

вампириите.

Ашър се приближи до нас.

— По законите на гостоприемството можем да държим теб отговорен за действията на глутницата ти.

— Какво мога да направя, за да изкупя вината си за нарушения протокол?

Прозвуча прекалено официално за простоватия му южняшки провлачен говор.

Наведох се към него, защото нямаше как да навра по-силно цевта в тялото му, а трябваше да наблегна на думите си.

— Откъде да знам, че ти не си й наредил да го направи?

— Казах ви какво причини Колин на Ерин. Той заяви, че сме си позволявали твърде много, като сме забравяли, че вампириите са по-могъщи от което и да е животно. Как, по дяволите, успяхте да излекувате вашия леопардлак?

— Казва се Натаниел — рекох аз.

Върн си пое дълбоко въздух и издиша бавно.

— Как излекувахте Натаниел?

Погледнах иззад тялото на Върн към Ашър. Той ми кимна съвсем леко и аз отстъпих няколко крачки, за да бъда извън обсега на Върн, ако го е ядосал пистолетът. Обаче го задържах насочен към него, защото разстоянието между нас все пак беше по-малко от десет крачки. Дори обикновен човек, въоръжен с нож, може да преодолее това разстояние по-бързо, отколкото повечето хора са способни да извадят пистолет от кобура.

— Като изложихме на голям риск самите себе си — отговори Ашър.

— Как? — попита Върн. Той тръгна към леглото, без да ми обърне никакво внимание. Вампирът му каза как го бяхме излекували. — И никой от вас не се зарази?

— Деймиън се зарази — каза Ашър.

Върн огледа помещението.

— Имаш предвид червенокосия вампир?

Ашър кимна.

— Чувам го в банята. А би трябвало да е мъртъв.

— Да, би трябвало — съгласи се Ашър.

Върн се обърна отново към мен.

— Нашата варгамор каза, че е усетила силата ти тази вечер. Каза, че си направила някакво заклинание.

— Терминът варгамор ми е непознат — рекох аз.

— Така се нарича магьосницата или магьосникът на глутницата. Обикновено варгаморът е вещица, но невинаги. Понякога е просто медиум. Повечето глутници вече не използват такива като тях. Как спаси вампира, когато започна да гние?

Прибрах браунинга в кобура. Първо, не можех да го държа до безкрай в ръце и второ, започвах да вярвам на Върн.

— Аз съм некромант, Върн. Деймиън е вампир. Аз го излекувах.

Очите му се присвиха.

— Просто така?

Изсмях се.

— Не, не просто така. За малко да го изпуснем, но го спасихме.

— Можеш ли да излекуваш и някой от моите?

— Колин, и някой от вашите ли е заразил тази вечер?

— Не, но ако се изправим заедно с вас срещу него, ще го направи.

— Защо ви е да ни помагате? — попитах аз.

— Защото мразя този проклет кръвопиец.

— Ако е вярно, значи Мира е нарушила закона на глутницата — обади се Джейсън.

Върн кимна.

— При нормални обстоятелства бих ѝ наритал задника. Тя не ми се подчини, но вие сте тези, които пострадаха. Вашето желание за отмъщение е с предимство — той хвърли поглед към Ашър, после към мен, сякаш не беше сигурен от кого да поиска разрешение. — Какво трябва да направи моята глутница, за да оправим нещата помежду си?

Изгледах го с наклонена на една страна глава. Не ми харесваше, че негов вълк беше предал Натаниел. Вече не можех да му имам доверие. Но разбирах гнева на Мира. Ричард я е зарязал. Жена, която е била унижена, и така нататък.

— Като начало можете да отложите приветствената церемония — казах аз. — Тази вечер ще бъдем прекалено заети с вампирите, за да ни остане време за нещо друго.

Върн кимна.

— Дадено.

— Освен това искам главата на Мира на тепсия.

— Трябва ни място, където да се срещнем с Колин — намеси се Ашър.

— Нашият лупанар^[1] е на вашите услуги — каза Върн.

— Много великодушно — рече Ашър.

Великодушно беше. Може би прекалено великодушно.

— Нали си даваш сметка, че няма да убием Колин заради стореното? Така че каквото и да се случи тази вечер — освен ако той не ни нападне и не ни принуди да се защитим, — след няколко дни ние ще си тръгнем, а Колин ще остане Господар на града.

— Искаш да кажеш, че ако ви помогна, ще си навлека гнева му?

Кимнах:

— Да.

— Ерин беше добро хлапе. Дори не беше сред младоците, които се бяха разбунтували срещу вампирите. Избраха го само защото беше от моите вълци.

— Натаниел каза, че на Мира ѝ е било платено, за да предаде едно от нашите животни на Колин — рекох аз.

— Типично за него — ръцете на Върн се свиха в юмруци и силата му премина през бунгалото като гореща вълна. — От десет години искам да го накарам да си плати за това, което причини на Ерин, но никога не съм бил достатъчно силен, за да му се опълча.

— Не го ли искаш мъртъв? — попитах учудено аз.

— През повечето време Колин не ни закача. А най-хубавото е, че не може да призовава вълците. Ако го убием, на негово място ще дойде друг господар, който може би ще бъде способен да контролира вълците. Някой, който може да се окаже още по-проклет кучи син от него. Би било страотно да го видя мъртъв, но не и преди да знам какво ще струва това на моята глутница.

— Значи изборът е между злото, което познаваш, и злото, което ти е непознато.

Върн ме изгледа за секунда и кимна.

— Да.

— Страотно — казах аз. — Тогава да вървим да подпалим *sojones*^[2] на това конкретно зло.

Никой нямаше възражения — нещо необичайно за това пътуване. Бях свикнала да убивам вампири, а не да ги наказвам, защото преди

много време бях научила, че трябва или да убиеш чудовищата, или изобщо да не се занимаваш с тях. Настъпиш ли ги веднъж по опашката, метафорично казано, никога не можеш да бъдеш сигурен как ще реагират. Съжалявам, стига толкова. Знаех как ще реагира Колин. Въпросът беше колко кръв ще се пролее и дали ще успеем да се измъкнем, без някой от нашите да бъде убит. Пет пари не давах дали ще се наложи да убием някой от хората на Колин, даже се надявах да се наложи.

---

[1] Мястото, на което членовете на всяка глутница се събират за официални срещи и церемонии. *Lupanar* или *lupanarium* са публичните домове в древния Рим, думата произлиза от *lupa* „вълчица“, както са били наричани проститутките. — Б.пр. ↑

[2] Топките, тестисите (исп.). — Б.пр. ↑

Вървах през свят от сребристи лунни сенки и черните силуети на дърветата. Ботушите ми бяха с достатъчно нисък ток и ми бяха по мярка, така че не бяха лоши за разходка в гората. Въпреки това се чувствах дискомфортно; не защото някоя част от облеклото ми беше неудобна, а заради горещината и шума. Свивките на коленете ми бяха плувнали в пот под найлоновите чорапи и кожената пола. Към останалите дрехи бях добавила кожено сако, взех го от Джейсън. Сакото прикриваше мини-узито и голямата кожена чанта, която бях преметнала през рамо. Чантата беше на Чери и вътре имаше флакон с лак за коса. В джоба на сакото носех златна запалка. Запалката принадлежеше на Ашър. Беше прекалено горещо за сако.

Кожата скърцаше и стенеше при всяко мое движение. При други обстоятелства може би щеше да ми бъде интересно, но при сегашните беше дразнещо. Важен съвет по безопасност: не се опитвайте да се прокраднете до някой, ако сте с нови кожени дрехи. Или поне не до някой, който има свръхестествен слух. Разбира се, тази нощ ние не се опитвахме да се промъкнем незабелязано до когото и да било. Вампирите знаеха, че идваме.

Хората на Върн бяха предали съобщението. Когато Ричард се появи, подозренията ми бяха забравени. Върн заяви, че е казал на вампирите къде и защо искаме да се срещнем с тях, а Ричард, разбира се, му повярва. Честно казано, и аз му повярвах, но още се измъчвах от факта колко лесно Ричард бе приел думите му за истина.

Разбира се, Ричард бе посещавал глутницата на Върн всяко лято в продължение на няколко години. Той ги смяташе за свои приятели. Аз уважавах приятелството, просто невинаги му имах пълно доверие. Тоест нямах доверие на приятелите на другите. На моите вярвах, защото вярвах в собствената си преценка. Което очевидно означаваше, че все още не вярвах в преценката на Ричард. Не, не вярвах.

Мисълта за него ми беше достатъчна. Усетих го как се движи от лявата ми страна като топло присъствие в лятната нощ. За момент

почувствах как крачи. Усетих ритъма на вървящото му тяло. Когато прогоних образа, изпитах нещо като замайване и залитнах.

Зейн ме хвана за ръката.

— Добре ли си?

Кимнах и се отдръпнах от него. Все още не го познавах достатъчно добре. Не обичам да разкривам емоциите си пред хора, които не познавам. Но щом се отдръпнах, усетих как той се отдалечава от мен. Не ми беше нужна магия, за да разбере, че съм наранила чувствата му. Аз бях неговата Нимир-ра, неговата кралица, би трябвало да го харесвам или поне да не изпитвам неприязън към него. Не бях сигурна дали едно извинение от моя страна няма да влоши още повече нещата, затова си замълчах.

Зейн ме остави и продължи през гората. Беше с кожения панталон, жилетката и ботушите, както по време на полета. Забавно, но личният му гардероб се беше оказал съвсем подходящ за тази вечер.

Ричард спря да върви и се загледа в мен през метрите, които ни деляха. Той беше с черен кожен панталон и черна копринена риза, която прилепваше към новото му, по-мускулесто тяло. Беше вдигал тежести от последния път, когато Жан-Клод му взе мерки за ризите. Стоеше целият в черно — цвят, в който никога не го бях виждала облечен. Лунната светлина бе достатъчно силна, за да различа основните черти на лицето му, само очите му бяха потънали в сянка, сякаш беше сляп. Въпреки разстоянието, което ни делеше, можех да го усетя като гореща линия в тялото си.

По-рано тази вечер от Ашър изпитах възбуда. Но сега, в горещата лятна гора, като гледах как лунната светлина се отразява от копринените и кожените дрехи на Ричард, а косата се разстила като мек облак около раменете му, гърдите ми се стегнаха не от страст, а от мъка, защото той вече не беше мой. Независимо дали ми харесваше, или не, независимо дали го исках, или не, винаги щях да съжалявам, че не съм спала с Ричард. В миналото бях имала възможност за интимни преживявания и с други мъже, но до този момент никога не бях съжалявала, че съм казвала „не“. Всъщност винаги се бях чувствала така, сякаш съм избягнала прострелване с куршум. Единствено за Ричард съжалявах.

Той тръгна към мен. Това ме накара да извърна поглед, сякаш бяхме в ресторант или нещо подобно и ме бяха хванали да зяпам

бившия си приятел. Припомних си една нощ малко след колежа, когато бях на заведение заедно с приятели и видях бившето ми гадже с новата му приятелка. Тогава той се запъти към мен, сякаш възнамеряваше да ни запознае, а аз избягах в дамската тоалетна и не си подадох носа оттам, докато една от приятелките ми не дойде, за да ми каже, че сметката е платена. Преди четири години бях избягала, защото онзи ме беше зарязал и очевидно не му липсвах. Сега останах на мястото си, но не защото аз бях зарязала Ричард. Останах на мястото си, защото гордостта не ми позволяваше да избързам сред дърветата, като се престоря, че не съм побягнала. Напоследък рядко бягах.

Така че стоях неподвижно в сребристия мрак и чаках с разтуптяно сърце Ричард да се приближи до мен.

Джамил и Шанг-Да спряха заедно в мрака и гледаха към Ричард, но не направиха опит да го последват, сякаш им бях казала да стоят настрана. Шанг-Да не изглеждаше доволен и това си личеше дори от разстояние. Доколкото виждах, той не се беше преоблякъл. Все още беше с черния костюм, ризата и останалите аксесоари.

Ричард се спря на около две крачки от мен. Приведе глава и ме изгледа, без да казва нищо. Не успях да разчета изражението му, но не исках да влизам отново в съзнанието му.

Наруших първа мълчанието:

— Съжалявам за случилото се, Ричард. Не исках да нахлувам в теб по този начин. Все още не съм се научила да контролирам добре белезите.

— Няма нищо — рече той.

Защо ли гласовете на тъмно винаги звучат по-интимно?

— Одобряваш ли плана на Ашър за тази вечер? — попитах аз, за да не продължим да се гледаме мълчаливо.

Върн беше научил от Мира, че според Колин Ашър е дошъл да заеме мястото му. И двамата господари бяха на една и съща възраст. Колин беше по-могъщ, но повечето от тази допълнителна сила може би идваше от връзките, които го правеха Господар на града. За пръв път някой ми казваше, че статутът на Господар на града дава допълнителна сила. Човек се учи, докато е жив.

— Доколкото разбрах, Ашър трябва да убеди Колин, че не иска да превземе поста му — рече Ричард.

Според решението на Ашър единственият начин беше да убеди Колин, че е хлътнал по мен и по Жан-Клод. Честно казано, не бях сигурна дали планът ми харесва. Но всички, включително Ричард, се съмнявахме местните вампири да повярват, че заради приятелството и носталгията Ашър ще се задоволи с досегашната си позиция. В едно отношение вампирите са досущ като хората: по-скоро ще повярват на сексуално обяснение, отколкото на нещо невинно. Дори смъртта не премахва присъщия ни начин да мислим най-лошото за някого, вместо най-доброто.

— Не е моя работа какво правиш или с кого го правиш, забрави ли? — тонът му беше много по-равнодушен от самите думи.

— Испитах смущение в банята. Хвана ме неподготвена.

— Спомням си — той поклати глава. — Ако искаме да се перчим със силата си тази нощ, ще се наложи да използваме белезите.

— Мира им е казала, че си търсиш нова лупа. Те знаят, че не сме двойка — рекох аз.

— Няма да им правим демонстрация на семейно щастие, а на сила — той ми протегна ръка.

Вперих очи в нея. Последната ни лятна разходка в гората се беше състояла в нощта, в която той уби Маркус. Нощта, когато всичко се обърка.

— Не мисля, че съм готова за нова разходка през гората, Ричард.

Ръката му се сви в юмрук.

— Знам, че се издъних онази нощ, Анита. Никога не се бях преобразявал пред очите ти, а го направих върху теб, без да имаш възможност да избягаш. Мислех много за това. Не бих могъл да избира по-лош начин да ти покажа какъв съм в действителност. Знам го и съжалявам, че те изплаших.

Беше много повече от изплашване, но си замълчах. Щом поднася извиненията си, ще ги приема.

— Благодаря ти, Ричард. Не исках да те нараня. Просто...

— Не успя да се справиш със ситуацията.

Въздъгнах.

— Не успях.

Той ми протегна отново ръка.

— Съжалявам, Анита.

— И аз, Ричард.

Той се усмихна леко.

— Никаква магия, Анита, просто твоята ръка в моята.

Поклатих глава.

— Не, Ричард.

— Страхуваш ли се?

Изгледах го.

— Ще се докосваме, когато се наложи да използваме белезите; но не тук, не сега.

Ричард посегна да докосне лицето ми и чух как копринената му риза се скъса. Той свали ръка и пъхна три пръста в цепнатината.

— Случва ми се за трети път.

В дупка на другата си ръка мушна цялата си китката. После се обърна и ми показа гърба си. Шевът на раменете му се беше разцепил като зинала уста.

Разхилих се, а не ми се случва често.

— Приличаш на Невероятния Хълк^[1].

Ричард изду мускулите на ръцете и раменете си като истински культурист. Престорената съсредоточена физиономия, която направи, ме разсмя. Копринената му риза се разпра с почти влажен звук. От всички платове коприната се къса с най-близък до разпаряне на плът звук; само кожените материи издават по-жив звук под натиска на острие.

Загорялата му от слънцето кожа изглеждаше бледа през цепките в черния плат, сякаш направени с невидим нож. Той изпъна плещи. Единият ръкав се беше скъсал почти напълно при рамото и висеше над бицепса му. Цепките на гърдите му бяха като две идентични усмивки.

— Усещам течение — каза Ричард.

Той се обърна и ми показа гърба си. Ризата се беше разпрала нацяло и висеше на парцали.

— За боклука е — рекох аз.

— Вдигал съм прекалено много тежести, откакто ми взеха мярка за ризата.

— Още малко и ще станеш прекалено мускулест — отбелязах аз.

— Нима е възможно да бъдеш прекалено мускулест? — попита той.

— Да, възможно е.

— Не ти ли харесва? — Ричард хвана с две ръце предницата на ризата и дръпна.

Коприненият плат се разкъса на черни ивици със звук като приглушен писък. Подхвърли ми ризата. Улових я по рефлекс, без дори да се замисля.

Ричард смъкна през главата си парчето плат, останало на раменете му, и изложи на показ всеки сантиметър от гърдите и раменете си. После изпъна нагоре ръце и всички мускули от стомаха до раменете му набъбнаха.

Дъхът ми спря и за няколко секунди забравих да дишам, а когато се опомних, неволно ахнах. Дотук с невъзмутимостта и разумността.

Той свали ръце и от ризата останаха само ръкавите. Ричард ги изхлузи като стриптийзър, който сваля дълги ръкавици, и остави копринените парчета да паднат на земята. После ме погледна, гол от кръста нагоре.

— Какво се очаква от мен — да те аплодирам или да кажа: „Леле, господин Зеeman, какви рамене“? Знам, че имаш великолепно тяло, Ричард. Не е нужно да ми го навираш в очите.

Той пристъпи напред, докато се озова толкова близо до мен, че почти се докоснахме.

— Каква добра идея.

Намръщих се, защото не схванах какво има предвид.

— Какво е добра идея?

— Да си навреш очите в тялото ми — отговори той толкова тихо, че гласът му прозвуча почти като шепот.

Изчервих се с надеждата, че няма да го забележи в тъмнината.

— Това е израз, Ричард. Знаеш, че не е буквално.

— Знам — каза той, — но е добра идея.

Отстъпих назад.

— Махай се, Ричард.

— Не знаеш пътя до лупанара — рече той.

— Ще го намеря и сама; благодаря все пак.

Ричард посегна да докосне лицето ми и аз едва не се спънах, отскачайки от него. Той ми дари бърза усмивка и хукна между дърветата. Усетих силата му като вятър в платната. Ричард черпеше енергия от гората, от нощта и от луната над главите ни и ако пожелаех, можех да хукна след него, използвайки същата енергия. Но останах, обгърнах с ръце тялото си и напрегнах цялата си воля, за да го блокирам, да прекъсна силата между нас.

Когато се почувствах отново сама, затворена в своята кожа, отворих очи. Джейсън стоеше толкова близо до мен, че подскочих. И същевременно осъзнах колко бях непредпазлива.

— По дяволите, Джейсън, уплаши ме.

— Съжалявам. Реших, че някой трябва да остане до теб, за да се погрижи вампирите да не те отмъкнат.

— Всъщност благодаря ти, оценявам го.

— Добре ли си? — попита той.

— Нищо ми няма.

Джейсън се ухили и лунната светлина беше достатъчна, за да видя веселието в очите му.

— Той става все по-успешен.

— В кое? — попитах аз. — В това да бъде Улфрик?

— В прелъстяването ти — отговори Джейсън.

Зяпнах го.

— Нали знаеш как изревнувах от начина, по който гледаше Ашър?

Кимнах.

— Начинът, по който гледаш Ричард... — поклати глава. — Той не ти е безразличен.

Поех си дълбоко въздух и го издишах бавно.

— Това няма значение.

— Напротив — възрази Джейсън. — Не те прави щастлива, но е от значение.

Проклетата да съм, ако знаех какво да му отговоря. Тръгнахме през гората в посоката, в която бяха изчезнали всички. Не ни трябваша никакви тъпи упътвания.

---

[1] Популярен свръхестествен персонаж от комиксите на „Марвел“. — Б.пр. ↑

Намерихме лупанара без чужди упътвания. Имахме нюха на Джейсън и моята способност да усещам мъртвите. Бях предполагала, че всички лупанари са еднакви, но когато приближихме, разбрах, че съм грешала. Каквото и да се намираше пред нас, то беше свързано със смърт — стара смърт. Усетих я като неспокоен гроб. Понякога може да се попадне на такъв в горите. Стар гроб, в който някой е бил погребан без ритуал, просто плитка дупка в земята. Мъртвите не обичат плитките дупки. Ямата трябва да е дълбока и широка, иначе стават неспокойни. Кремацията обикновено решава тези проблеми. Никога не съм срещала дух на човек, който е бил кремиран.

Когато видяхме слабата светлина на фенери между дърветата, Джейсън спря и ме докосна по ръката, за да ми привлече вниманието.

— Не ми харесва това, което надушвам — каза той.

— Какво имаш предвид? — попитах го аз.

— Труп, който е прекарал дълго време на земята.

— Зомби?

— Не, нещо по-изсъхнало и по-старо.

Спогледахме се. Бях почти сигурна, че и двамата си мислим едно и също. Гниещ вампир. Осъзнах, че съм стиснала ръката му, а той моята. Стояхме в мрака като деца, които се чудят дали наистина са чули чудовище, или това е бил вятърът. Никой от нас не тръгна напред, за да разбере. Стига да имахме завивки, вече щяхме да сме се сврели под тях.

Ако възнамерявахме да отидем там, за да ги убием, щях да се чувствам далеч по-добре. Напоследък предпочитаният ми метод на действие беше „сечи и пали“. Всеки път при сблъсък с вампири на тяхна територия и по техните правила пострадвахме ние. Внезапно осъзнах, че хич не ми се ходи на онова място, за да преговарям с чудовищата. Искях да завра пистолет под брадичката на Колин и да натисна спусъка. Искях да приключа с това. Не желяех да стъпвам там

и да му давам власт над мен по някакви древни правила за гостоприемство между безвъзвратно анемичните.

Деймиън изплува между дърветата. Беше със стандартния черен кожен панталон, толкова тесен, че в него можеше да се напъха само вампир. Но носеше и черна копринена тениска с дълбоко деколте. Приличаше на дамска фланелка. Дългата му до раменете коса подсилваше илюзията за женственост, но гръдният кош и раменете му разваляха ефекта — бяха прекалено мускулести.

Облеклото на Джейсън беше почти същото, само дето тениската и панталонът му бяха от сатен. Високите им до коленете ботуши обаче бяха еднакви. За пръв път си дадох сметка, че Джейсън е по-широк в раменете от Деймиън. Отскоро ли беше така? Преместих поглед от върколака към вампира и поклатих глава. Толкова бързо растяха.

Казах на глас:

— Момчета, приличате на беквокалисти на готик група.

— Всички ви очакват — рече Деймиън.

Осъзнах, че още не искам да ходя там. Усетих как Джейсън поклати глава.

— Не — каза той.

— Уплашени сте — отбеляза Деймиън.

Върколакът кимна. Аз се намръщих. Обикновено с Джейсън бяхме по-смели, независимо от ужасиите, които ни очакваха в следващата стая — или на следващата поляна, какъвто навярно беше случаят сега.

— Какво има, Деймиън? Какво става?

— Казах ти какъв е Колин.

— Нарече го нощен хаг. Каза ми, че може да се храни със страх. Това трябваше ли да ми подсказва нещо? — попитах аз.

— И може да предизвиква страх у другите — каза Деймиън.

Поех си дълбоко въздух и си наложих да отслабя хватката върху ръката на Деймиън. Той продължи да ме стиска болезнено силно.

— Звучи логично — рекох аз. — По този начин винаги могат да си осигурят храна, нали?

Вампирът кимна.

— Освен това му харесва. Страхът е като наркотик за нощния хаг. Старата ми господарка казваше, че е по-хубаво от кръв, защото

можела да бъде винаги заобиколена от страх. Стига да искала, можела да се движи в свят, който притреперва от страх пред нея.

— И Колин прави същото тази нощ? — попитах аз.

Джейсън пусна ръката ми. Остана плътно до мен, така че ръцете ни се докосваха, но вече не бяхме сгушени в мрака като зайци.

— Обикновено усещам, когато някой вампир се опитва да манипулира съзнанието ми. Бива си го.

— Тази сила не е като другите способности на господарите, Анита. Първата ми господарка казваше, че е като дишането при хората — нещо, което правиш несъзнателно. Тя можела да я активизира, но не и да я спре напълно. През цялото време я заобикаляха вълни на тих ужас.

— Беше ли плашеща в леглото? — попита Джейсън. Мисля, че го подхвърли на шега.

Но лунната светлина ми разкри, че на Деймиън никак не му е забавно.

— Да — отговори той. — Да, беше — вампирът ме погледна и съзрях на лицето му напрежение, което никак не ми хареса. Той даже протегна ръка към мен, но после я отпусна. И каза: — Някои господари могат да се хранят и с други неща, не само със страх.

— Например? — попитах аз.

Ашър проговори в съзнанието ми, а явно и в това на Деймиън, защото и двамата подскочихме. Гласът му прозвуча като шепот от съседна стая, безплътен и почти недоловим. „Побързайте.“

Край на приказките. Побързахме.

Фенерите светеха между дърветата като малки жълти луни. Деймиън се плъзна през последната редица от дървета и излезе на поляната. Аз не. Залитнах в периферията на поляната. Върху тази земя имаше кръг от сила, който беше толкова стар и толкова често обхождан, че беше като завеса, която само чака да бъде дръпната. Каквото и да имаше тук, можеше да бъде съживено без почти никакъв напън.

Когато затворих вътрешното си око и погледнах към поляната, се заковах на място. Стоях и се вирах в това, което виждах. Джейсън се вираше заедно с мен. Бяхме виждали какво ли не, но лупанарът на клана Дъбово дърво си заслужаваше гледането.

Пред нас имаше просторна поляна с голям дъб по средата, но това е все едно да кажа, че Емпайър Стейт Билдинг е висока сграда. Дървото беше гигантско. Беше поне трийсет метра и се извисяваше високо, високо над поляната. На един по-нисък клон висеше тяло. По-скоро скелет на тяло с протегната напред ръка, придържана от изсъхнали сухожилия. Другата ръка се беше раздробила и беше паднала на земята. Навсякъде под дървото имаше кости. Бели кости, жълти кости, кости, които бяха толкова стари, че бяха посивели с времето. Цялата поляна беше застлана с килим от кости.

Внезапно в гората се изви вятър. Листата на дъба се разшумяха, зашепнаха. Скелетът се залюля и възето, на което висеше, заскърца. Звукът ме накара да насоча отново очи към дървото, защото там имаше не едно, а десетки скърцащи възета. Повечето отдавна бяха празни, със скъсани или проядени, разнищени краища, но всички скърцаха и се люлееха.

Проследих ги нагоре по короната на дървото, докъдето можех да ги виждам на лунната светлина. Дъбът трябва да беше над стогодишен и на върха му също се полюшваха парчета възета. Изглежда, провесваха тела на това дърво от много дълго време.

Скелетът се завъртя внезапно под напора на засилилия се вятър, раззина челюст, а празните му очни кухини отразиха за секунда светлината на фенерите. Сухожилията на челюстта се скъсаха, тя увисна на една страна и се залюля като счупена панта. Обзе ме ужасяващо желание да притичам по килима от кости и да изтръгна челюстта или да я закрепя отново, каквото и да е, само и само тази малка кост да спре да се люшка от вятъра.

— Боже мой — прошепна Джейсън.

Не можах да кажа нищо, затова просто кимнах. Не губя често дар слово, но при тази гледка останах без думи.

Деймиън се беше спрял и се беше върнал назад, за да застане до нас. Изчакваше ни, сякаш беше наш ескорт. Най-накрая успях да отместя поглед от дървото и ужасяващата му украса. Видях пейки, които образуваха трите страни на отворен триъгълник. Между пейките имаше достатъчно място, така че присъстващите не бяха стъчкани един в друг, и все пак поляната сякаш беше претъпкана, самият въздух като че ли беше пълен с невидими твари, които се стрелкаха напред-назад покрай мен, та кожата ми настръхна.

— Усети ли? — попитах.

Джейсън ме погледна.

— Кое?

Явно не беше. Което означаваше, че каквито и да бяха тварите във въздуха, превръщач не можеше да почувства присъствието им. В такъв случай какво представляваха?

Един вампир се взираше в мен от мястото си на близката пейка. Косата му беше кестенява и толкова къса, че се виждаше бледата му гола шия. Очите му изглеждаха много тъмни, може би бяха кафяви, а може би черни. Той се усмихна и усетих как силата му ме връхлита. Опитваше се да ме плени с поглед. В обичайния случай бих изчакала, докато сведе пръв очи, но не ми харесваше какво усещам на това място. Сила, която не беше вампирска. Отместих поглед от очите му и разгледах бледата извивка на бузата му. Устните му бяха пълни, горната беше издадена напред по много женствен начин. Останалата част от лицето му беше ръбеста и ъгловата, брадичката остра, а носът прекалено дълъг. Лице, което щеше да изглежда грозновато, ако не бяха устата и очите с дълги мигли, тъмни и дълбоки като черни огледала.

Не се взирах прекалено дълго в тези очи. Чувствах се несигурно, сякаш земята под краката ми не беше съвсем стабилна. Ричард трябваше да ми каже за лупанара. Някой трябваше да ме подготви за него. По-късно щях да съм бясна, че никой не ми беше казал нищо, но сега просто се опитвах да измисля как да се справя със ситуацията. Ако кланът на Върн практикуваше човешки жертвоприношения, на това трябваше да се сложи край.

Деймиън застана пред мен и скри останалите от очите ми.

— Нещо не е наред ли, Анита?

Погледнах го. Не избухнах пред другите вампири само заради Ричард. Той никога не би одобрил човешките жертвоприношения. О, може да е идвал тук веднъж и да си е тръгнал, без да повика полиция, но не би дошъл отново и нямаше да се връща година след година. Просто не би одобрил това място.

Може би кланът на Върн третираше по този начин своите мъртви. Ако ставаше дума за нещо друго, щях да повикам щатските полицаи, но не и тази вечер. Не и докато не ги видя да влачат пищяща жертва. Ако видех подобно нещо, всякакви споразумения отпадаха.

Поклатих глава:
— Какво би могло да не е наред?

Излязох на поляната и се запътих към нашата група. Изглежда, трите групи имаха равен брой участници. Това беше обичайно при среща на групи от свръхестествени създания. Винаги се водят преговори за числеността на антуража, който ще имате.

Ричард се изправи и тръгна да ме посрещне. Поех протегнатата му ръка, но колкото и да е странно, в момента изобщо не ми пукаше дали е с риза, или не. Бях му ядосана. Бях му ядосана, защото не ме беше подготвил за това място. Може би си беше помислил, че вече нищо не е в състояние да ме шокира или... о, по дяволите, не знаех, но той отново се беше издънил.

Така че му позволих да ме хване за ръка и не почувствах нищо при допира. Бях прекалено объркана и прекалено заета с обуздаването на гнева си, за да изпитам привличане.

— Съблечи си сакото, дете, да видим какво имаш — каза някакъв глас.

Обърнах се бавно, за да видя чий беше.

Бих нарекла златиста косата на този вампир, ако нямах за сравнение косата на Ашър. Очите му изглеждаха сини или сиви на променливата светлина. В лицето се беше запазил като момче, което никога нямаше да стане на двайсет години. Беше толкова млад, сякаш беше умрял, преди да му поникне истинска брада.

Освен с детско лице беше и с дългнесто тяло, с което изглеждаше непохватен. Когато се изправи обаче, изобщо не прояви непохватност. Стана с плавно, почти танцувално движение. Той се изправи, а черноокият вампир се надигна заедно с него и застана от едната му страна с такова отработено движение, сякаш двамата бяха едно цяло.

Те бяха осем и сред тях имаше една обикновена жена. Приличаше на индианка, дългата ѝ до кръста коса беше естествено черна като моята. Нейната обаче беше права и гъста. Кожата ѝ беше тъмнокафява, а лицето — почти квадратно, с големи кафяви очи и толкова гъсти мигли, че се забелязваха даже от разстояние.

Дори и да беше с грим, не си личеше. Беше от жените, които са по-скоро смайващи, отколкото хубави; чертите ѝ бяха прекалено груби, за да мине за красива по общоприетите стандарти, но щом видите веднъж лицето ѝ, никога няма да го забравите.

— Хайде, момиче, събличай се — каза вампирът с младежкото лице. — Вече видяхме кажи-речи всичко, с което разполагат другите. Ще се разочаровам силно, ако не видя и твоите прелести.

Лицето на жената остана възхитително безизразно, но силните ѝ рамене се напрегнаха, а шията ѝ леко се изопна. Май представлението не ѝ харесваше.

Ръката на Ричард се стегна върху моята. Отначало помислих, че се опитва да ме предупреди да си трая, но бегъл поглед към лицето му ми показва, че не е така. Той започваше да се ядосва. Ако си кротувах, положението щеше да се влоши много бързо.

— Винаги ли си толкова нахален, или отношението ти към мен е по-специално? — попитах аз.

Той се изсмя, но смехът му беше обикновен, човешки. Не можеше да прави номера с гласа си, на каквито бяха способни Жан-Клод и дори Ашър. Разбира се, Колин имаше други таланти. Бях ги видяла издълбани върху гърдите на Натаниел.

Ашър се изправи. Вечерният му костюм беше от бледосин сатен само два нюанса по-тъмен от бяло-сините му очи. Сакото му имаше тъмносиня бродерия по ръкавите и реверите. Беше закопчано с голямо копче, облечено в коприна. Съчетаваше се перфектно с панталона му. Беше го мерил на голо. Оказа се, че не прикрива гърдите му. Мекият син плат бе подчертал още повече белезите му. Ашър прекара доста време пред единственото огледало в стаята и в крайна сметка облече под сакото бяла копринена риза.

Сега тази бяла риза висеше на парцали. Сякаш я бяха ръфали гигантски челюсти. Гърдите му се виждаха съвсем ясно през съсипания плат. По тях нямаше кръв. Срещата съм само трима вампири, способни да вредят от разстояние. Единият беше член на техния съвет. Но никой от тях не владееше това умение толкова добре, че да разкъса дреха върху плът, без да пусне кръв. Бяхме се набутали в някакво проклето състезание. И засега Колин печелеше.

Погледнах към Шанг-Да и Джамил, които стояха зад пейката. Те изглеждаха недокоснати и невредими.

— И това ми било телохранители — казах аз.

— Не сме дошли тук да охраняваме вампири — рече Шанг-Да.

Преместих погледа си върху Джамил. Той сви рамене.

Чудесно, просто чудесно. Зейн стоеше на известно разстояние зад върколаците. И той не беше пострадал, но изглеждаше объркан като самотен въздържател сред дегустатори на вино.

— Трябваше ли да му попреча? — попита ме той.

Поклатих глава.

— Не, Зейн. Не ти.

Хвърлих поглед към Ричард, недоумявайки защо беше оставил всички да стоят безучастно наоколо. Виж, Ашър го разбирах. Щеше да е проява на слабост да моли за помощ.

— Махни сакото, или аз ще ти го махна — обади се Колин.

— Колин, достатъчно — гласът на жената беше изненадващо дълбок и богат алт.

Колин я потупа по ръката и се усмихна, но думите му бяха груби.

— Аз ще реша кога е достатъчно, Ники — той се отдалечи от нея, игнорира я и това видимо я нарани.

В тъмните ѝ очи проблесна гняв и аз почувствах силата ѝ. Нейната сила, не неговата. Тя беше вещица, медиум или нещо, чието название ми беше неизвестно. Беше човек не повече от мен.

Гневът изчезна и тъмното ѝ лице отново стана безстрастно, но аз знаех какво съм видяла. Тя не го обичаше, нито той нея. Но тя беше човешкият му слуга и за добро или за лошо, двамата бяха свързани завинаги.

— Щом искаш да видиш какво има под сакото ми — рекох аз, — ела и ми помогни да го сваля. Джентълмен би постъпил точно така.

— Анита — каза предупредително Ричард.

Потупах го по ръката.

— Всичко е наред, Ричард. Спокойно.

Лицето му беше красноречиво. Той не вярваше, че ще се държа прилично. Колкото и да е странно, всеки от нас по един или друг начин не вярваше на другия.

Погледнах Ашър. С него нямахме общи белези. Не можехме да си четем мислите. Но и не беше необходимо. Щяха да ни наричат задниците, защото върколаците не ни помагаха.

Погледнах към осемте върколаци от местната глутница. Върн седеше на пейката, заобиколен от групата си. Двама от тях бяха вече с вида на вълци, само че колкото понита, по-големи от обикновените сиви вълци. Върн беше с тениската и дънките. Никой, освен нас не се беше облякъл специално за случая. Дори другите вампири бяха с костюми и ежедневни дрехи.

Никога не бях виждала толкова много вампири, облечени толкова... обикновено. Повечето кръвопийци следват своя стил или поне театралничат. Правят добро шоу. Разбира се, на кого му беше нужно по-добро шоу, когато си имахме окичено с кости дърво? А и се предполагаше, че лупанарът ще е място за нашето представление, а не на Колин. Запитах се отново дали можем да имаме такова доверие на Колин, каквото му гласуваше Ричард.

Направих няколко крачки към центъра на триъгълника, който образуваха пейките. И изчаках Колин да се присъедини към мен.

Той остана до черноокия вампир и ми се усмихна.

— Защо да хабя енергия да измина дори само няколко метра, щом мога да те съблека оттук?

Усмихнах се и аз и казах подчертано подигравателно:

— Да не те е страх да се доближиш до мен?

— Признавам, че изглеждаш дребна и деликатна, но външният вид често заблуждава. Използвал съм многократно младежкото си лице, за да заблуждавам непредпазливите. Аз не съм лековерен, Анита.

Той протегна бледата си ръка и усетих как силата му затрептя по кожата ми, преди да разкъса кадифеното болеро. Кръстът на шията ми изскочи от кадифето като пленена звезда, пусната на свобода. Пламтеше в бяло и аз извърнах непредпазливо очи. Светеше като горящ магнезий — болезнено ярко. Кръстовете винаги светят, когато се намират в близост до вампири, но не и като свръхнови звезди, освен ако не ви грози сериозна опасност. Никога не бях виждала кръст, който да блести с такава сила, при положение че не съм уплашена. Винаги съм смятала, че кръстът реагира в зависимост от силата на страха ми като свещен пръстен на настроението^[1].

Тази вечер за пръв път осъзнах, че светенето може би се активира от вярата ми, но веднъж активирано, се контролира от нещо друго. „Не Моята воля, а Твоята.“

Вампирите на Колин реагираха по начин, който можеше да се очаква. Те се свиха, използваха ръцете, саката и дори полата в един от случаите, за да закрийт очите си. Скриха се от светлината.

Но не и Колин и черноокият вампир. Защо ли не бях изненадана, че тези двамата са достатъчно стари и могъщи, за да се изправят открито пред кръста? Той не им харесваше. Бяха присвили очи, за да ги защитят от блясъка, но не трепереха от страх.

— Удари ме отново със силата си, зъбатко, и ще видиш какво ще се случи.

Той изпълни желанието ми. Не вярвах, че ще го направи. Замахна във въздуха, но силата му ме заобиколи като вода, срещнала камък.

— Ако искаш да ме нараниш, Колин, ще трябва да дойдеш при мен и да го направиш лично.

— Мога да накарам Ники да го скъса от врата ти.

— Мислех, че си по-корав, Колин. Или си такъв само когато срещу теб има вързани и безпомощни млади мъже? Това ли ти е нужно, за да се почувстваш като голям лош вампир? Някой вързан и безпомощен? Или са ти нужни млади мъже?

Колин каза една-единствена дума:

— Барнаби.

Черноокият вампир се премести пред Колин, по-близо до кръста. Но спря, неспособен да се доближи повече. После лицето му започна да се разлага от свещената светлина. Гладката плът се свлече на влажни късове, под нея лъснаха сухожилия и се показа кост, сетне носът му падна и от лицето остана череп, покрит с разлагаща се материя.

Той тръгна с накуцване напред, а протегнатата му към мен ръка ме подсети за ръката на Деймиън по-рано тази вечер. Плътта му се разкапа и стана черна и гадна. Само че без миризма. Вече бях срещала един вампир, който можеше да се разлага по желание, той също умееше да овладява миризмата като магически дезодорант.

Ако бяхме в битка, щях да извадя пистолет и да му пръсна главата, преди да докопа кръста, но тук ставаше въпрос преди всичко за състезание на воли. Ако вампирът имаше достатъчно смелост да докосне кръста, тогава аз също трябваше да проявя смелост и да го оставя да го направи. Надявах се, че няма го притисне между телата

ни. Вече си бях патила по този начин и изгаряне от втора степен по гърдите не беше сред представите ми за приятна емоция.

Колкото повече се приближаваше към мен Барнаби, толкова по-силно светеше кръстът. Наложих се да извърна глава заради блясъка — беше толкова ярък, че бе болезнено да се гледа. А за вампира беше още по-болезнено, знаех го.

Разложената ръка се плъзна по гърдния ми кош и между гърдите ми се стече нещо влажно и полутечно. Той сграбчи верижката, а не самия кръст — умен вампир. Дръпна я и тя се скъса. Кръстът падна върху ръката му и среброто се запали с пламък, който беше бял и чист като светлината, която излъчваше преди това.

Вампирът изпищя и захвърли кръста, който описа блестяща дъга като малка комета и изчезна в мрака.

Докато чаках очите ми да привикнат отново към мъждивата светлина на фенерите, казах:

— Не се притеснявай, Барнаби, имам още.

Вампирът беше паднал на колене и беше обгърнал ръката си. Все още беше разложен жив кошмар, но плътта на ръката му беше почерняла.

— Но не всеки има твоята вяра — обади се Колин.

Също като в гората, и този път не усетих вампирската му сила, но внезапно ме завладя страх. Сега, когато знаех с какво си имам работа, ефектът не беше толкова силен, но се различаваше от всички други вампирски способности, които бях усещала. Тази сила беше някак по-дискретна и поради това по-страховита.

— Барнаби, младият рус върколак е много уплашен от теб. Срещал е твоя вид и преди.

Вампирът се изправи и понечи да ме заобиколи. Застанах пред него.

— Джейсън е под моята защита.

— Барнаби няма да го нарани, просто ще си поиграе малко с него.

Поклатих глава:

— Дадох на Джейсън дума, че няма да позволя на вампира, който зарази Натаниел, да го докосне.

— Дала си дума? — каза Колин. — Ти си съвременна американка. Думата ти не означава нищо.

— Моята дума означава нещо за мен — съобщих му аз. — Не я давам току-тъй.

— Усещам, че думите ти са истина, но искам Барнаби да си поиграе с твоя млад приятел. Ако го спреш, ще нарушиш примирието. А който наруши пръв примирието, ще отговаря пред Съвета.

Продължих да се движа едновременно с Барнаби; той се опитваше бавно да ме заобиколи, но аз непрекъснато му препречвах пътя.

— Колин, казвали са ми, че усещаш страха. Можеш да усетиш колко е изплашен Джейсън от твоя приятел.

— О, да, довечера ще пирувам.

— Заради теб може да загуби разсъдъка си — продължих аз.

Някой ме докосна по гърба и подскочих. Беше Ашър. Бях изменила заднешком цялото разстояние до пейката.

Ричард и телохранителите му бяха обградили Джейсън. Можеше и да не защитят Ашър, но щяха да защитят един от своите. Барнаби зави в опит да се промъкне покрай мен. Бях принудена да прескоча пейката, за да заста на отново на пътя му.

Опрях лявата си ръка върху разложените му гърди. Дясната беше върху ръкохватката на браунинга. Уверих се, че го е видял.

Колин проговори. Барнаби закриваше гледката му, но той сякаш беше видял какво става през очите на другия вампир.

— Ако застреляш мой вампир, примирието ще бъде нарушено.

— Ти изпрати Натаниел умиращ при нас. Ашър каза, че това е своего рода комплимент, защото си бил убеден, че можем да го излекуваме.

— И го излекувахте, нали? — попита Колин.

— Аха. Е, позволи ми да ти върна комплимента. Мисля, че ако застрелям Барнаби от упор, той ще оцелее. Стреляла съм по разлагащи се вампири и преди и съм нанасяла по-големи щети на дрехите им, отколкото на тях самите.

— Усети, че думите й са истина — намеси се Ашър. — Тя вярва, че той ще оживее, така че примирието няма да бъде нарушено.

— Вярва го, но се надява да умре — каза Колин.

— Ако съсипеш разсъдъка на един от антуража ни — рече Ашър, — ти също ще нарушиш примирието.

— Не съм съгласен — заяви Колин.

— Значи сме в патово положение — казах аз.

— Не смятам така — Колин се обърна към Върн: — Върн, заработи си надницата. Погрижи се за защитниците на младия.

Върн се изправи и вълците му се скупчиха около него. Те тръгнаха през поляната, а около тях завибрира енергия, от която косата на тила ми настръхна и ръката ми посегна към оръжието.

Ричард каза:

— Върн.

Но Върн не погледна към Ричард. Гледаше мен. И държеше в ръце малка покрита кошница. Не исках да узнавам какво има в кошницата. Насочих пистолета към гърдите му.

— Спокойно, момиче — каза Върн. — Това е подарък.

Задържах пистолета насочен към него.

— Аха, сигурно.

— Като го видиш, ще разбереш, че не сме на негова страна.

— Не избирай погрешната страна, кутре — рече Колин. — Или ще те накарам много горчиво да съжаляваш.

Върн погледна към вампира. Докато ми протягаше кошницата, очите му кървяха и станаха вълчи. Но тези гневни плашещи очи не бяха насочени към мен, а към Колин.

— Ти нямаш животни, които да призовеш — каза върколакът с груб, ръмжащ глас. — А се осмеляваш да стоиш на свещеното ни място и да ни заплашваш. Ти си по-нищожен от вятър пред входа на пещерата. Ти си никой тук.

— И тя не е от вашите — каза Колин.

— Тя е лупа на клана Тронус Рок.

— Тя е човек.

— Тя застана пред теб, за да защити върколак. Това е достатъчно, за да я приема за лупа.

Барнаби беше отстъпил назад. Не знаех дали бе решил, че ще го застрелям, или Колин беше прошепнал някакъв нов план в разложения му череп. Дори не бях сигурна, че ме интересува. Към сутиена ми се стичаше нещо тежко и влажно. Усещането беше като от сълза, която се стича по бузата, но много по-неприятно. Бях потиснала желанието си да го избърша, докато Барнаби стоеше пред мен. Но щом той се затътри обратно при Колин, гребнах това нещо с лявата си ръка и го изтръсках на земята.

— Какво има, Анита? Да не ти е нарушено личното пространство?

Избърсах ръка в кожената пола и се усмихнах.

— Майната ти, Колин.

Върн пристъпи сам в центъра на триъгълника. Вълците му останаха скупчени пред далечната пейка. Той продължи да върви с кошницата в ръце и спря на два-три метра от нашата пейка.

Погледнах към Ашър. Той сви рамене. Ричард кимна, сякаш всички очакваха аз да отида при него. Върн беше споменал нещо за подарък.

Тръгнах към върколака. Той коленичи и остави кошницата на земята между нас. Не се изправи. Аз също коленичих, защото Върн явно очакваше да направя точно това. Той ме гледаше с вълчите си очи. Приличаше на застаряващ член на „Ангелите на ада“^[2], но тези очи... Дали някога ще свикна да гледам вълчи очи на човешко лице? Съмнявам се.

Повдигнах капака на кошницата. Видях лице, глава... Рязко се изправих. Браунингът от само себе си се появи в ръката ми. Насочих го към Върн, после към земята, после го притиснах с плоската част към челото си.

Най-накрая си възвърнах гласа.

— Какво е това?

— Ти каза, че искаш главата на Мира на тепсия^[3]. Че ако я получиш, всички сметки между двата клана ще бъдат уредени.

Поех си рязко въздух и го издишах. Погледнах надолу към кошницата, без да се навеждам, с успокоителния пистолет в ръка. Устата беше отворена в безмълвен писък, а очите притворени, сякаш я бяха убили по време на дрямка. Но не. Просто някой се бе опитал да ѝ затвори очите. Лицето ѝ излъчваше финес дори и след смъртта и личеше, че приживе е била красива.

Заповядах си да прибера пистолета. Беше безполезен в момента. Отново коленичих, загледана в кошницата. Накрая погледнах към Върн. Не спирах да клатя глава. Взрях се в лицето му, търсех нещо, което да ме накара да се разкреция или поне да заговоря. Но той имаше отчужден вид, и то не само заради очите.

След толкова изминало време би трябвало да не забравям, че върколаците не са хора. Обаче пак бях забравила. Бях ядосана и бях

разговаряла с Върн, сякаш е човешко същество, а той не беше. Бях разговаряла с него и бях забравила, че е върколак.

Чух някой да шепне и осъзнах, че съм аз. Шептах: „Аз съм виновна. Аз съм виновна.“ Вдигнах лявата си ръка и ме лъхна смрад от разложената плът на Барнаби. Това ме довърши.

Пропълзях настрани и повърнах. Останах на четири крака, докато спазмите преминат. Когато се усетих в състояние да говоря, казах:

— Никой от вас ли не разбира от образност? Това просто е израз! Ричард коленичи до мен. Докосна ме нежно по гърба.

— Ти му каза какво искаш, Анита. Тя предаде честта на глутницата. Това се наказва със смърт. Ти само ги насочи към вида екзекуция.

Обърнах глава към него. Ужасно ми се плачеше.

— Нямах това предвид — прошепнах.

Той кимна.

— Знам.

В очите му имаше огромна тъга и споделено знание колко често човек няма предвид това, което казва, но чудовищата се вслушват в думите му и винаги ги приемат буквално.

---

[1] Пръстен с течен кристал или друга субстанция, която променя цвета си в зависимост от температурата. Пръстенът на настроението мени цвета си според температурата на човека, който го носи, и се смята, че е индикатор за емоционалното му състояние. — Б.пр. ↑

[2] Една от най-големите рокерски организации в света. — Б.пр. ↑

[3] Английският израз е *head in a basket*, което в буквален превод означава „глава в кошница“. — Б.пр. ↑

— Мислех те за корава, госпожице Блейк.

Позволих на Ричард да ми помогне да се изправя. Облегнах се за секунда на него и подпрях чело в гладката кожа на ръката му. После се отдръпнах и застанах самостоятелно на краката си. Срецинах погледа на Колин. Очите му определено бяха сиви, а не сини.

— Знам, че трябва да минем през целия протокол и да довършим този валс, Колин. Но последната капка на търпението ми е в онази кошница. Така че кажи си болката и нека всички да се пръждосаме оттук.

Той се усмихна.

— Толкова си състрадателна; може би репутацията ти е само на думи.

Усмихнах се на свой ред и поклатих глава.

— Може и да е така, но след като тази нощ няма да се убиваме, Колин, мисля, че това е без значение.

Колин отиде при своите, обърна се към Ашър. Игнорира ме, както преди това беше игнорирал човешкия си слуга.

— Няма да позволя да заемеш моето място, Ашър.

— Не съм дошъл за твоето място — отговори му Ашър с безизразен и неутрален глас.

— Тогава защо Жан-Клод изпраща в земите ми господар почти на моята възраст въпреки изричните ми заповеди?

— Можех да скрия какъв съм — каза Ашър, — но Жан-Клод реши, че ще го изтълкуваш погрешно. Дойдох тук, без да крия нищо.

— Но все пак дойде.

— Не мога да променя станалото — рече Ашър. — Какво би удовлетворило всички?

— Твоята смърт — отговори Колин.

Всички застинахме, сякаш колективно бяхме затаили дъх. Понечих да кажа нещо, обаче Ричард ме докосна по рамото. Затворих уста и оставих Ашър да говори, но не ми беше никак лесно.

Ашър се засмя с прекрасния си почти осезаем смях.

— Смяташ да нарушиш примирието, така ли, Колин?

— Не и ако убия съперник, изпратен да заеме мястото ми. Това ще бъде обикновена самозащита и пример за назидание на другите амбициозни вампири.

— Знаеш, че не съм дошъл, за да заема мястото ти — каза Ашър.

— Нищо подобно не знам.

— Доволен съм и от сегашното си положение.

— Защо? — попита Колин. — Можеш да бъдеш господар на някой град далеч от триумвирата им. Защо би се задоволил с нещо по-малко?

Ашър се усмихна едва-едва.

— Предпочитам кратките средства на убеждение пред силата.

Колин поклати глава.

— Казаха ми, че си влюбен в нея и в самия Жан-Клод. Казаха ми, че спиш и с двамата, и затова Улфрик си търси нова лупа.

— С негово съдействие можехме да сме щастлива четворка — рече Ашър.

Ричард се вцепени до мен, шокиран от чутото. Докоснах го на свой ред по ръката, за да не се изпусне да каже на глас това, което мисли.

— Казаха ми много неща — рече Колин. — Моите хора те наблюдаваха отдалече. Смятаме, че си влюбен в момичето и в Жан-Клод. Запознати сме със съвместната ви история. И сме склонни да вярваме, че след като си падаш по мъже, си готов да спиш и с техния Улфрик, стига той да ти позволи. Обаче мислим, че не спиш с нито един от тях. Смятаме, че си измислил тази трогателна история, за да се спасиш.

Тръгнах към Ашър. Планът беше да изнесем умерено представление с любовна игра. Исках да го предупредя, че е по-добре да не се увличаме, но не ми се удаде такава възможност.

Тъмнината се размърда. Десетки вампири изплуваха от мрака и обградиха поляната. Колин ни беше отвличал вниманието, за да даде възможност на вампирите да ни обградят, и нито Ашър, нито аз или някой от превръщачите беше усетил приближаването им.

— Дайте ни Ашър и ще ви пуснем да си отидете.

— Сега ти нарушаваш примирието — отбеляза Ашър. Гласът му беше спокоен и равнодушен, сякаш Колин не беше пожелал току-що смъртта му. Върн пристъпи напред.

— Това е нашият лупанар.

Можем да го затворим за всички, които не са поканени.

— Не и без вашата варгамор. Ти я остави в дома ѝ, за да бъде в безопасност, в случай че нещата се объркат. Такава загриженост за човешкия ви любимец. Разчитах на нея — той вдигна ръка, сякаш призоваваше хората си. — Никой от вашите тук не е в достатъчна степен вещица, за да призове силата на кръга.

— Ако убиеш Ашър, ще нарушиш примирието.

— Няма да нараня триумвирата на Жан-Клод. Просто ще премахна съперник.

Вампирите тръгнаха през гората към нас. Не бързаха. Движеха се като плътни сенки, бавно, сякаш имаха на разположение цяла нощ, за да стеснят кръга си и да ни хванат.

— Ашър? — казах въпросително, без да изпускам от поглед заплашителните фигури, които се приближаваха бавно.

— *Oui.*

— Това нарушава ли примирието?

— *Oui.*

— Чудесно.

Усетих, че се приближава към мен, но се взирах в мрака и стесняващия се около нас обръч вампири. Избрах си един от тях. Строен младолик вампир. Не носеше блуза. Гърдите му бяха голи и се белееха в мрака.

— Какво има, *ma cherie*? — Ашър вече стоеше в непосредствена близост до мен.

Отместих го настрани с лявата си ръка и дръпнах мини-узито с дясната, извъртях го напред и започнах да стрелям още преди да съм се прицелила, така че куршумите удариха краката на вампира и той залитна. Сграбчих автомата с две ръце и пуснах няколко откоса през тялото му. Едновременно с това нададох вой. Не че той щеше да чуе кръсците ми поради гърмежите. Кресях, защото не можех да се въздържа, защото напрежението, ужасът и всичко останало премина от автомата през ръцете ми и изригна през устата ми.

Кръвта, която плисна от тялото на вампира, изглеждаше черна заради разстоянието и нощта. Сякаш някаква гигантска ръка разкъса торса му на две. Горната половина падна бавно на една страна. Долната се свлече на колене.

Вампирите, които настъпваха към нас, бяха застинали неподвижно или се бяха изпокрили. Последвалата тишина беше оглушителна. Собственото ми задъхано дишане звучеше ужасно шумно. Изкрещях с хриплив, но ясен глас:

— Никой да не мърда! Да не сте помръднали, мамка ви!

Никой не помръдна.

Гласът на Ашър наруши тишината.

— Тази нощ всички можем да си тръгнем невредими оттук, Колин.

— Впечатляваща жестокост — каза Колин, — но мисля, че грешите. Горкият Арчи няма да си тръгне оттук.

— Моите извинения на Арчи — рекох аз.

— Някой трябва да плати за смъртта му.

— Пиши го на сметката ми.

— О, така и ще направя, госпожице Блейк. Смятам да ви смъкна кожата от бой.

— Колко от твоите хора искаш да убия тази вечер, Колин? Имам още много куршуми.

— Не можеш да ги убиеш всичките, госпожице Блейк.

— Да, но мога да убия половин дузина и да раня два пъти повече. Като гледам, не изгарят от желание това да се случи.

Копнеех да видя физиономията му, но погледът ми беше прикован към вампирите между дърветата. Те не бяха помръднали. Вампирите в лупанара не бяха мой проблем. За мен важното беше да държа настрана онези в гората. Разчитах Ашър да знае разпределението на задачите. Надявах се и Ричард да е наясно.

— Не знам как управлява Жан-Клод територията си, но знам аз как управлявам моята. Мисля, че пропускаш важна подробност, госпожице Блейк: нищо от това, което можеш да им причиниш, не е в състояние да ги уплаши повече от мен.

— Смъртта е най-сериозната заплаха, Колин, и аз не блъфирам.

— Нито пък аз.

Усетих, че нещо помръдва между дърветата. Това беше силата на Колин, която се движеше към чакащите фигури. Понечих да обърна автомата към него, но Ашър ме докосна по ръката.

— Той е мой. Наблюдавай другите.

Насочих светкавично оръжието обратно към неподвижните силуети.

— За теб — Господаря на града, а за мен — останалите. Изглежда ми справедливо.

Ричард застана до мен.

— Няма да се справиш сама — каза той.

Исках да го попитам дали е готов да ги убие. Дали ще използва свръхестествената си сила, за да им строши гръбнаците и да разкъса телата им с голи ръце така, както аз бях направила с автомата. Но нищо не казах. Доколко сериозна беше заплахата му, зависеше от неговата съвест. А мен по отношение на неговата съвест ме притесняваше само едно: не можех да разчитам на него дори и за едно убийство. Щеше да наранява вампирите и да ги размята наоколо, но нямаше да ми е от голяма помощ, ако не ги убива. Имаше над сто лоши момчета, все вампири, а ние бяхме само осем. Шестнайсет заедно с Върн и върколаците му, но не бях сигурна дали мога да разчитам на тях. Щеше ми се да вярвам, че Ричард ще ми пази гърба, но не можех.

Вампирите в тъмнината започнаха да се разлагат. Не всички, но близо половината от тях. Никога не бях виждала толкова много разложени вампири. За да се разлага, вампирът трябва да е създаден от вампир, който притежава същата способност. Това означаваше, че Барнаби е създал половината от хората на Колин. Нито един Господар на град не би позволил на свой подчинен да има такава власт. Но доказателствата за обратното се взираха в лицето ми с очни кухни, пълни с разтичаща се чернота.

— Много смело от твоя страна, Колин, да споделиш до такава степен властта си с твоя заместник — каза Ашър.

— Барнаби е дясната ми ръка, вторите ми очи. Заедно сме посилен господар, отколкото би бил всеки от нас поотделно.

— Както и ние двамата с Жан-Клод — рече Ашър.

— Но Барнаби е разлагач. Това е много полезна способност — продължи Колин. — А ти с какво си полезен на Жан-Клод, Ашър?

През лупанара премина вълна от страх. Потръпнах, усетих стягане в гърдите и едва можах да си поема дъх.

— Нощен хаг — изсъска Деймиън.

Той се изплю на земята по посока на Колин, но не понечи да се приближи към него.

— Надушвам страха ти, Деймиън. Усещам го в задния край на езика като вкусен ейл с аромат на орехи. Твоят господар трябва да е бил голям майстор.

Деймиън направи крачка назад, после спря.

— Искаше да знаеш защо Ашър предпочита да остане с Жан-Клод, щом може да отиде другаде и той самият да бъде господар. Може би е уморен от борбата също като мен. От борбата между нас. От шибаната политика. Жан-Клод ме откупи от предишния ми господар. Аз не съм вампир-господар и никога няма да бъда. Не притежавам специални способности. Обаче Жан-Клод се спазари за мен. Аз му служа не от страх, а от благодарност.

— От думите ти оставам с впечатление, че Жан-Клод е слаб. Съветът не се бои от слабаци и все пак се страхува от него — каза Колин.

— Състраданието не е слабост — обади се Ричард. — Само онези, за които то е непознато, са на обратното мнение.

Хвърлих поглед към него, но той гледаше вампирите, а не мен. Явно бях прекалено обидчива, щом бях решила, че забележката му се отнася за мен.

— Състрадание — Колин поклати глава, после я отметна назад и се разсмя.

Смехът му ми подежда изнервящо. Продължих да държа под око тъмнината извън поляната, но едва си наложих да не се обърна към него. Искаше ми се да го попитам какво е толкова смешно.

— Състрадание — повтори Колин. — Не бих използвал тази дума за Жан-Клод. Влюбен ли е той в човешкия си слуга? Не мисля, че Жан-Клод е способен да обича. Може би става дума за секс? — обърна към мен и повиши глас. — Така ли е, госпожице Блейк? Да не би прелъстителят най-накрая да е бил прелъстен? Толкова ли си добра в леглото, госпожице Блейк?

От казаното вътрешно се свих. Обаче продължих да наблюдавам другите вампири с оръжието в ръце.

— Истинската дама никога не обсъжда интимния си живот, Колин.

При тези ми думи той се разсмя отново.

— Жан-Клод никога няма да ми прости, ако убия най-апетитното парче, което му е попадало от векове насам. Пак казвам, дайте ми Ашър и русия вълк. Животът на Ашър и страхът на вълчето в ръцете на Барнаби. Това е цената за безопасното ви преминаване през земите ми.

Засмях се на свой ред спокойно и грубо.

— Да ти го начукам.

— Приемам това за не — каза Колин.

— Не.

Не изпусках от очи вампирите в тъмнината. Те не бяха помръднали, но въпреки това бях усетила някакво движение, някакъв прилив на енергия към тях. Не беше нещо, по което можех да стрелям, но не ми харесваше.

— Госпожица Блейк от името на всички ли говори? — попита Колин.

— Няма да ти позволим да измъчваш Джейсън — каза Ричард.

— Няма да дам доброволно живота си — рече Ашър.

— Човешкият слуга говори от името на всички. Колко странно. Но щом отговорът е не, значи е не.

Ашър извика:

— Анита!

Понечих да обърна автомата отново към тях, но нещо ме рязна по лицето над едното око. Това ме спря, защото прикрих окото си с ръка. Веднага осъзнах, че правя грешка, и тъкмо си махах ръката, за да вдигна отново оръжието, в същия миг някакъв вампир се блъсна в мен и двамата се стоварихме на земята.

Озовах се по гръб, затисната от жена, която беше раззинала уста и щракаше със зъби към лицето ми, сякаш беше куче. Натиснах спусъка с опряно в нея дуло. Куршумите излетяха през гърба ѝ сред дъжд от кръв и твърди частици. Тялото ѝ започна да подскача, да се тресе и да се гърчи върху мен. Наложих се да го избутам и когато най-сетне се надигнах до седнало положение, осъзнах, че вече е късно. Вампирите бяха нахлули в лупанара и битката беше започнала.

Не виждах нищо с дясното око. Беше пълно с кръв и раната над него не спираше да кърви. Някаква фигура изскочи пред мен и аз открих огън по нея, докато главата ѝ не се пръсна. Затворих дясното си око и направих всичко възможно да го игнорирам. В момента всеки опит да се погрижа за раната щеше да ми коства живота.

Огледах се за другите. Върн откъсна главата на един вампир и я запрати в мрака. Ричард беше обграден от всички страни и почти не се виждаше от висящите по него тела. Ашър се биеше с Колин и беше целият в кръв. Навсякъде беше пълно с върколаци в различна степен на трансформация. Двама вампири се втурнаха към мен и сложиха край на огледа.

Единият беше разложен и му се виждаха костите, другият беше нормален. Първо застрелях нормалния, защото бях сигурна, че мога да го убия. Разлагащите се вампири невинаги умират от куршуми. Нормалният падна на колене в гейзер от кръв, а лицето му се разполови като зрял пъпеш.

Разложеният вампир се метна върху мен с размазано от скоростта движение и ме събори на земята, докато се опитвах да го хвана на мушка. Устата му зейна над лицето ми, оголените сухожилия се опънаха между костите зад бузите, зъбите му се устремиха към мен. Стрелях в тялото му, но автоматът беше под лош ъгъл и не успях да улуча нищо жизненоважно. За сметка на това чух писък на върколак и разбрах, че съм простреляла някой от нашите. По дяволите.

Обърнах глава настрани и зъбите се забиха в рамото ми през коженото сако. Изкрещях и се опитах да намеря пипнешком резервния кръст, който носех в джоба на сакото. Разложена ръка погали лицето ми, плъзна се по раната над окото. Коженото сако играеше ролята на броня и пречеше на кучешките зъби да потънат по-дълбоко в плътта ми. Устата заръфа рамото ми като куче, ухапало кокал, за да си пробие път през дебелината кожа до плътта. Беше болезнено, но не толкова, колкото щеше да стане, ако не предприемех нещо.

Кръстът грейна като пленена звезда, но вампирът беше заровил лице в коженото сако и не го видя. Цапардосах със закачения на верижка кръст голия му череп. Костта започна да дими и вампирът се дръпна назад, оголил зъби в писък. Наврях кръста в лицето му и той щракна със зъби като куче, което предупреждава да не го докосват. Обаче зъбите му улучиха верижката и прегризаха част от нея. По

черепа му не беше останала много плът, но мога да се закълна, че на лицето му за миг се изписа изненада. Закрих собственото си лице с ръце, чух приглушена експлозия и по мен се посипа кървав дъжд. Усетих остра болка в ръката и когато се осмелих да погледна, видях, че в лявата ми ръка се е забило парче кост. Извадих го и от раната потече кръв.

Остатъците от вампира бяха разпилени навсякъде по мен. Кръстът лежеше на земята и продължаваше да свети, а от повърхността му се издигаше пушек, сякаш металът е бил изкован наскоро и след това охладен в кръвта на вампира. Посегнах да го вдигна за верижката и видях, че над мен се е надвесила Ники, човешкият слуга на Колин. Зърнах матовото проблясване на ножа ѝ и се претърколих на колене с браунинга в ръка. Ники беше точно над мен с готов за изкормващ удар нож, но не се изправих и тя нямаше време да промени посоката на замаха си. В мига, в който щях да натисна спусъка, върху нея се метна един върколак и двамата изчезнаха в мрака. Мамка му. Какво да направя? Да извикам „моя си беше“?

Чух Джейсън да крещи. Стоеше на по-малко от метър от мен, заровил ръце в гръдния кош на някакъв разложен вампир. Той дърпаше отчаяно ръцете си, но те не помръдваха, заклещени между ребрата. Вампирът не изглеждаше притеснен от този факт. Той облиза лицето му и Джейсън изпищя. Междувременно на гърба му се метна друг разлагач, яхна го и се засили да го ухапе. Насочих пистолет в главата му и стрелях. Тя отскочи назад и от изходната рана бликна мозък, но после се обърна към мен и ме погледна. Пуснах бързо още три куршума в спокойното лице и този път главата се пръсна като празна черупка от яйце. Вампирът се свлече от Джейсън.

Тръгнах към върколака и другия вампир. Сега вампирът се мъчеше да се освободи от Джейсън, но двамата бяха приклучени като автомобилни брони след катастрофа. Наврях цевта на пистолета под брадичката на вампира, закрих очите на върколака с другата си ръка и дръпнах спусъка. Бяха нужни три изстрела, за да унищожа мозъка и тялото да се отпусне.

Махнах ръка от лицето на Джейсън и той погледна край мен с изцъклени очи. Извъртях се още преди да беше изкрещял: „Зад теб!“.

Ударът ме застигна, преди да се бях обърнала докрай. Рамото и ръката ми изтръпнаха. Дланта ми се отвори и изпуснах браунинга, докато все още се опитвах да видя какво ме е ударило. Хвърлих се на земята, претърколих се на здравото рамо и стъпих на коляно. Пред мен стоеше Ники с грамадна тояга. Имах късмет, че си беше загубила някъде ножа.

Посегнах към големия нож от ножницата на гърба ми, но го направих с лявата ръка, защото дясната все още не ми се подчиняваше. С лявата ръка бях по-бавна, а Ники беше невероятно чевръста. Движенията ѝ бяха нечовешки бързи и почти недоловими за окото. Вече беше над мен и тоягата ѝ свистеше във въздуха, затова се отказах от ножа и съсредоточих усилията си върху това да не бъде улучена. Атаката беше толкова бърза и жестока, че няхах време да се изправя. Единственото, което можех да направя, беше да се търкалям по земята, като се разминавам на косъм с всеки удар.

Назъбеният край на клона се заби в земята до лицето ми. Ники се помъчи да го издърпа и аз използвах да я сригам в коляното. Тя залитна, но не кресна, значи не бях ѝ го изкълчила. Все пак я принудих да отстъпи от тоягата. Претърколих се настрани, за да се изправя. Ники ме сграбчи и ме вдигна като щанга. В следващия миг летях във въздуха. Стоварих се на земята до ствола на дъба с такава сила, че строших част от струпаните под него кости. Енергията, която мина през цялото ми тяло, изкара и малкото ми останал въздух. Останах да лежа почти в несвяст, зашеметена не само от удара, но и от силата, която извираше от костите и разтърсваше тялото ми. Това беше магията на смъртта и въпреки че се различаваше от моята, тя ме разпозна, разпозна силата ми. Внезапно осъзнах, че мога да призова магията на кръга към живот. Но какво щеше да се случи, ако активирам защитата му? Тази глутница боготвореше Один. Ако вдъхнех живот на кръга, нямаше ли мястото да стане свещено? Нямаше ли да е все едно всички сме се озовали в черква? Може би трябваше да предупредя Ашър и Деймиън.

Надигнах се мъчително на колене и открих, че губим битката. Навсякъде лежаха върколаци, погребани под купища вампири. Ашър и Деймиън все още бяха прави, но кървяха, а Колин и Барнаби засилваха атаките си. От Ричард се виждаше само протегнатата ръка с нокти. Видях, че Върн още е на крака, а до него стои върколак в човешки

облик. Беше жена, по-ниска дори от мен, с къса черна коса, която едва докосваше раменете ѝ, с тениска до бедрата и панталон. Изглеждаше дребна редом с Върн, но беше единствената от хората му, която още се държеше. Всички останали лежаха мъртви или умиращи на земята.

Дясната ръка отново ми се подчиняваше, сигурно не беше навехната. Късмет. Извадих един от двата ножа, пристегнати в кании на китките. Острието му не беше осветено за ритуал, но се надявах да свърши работа.

Исках да прошепна на Ашър и Деймиън да бягат от поляната, но те се намираха прекалено далеч, за да ме чуят, а не знаех как да говоря направо в съзнанието им. Затова направих единственото, което ми хрумна — изкрещях.

— Ашър, Деймиън!

Те обърнаха изненадани лица към мен. Вдигнах ножа, така че да го видят, и изкрещях:

— Бягайте, по дяволите, бягайте!

Ники почти беше стигнала до кръга от кости. Изкрещях: „Бягайте!“, Ашър стисна Деймиън за китката и аз побързах да се обърна, без да съм се уверила, че са в безопасност. Имах само секунди да направя опит да съживя кръга. Ники притежаваше сила, подобна на моята. Ако откриеше какво се каня да сторя, щеше да направи всичко възможно да ме спре.

Притиснах ръце към ствола на дървото и силата протече през мен. Беше магия, направена със смърт, а това беше по моята специалност. Щом докоснах дървото, разбрах, че то не беше олтар за човешки жертвоприношения, а място за съхранение на техните мунини. Духовете на мъртвите им бяха тук, в костите, в дървото, в самата земя. Те изпълваха въздуха с шептящ шум, подобен на сподавен смях, който само аз можех да чуя.

Ликоите консумират своите мъртъвци, поне част от тях, и с изяждането на плътта поглъщат родовата си памет. Наричат я мунин в чест на Памет, гарвана на Один^[1]. Мунините не са призраци, но са духове на умрели, а аз съм некромант. Те ме харесваха. Плъзгаха се покрай мен като хладен галец вятър, увиваха се около тялото ми като призрачни котки. Можех да осъществявам контакт с мунините подобно на медиум по време на сеанс, но връзката беше по-силна и опасна. Единственият мунин, който някога бях пускала в себе си, беше Рейна,

злата кучка от Изток^[2]. Но когато се отзова на повика ми, ефектът беше като удар с таран^[3]. Стоях, заобиколена от стотици, дори хиляди мунини, и знаех, че мога да се отворя за тях. Но това щеше да е като отварянето на врата, като покана. Можех да се оставя на миналото да ме погълне, да изживея чужди животи. Беше като съблазнителен шепот. Рейна нахълта в мен като изнасилвач, като съкрушителна сила. С нея не беше съпреживяване, а обсебване.

Не знам как бяха обвързани мунините с това място, но за целта беше използвана кървава магия, магия със смърт. Срязвах дланта си и я притиснах към дървото. Започнах да се моля и да ръся кръв по костите в краката ми. Кръгът от сила се активира с ярост, от която настръхнах чак под кожата. Призовах кръга. Извиках думите. Преклоних се пред него и това беше достатъчно.

Нощта се изпълни с писъци и крясъци. Вампирите избухнаха в пламъци. Те се втурнаха към края на кръга и всеки, който се опита да го пресече, се пръсна на безброй горящи парчета.

Почувствах, че Деймиън и Ашър са някъде над мен. Останалите вампири тичаха като обезумели насам-натам. Повечето се свличаха на земята в горящи купчини, без да са направили и крачка. Всеки под стогодишен загина на място.

Индианката беше застанала до ръба на кръга от кости. Тя се взираше в мен сред задушлива миризма на горяща плът и пламтяща коса, а вампирите пищяха и умираха. Лицето ѝ беше безизразно. Беше пак с тоягата си.

Накрая каза:

— Трябва да те убия.

Кимнах:

— Да, трябва, но съюзниците ти са мъртви, а господарят ти изчезна. На твоето място бих избягала оттук, докато все още има възможност.

Тя хвърли пръчката на земята:

— Колин и Барнаби са живи, така че пак ще се видим, Анита.

— Нямам търпение.

Надявах се да не забележи, че бях опряла гръб о дървото, защото не бях сигурна дали мога да стоя без чужда помощ.

Ники подмина дъба и костите и тръгна към мрака. Когато стигна до защитния кръг, каза нещо. После го прекоси и магията се разсея,

потъна отново в земята.

Тя се спря в мрака от другата страна на вече безобидния кръг и се обърна към мен. Изгледа ме продължително и осъзнах, че ако се срещнем отново, ще направи всичко възможно да ме убие. Тя беше човешкият слуга на Колин. Това ѝ беше работата.

Свлякох се по ствола на дървото и седнах върху костите. Краката ми бяха прекалено слаби, за да стоя права, а и ръцете ми трепереха. Обходих с поглед лупанара и резултата от делото си. Все още имаше горящи тела, но нито един вампир не помръдваше в очертанятията на кръга. Вампирите бяха мъртви. До един.

---

[1] В скандинавската митология бог Один притежава два гарвана — Хугин (Мисъл, Съзнание) и Мунин (Памет), — които летят над света и се връщат с информация за случващото се. — Б.пр. ↑

[2] Злата кучка от Изток, злата кучка от Запад — вероятно по аналогия със злите магьосници от Изток и от Запад във „Вълшебникът от Оз“. — Б.р. ↑

[3] Въпросната случка е описана в 7-ата книга от поредицата. — Б.пр. ↑

21

Още една битка, последвана от още един душ. Миризмата на разложен вампир не е нещо, което бихте искали да отнесете в леглото си. Косата ми беше още влажна, когато позвъних на Жан-Клод, за да му съобщя какво бяхме направили. Добре де, какво бях направила аз.

Разказах му възможно най-съкратена версия на събитията. Той реагира с думите:

— Какво си направила?

Повторих всичко.

По линията настъпи тишина. Не се чуваше дори дишане.

— Жан-Клод, там ли си?

— Тук съм, *ma petite* — той въздъхна: — Пак ме изненада. Не предполагам подобно нещо.

— Май не се радваш — отбелязах аз. — Новините можеше да са по-лоши. Можеше всички да сме мъртви.

— Не очаквах Колин да е такъв глупак.

— Е, вече знаеш.

— Колин е бил прав да се страхува от теб, *ma petite*.

— Казах му какво ще се случи, ако ни създава неприятности. Той започна, не аз.

— Кого се опитваш да убедиш, *ma petite*? Мен или себе си?

Замислих се за секунда.

— Не знам.

— Признаваш, че си допуснала грешка? — в гласа му се чу леко веселие.

— Не — опитах се да измисля някакво обяснение. Накрая казах: — Ние губехме, Жан-Клод. Те щяха да ни убият. Трябваше да направя нещо. Даже не бях сигурна, че ще стане.

Държах телефона и си мечтаех да съм в прегръдките му. Не ми харесваше, че го желяех така. Не ми харесваше, че желяех някого толкова силно. Мразех да изпитвам такава нужда от някого.

Обикновено предавах доверието ми. В момента обаче бях готова на всичко за успокоителни ръце.

— *Ma petite, ma petite*, какво има?

Махнах на Ашър да дойде на телефона.

— На ти твоя заместник. Питай Ашър дали е имало други възможности. И да е имало, не съм ги видяла.

— Усещам нещо в гласа ти, *ma petite*. Някаква несигурност — той прошепна последната дума.

Кимнах и подадох телефона на Ашър. После се отдалечих, обхванала с ръце тялото си. „Несигурност“ беше казал той. По-скоро страх. Тази нощ се бях уплашила от себе си. По някаква причина силата, която бях освободила, беше угасила всички фенери около лупанара. С оцелелите си бяхме тръгнали оттам на светлината на догарящите трупове. Беше като сцена от Дантевия „Ад“, но аз я бях създала. Беше я сътворила силата в мен. Да, определено бях уплашена.

Деймиън се доближи до мен и прошепна:

— Джейсън плаче под душа.

Въздъгнах. Чудесно, само това ми липсваше, още една криза. Не го попитах нищо, просто почуках на вратата на банята.

— Джейсън, добре ли си?

Той не отговори.

— Джейсън?

— Добре съм, Анита.

Гласът му прозвуча неестествено през шума на водата. Досега не го бях чувала да плаче, но ми се стори, че говори през сълзи.

Опрях чело на вратата и въздъгнах. Не ми се занимаваше с това, не и тази нощ. Но Джейсън беше мой приятел, а и кого да пратя да го утеши? Деймиън беше потърсил помощ от мен. Зейн нямаше вид да е способен на състрадание, а Чери... ако изпратех при него друга жена, щях да проявя малодушие. Ашър? Нее.

Почуках отново на вратата.

— Джейсън, може ли да вляза за малко?

Мълчание. Ако се чувстваше поне малко по-добре, щеше да се пошегува, че най-накрая съм проявила желание да го видя под душа, или нещо подобно. Но той не направи опит да се закача и това беше лош знак.

— Джейсън, може ли да вляза... моля те?

— Влез — рече най-накрая.

Отворих вратата и ме обгърна облак от топъл въздух. Влязох и затворих след себе си. В помещението беше влажно и мъгливо. Беше горещо и по всички повърхности имаше капчици влага, сякаш Джейсън се къпеше с вряла вода. Достатъчно горещо, за да се ощави всеки обикновен човек.

Лампата осветяваше силуета му зад бялата завеса на душа. Не беше прав. Седеше превит на пода под душа.

Махнах хавлията от капака на тоалетната чиния, седнах отгоре и я оставих в скута си.

— Какво има?

Той си пое треперливо въздух и чух, че риде, въпреки шуртенето на водата. Не плачеше, а ридеше.

Исках да го гледам, докато му говоря, но не ми се щеше да го виждам гол. Капризи, капризи.

— Говори с мен, Джейсън. Какво има?

— Не мога да го махна. Не мога да се измия.

— В метафоричния или в буквалния смисъл? — попитах аз.

— Целият съм омазан. Не мога да го махна.

Държах се страхливо и проявявах излишна свенливост. Протегнах ръка към завесата и я отместих внимателно настрана, за да не оплискам цялата баня с вода.

Джейсън беше притиснал колене към гърдите си и ги беше обгърнал с ръце. Горещината от водната струя беше толкова силна, че се дръпнах назад. Кожата му беше станала розово-червена, но нищо повече. Ако бях на негово място, най-малкото щях да съм цялата на мехури.

По гърба му имаше петна от гъста черна субстанция. Имаше черно петно и от външната страна на едната му ръка. Беше се жулил, а после едва не се беше сварил, но въпреки това не беше успял да се почисти.

Джейсън се взираше право напред в крановете на душа и се поклащаше леко.

— Бях добре, докато не влязох под душа и не открих, че не мога да се почистя. Непрекъснато виждах пред очите си онези две вампирки в Брансън. Мислех си и за Ивет, за това как се разлага. Но вампирките от Брансън бяха най-лоши. Още усещам ръцете им по себе си, Анита.

Понякога се будя посред бял ден, облян в студена пот заради този спомен.

В Брансън, Мисури, бяхме влезли в стълкновение с местната Господарка на града. За да спасим две млади жени, които тя искаше да измъчва, се наложи някой от нас да се подложи на мъчения вместо тях. Те ни предложиха да освободят едното момиче, ако Джейсън си легне с две от техните вампирки. Отначало сексът май му хареса, но после вампирките започнаха да се разлагат.

Джейсън се освободи с борба от тях и пропъзля до стената. Голите му гърди бяха целите в парчета от плътта им. Нещо гъсто и тежко се стече бавно по врата му и падна върху гърдите му. Той го перна с ръка, както би пернал паяк, пропъзлял по кожата му. Той се притисна към черната стена със смъкнат почти до бедрата панталон.

Блондинката пропъзля към него и протегна ръка, която се състоеше само от кости и ивици изсъхнала плът. При нея разлагането протичаше сухо, без разкапване. А брюнетката се разтичаше. Тя легна на земята и под тялото ѝ се образува локва от някаква черна течност. После разкопча кожената си риза и изложи на показ гърдите си, които приличаха на две тежки торби, пълни с течност.

„Готова съм за теб“ — каза брюнетката. Гласът ѝ прозвуча ясно и чисто, въпреки че от разложени устни като нейните беше невъзможно да излезе човешки говор.

Блондинката сграбчи Джейсън за ръката и той изкрещя.

Разтърсих глава, за да прогоня спомена. Той дълго време ме беше преследвал насън, въпреки че не бях участвала в събитията, бях ги наблюдавала отстрани. А на Джейсън му беше причинил истинска фобия. И сред слугите на Съвета имаше една владееща разлагането вампирка. Когато разбра колко се страхува Джейсън от нея, тя също реши да се позабавлява с него. Малкото мъчение на Ивет се беше разиграло преди два месеца. Тазвечерните забавления и игри му бяха дошли в повече.

Свалих каниите от китките си и ги оставих върху капака на тоалетната чиния. Фактът, че се канех да си лягам, а още бях с каниите, показваше достатъчно красноречиво каква съм параноичка. Посегнах към крана, защото температурата на водата беше ужасяваща. Години наред ми беше втълпявано да не докосвам нищо горещо. Знаех, че огънят убива превръщачите, но очевидно горещината не им пречеше. Завъртях крана, докато температурата на водата стана поносима.

Джейсън започна да трепери почти веднага, щом температурата на водата спадна. Честно казано, бях удивена, че бойлерът в бунгалото я е поддържал толкова дълго гореща. Подът беше мокър и крачолите на дънките ми подгизнаха. Имах резервни и можех да се преобуя.

Намерих сапуна, но кесията за баня беше черна. Хвърлих я в мивката и взех последната чиста. Да не забравя да поискам още хавлиени кърпи. Бездруго щяха да потрябват.

Джейсън обърна бавно глава и най-накрая ме погледна. Сините му очи изглеждаха почти стъклени, сякаш беше на път да изпадне в шок.

— Не мога да го понеса отново, Анита. Не мога.

Насапунисах чистата кесия, докато стана цялата в пяна. Докоснах гърба му и той трепна. В този миг ми се прииска повече от всичко да ме беше сграбчил, да се беше опитал да флиртува с мен или да ме целуне. Нещо, което да ми подсказе, че е добре. Обаче той продължи да седи, гол, мокър и нещастен. Гърлото ми се сви, но проклета да бях, ако заплачех — страхувах се, че после нямаше да мога да спра да цивря. Бях дошла тук да утеша Джейсън, а не той да утешава мен.

И което беше още по-лошо, не можех да изчистя гърба му. Беше достатъчно трудно да измия собствената си кожа, а през допълнителния час, който Джейсън бе прекарал в очакване да изляза от банята, течността се беше превърнала в лепило. Накрая се принудих да използвам нокти и бях доволна, че отказах на предложението на Чери да ме лакира. Лакът щеше да отиде по дяволите. Свалих мръсотията парче по парче, горещата вода продължаваше да облива гърба му, а Джейсън трепереше. Не трепереше от студ. Влажният въздух беше толкова горещ, че ми призляваше.

Успях да почистя всичко, освен едно петно ниско на гърба му, съвсем ниско. Течността се беше просмукала в колана на панталона му

и беше проникнала толкова надолу, че петното стигаше чак до браздата на задника му. Беше ме срам да го мия. Защото, въпреки че Джейсън не осъзнаваше голотата си, аз я осъзнавах много добре.

Освен това ми беше трудно да опазя суха възголямата тениска, която си бях облякла за сън. При други обстоятелства нямаше да ми пука, че ще се намокря, но бях забравила да си взема резервна нощна тениска в багажа. Накрая спрях душа и регулирах температурата от кранчетата, така че водата да тече от смесителя, без да ме пръска от душа.

Обърнах се отново към Джейсън и се заех с изстъргването на последното петно от кожата му. Опитах се да подхвана разговор, за да не мисля за мястото, на което бяха ръцете ми.

— Убихме вампирите, Джейсън. Всичко е наред.

Той поклати глава.

— Не и Барнаби. Изпуснахме го, а той е техният създател. Не мога да понеса мисълта, че той ще ме докосне, Анита. Не мога да го преживея отново.

— Тогава се прибери вкъщи, Джейсън. Качи се на самолета и се махни оттук.

— Няма да те изоставя — каза той. Погледът му се задържа за миг върху лицето ми. — И не само защото на Жан-Клод това няма да му хареса.

— Знам — рекох аз. — Но не мога да направя нищо повече от това да се закълна, че ще направя всичко, което е по силите ми, да те защита от Барнаби.

Бях се навела много близо до него и ръката ми се намираще в долната част на гърба му. Най-накрая бях преодоляла смущението си, като се бях съсредоточила изцяло върху операцията по свалянето на засъхналите парчета от тялото му. Беше като при дисекцията на онази жаба в гимназията. Изпитвах отвращение, докато учителят не ме накара да изрежа мозъка. Тогава идеята да отделя черепа толкова внимателно, че да не повреди мозъка, ме погълна до такава степен, че забравих за миризмата и за клетата жаба и съсредоточих цялото си внимание върху това как да извадя мозъка непокътнат. Двата лабораторния ми партньор бяхме единствените, които успяха да го извадят цял и невредим.

Джейсън обърна глава към мен, отърка лице в косата ми.

— Миришеш на пудрата на Чери.

Отговорих му, без да вдигам поглед.

— Нямам никакви пудри, затова по-рано днес тя ми сложи от нейната. Чери използва пудра, която е прекалено бледа за лицето ѝ, затова се оказа подходяща за мен. Мислех, че съм я измила напълно.

— Хм — рече той.

Устата му беше съвсем близо до ухото ми.

Застинах напред движението. Тялото ми беше притиснато в неговото, ръката ми пипаше гладката кожа над задника му. Между нас се беше появило напрежение, каквото преди това нямаше. Пулсът ми се ускори, когато осъзнах присъствието на голото му тяло, защото внезапно разбрах, че той вече не е безразличен към моето тяло. Махнах последното парче от лепкавата субстанция и си поех дълбоко въздух. Започнах да се отдръпвам и изведнъж усетих, че той ще се опита да направи нещо. Това ми подейства изнервящо, но същевременно ме накара да изпитам облекчение. Все пак ставаше дума за Джейсън, който беше гол, а аз бях съвсем близо до него. Това беше Джейсън. Ако не се възползваше от момента, щях да знам, че травмата му е прекалено дълбока и не мога да му помогна да се справи с нея.

Ръката му се плъзна към кръста ми с невероятната скорост, на която са способни върколаците. Усетих, че ме повдига, и внезапно се озовах на пода, затисната под него. Беше приковал краката ми със своите. Беше се подпрял на длани, така че тялото му висеше повдигнато над моето и слабините му не се опираха в мен, но за сметка на това ги виждах. Колкото по-добре, толкова по-зле. Джейсън започна да приближава лицето си към мен за целувка.

Сложих ръка на гърдите му и го спрях:

— Стига, Джейсън.

— Последния път, когато го направих, навря пистолет в ребрата ми и каза, че ще ме застреляш, ако се опитам да те целуна.

— Не блъфирах.

— Сега си въоръжена — рече той. — Оставил съм ръцете ти свободни.

Въздъгнах.

— Знаеш правилото ми. Не насочвам оръжие към никого, освен ако не възнамерявам да го застрелям. Ти си мой приятел, Джейсън.

Няма да те застрелям, ако се опиташ да ме целунеш. Ти го знаеш и аз го знам.

Той се усмихна и се наведе още по-близо. Ръката ми подпираше гърдите му, но се приближаваше все повече.

— Обаче не искам да ме целуваш. Ако наистина си ми приятел, няма да го направиш. Вместо това ще ми помогнеш да се изправя.

Лицето му беше толкова близо до моето, че ми беше трудно да фокусирам очите му.

— А ако опитам да получа нещо повече от целувка?

Той измести лицето си, така че устните му се озоваха над гърдния ми кош. Усетих дъха му там, където започваха гърдите ми.

— Не прави нищо прибързано, Джейсън. Ако те прострелям на правилното място, няма да умреш; ще те боли, но ще се възстановиш.

Джейсън върна лицето си над моето. Ухили се и понечи да се претърколи по гръб до мен. Вратата се отвори, на прага внезапно се появи Ричард и ни загледа. Чудесно, просто чудесно.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че се подхлъзнах? — попита Джейсън.

— Не — отговори Ричард много студено.

— Махни се от мен, Джейсън.

Той се претърколи на една страна, но не посегна към хавлиената кърпа. Ричард му я подхвърли. Джейсън я хвана и очите му проблеснаха от усилие да не се засмее. Той обичаше да дразни другите. Обичаше да ги провокира, за да види какво ще стане. Някой път щеше да си направи шега с когото не трябва и да си изпати. Но не и тази нощ.

— Махни се, Джейсън. Трябва да говоря с Анита.

Джейсън се изправи и уви хавлията на кръста си. Бях се надигнала до седнало положение, но още бях на пода. Джейсън ми подаде ръка. Много рядко позволявам на някой мъж да ми помогне да стана, да седна или да направя каквото и да било. Хванах го за ръката и той ме дръпна толкова силно, че се озовах притисната в него.

— Да се махна ли? — попита ме Джейсън.

— Ще се оправя — казах му аз.

Той се ухили на Ричард и излезе. Ричард затвори вратата и се облегна на нея. Бях хваната в капан, а той беше толкова ядосан, че стаята се изпълни с енергия, от която ми настръхна кожата.

— Какво беше това? — попита Ричард.

— Вече не е твоя работа, не мислиш ли? — попитах аз.

— По-рано днес си помислих, че ме отблъскваш, защото си върна на Жан-Клод.

— Отблъснах те, защото беше правилно да го направя — отидох до мивката и се заех да почиствам чернилката, която се беше навряла под ноктите ми.

— Ако Жан-Клод разбере, че се чукаш с Джейсън, ще го нарани, може дори да го убие.

— Смяташ да ни издадеш, така ли? Ще се втурнеш вкъщи и ще ни изпортиш на нашия господар?

Докато говорех, го наблюдавах в огледалото. И бях възнаградена — той трепна. Коментарът ми се беше оказал прекалено болезнен за него.

— Защо Джейсън? — попита той.

— Наистина ли вярваш, че правя секс с Джейсън? — обърнах се да си избърша ръцете с леко влажната кърпа.

Ричард стоеше и ме гледаше.

— За Бога, Ричард, това, че ти налиташ на всичко живо, не означава, че и аз го правя — седнах върху капака на тоалетната чиния и се опитах да подсуша дънките си с хавлията.

— Значи не спиш с него?

Кърпата не помогна.

— Не, не спя — хвърлих я в ъгъла. — Не мога да повярвам, че изобщо ме попита.

— Ако ме беше сварила на пода с гола жена върху мен, щеше да си помислиш същото — каза той.

Хм, имаше право.

— Всички жени, с които мога да те сваря, ще бъдат непознати и ти ще излизаш с тях, ще се чукаш с тях или и двете. Това, което видя на пода, беше Джейсън, който се правеше на Джейсън. Знаеш го какъв е.

— Преди го заплашваше, че ще го застреляш, ако те докосне.

Станах.

— Наистина ли искаш да го застрелям само защото ми се натиска? Май един от основните ни проблеми според теб беше, че аз първо стрелям и чак тогава задавам въпроси. Доколкото си спомням, ме наричаше кръвожадна — бутнах се в него, за да го накарам да се отмести, и там, където кожата ни се докоснаха, изригна нещо като невидим пламък.

Той се отдръпна, стиснал ръка, сякаш го бе заболяло. Но аз знаех, че не е така. Усецането беше прекрасно: прилив на сила, от който да ти се изправи косата. Малките докосвания като това показваха какво би могло да се случи между нас.

Излязох от банята. Имаше енергия между нас, имаше плам, и какво? Това не променяше факта, че спях с Жан-Клод. Не променяше

факта, че Ричард спеше с когото му падне. Фактът, че аз го ревнувах от приятелките му, а той ме ревнуваше от всеки мъж, с когото според него правех секс, беше просто гадна космическа шега. Щяхме да го преживеем.

В леглото ми имаше трима души и аз не бях сред тях. Чери и Зейн се бяха сгушили от двете страни на Натаниел като живи амулети. Бях чувала, че физическата близост между ликантропите, независимо в какво животно се превръщат, ги лекува както емоционално, така и физически. Ричард го беше потвърдил и леопардлаците се бяха настанили в леглото, защото Натаниел бе изпаднал в истерия при мисълта, че няма да съм до него.

Така че леопардлаците завзеха леглото, а аз се настаних на пода. Освен част от килима получих одеяло и възглавница. Бяхме в друго бунгало. Върн щеше да се опита да почисти старото, но леглото и килимът в него вероятно бяха спасяеми.

Извиних се на Върн за станалото, но той, изглежда, смяташе, че не съм направила нищо лошо. Беше на седмото небе, че съм изпържила вампирите на Колин. Аз не се радвах чак толкова. Отмъщението може да бъде нещо много страшно. Ако някой бе направил с вампирите на Жан-Клод това, което аз бях сторила с вампирите на Колин, щях... щяхме да го убием.

Вратата на банята се отвори и затвори тихо.

Седнах и придърпах одеялото около себе си. Джейсън мина между двата ковчега. Беше с копринени боксерки. Снощи си ги беше обул в банята и бе излязъл оттам, без да каже нито дума. Все още се опитвах да убедя леопардлаците, че не бива да спят голи.

Джейсън бе поискал да легне при тях, за да добави свръхестествената си енергия към тяхната, но те му отказаха. Не защото беше върколак, а защото Чери не вярваше, че няма да й налети.

Джейсън се спря пред леглото, загледан в купчината от спящи леопардлаци. Прокара пръсти през разрошената си от съня коса. Тя беше достатъчно права и мека, така че успя да я приглади. Остана в долния край на леглото, като се взираше в него.

Накрая станах, увита в одеялото. Бях облечена с тениската за сън, която ми стигаше чак до прасците. Беше ми прекалено голяма, но

пък ставаше за нощница, а не исках да спя гола. Аз съм самата стеснителност. Застанах до Джейсън, покрита с одеялото от раменете до стъпалата. Не че му нямах доверие. Чувствах се некомфортно, защото не бях сама в бунгалото.

Чери лежеше по гръб с усукани около коленете ѝ чаршафи. Носеше червени бикини, които прилепваха плътно към тесните ѝ бедра. Имаше много дълга талия и още по-дълги крака, затова беше толкова висока. Гърдите ѝ бяха малки и твърди. Тя въздъхна и се завъртя странично, при което едната ѝ гърда помръдна и се притисна в леглото. Зърното ѝ се втвърди, сякаш в това наместване или в съня ѝ имаше нещо възбуждащо. А може би просто ѝ беше студено.

Погледнах към Джейсън. Той се взираше в нея, сякаш се опитваше да запамети всяка извивка, начина, по който гърдите ѝ се бяха разлепили настрана. Гледаше я с почти нежен поглед. Може би изпитваше към нея нещо повече от похот? Или я гледаше, както човек гледа произведение на изкуството, на което му е позволено да се възхищава само от разстояние.

Другите леопардлаци не предлагаха такава зрелищна гледка. Натаниел се беше свил на топка, смушил глава в кръста на Чери. Беше целият скрит под завивките и се виждаше само темето му. Той изхленчи насън и Чери сложи едната си ръка върху главата му, а другата протегна извън леглото, но не отвори очи и продължи да спи. Беше посегнала да го утеши, въпреки че не беше будна.

Зейн лежеше от другата страна на Натаниел, притиснал тялото си към неговото. Завивките се бяха смъкнали и се виждаха сините му слипове. Те приличаха подозрително много на бикините на Чери, сякаш се бе наложило тя да му услужи с бельото си, за да не спи гол.

Джейсън не откъсваше очи от стройните форми на Чери. Бях изненадана, че още не се е събудила от тежестта на погледа му.

Задържах с една ръка одеялото към тялото си и го докоснах по китката с другата. Дадох му знак с пръст да ме последва и го отведох в другия край на стаята, колкото се може по-далече от леглото.

Облегнах се на стената до прозореца. Джейсън се подпря толкова близо до мен, че рамото му се отърка в края на одеялото. Не възразих, защото щяхме да разговаряме шепнешком. Освен това с времето ми беше писнало да недоволствам от всичко, което върколакът правеше.

Така или иначе не беше нещо лично. Той си пробваше късмета с всяка жена.

— Докато дежуреше, усети ли нечие присъствие?

Той поклати глава, приведен толкова близо до мен, че усетих дъха му върху бузата си.

— След снощното изпълнение те се страхуват от теб.

Обърнах се да го погледна и се наложи да отдръпна малко глава, за да му виждам очите.

— Страхуват се от мен?

Лицето му беше съвсем сериозно.

— Не се преструвай на скромна, Анита. Това, което направи снощи, беше впечатляващо и ти го знаеш.

Притиснах одеялото и се втрених в пода. След като снощният приток на енергия бе секнал, ми беше станало студено. Не можах да се стопля през цялата нощ. Навън беше почти трийсет и два градуса. Климатикът бръмчеше, а на мен ми беше студено. За нещастие това беше студ, който одеялата, жегата и дори допирът до друго топло тяло не бяха способни да прогонят. Снощи се бях изплашила. Това не беше останало без последствия.

Бях видяла горящите вампири в сънищата си. Те ме бяха преследвали с пламтящите си ръце. Устите им бяха разтворени в писък, а между зъбите им излизаха пламъци като драконов дъх. Горящите вампири ми бяха предложили главата на Мира. Главата беше проговорила от кошницата и ме беше попитала: „Защо?“ „Защото не внимавах какво говоря“ не беше задоволителен отговор. Умиращите вампири ме бяха преследвали през цялата нощ от сън в сън, а може би бях сънувала един дълъг разпокъсан сън. Кой знае? Във всеки случай не бях успяла да си почина.

Снощи, докато телата на вампирите все още горяха като лагерни огньове, Ричард се беше обърнал към мен. Той ме беше погледнал и аз бях усетила как отвращението и ужасът му от това, което бях сторила, ме пронизват като нож в сърцето. Ако местата ни бяха разменени и аз бях върколакът, а той човекът, Ричард щеше да е не по-малко отвратен от мен, отколкото аз при случилото се с Маркус. Не, дори щеше да е по-отвратен. Единствената причина, поради която Ричард общуваше с чудовища, беше, че самият той е чудовище.

Ричард се оттегли в бунгалото си заедно с Джамил и Шанг-Да. Шанг-Да и Джамил не бяха ужасени — те бяха впечатлени. Въпреки че Шанг-Да бе казал: „Ще ни убият всичките заради това.“

Ашър беше на друго мнение.

— Колин е по-нисшестоящ господар от Жан-Клод, но въпреки това поиска да убие мен, неговия заместник, и да подлуди един от вълците му — Джейсън. Той надхвърли правомощията си. Анита просто му напомни този факт.

Шанг-Да беше изгледал почернелите трупове, които бавно се превръщаха в купчини пепел.

— И смяташ, че вампирски господар ще остави това без отговор?

Ашър сви рамене.

— Не е позорно да бъдеш победен от някой, който се е срещал със Съвета и е оцелял.

— Освен това — намеси се Джамил — сега той ще се страхува. Няма да се изправи втори път лице в лице с Анита.

Ашър кимна.

— Точно така, сега той се страхува от нея.

— Неговият човешки слуга, Ники, можеше да активира кръга също като мен — обадох аз.

— Смятам — рече Ашър, — че ако тя притежаваше сила, подобна на твоята, щеше да направи нещо повече от това просто да го предупреди.

— Щеше да се опита да ми попречи да освободя магията — казах аз.

— Да — потвърди Ашър.

— Тя го излъга — заявих аз.

Ашър се усмихна и ме докосна по бузата.

— Как е възможно да си толкова цинична и да се изненадваш, когато хората лъжат?

Това беше въпрос, на който не можех да отговоря. Тогава мислите ми още не се бяха прояснили напълно. Сега, когато навън беше светло и беше обяд — бяхме спали цяла сутрин, — усещах студ, защото бях осъзнала, че това, което направих снощи, го бях постигнала, без да се възползвам от силата на Ричард или Жан-Клод. Бях го постигнала съвсем сама. Бях способна да го направя и без вампирските белези, без капчица допълнителна сила.

Мразех, когато ставаше така — за пореден път бях направила нещо нечовешко и не можех да виня никого, освен самата себе си. Това ме караше да се чувствам като изрод.

Джейсън ме докосна по рамото. Погледнах го. Явно тревогите бяха изписани на лицето ми, защото усмивката му помръкна. Очите му се изпълниха с онази уморена от неправдите на живота тъга, която се появяваше от време на време в тях.

— Какво има? — попита той.

Поклатих глава:

— Ти видя какво направих снощи. Аз го направих. Не Жан-Клод. Не Ричард. Аз. Добрата стара Анита.

Джейсън ме хвана за раменете и ме завъртя към себе си.

— Снощи ти ме спаси, Анита. Изправи се между мен и онези твари. Никога няма да забравя това, никога.

Понечих да извърна поглед и той ме разтърси леко, за да ме накара да го погледна пак. Бяхме еднакво високи, така че не беше нужно да вдигам лице. От закачките му нямаше и помен. Усетих нещо по-сериозно, по-зряло и по-нетипично за Джейсън.

— Снощи ти ги уби, за да ни спасиш. Никой от нас няма да забрави това. Върн и неговите вълци също няма да го забравят.

— И Колин няма да го забрави — казах аз. — Ще се върне да ни види сметката.

Джейсън поклати глава.

— Ашър и Джамил са прави. Сега той се страхува до смърт от теб. Няма да посмее да те доближи.

Хванах го за ръцете, одеялото падна на пода.

— Но ще нарани теб и другите. Ще се опита да те залови, Джейсън. Ще те даде на Барнаби. Ще те пречупи, само и само да нарани мен.

— Или ще убие Ашър — добави Джейсън.

— Знам.

Той се усмихна и това беше почти обичайното му ухилване.

— Защо според теб и двамата останахме да пренощуваме при теб? Аз например исках твоята защита.

— Знаеш, че я имаш.

Усмивката му стана почти гальовна.

— Знам — той докосна нежно лицето ми. — Какво има? Каж ми истината. Защо изглеждаш толкова... измъчена днес?

— Това, което извърших снощи, не беше много човешко, Джейсън. Усетих ужаса на Ричард. Усетих, че ме смята за чудовище, и с право.

Джейсън ме прегърна. Отначало се вцепених и той понечи да ме пусне, после приех прегръдката му. Позволих му да ме държи и обвих ръце през гърба му. Зарових лице в шията му и изпитах ужасяваща нужда да си поплача.

Чу се тих шум. Обърнах глава, за да видя какво става. Леопардлаците бяха станали от леглото и се приближаваха към нас. Краката им бяха човешки, но се движеха така, сякаш прасците, бедрата и торсовете им имаха мускули, каквито аз нямам. Зейн и Чери, които бяха почти голи, се извиваха и като че ли не вървяха, а се плъзгаха към нас. Чери държеше Натаниел за ръката и го водеше, сякаш беше малко дете. Но голият леопардлак, който се приближаваше с леки стъпки, изобщо не приличаше на дете. Беше чисто гол, защото бельото можеше да разрани незаздравялото място в горната част на бедрото му. Сега, докато вървеше към нас, стана очевидно, че е повече от доволен да ме види. А може би това се дължеше на близостта му до Чери или пък беше нещо свързано с мъжката му физиология. Във всеки случай видяното изобщо не ми хареса.

Отдръпнах се от Джейсън. Той не ме спря, просто отстъпи назад. Наблюдаваше приближаващите се леопардлаци, но не мисля, че се притесняваше от тях. Всъщност усетих как енергията му пълзи по кожата ми. Силни емоции като похотта увеличават енергията на шейпшифтърите. Щом си го помислих, погледнах неволно между краката му. Джейсън беше щастлив да види Чери, много щастлив.

Изчервих се и извърнах очи. Обърнах гръб на всички и обхванах с ръце тялото си.

Някой ме докосна по рамото. Трепнах.

— Аз съм, Анита — каза Джейсън.

Поклатих глава. Той ме прегърна изотзад, като обви преднамерено ръце около раменете ми, а не по-надолу.

— Не съжалявам, че ги уби, Анита. Съжалявам само, че не уби и Барнаби.

— Някой друг ще плати за моята дързост, Джейсън. Както плати Мира снощи. Правя разни неща, говоря разни неща и всичко се обърква.

Зейн ме заобиколи и застана пред мен. Вперих поглед в него, докато ръцете на Джейсън продължаваха да обгръщат раменете ми като обемиста огърлица. Кафявите очи на Зейн бяха сериозни, но те бяха такива още от началото на пътуването ни.

Той посегна да докосне лицето ми и ако ръцете на Джейсън не бяха стегнали съвсем леко прегръдката си, сигурно щях да се дръпна настрана или да кажа: „Недей.“ За ликантропите докосването има малко по-различно значение, отколкото за останалите членове на американското общество. Щях да кажа: отколкото за хората, но има много държави, в които докосването е доста по-непринудено, отколкото при нас.

Пръстите на Зейн се плъзнаха изучаващо отстрани по лицето ми и той се намръщи.

— Габриел беше всичко за нас. Той и Елизабет ни направиха, избраха ни. Може да си мислиш, че е бил лош, но Габриел спаси повечето от нас. Аз бях наркоман, обаче той не позволяваше в прайда да се употребяват наркотици.

Той се наведе към мен и взе да души кожата ми и да търка буза в моята, така че усетих наболата му четина.

— Натаниел беше улична проститутка. Габриел му стана сводник, но не го пускаше на когото и да било, не го пускаше на всеки.

Чери коленичи. Хвана ме за ръката и затърка лице в кожата ми като котка, която маркира с миризмата си.

— Загубих единия си крак в катастрофа, при която ме блъснаха с кола и избягаха. Габриел ми помогна да си върна крака. Отряза го над пострадалото място и когато се преобразих, кракът ми израсна отново.

Зейн ме целуна нежно по челото.

— Той се грижеше за нас по свой извратен начин.

— Но никога не е рискувал живота си за нас — каза Чери. Тя започна да ближе ръката ми като истинска котка. И спря миг преди да й кажа да престане. Може би бе подушила напрежението ми. — Ти рискува живота си, за да спасиш Натаниел. Рисува живота на твоите вампири заради него.

Зейн хвана лицето ми в ръце и се изви назад, за да вижда физиономията ми.

— Ти обичаш Ашър. Защо ще рискуваш живота му заради Натаниел?

Измъкнах се внимателно от тях и се дръпнах до вратата. Не че исках да ги прекъсна, просто имах нужда от малко свободно пространство.

Натаниел се сви напред стаята. Той единствен още не ме беше докоснал.

— Не обичам Ашър — възразих аз.

— Можем да подушим желанието ти към него — каза Зейн.

О, чудесно.

— Не съм казала, че не го харесвам. Казах, че не го обичам — очите ми се стрелнаха към ковчега. Знаех, че не може да ме чуе, но...

Джейсън се беше облегал на стената и ми се хилеше с кръстосани на гърдите ръце. Видът му ми беше достатъчен.

— Не го обичам.

Чери и Зейн ме гледаха с почти еднакви гримаси, неразгадаеми за мен.

— Той не ти е безразличен — каза Чери.

Обмислих чутото и кимнах:

— Добре, не ми е безразличен.

— Тогава защо ще рискуваш живота му заради Натаниел? — попита тя.

Все още беше на колене. Докато задаваше въпроса си, стъпи на четири крака. Гърдите ѝ увиснаха и се размърдаха, когато тръгна да лази към мен. За пръв път ми се случваше към мен да лази гола жена. Голи мъже — да, но не и голи жени. Това ме смути. Хомофоб^[1]? Кой, аз?

— Натаниел е под моя закрила. Аз съм негова Нимир-ра, нали?

Чери продължи да лази към мен. Зейн, също на четири крака, се беше присъединил към нея. Под кожата на раменете и ръцете им се движеха мускули, каквито не би трябвало да имат. Те се придвижваха грациозно, а мускулите им танцуваха, сякаш под кожата им се криеше заплашителна сила. Но не и Натаниел. Той остана свит и неподвижен, сякаш очакваше някакъв сигнал.

Погледнах покрай приближаващите се леопардлаци към Джейсън.

— Какво става?

— Те се опитват да те разберат.

— Няма нищо за разбиране — казах аз. — Колин нарани Натаниел, защото можеше да го направи, както човек малтретира куче, защото не го харесва. Недопустимо е да се малтретират моите приятели. Забранено е.

Чери бе изчакала Зейн и сега двамата се приближаваха рамо до рамо, почти перфектна двойка. Вече бяха съвсем близо до мен и можеха да ме стигнат с ръце, а аз не исках да ме докосват. Нещо ставаше и това не ми харесваше.

— Натаниел не ти е приятел — възрази Джейсън. — Ти не рискува живота на Ашър заради приятелство.

Намръщих се:

— Спри да ми помагаш.

Зейн и Чери вдигнаха лица към мен и сигурно щяха да ме докоснат, но не бяха сигурни как ще реагирам.

— Габриел твърдеше, че го е грижа за нас — каза Зейн, — но не рискуваше нищо. Не жертваше нищо — той се изправи на колене и беше толкова близо до мен, че усетих свръхестествената му енергия като топъл полъх по голите ми крака. — Снощи ти рискува живота си заради един от нас. Защо?

Чери също се изправи на колене, действията ѝ бяха като ехо. Силата им ме погали като чудесна топла ръка. Напрежението, което изпитвах, тяхната необходимост изпълни очите им. И аз разбрах за пръв път, че не само Натаниел се нуждаеше от мен. Бях нужна на всички. Те нямаха дом, нямаха любов, нямаше кой да се грижи за тях.

— Не го направи от приятелски чувства — каза Зейн. — Вълкът е прав.

— Ти не правиш секс с Натаниел — обади се Чери.

Гледах жадуващите им лица.

— Понякога правиш нещо просто защото е правилно — рекох аз.

— Ти рискува Ашър и Деймиън, после рискува себе си — продължи Зейн. — Защо? Защо?

— Защо ме защити снощи? — попита Джейсън. — Защо застана между мен и Барнаби?

— Ти си мой приятел — отговорих.

Джейсън се усмихна.

— Така е, но ти не ме защити заради това. Щеше да направиш същото и за Зейн.

Намръщих се.

— Какво искаш да чуеш от мен, Джейсън?

— Истинската причина, поради която ме защити. Същата причина, поради която рискува толкова много заради Натаниел. И тя не е приятелство, любов или секс.

— Тогава каква е?

— Ти знаеш отговора, Анита.

Преместих поглед от него към коленичилите леопардлаци. Не исках да го изричам на глас, но Джейсън беше прав.

— Сега Натаниел е мой. Той е в списъка на тези, които смятам да защитавам. Той е мой и никой не може да го нарани, без да отговаря за това пред мен. Джейсън е мой. Всички вие сте мои, а никой не може да наранява тези, които са мои.

Това звучеше ужасно надменно, изречено на глас. Прозвуча направо средновековно, но беше вярно. Някои неща просто са верни; не е нужно да ги изричаш на глас, те просто са верни. По някое време бях започнала да си подбирам хора. Мои хора. Отначало гледах на тях като на приятели, но по-късно виждах в тях нещо повече или по-малко. Това бяха хора като Натаниел. Двамата с него със сигурност не бяхме приятели, обаче той беше мой.

Взирах се в лицата на Зейн и Чери и ми се струваше, че виждам всички разочарования, малки предателства, егоизъм, дребнавост и жестокост, които бяха изживели. Виждах ги в очите им. Те бяха минали през толкова много разочарования, че просто не можеха да проумеят как някой е способен да се отнася с доброта и уважение към тях; те даже не можеха да повярват в подобно нещо.

— Ако наистина го искаш — каза Зейн, — ние сме твои. Можеш да ни имаш всичките.

— Да ви имам?

— Говорят за секс — обади се Джейсън.

Вече не се усмихваше. Не бях сигурна защо. Допреди малко се беше наслаждавал на представлението.

— Не искам да правя секс с когото и да било от вас — добавих бързо, за да не стават недоразумения.

— Моля те — каза Чери. — Моля те, избери някой от нас.

Изгледах ги.

— Защо искате да правя секс с някой от вас?

— Ти обичаш някои от вълците — каза Зейн. — Изпитваш истински приятелски чувства към тях. А към нас не изпитваш същото.

— Но изпитваш похот — намеси се Чери. — Натаниел те безпокои, защото го намираш за привлекателен.

Това вече беше прекалено.

— Вижте какво, аз не спя с някого просто защото го намирам за привлекателен.

— Защо не? — попита Зейн.

Въздъгнах.

— Не правя безразборен секс. Ако не сте в състояние да го проумеете, не съм сигурна, че мога да ви обясня защо.

— Как да ти вярваме, като не искаш нищо от нас? — попита Чери.

Нямах отговор на този въпрос. Погледнах към Джейсън.

— Можеш ли да ми помогнеш?

Той се оттласна от стената.

— Да, но не съм сигурен, че отговорът ще ти хареса.

— Хайде — настоях аз.

— Проблемът е, че никога не са имали истинска Нимир-ра. Габриел беше алфа и беше могъщ, но не беше Нимир-радж.

— Един от върколаците описа Габриел както *lion passant*, пасивен леопард, който има сила, но не защитава другите — казах аз.

— Леопардите ме наричаха *leopard lionne*, леопард, който защитава, преди да ме обявят за Нимир-ра.

— Наричахме Габриел *leopard lionne* — рече Зейн, — защото не познавахме друг като него, но вълците бяха прави, той беше *lion passant*.

— Страхотно — казах аз, — значи въпросът е уреден.

— Не — каза Чери. — Ако Габриел ни научи на нещо, то е, че не можеш да вярваш на никого, който не иска нещо от теб. Не е нужно да ни обичаш, но си избери един от нас за любовник.

Поклатих глава:

— Не. Искам да кажа, благодаря за предложението, но не, благодаря.

— Тогава как можем да ти вярваме? — попита Чери почти шепнешком.

— Можем да ѝ вярваме — намеси се Джейсън. — Габриел е този, на когото не можеше да се има доверие. Той е, който ви убеди, че проклетият секс е толкова важен. Анита не спи дори с нашия Улфрик, но Зейн видя какво стана снощи. Видя какво направи тя, за да ме защити.

— Направи го, за да защити своя вампир, за когото я е грижа — рече Зейн.

— Не изпитвам към Деймиън същото, което изпитвам към Ашър, но снощи рискувах живота си и заради него — възразих аз.

Леопардите ме изгледаха мрачно.

— Знам — каза Зейн — и не мога да го проумея. Защо не го остави да умре?

— Аз поисках от него да рискува живота си, за да спаси Натаниел. Старая се никога да не искам от другите нещо, което не съм готова да направя самата аз. Щом Деймиън беше готов да рискува живота си, аз също трябваше да го направя.

Леопардите бяха объркани. Пролича си по лицата им, по напрежението им, което усетих по кожата си.

— Аз твой ли съм? — попита Натаниел. Гласът му беше безпомощен и отчаян.

Погледнах към него, свит и приведен напред стаята. Дългата му коса беше разпиляна и скриваше лицето му. Очите му с цвят на люляк се вираха в мен през завесата от коса, сякаш надничаха от някаква козина. Бях виждала и други ликантропи да правят същото, да се крият зад косите си и да ме наблюдават. Внезапно Натаниел ми се стори див и някак нереален. Той отметна косата си настрани, като разкри част от едната си ръка и гърдите си. Видях лицето му — младо, открито и жадуващо.

— Няма да допусна някой да те нарани, Натаниел — казах му аз.

По бузата му се търкулна самотна сълза.

— Уморих се да не принадлежа на никого, Анита. Уморих се да бъда плячка за всеки, който ме пожелае. Уморих се да се страхувам.

— Вече не е нужно да се страхуваш, Натаниел. Ще направя каквото е по силите ми, за да бъдеш в безопасност.

— Значи вече ти принадлежа?

Тази формулировка не ми харесваше, но като го гледах как плаче и рони кристални сълзи, осъзнах, че моментът не е подходящ за словесни тънкости. С надежда, че съгласието ми няма да доведе до по-голяма интимност между нас, отколкото бих искала, все пак кимнах.

— Да, Натаниел, ти ми принадлежиш.

Но голите думи рядко впечатляваха превръщачите. Те сякаш не можеха да разберат напълно смисъла им. Протегнах ръка към него.

— Ела, Натаниел, ела при мен.

Той започна да лази към мен, но не с дивата животинска грациозност, а с наведена глава и с разплакано лице, скрито зад завесата от коса. Когато стигна до мен, вече се разкъсваше от ридания. Подаде ми ръка, без да ме поглежда.

Зейн и Чери се бяха преместили от двете ми страни, за да му осигурят достъп до мен.

Хванах ръката на Натаниел и се зачудих какво да правя с нея. Да я разтърся като при здрависване нямаше да е достатъчно, а да я целуна ми се стори неподходящо. Напънах се да си припомня всичко, което знам за леопардите, но не ми хрумваше нищо. Единственото, което леопардите правеха по-често от другите, беше да се лижат взаимно. Не успях да измисля нищо друго.

Вдигнах ръката на Натаниел към устата си и се наведох, за да притисна устни към опаката страна на дланта му. Близнах кожата му с бързо движение и вкусът ми се стори познат. В този миг разбрах, че Рейна е близала тази кожа, прокарвала е устни, език и зъби навсякъде по това тяло.

Муниинът ѝ се надигна вътре в мен и аз започнах да се боря с него. Муниинът искаше да захапя ръката му, да му пусна кръв и да я лоча, както котка лочи сметана. Образът, който видях в съзнанието си, беше прекалено отвратителен за мен. Моят собствен ужас ми помогна да прогоня Рейна. Потиснах мунина ѝ и осъзнах, че тя никога не ме е напускала напълно. Затова се беше появила толкова бързо и лесно. Усетих как се спотайва в мен като злокачествен тумор, който чака благоприятен момент да се разрасне.

Още усещах вкуса на Натаниел в устата си. Направих нещо, което Рейна никога не беше правила — успокоих го.

Повдигнах внимателно главата на леопардлака и хванах лицето му с две ръце. Целунах го по челото, целунах солените сълзи по бузите му.

Той се лепна за мен с ридание, обви краката ми с ръце и се притисна към тях. Когато слабините му докоснаха голите ми нозе, Рейна направи опит да се съживи отново.

Пресегнах се към Ричард чрез белега, който ни свързваше. Силата му дойде в отговор на призива ми като топла мъхеста милувка. С нейна помощ успях да прогоня ужасното ѝ, мъчително присъствие.

Подадох ръцете си на другите леопарди. Те притиснаха лица към кожата ми, отъркваха се като котки и започнаха да ме ближат, сякаш бях коте. Стоях в стаята с трите притиснати към мен леопардлака и черпех от силата на Ричард, за да държа Рейна на разстояние. Но това не беше всичко. Силата на Ричард ме изпълни и започна да се излива в леопардите.

Бях като дърво в центъра на огън. Ричард беше пламъкът, на чиято горещина се грееха леопардлаците. Те я поглъщаха, къпеха се в нея, увиваха я около себе си като обещание.

И докато стоях така, хваната като в капан между силата на Ричард, копнежа на леопардлаците и ужасяващото присъствие на Рейна, което усещах като някакъв отвратителен парфюм, аз се помолих: „Мили Боже, не допускай да ги разочаровам.“

---

[1] Човек, който изпитва страх, враждебност или омраза към хомосексуалните. Някои психиатри смятат, че хомофобията е преди всичко страх у хетеросексуалния да бъде идентифициран като хомосексуален. — Б.пр. ↑

Приветствената церемония, която беше осуетена снощи, щеше да се проведе тази вечер. Нещо характерно за чудовищата: трябва да се спазват правилата. Според правилата ни беше нужна приветствена церемония и, ей Богу, щяхме да имаме такава. Отмъстителни вампири, продажни ченгета, дори самият ад да замръзва — нищо не може да спре ритуал, който трябва да бъде извършен, или церемония, която трябва да се състои. Вампирите трудно могат да минат за изтънчени, докато ви разкъсват гръкляна, но и върколаците не им отстъпват.

Аз лично щях да поръчам храна за вкъщи и да кажа: „По дяволите, дайте да се помъчим да решим загадката.“ Но не аз командвах. Дори фактът, че снощи бях изпържила повече от двайсет вампири, не ме правеше водач на глутницата или водач на каквото и да било, въпреки че Върн ме беше поканил на церемонията много, много учтиво. Колин не беше единственият, който вече се страхуваше от мен.

Повечето вампири на Колин бяха мъртви и сега властта беше в ръцете на Върн. Върколаците бяха достатъчно многобройни, за да попречат на Колин да създаде нови вампири. Когато вампирите и върколаците в един район не са обвързани, очевидно по-силната група взема надмощие над другата. До снощи Колин беше контролирал вълците; сега ролите бяха сменени и от погледа на Върн ставаше ясно, че някой ще се види натясно поради този факт.

Беше една от онези горещи августовски ноци, когато всичко е застинало. Сякаш светът е затаил дъх в горещия мрак и очаква хладния бриз, който никога няма да дойде.

Но под дърветата имаше някакво движение. Нещо се движеше и това не беше вятърът. През гората се прокрадваха хора. Не, не хора, а върколаци. Всички бяха в човешкия си облик, но беше невъзможно да бъдат сбъркани с хора. Те се промъкваха между дърветата като сенки и се провираха през храстите почти безшумно. Ако имаше ветреца, който да раздвижи поне малко дърветата, преминаването им щеше да бъде съвсем безшумно. Но ще изпука клонче, ще изтреци шумата, ще

изшумоли листакът и вие ще ги чуετε. В нощ като тази и най-тихите звуци се разнасят надалече.

От лявата ми страна изпращя клонка и аз подскочих. Джамил ме докосна по ръката и подскочих отново.

— По дяволите, скъпа, много си нервна тази нощ.

— Не ме наричай скъпа.

Усмивката му проблесна в мрака.

— Прощавай.

Разтрих с длани раменете си.

— Няма начин да ти е студено — обади се отново той.

— Не ми е студено — бях настръхнала, сякаш по кожата ми пъплека насекоми, но не беше от студ.

— Какво има? — попита Джейсън.

Спрях в тъмната гора, нагазила до коленете в някакви високи бурени. Поклатих глава, докато шарех с очи в мрака. Да, около мен се промъкваха няколко дузини върколаци, но не те ме плашеха. Сякаш... сякаш чувах гласове от далечна стая. Не можех да разбера какво ми казват, но ги чувах — чувах ги в главата си. Знаех какво става: това бяха мунините. Мунините в лупанара. Мунините ме викаха и шепотът им се плъзгаше по кожата ми. Те ме очакваха и нямаха търпение да пристигна. По дяволите.

Зейн също се взираше в мрака. Беше се спрял близо до мен, затова го чух как си поема въздух и разбрах, че души вятъра. Всички бяха застинали неподвижно в нощта, дори Натаниел. Той изглеждаше по-самоуверен от когато и да било и явно се чувстваше по-удобно в кожата си, при това в буквалния смисъл на думата. Малката ни днешна церемония се беше оказала от значение за тримата леопардлаци. Аз обаче още не бях сигурна какво ще е значението ѝ за мен.

Всички бяха по тениски и стари дънки, удобни за преобразяване, защото оставаше една нощ до пълнолунието и можеше да се случат всякакви злополуки. Не, никакви злополуки. Тази нощ щях да стана свидетел как някои от тях губят човешкия си облик. Осъзнах, че хич не ми се иска да го виждам. Ама хич.

Ашър и Деймиън не бяха тук. Бяха отишли да шпионират и евентуално да преговарят с Колин и оцелелите вампири. Според мен беше много лоша идея, но Ашър ме увери, че те ще очакват да постъпим точно така. Той щял да предаде в ролята си на заместник на

Жан-Клод съобщението, че аз и останалите сме пощадили Колин и неговия заместник Барнаби. Че сме позволили на човешкия му слуга да напусне кръга. Че сме проявили великодушие, макар че не сме били длъжни. Според техните закони Колин беше превишил правомощията си. Той беше по-низшият вампир и ние можехме да му отнемем всичко.

Разбира се, истината беше, че Колин и Барнаби бяха избягали. Единственият, на когото бяхме позволили да се измъкне, беше човешкият слуга на Колин. Но Ашър ме увери, че може да излъже Колин и че Господарят на този град няма как да разбере, че лъже.

Стомахът ми се свиваше при мисълта, че Деймиън и Ашър са сами с Колин и хората му. Вампирите имаха правила за всичко, но обичаха да изопачават правилата до такава степен, че почти ги нарушаваха. До такава степен, че можеха да наранят Ашър и Деймиън. Но Ашър се беше държал толкова самоуверено, а и тази вечер трябваше да изиграя ролята на лупа. Май щеше да се наложи да се оправям с чудовищата едно по едно.

Бях допълнително изнервена, защото не можех да нося със себе си огнестрелни оръжия. Ножовете бяха позволени, понеже ми заместваха дългите нокти, но не и пистолетите. Маркус бе имал същото изискване. Нито един опитен Улфрик не би позволил да се влезе в светилището на глутницата с огнестрелно оръжие. Разбирах го, но не ми харесваше. Като се има предвид какво бях направила снощи за Върн, изискването да не нося оръжия ми се струваше направо оскърбително.

Ричард ме беше информирал, че вампирите, които бях убила в лупанара, ще бъдат нашият дар, подарък от гостуващите Улфрик и лупа за местната глутница.

Дарът обикновено представляваше прясно убито животно, бижута за лупата или нещо мистично. Смърт, скъпоценности или магия: все едно е Валентиновден.

Бях си обула дънки, за да не ми издерат шубраците краката, но с тях ми беше толкова горещо, че свивките на коленете ми бяха потни. Само Джейсън беше по къси панталони. Дори по краката му да имаше драскотини, той не им обръщаше внимание. Джейсън беше и единственият, който не носеше блуза или тениска. Аз си бях облякла тъмносин потник, така че поне от кръста нагоре да ми е прохладно. За съжаление той не можеше да прикрие ножовете ми.

Само големият нож на гърба ми си оставаше незабележим, освен ако някой не се загледаше внимателно. Потникът беше тънък и скритата под него ножница си личеше, но на тъмно не чак толкова. На китките бях с обичайните кани с сребърни остриета. Те изпъкваха отчетливо на голата ми кожа. В джоба на дънките имах още един нож. Десетсантиметров автоматичен с предпазител. За да не се наръгам, когато сядам. Беше от онези, на които остриетата им изскачат право напред. Да, незаконен. Подарък от един приятел, който не зачиташе много законите. Питате се защо нося десетсантиметров нож, който е забранен в повечето щати? Защото петнайсетсантиметров щеше да ми убива в джоба, когато седна. Хубаво е да имаш приятели, които знаят точно какво ти трябва.

Освен това носех сребърно разпятие. Не планирах да се срещам с лоши вампири тази нощ, но бях почти сигурна, че Колин ще предприеме нещо. Ако беше запознат с приветствената церемония и знаеше, че на нея е забранено да се носят огнестрелни оръжия, сто на сто щеше да се възползва от момента, за да ме нападне.

Под дърветата имаше неясни сиви сенки. Луната и звездите блестяха ярко над главите ни. Но там, където бяхме застанали в момента, не се виждаше небе, а само тъмните корони на дърветата. Докато стоях в мрака, изпитах чувство, близко до клаустрофобия.

— Не надушвам нищо, освен други ликои — обади се Джейсън.

Всички се съгласиха с него. В нощната гора бяхме само ние, превръщаните. Изглежда, никой, освен мен не усещаше шепнещото ехо. Аз бях единственият некромант в групата и явно духовете на умрелите ме предпочитаха.

— Трябва да бъдем на уреченото място, преди церемонията да е продължила — каза Джамил.

Погледнах го:

— Искаш да кажеш, че церемонията вече е започнала?

— Призивът е бил отправен — рече Джейсън. Произнесе „призивът“ натъртено, сякаш беше с главни букви.

— Какво искаш да кажеш с това, че призивът е бил отправен?

— Принесли са в жертва някакво животно и са намазали с кръв дървото, нещо подобно на онова, което ти направи снощи — обясни той.

Потрих ръце.

— Интересно дали затова усещам мунините.

— Когато размазваме кръв по каменния трон, нашия духовен символ, мунините не идват — каза Джейсън.

Поклатих глава:

— Била съм в твоя лупанар, Джейсън. Този тук е различен. Тяхната магия е различна от вашата.

Усетих как нещо минава между дърветата. Вълна от енергия, от която сърцето ми прескочи, а после се разтуптя бясно, сякаш не стоях на едно място, а тичах.

— Исусе, какво беше това?

— Тя усеща призива — каза Джейсън.

— Не е възможно — рече Джамил. — Тя не е ликой — той посочи към Чери, Зейн и Натаниел. — Те не го усещат. Превръщачи са, но не усещат призива на лупанара.

Чери ни изгледа и поклати глава.

— Прав е. Усещам нещо като приглушено бръмчене между дърветата, но нищо повече.

Натаниел и Зейн се съгласиха с нея.

Кожата ми се развълнува, сякаш искаше да се смъкне от тялото ми и да запълзи нанякъде без мен. Усещането беше адски зловещо.

— Какво става с мен?

— Тя усеща призива — повтори Джейсън.

— Не е възможно — заяви Джамил.

— Непрекъснато ѝ го повтаряш и всеки път се оказва, че грешиш — рече Джейсън.

От устата на Джамил се изтръгна ниско заплашително ръмжене.

— Престанете и двамата — казах аз.

Погледнах през рамо между дърветата, докато погледът ми не се натъкна на стена от мрак, сред която тук-там се виждаха лунни лъчи. Джейсън беше прав. Можех да почувствам магията. Беше ритуална магия, магия, свързана със смърт. Силата на ликантропите идва от живота. Те са най-живите свръхестествени същества, които съм срещала, и понякога ми се струва, че приличат повече на феи, отколкото на хора. Но този лупанар черпеше сила както от живота, така и от смъртта, и ме беше призовал на два пъти. Веднъж чрез белезите на Ричард и веднъж чрез моята некромантия. Прииска ми се Ричард да беше тук.

Той беше отишъл на вечеря със семейството си. Шанг-Да го бе придружил по мое настояване. Трябваше да покажем на шериф Уилкс, че нямаме намерение да напуснем веднага града. Местните вампири не бяха единствените, за които трябваше да се тревожим. Ричард се обади по телефона и каза, че ще закъснеят, така че да започваме без него. Майка му не можела да проумее какъде се е разбързал толкова. Всички мъже от фамилия Зеeman бяха пътьовци — така де, под чехъл, съжالياвам.

Тръгнах отново през гората и другите ме последваха. Покатерих се върху паднал дънер. Никога не прекрочвайте паднали дървета. Зад тях може да има змия. Стъпих върху падналия дънер и слязох от другата му страна. Тази вечер не се притеснявах от змии, а от нещо друго. Движех се бавно, подбирах внимателно пътя си между дърветата. Имах отлично като за човек зрение и можех да се движа по-бързо. Предпочитах да се движа по-бързо. Исках да се втурна напред, да се затичам. Не го направих и продължих да вървя, но за целта трябваше да положа усилие на волята.

Това, което усещах, не беше само смъртта. Беше топлата, непрекъснато усилваща се ликантропска енергия. Знаех, че мога да усещам отчасти, когато Ричард ме държеше за ръка. Бяхме го правили по време на пълнолуние, но никога не бях сама. Никога не бях усещала подобно нещо, докато вървя в тъмнината и се опитвам да дишам с разтуптяно от прилива на нечия друга сила сърце.

Прошепнах: „Ричард, какво си направил с мен?“ Може би защото бях произнесла името му, а може би защото си мислех за него, но внезапно почувствах как седи в колата. И зърнах Даниел, който шофираше. Можех да подуша афършейва на Даниел. Можех да усетя топлите стегнати гърди на Ричард. Откъснах се от видението и залитнах. Ако не бях прегърнала едно дърво наблизо, сигурно щях да падна на колене. Ако Ричард беше усетил споделянето толкова силно, колкото го усетих аз, можех само да се радвам, че не той седи зад волана.

— Анита, добре ли си? — докосна рамото ми Джейсън.

И между нас премина гореща вълна от енергия, от която кожата ми настръхна. Обърнах се към него и усетих, че се движа като на забавен каданс. Силата и усещанията, които изпълниха съзнанието ми, ме оставиха без дъх. Видях образи и накъсани картини, сякаш зърнах

някаква стая под примигваща неонова светлина. Легло, бели чаршафи, миризма на скорошен секс, още гореща и мускусна. Ръцете ми лежаха върху нечии гладки гърди. Мъжки гърди. Топлата, лееща се енергия на ликантроп, на звяр, изпълни тялото ми, както и тялото на мъжа под мен. Дива, приятна, възбуждаща. Силата започна да изтича през пръстите ми и от тях изскочиха животински нокти като ножове, извадени от кании. Звярът започна да напиря под гладката ми кожа, искаше да излезе и да ме завладее. Но аз го удържах, задържах го в тялото си и позволих само ръцете ми да станат чудовищни. Животинските нокти разпориха гладките гърди. Езиците ни вкусиха кръв, гореща и прясна.

Джейсън погледна към мен от леглото, все още прикован под тялото ми, под нашето тяло, и закрещя. Той беше пожелал това. Беше го избрал. Но въпреки това крещеше. Усетих как плътта му поддава под ноктите ми. Чудовищните ми ръце нанасяха удар след удар, докато белите чаршафи подгизнаха от кръв и Джейсън застина неподвижно под нас. Ако оцелееше, щеше да стане един от нас. Помнех, че не ме интересува дали ще живее, или ще умре, беше ми почти безразлично. От значение бяха само сексът, болката, насладата от преживяното.

Когато почувствах отново собственото си тяло, двамата с Джейсън стояхме на колене в шумата. Ръцете му още бяха върху раменете ми. Някой крещеше и това бях аз. Джейсън се взираше в мен, вцепенен от ужас. Той беше споделил с мен видението, но то не беше част от неговите спомени.

Не беше и от спомените на Ричард, нито от моите. Идваше от Рейна. Тя беше мъртва, но не беше забравена. Заради нея се страхувах от мунините. Аз бях некромант, свързан с върколаците. Мунините ме харесваха. А мунинът на Рейна ме харесваше най-много от всички.

— Какво има? — попита Чери.

Тя ме пипна и докосването ѝ отвори наново нещо вътре в мен. То призова Рейна да се завърне и тя го направи със сила, която ме накара да изкрещя. Но този път аз се съпротивлявах. Съпротивлявах се, защото не исках да виждам Чери по начина, по който щеше да я види Рейна. На Джейсън нямаше да му пука. Но на Чери щеше. На мен също.

Заля ме вълна от усещания: влажна от пот кожа, ръце с дълги лакирани нокти върху гърдите ми, сиви очи, които се взират нагоре

към мен, отворена уста, дълга до раменете руса коса, разпиляна по възглавница. Рейна отново беше отгоре.

Изкрещях и се отдръпнах и от двамата. Образите изчезнаха, сякаш бях изключила щепсел. Залитнах на четири крака върху шумата, стиснала здраво очи. Накрая седнах, притиснах колене към гърдите си и зарових лице в тях. Стисках очи толкова силно, че зад клепачите ми затанцуваха бели змии.

Чух стъпки по опадалите листа. Усетих, че над мен се надвесват няколко души.

— Не ме докосвайте! — казах аз. Думите ми прозвучаха почти като писък.

Някой коленичи върху сухите листа и чух гласа на Джамил:

— Няма да те докосвам. Още ли получаваш спомени?

Той не ме попита дали виждам спомени. Начинът, по който беше формулирал въпроса си, ми се стори странен. Поклатих глава, без да поглеждам нагоре.

— Тогава всичко е приключило, Анита. Отидат ли си веднъж, мунините няма да се върнат, докато не бъдат повикани отново.

— Не я повиках аз.

Вдигнах бавно лице и отворих очи. Лятната нощ ми се стори още по-непрогледна.

— Пак Рейна?

— Да.

Той коленичи колкото се може по-близо до мен, без да ме докосва.

— Ти сподели спомените с Джейсън и Чери.

Не бях сигурна дали пита или казва, но му отговорих:

— Да.

— Беше много образно — каза Джейсън. Седеше на земята, облегал гръб на едно дърво.

Чери беше притиснала длани към лицето си. Тя проговори, без да ги махне.

— Отрязях си косата след онази нощ, след онова, което ми причини. Да прекарам една нощ с нея беше цената да не участвам в някой от техните порнофилми — тя свали рязко ръце, плачеше. — Боже, мога да подуша миризмата на Рейна. — Чери започна да търка

ръце в дънките си, отново и отново, сякаш беше докоснала нещо гадно и се опитваше да се избърше от него.

— Какво беше това, по дяволите? — попитах аз. — Пускала съм Рейна в себе си и преди, но беше различно. Имала съм проблясъци на спомени, но не и цял филм. Нищо подобно на това.

— Опитвала ли си се да контролираш мунините? — попита Джамил.

— Само да се отърва от тях.

Джамил се приближи до мен и се вгледа изпитателно лицето ми.

— Ако беше ликой, щях да ти кажа, че не можеш просто така да прогониш мунините. Щом имаш силата да ги призовеш, трябва да се научиш да ги контролираш, а не просто да ги пъдиш. Защото не можеш да ги прогониш. Те ще търсят начин да влязат в теб, да те завладеят.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах аз.

— Познавах една върколачка, която можеше да призовава мунините. Тя ги мразеше. Помъчи се да ги държи настрана. Не ѝ се получи.

— Може и да не ѝ се е получило на приятелката ти, но това не означава, че и аз ще се проваля — отвърнах. Усетих топлия му дъх върху лицето си. — Дръпни се, Джамил.

Джамил се отдръпна, но не толкова, колкото ми се искаше. И седна отново върху листата.

— Тя полудя, Анита. Наложил се глутницата да я екзекутира.

Той погледна в мрака зад мен. Обърнах се, за да видя какво гледа. В тъмното стояха две фигури. Едната беше жена с дълга светла коса и дълга бяла рокля, каквито носят актрисите във филмите на ужасите от 50-те години. Особено ако играят ролята на жертва. Тази жена обаче стоеше много изправена и много уверена, сякаш беше вкоренена в земята. Излъчваше почти плашеща самоувереност.

Мъжът до нея беше висок, строен и със загоряла от слънцето кожа, която изглеждаше кафява в мрака. Косата му беше къса и малко по-светла от кожата. За разлика от жената той изглеждаше нервен. Излъчваше енергия, която се плъзна по кожата ми, и нощта внезапно ми стори по-топла.

— Добре ли сте? — попита непознатата.

— Тя сподели мунин с двама от нас — каза Джамил.

— Станало е случайно, предполагам — рече жената. Гласът ѝ прозвуча леко развеселено.

На мен хич не ми беше весело. Изправих се малко колебливо, но се задържах на крака.

— Кои сте вие?

— Казвам се Мериан. Аз съм варгамор на този клан.

Спомних си, че миналата нощ Върн и Колин бяха говорили за варга-нещо-си.

— Върн спомена за теб снощи. Колин каза, че те бил оставил вкъщи, за да не пострадаш.

— Трудно се намира добра вещица — рече тя с усмивка.

Изгледах я.

— Не ми приличаш на последователка на уика^[1].

Тя се усмихна отново. Миролюбивото ѝ снизхождение ми лазеше по нервите.

— Тогава медиум, ако предпочиташ тази дума.

— Снощи чух за пръв път думата варгамор — рекох аз.

— Рядкост е — каза тя. — Повечето глутници вече нямат варгамор. Смятат го за отживелица.

— Ти не си ликой.

Жената наклони глава на една страна и усмивката ѝ изчезна, сякаш най-накрая бях казала нещо интересно.

— Напълно ли си сигурна?

Опитах се да проумея какво ме беше изпълнило с такава увереност, че Мериан е човек или поне не е ликой. Тя излъчваше своя собствена енергия. Беше достатъчно силен медиум, за да го усетя. Не беше нужно да се познаваме, за да се разпознаем. Дори и да не знаехме точното естество на способностите ни, всяка от нас можеше да разпознае в другата сходна или конкурентна душа. Каквато и сила да притежаваше, тя не беше ликантропска.

— Да, сигурна съм, че не си ликой — заявих аз.

— Защо?

— Нямам вкус на превръщач.

Жената се разсмя и смехът ѝ беше силен и музикален, едновременно и жизнерадостен, и вулгарен.

— Харесва ми изборът ти на думи. Повечето хора биха казали, че не ме усещат като превръщач. „Усещам“ е толкова неточна дума, не

мислиш ли?

Свих рамене:

— Може би.

— Това е Роланд. Моят телохранител за тази нощ. Ние, горките хора, трябва да бъдем охранявани, защото някой превъзбуден превръщач може да се увлече и да ни нарани.

— Нещо ме кара да си мисля, че не си толкова лесна плячка, Мериан.

Тя се изсмя отново:

— Ха, благодаря ти, дете.

Фактът, че ме нарече дете, ме накара да добавя около десет години към възрастта ѝ. Не че изглеждаше толкова възрастна. Беше тъмно, но все пак ми се струваше по-млада.

— Ела, Анита. Ние ще те придружим до лупанара — тя протегна ръка към мен, сякаш очакваше да я хвана и да се оставя да ме води като дете.

Погледнах към Джамил. Надявах се, че някой знае какво става, защото вече бях съвсем объркана.

— Всичко е наред, Анита. Варгаморът е неутрален. Тя никога не се бие и не взема страна при предизвикателства. Така че може да бъде от глутницата, въпреки че е човек.

— Да не би да участваме в някакво предизвикателство или битка, а аз да не знам? — попитах.

— Не — отговори Джамил, но прозвуча неуверено.

Мериан се намеси, въпреки че никой не я беше питал.

— Представянето на двама доминанти, които не са от глутницата, може да доведе до битка. Появата на някой толкова могъщ като Ричард ще настърви по-младите ни вълци. А фактът, че е спал с единствените две доминиращи женски в нашата глутница, прави нещата още по-лоши.

— Искаш да кажеш, че можем да се забъркаме в състезание по мерене на пишки? — попитах аз.

— Цветиста фраза, но достатъчно точна — рече тя.

— Добре, и сега какво? — попитах аз.

— Сега двамата с Роланд ще те придружим до лупанара. Останалите нека избързат напред. Ти знаеш пътя, Джамил.

— Не става — заявих аз.

— Защо, какво има? — попита Мериан.

— Да ти приличам на Червената шапчица? Няма да тръгна на разходка през гората с двама непознати. Единият от които върколак, а другият... Все още не знам ти какво си, Мериан. Но не искам да оставам сама с вас двамата.

— Чудесно — каза тя. — Нека някои от тях или всички да дойдат с нас. Мислех, че ще искаш да говориш на четири очи с друг човек, който е обвързан с ликоите. Значи съм грешала.

— Може да поговорим утре, на дневна светлина. Тази вечер предпочитам да запазим спокойствие.

— Както искаш — рече жената. — Хайде. Ще говорим, докато вървим към лупанара като голямо щастливо семейство.

— Сега ми се подиграваш — казах аз. — Така няма да попаднеш в списъка на хората, които харесвам.

— Подигравам се лекичко с всеки — рече тя. — Правя го без лоши чувства — протегна ми ръка. — Хайде, дете, луната се движи над нас. Губим ценно време.

Отидох при нея, следвана по петите от петимата ми телохранители. Но не поех ръката ѝ.

Вече бях достатъчно близо, за да видя ясно снизходителната ѝ усмивка. Анита Блейк, прочутият ловец на вампири, уплашена от някаква провинциална магьосница.

Усмихнах се.

— Аз съм предпазлива по природа и параноична по професия. Ти за броени минути ми предложи на два пъти ръка. Не ми правиш впечатление на човек, който върши нещо без причина. Каква е уловката?

Жената сложи ръце на кръста си и изцъка.

— Винаги ли е толкова трудна?

— Даже по-зле — обади се Джейсън.

Изгледах го ядно. И от това се почувствах по-добре, въпреки че той едва ли забеляза нещо в мрака.

— Само искам, дете, да докосна ръката ти, за да преценя колко си могъща, преди да влезеш отново в лупанара. След онова, което направи снощи, някои от глутницата се страхуват да те допуснат вътре. Смятат, че ще ни откраднеш силата.

— Мога да източа част от нея, не и да я открадна.

— Но мунините вече се стремят към теб. Усетих, че призоваваш твоя мунин. Зовът ти премина през силата, която сме призовали тази вечер в лупанара. Усетих го като подръпване на нишка в паяжина. Дойдохме да видим какво сме уловили. Решихме, че ако се окаже прекалено голяма хапка за нас, ще го освободим и няма да го водим вкъщи.

— Метафората за паяка ми хареса, но само в първите две изречения — казах аз.

— Лупанарът е нашето място на сила, Анита. Трябва да придобия някаква представа за способностите ти, преди да влезеш в него тази вечер — веселите нотки бяха изчезнали от гласа ѝ. Внезапно беше станала напълно сериозна. — Не съм загрижена само за нашата защита, дете. А и за твоята. Помисли си какво ще стане с теб, дете, ако мунините в нашия кръг те обсебят един след друг? Трябва да се уверя, че можеш да ги контролираш.

При тези нейни думи стомахът ми да се сви от страх.

— Добре.

Протегнах ръка, сякаш щяхме да се здрависваме, но ѝ подадох лявата. Ако това не ѝ харесаше, можеше да пренебрегне жеста ми.

— Предлагането на лява ръка е обида — каза жената.

— Приеми или си върви, варгамор. Нямаме цяла нощ на разположение.

— Не знаеш колко си права, малка моя.

Тя протегна ръка, сякаш да докосне моята, но спря с длан над моята. Разпери пръсти над кожата ми. Аз направих същото. Мериан се опитваше да почувства аурата ми. Тази игра можеше да се играе от двама.

Вдигнах ръце пред тялото си и тя повтори движението ми. Стояхме лице в лице, с разперени ръце, без да се докосваме. Мериан беше висока — метър шейсет и осем или метър и седемдесет. Не ми се вярваше да носи високи токчета под тази дълга рокля.

Аурата ѝ затопли кожата ми. Стори ми се плътна, беше като тесто, което можех да обхвана с ръце. Никога не бях срещала някой с толкова плътна аура. Тя затвърди първоначалното ми впечатление за нея. Беше твърда жена.

Мериан тласна внезапно ръцете си напред и сви пръсти около ръката ми. Аурата ми хлътна навътре в себе си като от удар с нож.

Ахнах, но разбирах какво става. Тласнах на свой ред и усетих как Мериан трепна.

Тя се усмихна, обаче усмивката ѝ не беше снизходителна. Изглеждаше едва ли не доволна.

Косата на врата ми се опита да пропълзи надолу по гръбнака ми.

— Могъща — каза Мериан. — Силна.

Проговорих със свито гърло:

— Ти също.

— Благодаря — рече тя.

Усетих как силата ѝ, нейната магия, се движи по мен и през мен като въздушно течение. Тя се отдръпна толкова рязко, че и двете залитнахме.

Стояхме на крачка разстояние и дишахме тежко, сякаш бяхме тичали. Сърцето ми се блъскаше в гърлото като уловено в капан животно. Можех да усетя и нейния пулс от долната страна на езика си. Не, можех да го чуя. Беше като тиктакане на малък часовник. Но това не беше пулсът ѝ. Надуших афтършейва на Ричард като облак, през който току-що бях преминала. Когато белезите на Ричард се активизираха, обикновено го разбирах по миризмата. Нямах представа какво ги е задействало. Може би силата на другите ликантропи, може би близостта на пълнолунието. Кой знае? Във всеки случай нещо ме беше отворило за него. И през мен протичаше не само сладката миризма на тялото му.

— Какъв е този звук? — попитах.

— Опиши го — каза Мериан.

— Като тиктакане, тих, почти механичен.

— Имам изкуствена сърдечна клапа.

— Не може да е от нея.

— Защо не? Когато се наведе пред огледалото, за да си сложи очна линия, я чувам през отворената си уста, а звукът се отразява от огледалото.

— Не е възможно да я чувам.

— Но я чуваш.

Поклатих глава. Губех усещането си за нея. Тя се отдръпваше от мен, издигаше бариери. С право, щом за момент бях усетила несигурното туптене на сърцето ѝ. Звукът не ме беше изпълнил със съжаление към нея, нито със съчувствие. Той ме беше възбудил. Беше

дръпнал някаква струна дълбоко в тялото ми. Усещането беше почти сексуално. Тя щеше да е бавна, щеше да е лесна за убиване. Погледнах тази висока самоуверена жена и за част от секундата я видях като храна.

По дяволите.

---

[1] Вещерство; неоезическа природна религия, която включва употребата на билкови магии и бяло магьосничество. — Б.пр. ↑

Последвахме Мериан и нейния телохранител Роланд през тъмната гора. Ако бях с ужасната ѝ рокля, щях да я закачам за всяко клонче и за всеки храст. Мериан се носеше през гората така, сякаш дърветата ѝ правеха път и роклята ѝ минаваше безпрепятствено край тях. Роланд крачеше до нея и се плъзгаше през дъбравата като вода по добре огладен улей. Джамил, Натаниел и Зейн се придвижваха със същата грациозност. Само ние, останалите, се затруднявахме.

Моето оправдание беше, че съм човек. Не знам какво оправдание имаха Джейсън и Чери. Опитах се да стъпя върху един дънер и не улучих. Проснах се на него по корем, ожули ме грапавата кора. Яхнах го като кон, но не успях да прехвърля крак от другата му страна. Чери се спъна в нещо, скрито в листата, и падна. Видях как се изправя, но се спъва отново в проклетото нещо. Този път остана на колене, увесила глава.

Джейсън се препъна в плетеницата от сухи корени в края на дънера, върху който седях. Той падна по лице и изруга. Когато се изправи, видях, че на гърдите му има дълбока кървава драскотина, която изглеждаше черна на лунната светлина. Драскотината ме подсети за нещата, които му беше причинила Рейна. Тя беше разкъсала гърдите му, но по тях не бяха останали белези.

Затворих очи и се наведох над дънера. Ръцете ме боляха. Надигнах се бавно и ги погледнах. Бях ги издрала до кръв. Чудесно.

Джейсън се облегна на падналото дърво, като внимаваше да не се допре до мен. Мисля, че и двамата се страхувахме от ново докосване. Не искахме случката да се повтори.

— Какво ни става? — попита той.

Поклатих глава:

— Не знам.

Мериан внезапно се озова до нас. Не я бях чула да се приближава. Да не би да губех представа за времето? Толкова ли се бях отнесла?

— Прогони мунина, преди да е готов да те напусне.

— Е, и? — попитах аз.

— Това отнема енергия — каза тя.

— Добре, това обяснява защо се препъвам непрекъснато. Ами те? Те защо се чувстват като парцали?

Тя се усмихна едва-едва.

— Ти не си единствената, която се противопостави на мунина, Анита. Ти беше тази, която го призова, и ако не искаше да се бориш, те двамата щяха да са безпомощни срещу него. Но те се бориха заедно с теб. Бориха се със спомените. Това си има цена.

— Като те слушам, сякаш ми говориш от личен опит — отбелязах аз.

— И аз мога да призовавам мунините. Хаотичните видения се получават, когато те преследва мунин, който не искаш да те обсеби.

— Откъде знаеш, че бяха хаотични?

— Зърнах едно-две от нещата, които видяхте. Стана случайно — отговори тя.

— Тогава защо не се чувстваш зле?

— Аз не се съпротивлявах. Ако позволиш на мунина да те обсеби, всичко приключва много по-бързо и сравнително безболезнено.

Едва не й се изсмях.

— Все едно чувам стария съвет „отпусни се, затвори очи и ще мине от само себе си“.

Тя извърна глава и дългата коса се спусна по раменете й като бледо привидение.

— Да приемеш мунина в себе си може да бъде приятно или неприятно, но този мунин те преследваше. Обикновено, когато мунин се опитва да се свърже с член на глутницата, го прави от любов или от споделена тъга.

Изгледах я.

— Този не е мотивиран от любов.

— Не — съгласи се тя. — Усетих както силата на личността й, така и омразата й към теб. Тя те преследва от злоба.

Поклатих глава.

— Не само от злоба. Малкото, което е останало от нея, се наслаждава на играта. Тя се забавлява страхотно, когато е в мен.

Мериан кимна.

— Да. Но ако я посрещнеш с отворени обятия, вместо да се бориш с нея, можеш сама да избираш спомените. Силните ще дойдат по-лесно, но ти ще можеш да контролираш силата им. Ако я оставиш да те обсеби напълно, тогава образите няма да бъдат като филм, а ще бъде... все едно нахлуваш ръкавица.

— Само че тогава аз ще бъда ръкавицата — казах аз — и нейната личност ще надвие моята. Не, благодаря.

— Ако продължиш да се бориш с този мунин, ще стане по-лошо. Ако спреш да се съпротивляваш и го оставиш да те обсеби поне частично, силата му ще намалее. Повечето мунини черпят сили от любовта. Този черпи от страха и омразата. Това ли е старата лупа? Онази, която си убила?

— Да.

Мериан потръпна.

— Никога не съм се срещала с Рейна, но и краткият ми контакт с нея ме кара да се радвам, че е мъртва. Била е зла.

— Тя не се смяташе за такава — казах аз. — Смяташе се по-скоро за неутрална, отколкото за зла.

Казах го толкова убедено, сякаш го знаех, и наистина го знаех. Знаех го, защото неведнъж бях навличала духовната ѝ същност като дреха.

— Много малко хора виждат своите деяния като истинско зло — рече Мериан. — Жертвите им всъщност трябва да решат кое е зло и кое не.

Джейсън вдигна ръка.

— Зла.

Чери повтори:

— Зла.

Натаниел, Зейн и дори Джамил също вдигнаха ръце. И аз вдигнах ръка:

— Единодушни сме.

Мериан се засмя и смехът ѝ отново прозвуча така, сякаш се намираще едновременно в кухнята и в спалнята. Как успяваше да звучи и жизнерадостно, и вулгарно, си оставаше загадка за мен. Разбира се, у Мериан имаше много неща, които ме озадачаваха.

— Ще закъснеем — каза Роланд.

Гласът му беше по-дълбок, отколкото си го бях представяла, и беше нисък и сдържан, сякаш принадлежеше на по-възрастен мъж. Изглеждаше спокоен, но аз виждах какъв е в действителност с помощта на други сетива, не на зрението. Това беше нещо, което не се виждаше, но се усещаше. Той беше като кълбо от нервна енергия. Тя танцуваше по кожата му и се разпростираше в мрака като невидим облак, горещ и почти осезаем, като пара.

— Знам, Роланд — каза Мериан. — Знам.

— Можем да ги занесем дотам — предложи Джамил.

През гората мина вълна от сила. Тя ме стисна за сърцето като невидима ръка.

— Трябва да тръгваме — настоя Роланд.

— Какъв ти е проблемът? — попитах аз.

Мъжът ме погледна с очи, които бяха като две дупки, пълни с плътен мрак.

— Ти — отговори.

Каза го тихо и прозвуча като заплаха. Джамил застана между нас и скри почти напълно Роланд от погледа ми, а по всяка вероятност и мен от неговия.

— Деца — каза Мериан, — успокойте топката.

— Ще пропуснем цялата церемония, ако не побързат — рече Роланд.

— Ако беше истинска лупа — продължи вещицата, — щеше да си способна да черпиш енергия от твоите вълци и да им я връщаш обратно като голяма презареждаща се батерия.

Останах с впечатлението, че е изнасяла тази лекция и преди. Предполагам, че всяка глутница има нужда от учител. Нашата определено имаше. Започвах да си давам сметка, че ние бяхме като деца, отгледани от небрежни родители. Бяхме пораснали, но не знаехме как да се държим.

— Ти си достатъчно силен медиум, за да си способна да направиш подобно нещо и без да си ликов — рече тя.

— Не мисля, че да си некромант и да си медиум е едно и също — обади се Джамил.

Мериан сви рамене.

— Между двете има по-малка разлика, отколкото повечето биха си признали. Много религиозни групи нямат нищо против медиумните

способности, но отказват да приемат магията. Наричайте го както искате, но или тя ще го направи, или ще извикаме още вълци и ще ви занесем на рамене.

Истинският проблем беше, че знаех само два начина за призоваване на сила. Единият беше чрез ритуал, другият чрез секс. Преди няколко месеца бях разбрала, че при мен сексът може да замести ритуала. Невинаги, освен това трябваше да изпитвам влечение към партньора, но понякога ставаше. Не исках да признавам пред непознати, че мога да направя магия с помощта на сексуална енергия. За целта не беше нужен истински полов акт, но все пак беше смущаващо. Освен това всяка сексуална проява щеше да е като входна изтритвалка с надпис „Добре дошли“ за мунина на Рейна.

Как бих могла да обясня всичко това на Мериан, без да изглеждам като уличица? Не можех да измисля обяснение, което да не прозвучи неприлично, така че изобщо нямаше да се опитвам.

— Продължавайте без нас, Мериан. Ще стигнем дотам със свои сили. Благодаря все пак.

Тя тропна с крак под дългата си рокля.

— Защо толкова категорично отказваш да опиташ, Анита?

Поклатих глава:

— Ще обсъдим метафизиката на магията утре. Сега по-добре си вземи вълка и вървете. Ще стигнем дотам, бавно, но сигурно.

— Да вървим — каза Роланд.

Мериан го изгледа, после насочи погледа си отново към мен.

— Беше ми наредено да проверя дали си опасна за нас. Не си, но не ми се иска да ви оставям тук в това състояние. В момента и тримата сте слаби.

— Ще се справим — уверих я аз.

Тя наклони глава на една страна и косата ѝ се спусна покрай лицето ѝ като бял воал.

— Да не планираш някаква магия, на която не искаш да ставаме свидетели?

— Може би — отговорих аз.

Всъщност отговорът беше „не“. Беше изключено да докосна отново Джейсън и Чери по собствена воля, не и тази вечер. Но ако успеех да накарам Мериан да повярва, че се нуждая от усамотение, за

да извърша нещо мистично, може би тя щеше да се махне. А аз исках да се махне.

Жената ме гледа цяла минута, после се подсмихна леко под лунната светлина.

— Добре, но я направи бързо. Другите изгарят от нетърпение да приветстват човешката лупа на Ричард. Ти събуди любопитството на всички.

— Радвам се да го чуя. Колкото по-скоро тръгнете, толкова по-скоро ще започнем.

Тя се обърна, без да каже нищо повече, и тръгна през гората. Роланд я последва, после я изпревари в ролята си на водач. Ние останахме на местата си и наблюдавахме как роклята на Мериан изчезва между дърветата като привидение.

Накрая Джейсън каза:

— Какво ще започнем?

— Нищо — рекох аз. — Просто исках да се разкарат.

— Защо? — попита Джамил.

Свих рамене.

— Не искам да ме носят като чувал с картофи — и тръгнах бавно, но уверено към лупанара.

Джамил ме последва.

— Защо не опиташ каквото тя предложи?

Вървах предпазливо, гледах си в краката по-внимателно от друг път.

— Защото все още съм аматьорка във всичко, освен в съживяването на мъртъвци. Вероятно ще стигнем по-бързо до лупанара, ако не се опитвам да правя нищо мистично.

Джейсън се съгласи с мен и аз се навъсих, но знаех, че и двамата сме прави. Все едно държах заредено оръжие, с което не знаех как се стреля. Докато открия как да освободя предпазителя, лошите щяха да ме застрелят милион пъти. Преди около два месеца единственият друг некромант, когото познавах, ми беше предложил да ме научи на истинска некромантия, която нямала нищо общо с аматьорските ми вуду изпълнения. За съжаление той беше умрял, преди да успее да ме научи на каквото и да било. Смешно как хората непрекъснато умират, след като се запознаят с мен. Не, не го убих аз.

Чери се спъна и падна за пореден път. Зейн и Натаниел се озоваха като по магия от двете ѝ страни. Те ѝ помогнаха да се изправи и останаха прегърнати за момент. Чери прегърна през кръста двамата леопардлаци, опря за секунда глава върху рамото на Зейн. Така прегърнати, те тръгнаха през криещия опасности мрак, като Чери се облягаше тежко върху двамата мъже. Никога не ги бях виждала да се държат толкова приятелски помежду си. Аз ли бях причината? Дали появата на някой, готов да ги защитава, не беше създала някаква особена връзка помежду им? Или това се дължеше на енергията на Ричард? Имах много въпроси и нямах представа кой би могъл да отговори на тях. Може би Мериан, но не знаех дали мога да ѝ имам доверие.

Джамил ми подаде ръка. Аз му отказах с жест. Знаех, че Рейна е спала с него, и не исках да виждам този спомен.

— Помогни на Джейсън — рекох му аз.

Той ме изгледа за секунда, после отиде при Джейсън и му протегна ръка, но Джейсън я отблъсна.

— Щом на Анита не ѝ трябва помощ, значи и на мен не ми е нужна.

— Не бъди твърдоглав — му казах.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Ако аз ти подам ръка, ще я приемеш.

— Да приема помощ от хубаво момиче? Разбира се — после май реши друго. — Може би не тази нощ. Не мога да призовавам мунините, но тази нощ във въздуха има нещо — той потръпна и разтри голите си ръце. — От всички спомени, които Рейна е имала за мен, защо точно този?

Докато разговаряхме, двамата бавно напредвахме.

— Рейна обичаше най-много три неща — да прави секс, да упражнява насилие и да тормози другите. Когато те е превръщала в ликоу, тя е направила и трите.

Джейсън се спъна, падна на колене и остана на земята в продължение на секунда или две. Спрях се до него, почудих се дали да му протегна ръка, или не.

— Знам, че се питаш защо нито веднъж не съм участвал в нейните порнофилми.

— Така е. Искам да кажа, не си от най-срамежливите.

Той погледна нагоре към мен и видях на лицето му печал, каквато рядко може да се види. Беше прекалено млад, за да изглежда толкова изстрадал, но видът му беше такъв. Загубена невинност.

— Никога няма да забравя лицето ѝ, когато ме убиваше.

— Тя не те е убила, Джейсън.

— Опита се. За нея беше без значение дали ще оживея, или ще умра. Не ѝ пукаше.

Припомних си споделения спомен и разбрах, че е прав. Удоволствието беше по-важно за Рейна от неговия живот. Както при серийните убийци.

Джейсън се прегърби.

— Но тя беше мой настойник и трябваше да остана с нея, докато изтече пробният ми период. Когато изтече, я напуснах.

— Затова ли остана да работиш при Жан-Клод като стриптийзър? За да избягаш от Рейна?

Джейсън кимна.

— Отчасти — внезапно погледна към мен и се ухили. — А и Жан-Клод е страшно готин.

Поклатих глава и му протегнах ръка.

— Да рискуваме ли? — попита той.

— Да. В момента не усещам присъствието на мунини.

Той пое ръката ми, и толкова. Неговата ръка в моята. Помогнах му да се изправи и той залитна леко, така че се олюлях. Вкопчихме се за секунда един в друг като двама пияници, които си тръгват от парти. Прегърнах го и Джейсън ме прегърна на свой ред. Прегръдката ни продължи съвсем кратко. Той се отдръпна пръв с почти засрамен вид.

— Не казвай на никого, че не се възползвах от шанса да те опипам, въпреки че идеята беше твоя.

Потупах го по гърба.

— Гроб съм.

Той ме възнагради с обичайната си усмивка и ние потеглихме през гората, като вървахме достатъчно близо един до друг, за да се подкрепим, ако някой тръгне да пада. Между дърветата подухна ветрец и всичко зашумоля. Гората внезапно се изпълни със звуци. Обърнах лице към вятъра с надежда да ме разхлади, но той се оказа горещ като въздуха в пещ.

Полъхът разроши леко меката коса на Джейсън. Той си пое дълбоко дъх, докосна ме по ръката и каза тихо:

— Надушвам мъжа, който блъснах вчера в пикапа. Продължихме да вървим, все едно всичко е наред.

— Сигурен ли си? — попитах го.

Видях как ноздрите му се разшириха, когато подуши отново въздуха.

— Мирише на ментови бонбони „Лайфсейвърс“ и на цигари.

— Много хора миришат на мента и цигари — отбелязах аз. Продължихме да крачим, само че Джейсън вече ме държеше за ръката.

— Надушвам и оръжейно масло. Страхотно.

Джамил ни чакаше малко по-нататък. Тримата леопардлаци се бяха спрели между дърветата. Джамил тръгна да ни пресрещне и ни прегърна силно и сърдечно.

— Тази вечер сте ужасно бавни — притисна ни към себе си и ни прошепна: — Надушвам двама или трима от лявата ни страна.

— Сред тях е един, когото пребих вчера — каза Джейсън с усмивка, сякаш сподели нещо съвсем различно.

— Може би ще отмъщават? — подхвърли Джамил.

— На какво разстояние са от нас? — попитах.

Върколакът се отдръпна с много нетипична за него весела усмивка и прошепна:

— На няколко метра. Надушвам оръжията им.

Хванах го през тънкия кръст и тихо казах в гърдите му:

— Ние нямаме оръжия. Някакви предложения?

Джейсън се наведе напред засмян:

— Не се чувствам във форма да ги надбягам. Потупах го по ръката.

— Нито пък аз.

— Ако са тук да отмъщават — рече Джамил, — може би ще преследват само вас двамата.

Отдръпнах се от него. Не бях сигурна, че разсъжденията му ми харесват.

— Е, и?

— Останете тук и се целувайте. Те ще дойдат, за да ви хванат, и аз ще ги изненадам.

— Те имат оръжия. Ти нямаш.

— Ще изпратя Зейн и Чери при другите. Ще извикат подкрепление. Не можем да им позволим да ни проследят до лупанара. Не можем да заведем опасността там.

— Някакво върколашко правило? — попитах аз.

— Да.

— Добре. Но не ги оставяй да ме убият, нали?

— А мен? — попита Джейсън.

— Извинявай. Гледай да не убият и него.

Джамил се наведе към нас.

— Предлагам да започнете да се натискате бързо, че няма да се хванат.

Прегърнах Джейсън през кръста, но попитах:

— Колко дълго трябва да ги залъгваме?

— Накарайте ги да помислят, че сте пияни. Започнете да се натискате, но легнете на земята при първа възможност, в случай че решат просто да ви застрелят.

С тези успокоителни думи Джамил се върна при другите. Той изчезна в мрака и леопардлаците го последваха. Зейн погледна към мен, докато се отдалечаваха, но аз кимнах веднъж и това му беше достатъчно. Той се обърна и позволи на Джамил да го отведе. Трябваше да намеря истински алфа на леопардлаците. Сред тях нямаше нито един проклет доминант.

Джейсън ме блъсна в едно дърво.

— Внимавай — казах му аз.

Той се ухили.

— Искаме да изглежда реалистично, нали така?

— Одеве си помислих, че между нас има истинско приятелство.

Джейсън се наведе към мен, сякаш възнамеряваше да ме целуне.

— Само защото сме приятели не означава, че не искам да спя с теб — той ме целуна бързо и леко.

Аз се намръщих и не отговорих на целувката му.

— Моля те, кажи ми, че не искаш да спиш с всичките си приятелки.

Джейсън подпря длани на дървото от двете страни на главата ми.

— Какво да ти кажа? Аз съм мъж.

Поклатих глава.

— Това не те оправдава.

Той долепи тяло върху мен, сякаш правеше лицева опора в изправено положение. Мускулите на ръцете му се издуха от усилието.

— Добре: защото аз съм си аз.

Усмихнах се.

— Така по става.

Сложих ръце на кръста му. Той се беше облегнал върху мен, но не с цялата си тежест. Можеше да се възползва в много по-голяма степен от ситуацията. Осъзнах, че се държи кавалерски. А преди време, и то не много отдавна, не би си направил този труд. Бяхме истински приятели. Но трябваше да се озовем на земята, а подобно поведение нямаше да ни събори долу.

Погледнах крадешком към другите. Зърнах косите на Зейн и Чери да проблясват между дърветата. Стори ми се, че Джамил и Натаниел все още са с тях, но те не бяха руси и не се забелязваха толкова лесно. Ако лошите момчета разполагаха с далекобойна карабина, можеха да ни застрелят с Джейсън направо през дървото. Щом другите изчезнеха от погледа им, може би щяха да направят точно това.

Плъзнах ръце по гърдите на Джейсън. Кожата му беше мека, но отдолу имаше много твърди мускули. Припомних си какво е усещането да разкъсаш тази гладка плът с животински нокти. Не, мунинът не се беше върнал. Просто си бях припомнила видението. Стиснах ръце в юмруци, после протегнах длани към лицето на върколака. Не исках да направя нещо, което да припомни и на двама ни видението, което бяхме споделили. Винаги съществуваше опасност това да върне Рейна в мен. А категорично не исках Рейна да ме обсеби, не и когато в гората се криеха въоръжени наемници.

Хванах лицето на Джейсън и приближих главата си към него. Той се притисна към мен. Внезапно осъзнах, че тялото му е плътно долепено до моето. Това ме накара да се поколебая, но когато устните му се допряха до моите, го целунах. Прокарах ръка през косата му, хванах цял кичур.

— Трябва да легнем на земята колкото се може по-скоро.

Той ме целуна по-силно и свали ръце на кръста ми. Пъхна пръстите си в колана ми, коленичи пред мен и ме придърпа надолу. Не се съпротивлявах. Джейсън легна по гръб върху шумата и ме примъкна върху себе си. Подпрях издраните си ръце на гърдите му с изписано на

лицето сливане. Но не, не бях достатъчно добра актриса, не и за подобна роля.

Усетих туптенето на сърцето му под ръцете си. Той ме завъртя внезапно настрани и аз изписках тихо от изненада. Джейсън се озова върху мен и това изобщо не ми хареса.

— Искам да съм отгоре — казах му аз.

Той приближи устни към бузата ми.

— Ако стрелят по нас, по-добре аз да отнеса куршумите.

Потърка буза в лицето ми и осъзнах, че ме приветства по върколашки. Може би това минаваше за здрависване при тях, но пък аз никога не съм се чувствала изкушена да се ръкувам с някого, докато се натискаме.

Прошепнах в ухото му, което се намираще съвсем близо до устата ми:

— Чуваш ли ги?

— Да — той повдигна лице, колкото да ме целуне.

— Близо ли са? — отвърнах на целувката му, но и двамата бяхме наострили уши, за да чуем нещо.

Лежахме един върху друг с плътно притиснати тела, така че усетих как мускулите на гърба му се стягат.

— На няколко метра — отговори Джейсън. — Опитни са — опря буза върху моята. — Движат се тихо.

— Но не достатъчно — прошепнах аз.

— Чуваш ли ги? — попита ме той.

— Не.

Лежахме и просто се гледахме. Не правеше никакви усилия да се целуваме. Усещах, че е възбуден от допира си в мен, но възбудата му беше нещо вторично. Към нас се приближаваха въоръжени мъже. Мъже, които не ни харесваха.

Вгледах се в очите му на няколко сантиметра от моите. Знаех, че са светлосини, но на лунната светлина изглеждаха почти сребристи.

— Не прави тази глупост да ме прикриваш с тялото си.

Той ме тласна леко с бедра и се ухили.

— Защо според теб съм отгоре? — усмивката и движението с бедрата трябваше да ме разсеят, за да не забележа колко сериозни са очите му.

— Махни се от мен, Джейсън.

— Няма — той се подпря на ръце и се наведе към мен, сякаш се целувахме. — Вече са почти до нас.

Извадих ножовете от каниите на китките ми. Той прошепна срещу устата ми.

— Трябва да изглеждаме безпомощни, забрави ли? Стръвта не трябва да е въоръжена.

Усещах гладката кожа на бузата му, одеколона му. Втренчих се в мрака над светлия ореол на косата му.

— И да разчитаме на това, че Джамил и другите ще ни спасят, така ли?

Той ме близна по брадичката, а след това и по устата. Осъзнах, че ме приветства като подчинен вълк. Молеше ме да взема инициативата. Езикът му беше много мокър и много топъл.

— Спри да ме ближеш и ще го направя — изръмжах му аз.

Джейсън се разсмя, но смехът му беше прекалено висок и напрегнат. Нямаше как да прибера ножовете обратно в каниите, докато е върху мен, затова ги оставих върху листата. Покрих ги внимателно с ръце, като се опитвах да изглеждам отпусната и беззащитна. За съжаление ми беше невъзможно да се отпусна.

Вече чувах стъпките им по сухите листа. Движеха се тихо. Ако не се заслушах за тях, щях да си помисля, че чувам вятъра или някое животно, което си проправя път през шубраците.

Само че не беше нито едното, нито другото. Бяха хора, които се прокрадваха през гората. Хора, излезли на лов. На лов за Джейсън и за мен.

Видях първия от тях да излиза иззад дървото и не бях достатъчно добра актриса, за да се престоря на изненадана. Просто го зяпнах, докато Джейсън лежеше върху мен и ме целуваше отстрани по шията.

Вчера ми се беше видял едър. Сега, когато лежах по гръб, ми се стори огромен, същинско двукрако дърво. Карабината в ръката му изглеждаше дълга, черна и враждебна. Той не я насочи към нас, просто я държеше върху свивката на ръката си. Бледото му лице се разтегна в широка усмивка.

Чух втория миг преди да опре върха на двуцветната си пушка в рамото на Джейсън. Щом видях ловджийската пушка, разбрах, че са дошли да ни убият. Никой не преследва някого с ловджийска пушка само за да го изплаши; поне в повечето случаи е така.

Ако стреляше от това разстояние със сребърен куршум, щеше да убие и двама ни. Все още не бях уплашена. Бях ядосана. Къде, по дяволите, се губи подкреплението ни?

Джейсън вдигна бавно лице. Цевите на пушката го потупаха по бузата почти нежно.

— Брат ми Мел ви изпраща много поздрави.

Завъртях очи, за да погледна мъжа, който държеше пушката. Беше с черна тениска с логото на „Харли-Дейвидсън“. Коремът му висеше върху колана. Не липсваше семейна прилика.

Попитах бавно, но много спокойно:

— Какво искате?

Братът на Мел се изсмя. Другият се присъедини към него.

Стояха над нас с оръжията и се смееха. Това не вещаеше нищо добро. Къде е Джамил, мамка му?

— Махни се от нея, но го направи много бавно — каза първият.

Сега карабината беше опряна в рамото му, а брадичката му беше над нея — изглежда, добре боравеше с оръжието.

Джейсън се наведе надолу, докато не ме закри с тялото си. Беше нисък, така че не можеше да ме предпази напълно.

Казах му:

— Махни се от мен.

— Не — рече върколакът.

Той също беше видял пушката. Осъзнах, че е разбрал също като мен какво означава присъствието ѝ. Нямаше да му позволя да загине геройски. Със сигурност нямаше да му позволя да умре, като ме изпръска с мозъка си. Човек може да понесе някои неща. Други не. Размазаният мозък на Джейсън по лицето ми беше от вторите.

Пуснах ножа, който държах в дясната си ръка, оставих го в шумата. Трябваше да напрегна цялата си воля, за да не стисна поздраво другия, който държах в лявата. Постарах се да задържа ръката си съвсем неподвижна. Можеше и да не го забележат в тъмнината. До този момент поне не бяха.

— Махни се от нея — повтори мъжът, — или ще застрелям и двама ви на място.

— Махни се, Джейсън — казах тихо.

Той се надигна достатъчно, за да се срещнат погледите ни. Извъртях очи надясно към човека с карабината. После докоснах

гърдите си и погледнах към брата на Мел. Исках да му намекна, мъжът с карабината е негов, а този с ловджийската пушка — мой. Надявах се, че ме е разбрал. Джейсън сигурно ме беше разбрал или имаше свой собствен план, защото се надигна много бавно и застана на колене. Аз се изправих в седнало положение, нито твърде бързо, нито прекалено бавно. Продължавах да държа ръката си заровена в листата, стисках здраво ножа.

Човекът с карабината каза:

— Ръце на главата, момче.

Джейсън не се опита да спори. Вдигна ръце върху главата си и сплете пръсти, сякаш го беше правил и преди.

На мен никой не ми каза да си сложа ръцете върху главата, затова не го направих. Ако извадехме късмет, щяха да ме третират като случайно момиче. Мъжът с карабината беше в безсъзнание, когато нараних Мел. Този с пушката не беше присъствал. Какво ли им беше казал Мел?

Мъжът с карабината попита:

— Помниш ли ме, говедо?

— Теб ли пита, или мен? — обадох се аз.

Плъзнах се по шумата малко по-близо до човека с пушката.

— Не се прави на умна, бебче — рече наемникът с карабината.
— Дойдохме за двама ви, но първо искам да се позанимая с този.

Джейсън ме стрелна с поглед.

— Губиш си чара, Анита. Той иска мен, не теб.

Мъжът беше насочил карабината си право в гърдите на Джейсън. Ако беше заредена със сребърни куршуми, с него беше свършено. Той каза:

— Чък.

Чък, човекът с пушката, ме сграбчи за лявата ръка. Разтворих пръсти и оставих ножа да падне, преди да е извадил ръката ми от листата. Карабината се намираше прекалено близо до Джейсън, за да се опитвам да наръгам Чък. С малко повече късмет щях да имам и друга възможност. Ако ли не, щях да се върна от отвъдното, за да си поприказвам с Джамил.

Ръцете на Чък бяха големи и месести. Пръстите му се впиха в ръката ми с такава сила, че ако оживеех, щях да имам синини.

— Ако не изпълняваш точно указанията ми, ще го отнесе приятелката ти.

Исках да попитам: „Кой ви пише репликите?“, но се въздържах. Пушката се намираше на два сантиметра от бузата ми. Намекът беше повече от ясен. Усещах смазката в цевите ѝ. Бяха чистени наскоро. Хубаво беше да знам, че Чък се грижи добре за оръжието си.

Мъжът с карабината направи две неща почти едновременно: пристъпи напред и извъртя оръжието в ръцете си. Прикладът на карабината се стовари върху брадичката на Джейсън. Върколакът се олюля, но не падна.

Карабината се заби отново в него, този път го улучи високо в едната скула. Пръсна черна струя кръв.

Сигурно съм помръднала, защото пушката внезапно се притисна в бузата ми.

— Не го прави, кучко.

Преглътнах и попитах много внимателно заради студения метал, опрян в лицето ми:

— Кое да не правя?

— Което и да било — за да подчертае думите си, той ми изви ръката и притисна силно пушката в бузата ми.

Мъжът с карабината рече:

— Докторът каза, че за едната бройка не си ми счупил гръбнака. Каза, че съм извадил късмет. Първо ще те накарам да страдаш, говедо, а после ще те убия. Ако се държиш като мъж, ще пусна момичето. Ако се разцивриш, ще видя сметката и на двама ви.

Той стовари карабината в устата на Джейсън. Под лунната светлина се разхвърчаха пръски кръв и нещо по-тежко. Побоят започваше да става сериозен.

Виждала съм пострадали хора на тепиха за джудо. Ходила съм на състезания по бойни изкуства. На няколко пъти съм била нокаутирана от лошите по време на истински схватки. Но никога не бях виждала истинско пребиване, не и като това. Беше методично, старателно, професионално.

Джейсън не направи никакъв опит да се защити. Не изплака нито веднъж. Просто падна на колене в шумата и понесе безропотно ударите. Лицето му беше окървавено. Очите му примигваха и знаех, че

всеки миг ще припадне. Трябваше да направя нещо, преди да е загубил съзнание.

През това време Чък продължаваше да притиска пушката в лицето ми с такава сила, че върху кожата ми щеше да остане отпечатък. Той не трепна нито веднъж, не ми даде възможност да направя каквото и да било. Започнах да си мисля, че не е аматьор. Бях отписала Джамил и всички останали. В тъмната гора бяхме само ние четиримата. Не се чуваше друг звук, освен ударите на карабината по голата плът. И сумтенето на мъжа, който се опитваше с всички сили да накара Джейсън да закрепци.

Накрая върколакът се свлече на една страна. Помъчи се да задържи ръцете си вдигнати, но не успя.

Опря лакти в листата. Тялото му затрепери. Полагаше усилия да не падне по лице.

— Помоли ме да спра — каза човекът с карабината. — Помоли ме и може би ще престана и просто ще те застрелям. Помоли ме да спра, или ще те пребия до смърт.

Повярвах му. Мисля, че и Джейсън му повярва, защото поклати глава. Той знаеше, че ако направи каквото се иска от него, онзи ще го довърши моментално.

Усетих как по кожата ми плъзват топли тръпки. Ричард. Беше някъде наблизо. Той отвори белега в тялото ми. Силата потече по кожата ми и се прехвърли върху ръката на Чък.

— Какво беше това, по дяволите? — попита той. Не помръднах и не казах нищо.

— Отговори ми, кучко! Някакви магически глупости ли се опитваш да ми правиш?

Той заби пушката още по-силно в бузата ми. Ако продължеше в същия дух, щеше да я пробие.

— Не бях аз.

Той ме събори на колене и пушката вече не ме притискаше. Беше я насочил за секунда към тъмната гора. Това беше моментът. Времето забави своя ход и сякаш разполагах с цяла вечност да извадя големия нож от ножницата на гърба. Ножът излезе от канията. Пушката и Чък се завъртяха отново към мен. Използвах инерцията от изваждането на острието, за да замахна надолу и настрани. Усетих как върхът му закачи гърлото на Чък и разбрах, че ударът не е бил смъртоносен.

Нещо падна от клоните на дърветата над главите ни. Някаква сянка, малко по-плътна от другите. Цевите на пушката бяха като два тъмни тунела, насочени към лицето ми.

Чух, че карабината гръмна зад мен, но нямах време да се оглеждам за Джейсън. В момента съществуваха само две неща — насоченото в лицето ми оръжие и сянката, която не бях успяла да разгледам.

Сянката се стовари между нас. Имаше козина. Пушката гръмна от другата страна на косматата сянка. Ликантропът залитна назад, но остана прав. Пушката гръмна отново, и с двете цеви. Преди ехото да се разнесе, се втурнах и заобиколих превръщача. Очите на Чък бяха ококорени и се виждаше бялото им, но беше отворил цевите и ги беше подпрял с лявата си ръка. Празните гилзи ги нямаше и той тъкмо пъхаше на мястото им два нови патрона. Биваше си го.

Забих острието точно под голямата блестяща тока на колана му. По тялото му премина тръпка, но Чък успя да вкара патроните. Натиснах ножа, докато върхът му остърга тазовата или някаква друга кост. Той затвори цевите, като ги притисна в ръката си, сякаш беше на стрелбище с мишени. Изтеглих острието от тялото му и пръсна кръв.

Чък се свлече бавно на колене. Взех новозаредената пушка от ръцете му и той не се опита да я задържи. Остана на колене върху шумата, примигваше срещу мрака. Вече не ме виждаше.

Някой надаваше силен и обезумял вик. Погледнах назад — беше мъжът с карабината. Той седеше на земята, вдигнал ръка към луната. Половината от нея липсваше. Джейсън лежеше неподвижно върху листата. Зейн седеше до него; гърбът на жълтата му тениска беше опръскан с кръв.

Изправих се и се дръпнах от Чък. Той падна по лице върху шумата. Все още беше жив и намери достатъчно сили да завърти лице, но не и да се надигне. Върколакът, който ме беше спасил, лежеше по гръб и гълташе жадно въздух.

В корема му имаше дупка, по-голяма от двата ми юмрука накуп. От нея се разнасяше остра миризма като на повръщано, но още по-гадна. Червата му бяха разкъсани. Разбрах го по миризмата. Раната в корема нямаше да го убие. Дори да беше от сребърни куршуми, пак нямаше да го убие, поне не веднага.

В широките му гърди зееше втора дупка. Черната козина беше подгизнала от кръв и беше мокра на пипане. Можех да вкарам ръцете си в тъмната влажна дупка, но нямаше начин видя нещо в този мрак. Нямаше как да разбере дали сърцето му е пострадало.

Дишането му беше влажно, хрипливо и почти задавено. От раната се чуваше клокочене. Според шума поне единият бял дроб беше увреден. Но той се мъчеше да диша, значи сърцето му би трябвало все още да работи, нали така?

Истинските върколаци приличат на хората вълци от филмите, но в тях никога не ги представят съвсем достоверно. Той — определено беше от мъжки пол — лежеше по гръб и дишаше тежко с отворена уста. Все едно наблюдавах дишане по време на сън, само че този сън щеше да завърши със смърт. Бях решила, че това е някой от върколаците на Върн и че не го познавам. Но после видях, че от едното му рамо виси разкъсана бяла тениска, подобно на забравено парче кожа. Дръпнах внимателно плата и зърнах усмихнатия емотикон на него. Вгледах се в жълтите вълчи очи. В очите на Джамил. Той беше направил това, което се очакваше от телохранилел. Беше поел куршумите, предназначени за мен. Свалих си потника и го напъхах в дупката в гърдите му. Наложих се да покрия раната с две ръце, за да я запуша. Не исках да спре да диша. Не исках да кърви до смърт.

Прошепнах:

— Не умирай в ръцете ми, по дяволите — после започнах да крещя за помощ.

Ръцете ми бяха мокри от кръв. Потникът беше подгизнал, но кръвта не спираше да тече. Просмукваше се в дънките ми и беше обагрила ръцете ми чак до лактите. Джамил се взираше в мен с жълтите си очи и се опитваше да диша с отворена уста. Ръцете му с дълги животински нокти потръпваха конвулсивно в листата. Под дланите ми се разливаше наелектризираща топлина. Кожата му се вълнуваше под пръстите ми като топла вода.

От мрака изплуваха някакви фигури. Приличаха на хора, но знаех, че това е заблуда. Върколаци — всичките бяха върколаци.

— Трябва му лекар — казах аз.

Тъмнокос мъж с малки кръгли очила коленичи от другата страна на Джамил. Той отвори голяма кафява чанта и извади от нея стетоскоп. Не попитах нищо. Повечето глутници имат лекар. Никой не може да знае кога ще му потрябват поверителни медицински грижи.

Той избута ръцете ми от раната.

— В процес на заздравяване е. Куршумът не е сребърен — освети дупката с джобно фенерче. — Какво е това вътре, по дяволите?

— Потникът ми.

— Извади го, преди кожата да се е затворила.

Раната зарастваше. Едва проврях ръка, стиснах напоената с кръв дреха и я издърпах. Беше подгизнала. От долния ѝ край потече равномерна струя кръв. Пуснах потника върху шумата. Тази нощ нямаше да го облека. Сетих се, че съм гола от кръста нагоре, ако не се брой черният сутиен. Не ми пукаше.

— Ще оживее ли? — попитах.

— Ще живее.

— Обещаваш ли?

Мъжът ме изгледа и кимна. На слабата лунна светлина стъклата на очилата му приличаха на празни сребристи огледала.

— Обещавам.

Сведох поглед към вълчето лице на Джамил. Погалих козината по челото му. Беше рунтава, гъста и мека.

— Сега се връщам.

Джейсън и Зейн вече не бяха сами. Там беше Чери, която беше прегърнала Зейн. Натаниел беше коленичил до тях, но гледаше към мен. Имаше и някакъв мъж, приведен над човека с карабината. Мъчеше се да превърже остатъка от ръката му. Добре. Искях го жив. Искях да го разпитам, но разпитът щеше да почака.

Коленичих до Джейсън. Той лежеше странично в шумата. Някаква жена преглеждаше раните му. Беше с къси панталони и корсаж с презрамки, а тъмната ѝ коса беше вързана на хлабава конска опашка. Разбрах, че е Луси, едва когато завъртя глава към мен. Беше стиснала фенерче между зъбите си и опипваше раните на Джейсън с уверени движения.

Тя отговори на въпроса ми още преди да съм го задала.

— Ще се оправи, но ще му трябват няколко дни.

Кое то означаваше, че ако беше човек, Джейсън щеше да е умрял от раните си.

Луси ме погледна. Погледите ни се срещнаха от няколко сантиметра разстояние. Този път не беше чак толкова гримирана, но въпреки това лицето ѝ изглеждаше хубаво на лунната светлина.

Извърнах се. Не исках да виждам какво крият очите ѝ. Не исках да знам какво мисли. Коленичих до Джейсън и посегнах да докосна лицето му, но се спрях, защото ръцете ми лепнеха от кръв.

Той каза нещо много тихо. Трябваше да се наведе, за да го чуя.

— Дай да оближа кръвта. Почти се изблецих насреща му:

— Няма да умреш, Джейсън. Не се прави на интересен.

Но Върн каза:

— Това е прясна кръв, Анита. Кръв от член на глутницата. Ще му помогне да се излекува.

Обърнах глава към него. Местният Улфрик стоеше отстрани — висок, изпъчен и строен, докато медицинският му персонал си вършеше работата. Отворих уста да го попитам къде, по дяволите, беше, когато щяха да ни убият, но Зейн издаде някакъв звук.

Леопардлакът се възстановяваше със забележителна скорост от изстрел с карабина, от който човек щеше да остане без ръка. Но раната го болеше и докато лекарят я обработваше, той тихо стенеше.

— Кръвта ще им помогне да се излекуват — рече Върн. — Особено кръвта на някой толкова могъщ като теб. Мериан подхранва глутницата от време на време.

— Наистина ще му помогне — каза Луси с безучастен вид.

Сведох очи към Джейсън. Лицето му приличаше на кървава маска. Едното му око беше затворено от оток. Той се помъчи да ми се усмихне, но устните му бяха толкова подути, че усмивката не се получи. Сякаш части от лицето му не функционираха в момента.

Докоснах наранената му уста с връхчетата на пръстите си и размазах прясната кръв по долната му устна. Той я засмука, за да вкуси кръвта. Трепна от усилието. Болеше го.

Допрях два пръста до устните му и ги плъзнах внимателно в устата му. Той се опита да ги осмуче, но устата му не функционираше както трябва. Започна да ближе кръвта, преглъщаше почти конвулсивно. Извадих пръстите си, но той вдигна ръка и ме хвана за китката. Помогнах му да вкара други два пръста в устата си.

Ричард изскочи на поляната и се строполи на колене в шумата. Шанг-Да застана зад гърба му като образцов бодигард. Очите на Ричард се срещнаха с моите и погледът беше достатъчен, за да ме отвори още малко за силата му. Без присъствието на Жан-Клод, който играеше ролята на наш буфер, белезите между нас бяха по-силни. Ричард стоеше на колене и дишаше задъхано, почти болезнено. Чувствах как гърдите му се повдигат и отпускат, сякаш дишах вместо него. Усетих как погледът му се насочи към жената до мен. За секунда видях Луси през неговите очи. Видях как бюстът ѝ се изду под корсажа.

Видях овала на лицето ѝ, осветено наполовина от лунната светлина. Тя вдигна очи и срещна погледа ми, сякаш бе усетила, че я наблюдавам.

— Той все още те желае — ѝ казах.

Луси се усмихна леко.

— Но не колкото желае теб.

Връзката ми с Ричард отслабна. Вече не усещах дишането му и не четях мислите му. Той ме беше блокирал. Може би уплашен от това, което бях видяла.

— Какво стана, Върн? Нали трябваше да бъдат в безопасност в твоите земи — каза Ричард.

Чери отговори:

— Джамил изпрати нас тримата да доведем помощ — и посочи неясна фигура в другия край на поляната: — Той не ни пусна да влезем в лупанара. И отказа да предаде на Върн молбата ни за помощ.

Мъжът пристъпи напред и луната го освети — беше висок, мускулест, тъмнокос и блед.

— Те не са от глутницата. Нямаат правото да молят за достъп.

Върн внезапно се озова до него и високият върколак падна на земята. Не видях никакво движение. Беше изминал разстоянието невероятно, невъзможно бързо. Почти неуловимо за окото.

— Аз съм Улфрик. Аз решавам кой е достоен и кой не, Ерик. Ти си само Фреки, третият в глутницата. За да ме предизвикаш, първо трябва да спечелиш друга битка.

Ерик пипна лицето си и когато отдръпна ръка, по нея имаше нещо тъмно и течено.

— Не те предизвиквам.

Някой се раздвижи в шумата зад гърба ми. Зейн лазеше към мен, а ранената ръка беше пристегната към гърдите му в импровизирана превръзка през рамото.

— Върнах се да помогна, докато Чери и Натаниел спореха с техния пазач — напрегнатият му поглед се усещаше и в тъмното. — Кръвта ще се съсери, преди да успее да я оближе цялата.

Леопардлакът се спря в листата на една ръка разстояние от мен. Тениската му беше съдрана, висеше на парцали от едното му рамо. Той се втренчи в мен и въпреки мъждивата светлина видях съвсем ясно копнежа му — не в лицето, а в тялото, в позата, която беше заел. Зейн ме молеше да го излекувам. Ако не се беше намесил одеде, сега Джейсън щеше да е мъртъв. Дори издръжливостта на ликантропа не е безкрайна.

Джейсън беше притиснал дланта ми към устата си и я ближеше с дълги бавни движения на езика.

— Искаш другата ми ръка, така ли? — попитах Зейн.

— Кръвта ще се съсери, преди той да успее да се възползва от нея — обади се Луси.

Погледнах я и мъничко я намразих. Намразих я, защото беше спала с Ричард. Намразих я, защото беше правила с него неща, които аз никога не бих си позволила да направя.

— Леопардлаците не се нуждаят от тази кръв — каза Ричард. — Той ще се излекува и без нея.

Изгледах го и протегнах китката си към Зейн. Леопардлакът пропълзя до мен, без да се опира на ранената си ръка. Не отлепах очи от Ричард, докато Зейн засмука пръстите ми като гладно дете, което облизва омазана с торта лъжица.

— Той е мой, Ричард, мой е също като Джейсън. Аз съм Нимирра и лупа.

Ричард се изправи.

— Знам каква си, Анита.

Поклатих глава.

— Нямах представа каква съм.

В момента, в който го казах, усетих онова топло, засилващо се присъствие. Муниът се надигна в мен като вода, преливаща от басейн. Сигурно белегът на Ричард го призоваваше от време на време. А може би ставаше заради чувствата, които той пораждаше у мен. Страстно желание, гняв или и двете.

Този път не се съпротивлявах. Мериан каза, че ако спра да се съпротивлявам, муниът ще загуби част от влиянието си върху мен. И без това не бях убедена, че мога да го прогоня напълно. Можех само да се помъча да го овладее. Оставих го да ме изпълни и да се прехвърли през ръцете ми в двамата мъже.

Езикът на Джейсън беше стигнал до китката и ближеше вените ми. Върколакът беше усетил миризмата на по-прясната кръв, която течеше под кожата, но не се решаваше да ме ухапе. Сега добрите му очи погледнаха нагоре към мен, разширени и леко уплашени.

Усмихнах му се и осъзнах, че усмивката не е изцяло моя. Все още бях тук, но не бях сама. Мислите на Рейна ме обгръщаха като воал. Не пречеха на зрението ми, но оцветяваха всичко, което виждах. Нейното тяло, нашето тяло искаше неща, копнееше за неща, от които ми се искаше да побягна с писък. Но ако действах предпазливо, можех да я използвам така, както тя използваше мен. Все едно се изкачвах по стръмно тясно стълбище с пълна догоре чаша горещо кафе. Трябваше да се движа предпазливо, много предпазливо, иначе кафето щеше да се разлее и да ме изгори.

Ако оставех мунина да се позабавлява, случилото се по-рано в гората щеше да се повтори. Не исках още един детайлен спомен,

докато Джейсън и Зейн са вкопчени в мен. Не само тази нощ, никога. Джейсън нямаше да го понесе, аз също.

Погледнах го:

— Всичко е наред, Джейсън. Наслаждавай се на кръвта, докато е прясна. Не вярвам да ти трябва втора покана.

Езикът му продължи нагоре по ръката ми, като облизваше грижливо кожата — като котка, която си почиства козината. Зейн осмука кръвта от пръстите ми и вдигна другата ми ръка пред лицето си, като я крепеше със здравата си ръка. Ближеше много бавно и старателно дланта ми.

Отзад се чу някакъв звук. Обърнах се и видях мъжа с карабината. Беше дошъл в съзнание и стенеше от болка. Докторът с кръглите очила се канеше да му бие инжекция.

Извиках:

— Доведи го при мен.

Лекарят и върколакът до него погледнаха през поляната към Върн и Ричард. Ричард беше отишъл при другия Улфрик. В момента обсъждаха как всичко се беше объркало. Можеше цяла нощ да го обсъждат. Аз обаче исках обяснения.

— Не гледай тях. Гледай мен. И ми го доведи!

Муниинът на Рейна се надигна като вълна и заля мен, Джейсън и Зейн, Разпростря се до Луси и тя ахна. Всички на поляната го усетиха, в главите им нахлуха образи. Ставаше ми все по-трудно да го удържам. И все по-трудно да мисля.

Довлякоха мъжа при мен. Знаех как изглеждам отстрани. Бях по черен сутиен с банели под чашките, доста по-закрит от обичайните бански горница, но все пак сутиен. И бях цялата в кръв. Джейсън и Зейн ближеха кръвта от голата ми кожа. Това беше странно и зловещо, вероятно ми придаваше застрашителен вид.

Лекарят и другият върколак хвърлиха мъжа пред мен. Джейсън и Зейн игнорираха присъствието му и продължиха да ме ближат. Зейн плъзна устни и нежно ги заотърква по кожата ми. Очите му се завъртяха към мъжа и разбрах, че ще му изнесем малко представление.

Усетих мунина на Рейна като пламтяща топлина. Тя, то, каквото и да представляваше, искаше да долепя устни до устните на Зейн, за да вкуся кръвта на Джамил. Искаше да откъсна превръзката от рамото му

и да оближа раната. В момента, в който си го помислих, разбрах, че от близането раната ще заздравее по-бързо. Как ли пък не.

Мъжът се вторачи в мен с изцъклени очи. Усетих дъха му и подуших страха му. Усещах го като миризма на пот. Мирисът ми подсказа колко тежко е ранен. Знаех, че кожата му ще е студена на допир заради загубата на кръв. И всичко това само от миризмата. По дяволите.

— Как се казваш?

Въпросът ми, изглежда, го затрудни.

— Можем да проверим в портфейла ти. Как се казваш?

Той посегна неволно към задния си джоб с ръката, която вече не съществуваше.

— Ако го заведем по-скоро в болница — каза докторът, — може и да успеят да му пришият ръката.

— Ако отговори вярно на въпросите ми, можете да го отведете в болницата. Как се казваш?

— Тери, Тери Флечър.

— Добре, Тери. Кой те изпрати да ни убиеш?

— Искях да си отмъстя, защото заради теб изпаднахме в глупаво положение. Това е. Никой не трябваше да умира.

Джейсън беше почистил ръката ми до лакътя. Усещах преминаването на езика му като хладна следа по кожата. Гореща, където ме докосваше в момента, и хладна, откъдето вече беше минал.

— Лъжите няма да те изпратят в болницата, Тери. Лъжите няма да спасят ръката ти. Кой ви плати да ни нападнете?

— Той ще ме убие.

Погледнах го и избухнах в смях. Силен, гръмогласен смях. Той екна от устата ми, но не беше мой. От него кожата на тила ми настръхна, а Джейсън застина с притисната към ръката ми уста.

— Да не смяташ, че аз няма да те убия?

Най-накрая лъхна ветрец, горещ и вял. Устните на Джейсън бяха хладни в сравнение с него.

Устните му бяха оздравели достатъчно, за да смуче кожата ми, но в крайчеца на устата имаше подутина. Искях да целуна раната, да я оближа, за да видя дали беше истина. Дали наистина можех да го излекувам.

Погледнах към Тери.

— Кажи ми кой ви плати да ни нападнете. Кажи ми кой ви изпрати да ни убиете. Кажи ми всичко, което искам да знам, и чичо доктор ще те закара в болница, където ще могат да ти спасят ръката. Излъжи ме и ръката ти ще си остане парче месо. Излъжи ме и ще умреш още тази вечер, тук, на тази поляна. Помисли си добре, Тери. Цялата нощ е пред мен.

Наведох се към Джейсън, принудих го да отмести уста от ръката ми. Целунахме се и усетих кръвта на Джамил, своята кожа, едва доловимия остатък от парфюм по китката ми и кръвта на Джейсън. Разбрах, че от устата му е текла кръв. Но сега не кървеше. Раната заздравяваше и аз можех да помогна да стане по-бързо. Трябваше да мобилизирам цялата си воля, за да потисна желанието да притисна устни към неговите, да прехвърля онази топлина в него, да съборя нараненото му тяло върху листата и да го обзядя.

Отдръпнах се от него със затворени очи. После ги отворих и погледнах мъжа. Джейсън се премести към стомаха ми и започна да ближе горната част на дънките ми. Те бяха подгизнали от кръв и нямаше да изсъхнат, докато не ги сваля. Зейн ме заобиколи и започна да ближе гръбнака ми. Там нямаше кръв, освен това ножницата на гърба ми му пречеше, но нашият пленник трябваше да се впечатли.

— Говори, Тери. Когато започна да се чукам с един от двамата, изобщо няма да ми е до теб.

Наведох се леко напред и мъжът се дръпна уплашен. Отблъснах Джейсън и Зейн и запълзах към него. Постарах се движенията ми да са точно каквито исках — грациозни, застрашителни, сексуални. Въпреки положението, в което се намираше, очите му продължаваха да се стрелкат към гърдите ми, които изглеждаха толкова бели заради черния сутиен. Въпреки всичко той си оставаше мъж. Почувствах огромното презрение на Рейна към мъжете. Толкова много секс, а всъщност ги беше мразила. Адски странно.

На Рейна ѝ харесваше да измъчваме пленника. Разширените му очи, ускореното му дишане, препускането на сърцето му. Чувах пулса му. По дяволите, почти можех да усетя вкуса на кожата му по езика си. Храна, той миришеше на храна.

— Кой те изпрати, Тери?

Въпросът ми прозвуча като шепот, интимен, предназначен само за неговите уши. Протегнах ръка към него и когато прокарах пръст по

бузата му, той изскимтя. Наведох се напред и облизах с бързо движение лицето му.

— Имаш вкус на храна, Тери.

Усещах другите, въпреки че бях с гръб към тях. Върколаците на Върн бяха откликнали на призива на Рейна. На моя призив. Благодарение на Ричард аз бях повече лупа, отколкото ми се искаше да бъда. Но сега, тази вечер, осъзнах, че това има известни предимства. Върколаците се приближаваха от всички страни, движеха се като сенки. Промъкваха се все по-наблизо, привлечени от моето желание и от ужаса на мъжа.

Тери се втренчи в тях, гледаше втрещен как се приближават. Завъртя глава, за да проследи движението им. Докато не гледаше към мен, го целунах по бузата и той изпищя.

— О, моля те, недей!

От устните ми бликна смехът на Рейна.

— Имена, Тери, имена.

— Найли, Франклин Найли. Той ни плати да ви прогоним от града, каза, че ченгетата няма да ни създават проблеми. После ни нареди да ви убием. Най-вече теб. Каза: „Убийте кучката, преди да е провалила сделката ми.“

— Каква сделка? — прошепнах аз.

Франк Найли беше работодателят на бияча Майло Харт. До този момент не се бяхме срещали. Найли беше тук заради някаква сделка за придобиване на земи. Дали той не беше купувачът на земята на Грийн?

Очите на Тери шареха към чакащите върколаци.

— Не знам, кълна се в Бог. Не знам. Плати ни по пет стотачки, за да ви нападнем. После увеличи сумата на пет хилядарки и заръча на мен и Чък да те убием.

— Пет хилядарки на всеки? — попитах аз.

Той кимна.

— Не е било достатъчно.

— Не знаехме, че си върколак. Не знаехме каква си.

Една от сенчестите фигури душеше крака му. Гласът на Тери ставаше все по-креслив.

— Не знаех — почти изпищя той.

Муниът на Рейна беше като топло пулсиране зад очите ми. Наведох се към Тери, сякаш се канех да го целуна. Той се дръпна

назад, но се блъсна в чичо доктор. Устата ми се приближи до устата на мъжа, но не за целувка. Застинах с уста пред неговата, като се борех с желанието да я преместя надолу към шията му. Да забия зъби в гърлото му и да го разкъсам. Да му пусна кръв и да оставя глутницата да се налочи.

Отдръпнах се с пълзене от Тери, сякаш аз бях уплашената.

— Заведете го в болницата.

— Не го оставяй жив — каза Зейн.

— Обещах му, че ако говори, ще го закараме в болница.

Погалих лицето на леопардлака. Бяхме коленичили в листата толкова близо един до друг, че можех да го прегърна, а не помнех да съм се приближавала до него.

— Заведете го, вземете и ръката. И, Тери...

Мъжът не гледаше към мен. Взираше се в чакащите върколаци.

— Тери — казах отново.

Продължавах да галя Зейн, заровила едната си ръка в късата му светла коса.

Тери погледна към мен, а очите му шареха като обезумели, сякаш се опиташе да държи всички ни едновременно в полезрението си.

— Какво? Какво искаш? Ти каза, че може да отида в болницата.

— Ако споменеш пред Найли за тази нощ, за това каква съм и какво се е случило, ще те убия.

Придърпах лицето на Зейн и го целунах нежно по челото.

— Няма да кажа. Няма да кажа на никого. Найли ще ме убие, ако разбере, че съм го издал. Ще ме убие, да го вземат дяволите.

— Добре.

Притиснах Зейн към себе си. Той започна да ме ближе по шията. Мина към рамото, като ме близна по ключицата. Продължи надолу и аз го отблъснах толкова силно, че той падна върху нараненото си рамо. Светът се свиваше пред очите ми. Губех битката с Рейна.

— Махнете го оттук! Веднага!

Имах чувството, че ослепявам. Можех да виждам, но всичко беше различно. Аз се борех с нея и това не й харесваше. Тя беше поискала да извърши насилие, а аз й бях отказала. Беше поискала секс, а аз й бях отказала. Дори и мъртва, Рейна не беше дама, която приема откази.

Закрих очи с ръцете си. Чух, че някой се движи към мен.

— Не ме докосвай.

— Мериан е, дете. Кажи ми какво става.

Свалих леко ръце да я видя. Беше със същата бяла рокля, дългата ѝ светла коса беше разпусната.

— Никога не си се срещала с Рейна, нали?

— Не, дете.

Хванах ръката ѝ и това беше просто ръка. Докосването ѝ не извика в мен никакви спомени. Никакви ужасии, които мунинът да сподели с мен.

— Помогни ми.

Тя стисна дланта ми с две ръце.

— Твърде късно е да прогоним мунина със сила. Трябва да го накараш да поиска сам да се махне.

Тръснах глава.

— Тя няма да си тръгне.

— Нали си е отивала преди.

Така разтърсих глава, че косата ми ме перна по лицето.

— Не се знае какво иска. Не се разбира какво иска. Не мога. Не искам.

Ричард се беше приближил до мен. Той посегна да ме докосне по рамото и аз паднах назад върху шумата. Вдигнах ръка, сякаш да се предпазя от удар. Не ме интересуваше какво е правила Рейна с него, нито какво му е причинила. Това пък съвсем не ми трябваше.

— Какво има?

— Мунинът няма да си тръгне, докато Анита не направи каквото той иска.

— Ти познаваше Рейна — казах аз. — Кажи ѝ какво харесваше тя.

Мунинът се надигаше в мен. Не можех да го спра. Надигаше се все повече, докато силата не излезе през устата ми с писък.

Той посегна отново да ме докосне и аз изпълзах настрани:

— Не, не, не, не.

Мериан ме хвана и ме притисна към себе си. Миришеше на сапун „Айвъри“ и на люляк. Знаех, че мога да се измъкна от прегръдката ѝ, но не исках. Исках да ме държи. Исках да ми помогне. Нуждаех се от помощ.

Тя приглади косите ми, залюля ме, сякаш бях дете.

— Анита, трябва да отстъпиш поне малко пред мунина. Правила си го и преди. Ричард ми е разказвал. Щом мунинът те напусне, ще се поупражняваш с мен, за да си сигурна, че това няма да се случи отново.

Надигнах се достатъчно, за да видя лицето ѝ.

— Наистина ли можеш да го спреш?

— Мога да те науча как да го спиращ.

Взрях се в светлите ѝ очи за миг. Чувах странния цъкащ звук от изкуствената ѝ сърдечна клапа. Мунинът ми намекваше, че вместо със секс може да се задоволи с храна. Не напълно, но все пак и едно хранене щеше да свърши работа.

Отдръпнах се внимателно от Мериан.

— За нея не си нищо повече от храна.

И бавно запълзах, за да се отдалеча от нея.

Мериан ме наблюдаваше мълчаливо, коленичила върху листата с бялата си рокля. От всички присъстващи на поляната само тя не изглеждаше като сянка. Бялата ѝ дреха блестеше под лунните лъчи. Приличаше на мишена.

Изправих се, дишах накъсано. Усещах сърцето си в гърлото като подскачаща топка. Огледах поляната, търсех отчаяно някакъв изход. Нещо, което да задоволи Рейна и което да съм в състояние да направя, без да се намразя.

Зейн се взираше в мен. Рейна го искаше. Но това, което искаше от него, не беше свързано със секс. Отидох при леопардлака. Той коленичи в листата, като ме гледеше с големите си очи, които изглеждаха сребристи на лунната светлина.

Застанах на колене пред него и скъсах превръзката на рамото му. Той изсумтя от болка и на Рейна това ѝ хареса. Проблемът с изгонването на мунина беше, че той трябваше да има достатъчна власт над мен, за да ме накара да направя това, което искаше. А да дам на Рейна по-голяма власт над мен ми се струваше лоша идея. Тя искаше да прилепим уста върху раната в рамото на Зейн, а аз не можех да го направя, без да съм пияна. У мен все още нямаше достатъчно от Рейна, за да вкарам езика си в отворената му рана.

Отдалечих се с пълзене от леопардлака и попаднах на Джейсън. Втрещих се в него. Той беше сравнително безопасна зона за мен,

когато мунинът ме владееше. Рейна го харесваше, а аз не се страхувах от него.

Приближих се до Джейсън и коленичих на четири крака в листата, но знаех, че ако го докосна, докато продължавам да се боря с мунина, в съзнанието ни ще нахлуят още ужасяващи картини. Ако исках да го докосна, трябваше да е наистина. Трябваше да съм готова да отстъпя поне малко пред мунина.

Устата му беше оздравяла почти напълно. Отокът на окото му беше по-добре. Кръвта — или Рейна — беше свършила работа. Той се възстановяваше. Знаех, че с помощта на мунина мога да лекувам ликантропи. Вече го бях правила, но не по този начин. Тогава Рейна се бе появила за пръв път, а аз не си бях дала сметка какви проблеми си навличам. Сега знаех, плаших се и се мразех заради уплахата. Рейна знаеше, че като мъртва ме ужасява повече, отколкото като жива, и намираше това за забавно.

Усещах удоволствието ѝ като вълна от топлина в тялото ми. Смехът ѝ кълтеше в съзнанието ми и караше кожата на ръцете ми да настръхва: Мисълта да бъда обсебена от някого ме паникьосваше. А мисълта да бъда обсебена от социопатична садомазохистична нимфоманка, която бях убила собственоръчно, беше прекалено плашеща и в това беше цялата неописуема ирония на положението.

Джейсън лежеше по гръб върху листата. Застанах на четири крака над него, внимавах да не го докосвам: държах ръцете и краката си широко разперени, за да избягна всякакъв случаен контакт с тялото му.

Той ме попита с дрезгав глас, сякаш гърлото още го болеше:

— Имаш ли план?

— Мериан каза, че ако не се боря с мунина, няма да има спомени, само сила.

Джейсън впери поглед в мен:

— Смяташ да го приемеш, за да се оправят нещата?

Кимнах и косата ми се плъзна по лицето му.

— Ще се оправят.

Наведох лице към неговото, сякаш правех лицева опора. Устните ни се докоснаха трепетно и за разлика от предишния път не изпитах стеснение, нито неудобство: всичко внезапно се беше променило. Прекъснах целувката, като се подпирах на пръсти, за да не докосна

тялото му. Усетих под себе си трептящата енергия на аурата му, която се притискаше в силата на моята аура, в силата на мунина. Останах над него, без да го докосвам, вирах се в лицето му. Когато се целунахме отново, силата се изля от устата ми в неговата като топло дихание, което премина през телата ни.

Свлякох се върху тялото му с рязко и жестоко движение, той чак извика от болка. Викът попадна в устата ми и аз го погълнах заедно с вълна от горещина и сила. Излях мунина в Джейсън. Излях силата си в него. Излях я през устата, през порите си. Излях се в него навсякъде, където кожата ни се допираха. Почувствах се така, сякаш цялата се отцеждам във върколака.

Отначало Джейсън запази самообладание и ръцете му останаха неподвижни до тялото. Но после силата обсеби и двамата ни. Ръцете му се ключиха зад гърба ми. Устата му затърси моята, сякаш се опитваше да влезе в мен. Възседнах го и усетих, че е твърд и възбуден, дори през неговите и моите дънки.

Той ме прекатури и внезапно се озова върху мен. Тялото ми не направи нищо, за да се защити. Сключих крака около кръста му и Джейсън започна да се клати. При всеки негов тласък мускулите ми долу се свиваха конвулсивно.

Отърсих се от силата и започнах да го блъскам в гърдите. Нямах да се случи отново. Нямах да го направя.

— Махни се. Махни се от мен.

Гласът ми беше приглушен, пресипнал. Погълнах по-голямата част от мунина и намерих сили да се преборя с него.

Джейсън застина, после се строполи върху мен. Сърцето му туптеше бясно върху гърдите ми. Дишането му беше задъхано. Той преглътна и успя да каже:

— Ако ти бях казал, че е прекалено късно да спра, щеше ли да ми повярваш?

Започнах да се измъквам изпод него.

— Не.

Върколакът се претърколи по гръб и ме остави да се изправя. Синините бяха изчезнали. Лицето му отново беше чисто и непокътнато. Само да можех да накарам проклетия мунин да лекува без секс.

— Мой ред ли е? — попита Зейн.

Обърнах се и видях, че е коленичил върху шумата. Беше съблякъл остатъците от тениската си. Никога не бях гледала на Зейн като на мъж, не и по този начин. Но сега той стоеше на колене под лунната светлина, която осветяваше част от мускулите на гърдите и стомаха му. Ръцете му се губеха в мрака. Виждаше се половината от бледото му лице, другата чезнеше в сенки. Сребърната обица на зърното на гърдата му проблясваше като намигащо око, като покана. Това ми беше достатъчно.

Застанах пред него и направих това, което искаше Рейна. Хванах ранената му ръка и я вдигнах, като изпгнах рамото му докрай. Той извика от болка. Кожата се беше затворила над раната, но самата рана под нея още не беше заздравяла. Притиснах уста към нея и усетих как мускулите се късат. Костта, която вече беше зараснала, се счупи. Захапах го достатъчно силно, за да оставят зъбите ми белег, и издишах сила в кожата му. Започнах да го лекувам, като се борех с Рейна. Тя искаше да отхапя парче от кожата му. Това ѝ беше идеята за шегичка — да го лекува и наранява едновременно.

Отдръпнах се от него, преди да се поддам на желанието. Залитнах и осъзнах, че силата става все по-силна всеки следващ път, когато я използвам. Тя ме изпълваше като втора личност, като нещо, което нарастваше в мен и напираше под кожата ми.

Приближих се с олюляване до Джамил и се строполих на колене до него. Той си беше върнал човешкия вид, което означаваше, че е пострадал сериозно. Гледах голото му тяло и се борех с Рейна да не го докосна. Да не направя това, което тя искаше. Или поне не всичко.

Плъзнах ръце по гърдите на Джамил, докато не напипах раната. Кожата над нея се беше затворила, но беше мека. Знаех, че мога да я пробия с пръсти. Знаех, че мога да бръкна в него и да сграбча сърцето му. Обаче се наведох към гърдите му и целунах раната леко, внимателно. Затворих очи и вдишах миризмата му, усещането за меката му кожа. Заздравяващата кожа винаги е мека, нежна и гладка като бебешка плът. Сложих ръце върху раната и вкарах топлата възстановяваща сила в тялото му като острие на меч.

Очите на Джамил се разшириха и гръбнакът му се изви като дъга. Той понечи да изкрещи, но аз запуших устата му с целувка. Възседнах го, като се настаних не върху слабините му, а върху втората рана, която се намираще в долната част на корема. Отдръпнах се от

устните му и плъзнах ръце надолу по тялото му. Лекувах го и усещах как силата напуска тялото ми като топла вълна. Ръцете ми стигнаха по-надолу. Докоснах го и той започна да се втвърдява. Скочих и избягах далече от Джамил. Рейна го беше изцерила. И смяташе, че заслужава нещо за лечението.

Продължих да се боря с нея, после паднах по гръб върху листата и закрепях. Тялото ми се гърчеше, сякаш лявата ми половина се бореше с дясната. Сякаш нещо се опитваше да се освободи от мен. Голямото топло присъствие, онова второ тяло, се мъчеше да изскочи, да си пробие път навън. Звярът на Рейна напираше да излезе от мен. Опитваше се да ме направи истинска лупа, но тялото ми не можеше да го понесе. Не можеше да го приюти. Аз бях човек и колкото и сила да напъхаше в мен, това нямаше да се промени.

Някакви ръце ме задържаха неподвижна. Гласът на Ричард стигна до мен сякаш от огромна височина:

— Какво става с нея?

— Бори се с мунина.

Това беше гласът на Мериан. Той прозвуча близо до лицето ми, но не успях да я видя. Сякаш целият свят изчезваше в тъмнина.

— Не се бори, Анита. Каквото и да стане тази нощ, утре ще мога да ти помогна. Предай се и живеј, или мунинът ще те убие.

— Анита, моля те, моля те! — пак Ричард.

— Тя ще те убие, ако има възможност. Ще те убие, независимо че е мъртва. Спри да се бориш, Анита. Приеми я, или тя ще те унищожи.

Изкрещях: „Не!“ — и внезапно можех да виждам отново. Вгледах се в очертаната от дървета тъмнина. През короните им проблясваше лунна светлина. Беше ярка като слънчевата, но по-мека. Лежах съвсем неподвижно и примигвах нагоре към тях. Ричард притискаше към земята раменете ми. Върн — краката. Шанг-Да държеше дясната ми ръка. Луси — лявата. Спомних си, че се бях мятала конвулсивно.

Мериан беше коленичила до главата ми и все още държеше лицето ми с две ръце.

— Анита? — каза тя.

— Тук съм.

Гласът ми беше тих, но ясен. Чувствах се олекнала и празна, но не и сама. Не се заблуждавах. Мунинът не си беше отишъл. Още не беше приключил с мен.

— Отиде ли си мунинът? — попита Ричард.

Мериан поклати глава.

— Още е тук.

Тя също не се беше оставила да бъде заблудена и това я издигна в очите ми.

— Да я пуснем ли? — попита Върн.

— Анита? — попита ме Мериан.

— Пуснете ме.

Освободиха ме бавно, сякаш се страхуваха от мен. От мен или за мен, не знам кое от двете. Отдръпнаха се настрани. Само Ричард остана коленичил. Облегнах гърба си на него и му позволих да ме прегърне. Затворих очи и се насладих за момент на прегръдката му. Никога не се бях чувствала в по-голяма безопасност в нечий ръце.

Кракът ми подритна нещо в листата. Надигнах се, колкото да протегна ръка, и намерих ножа си. Прибрах го в канията.

Джейсън каза от срещуположния край на малката поляна:

— Ето и другия. — Вдигна го за острието.

Отидох при него и взех оръжието от ръката му. Усетих, че всички ме наблюдават. Сякаш бях нещо ново и непознато за тях. Прибрах и втория нож.

Джейсън се ухили.

— Не ме разбирай погрешно, Анита, но някой ден бих искал да го направим наистина.

— Защо не тази вечер? — попитах.

Той ме зяпна.

— Какво каза?

Прекоших отново поляната. Усещах как очите им ме следят. Миришех на кръв, сила и плът, а за върколака няма нищо примамливо.

Ричард беше по дънки и тениска. Кестенявата му коса се спускаше като пяна по раменете му и изглеждаше мека и красива под лунната светлина.

Сграбчих тениската му и го принудих да се наведе, за да го целуна. Целувката ни беше дълбока и продължителна и той вкуси

всичката кръв, която бях опитала и аз. Всички кожи, които бях докосвала. Измъкнах бавно тениската от дънките му и прокарах ръце по голия му корем и по гладките му твърди гърди.

Той хвана ръцете ми и ги отблъсна.

— Какво ти става?

— И тя ли не е достатъчно добра за теб? — попита Луси, докато крачеше към нас.

Впечатляващият ѝ бюст беше опънал до пръсване белия корсаж. Или имаше много големи зърна, или ѝ беше студено, защото виждах съвсем отчетливо очертанията им дори на слабата светлина.

Вдигнах очи към Ричард. Аз спях с Жан-Клод. Той беше спал с Луси и Мира — да не забравяме и Мира. Беше справедливо да има любовници. Наистина. Но аз мразех това и се ненавиждах, задето ми пукаше. Ненавиждах се, задето го желяех. Ненавиждах се, задето бях с Жан-Клод и не се чувствах щастлива. Ненавиждах се, защото знаех, че ако бях с Ричард, Жан-Клод щеше да ми липсва. Бях прецакана, каквото и да направех.

Гледах я и знаех, че ръцете, които стискаха ръцете ми нежно, но здраво, бяха държали в шепи тези големи кръгли гърди. Знаех също, че тя го беше докосвала навсякъде. Че го беше усещала гол вътре в себе си. И изпитах завист към нея, която беше толкова силна, че можеше да бъде описана с една-единствена дума: омраза.

Дръпнах се от Ричард и извадих един от ножовете.

Шанг-Да тръгна напред, сякаш се канеше да застане между нас, но Ричард го спря и го накара да отстъпи назад. Гледа го упорито, докато телохранителят не отстъпи назад, но по лицето му личеше, че остана недоволен. Напълно го разбирах. Ричард се обърна отново към мен, но не направи никакво защитно движение. Не знаех дали вярваше, че няма да го нараня, или просто смяташе, че не бих могла. Аз бях сигурна, че бих могла.

Преди да успее да спра ръката си, тя вече бе замахнала надолу. Срязвах го през тениската. Раната не беше дълбока, но от нея бликна кръв.

Той трепна, изглеждаше толкова объркан, толкова наскърбен. Майната му.

Шанг-Да се озова до мен, но не аз, а Ричард се сбори с него. Ричард беше този, който му попречи да ме хване, да ме обезоръжи, да

ме нарани.

Притиснах върха на острието към гърдите си, точно над сърцето, и го дръпнах надолу. Болката беше остра и мигновена, но разрезът беше плитък. Не бях пострадала. Кръвта се стече между гърдите ми като гъделичкащи пръсти. Изглеждаше много тъмна на фона на бялата ми кожа.

Ричард тръгна към мен, но Върн го хвана.

— Решението е нейно — каза върколакът.

— Не е нейно. На Рейна е — възрази Ричард.

Но донякъде грешеше. Рейна най-накрая беше открила нещо, което и двете желяхме. И двете искахме да го накараме да страда. И двете се чувствахме предадени. Но и двете не бяхме прави. И двете го бяхме предали по свой начин. От устните ми се отрониха думи, които не знаех:

— Моето сърце при твоето, твоето при моето. Лупа за теб, Улфрик. Но не за твоето легло, нито ти за моето.

Метнах ножа на земята, той се заби в нея и завибрира. Изпитах чувството, че острието обезпокои някакъв голям спящ звяр. Силата изригна от земята и се вля в мен като пуснатата на свобода река. Усетих замайване и се озовах на колене, без да съм имала намерение да коленича.

Вдигнах очи към Ричард, още продължавах да се боря, и казах: „Помогни ми.“ Но вече беше късно. Почувствах как муниинът излезе от мен като вятър. И всеки мъж, до когото се докосна, усети миризмата. Почти усетих реакцията на телата им. Разбрах какво беше сторила Рейна и осъзнах, че не би могла да направи по-добър избор, ако това беше последната ѝ нощ зад волана. Като изключим убийството, това беше най-перфектното отмъщение.

Борех се на колене да не завърша ритуала, но усещах нетърпението им в мрака. Издъхвах миризма и тя не беше само на кръв. Думите започнаха да се измъкват от гърлото ми, сякаш издърпани от невидима ръка. Излизаха мъчително и изговарянето им ми причиняваше болка.

— Поискай ме отново, ако можеш, мой Улфрик.

Вперих очи в Ричард и видях изражението на лицето му. Беше трескаво и това отчасти ми вдъхна задоволство. Господ да ми е на помощ. Собствената ми ревност беше помогнала на Рейна да ме

овладее. Огледах фигурите в мрака. Усетих нарастващото напрежение във въздуха. Беше като затишие пред буря и въздухът бе така натезжал, че трудно дишах през притока на сила. Усетих светкавицата, която се задаваше, но бурята нямаше да започне без мен. Щеше да изчака моя ход.

Мериан се беше приближила до мен.

— Стани — рече ми тя.

Помъчих се да се изправя и Мериан ми помогна.

— А сега бягай.

Погледнах я:

— Какви ги говориш?

— Ти се самообяви за Фрея^[1]. А сега бягай, преди да загубят търпение и да те наградят.

Знаех какво има предвид, но исках да го каже на глас.

— Да ме наградят?

— Ако муниът не излезе на предна позиция, ще бъде изнасилване, но така или иначе ще се случи. Тръгвай!

Тя ме блъсна в мрака. Залитнах и огледах за последен път поляната. Лицето на Ричард беше измъчено, ужасено. Шанг-Да стоеше до него му с гневен вид. Беше ядосан на мен. Лицето на Джейсън беше по-безизразно от всякога, сякаш се страхуваше да ми разкрие чувствата си. Зърнах и лицето на Роланд. Познавах го само от час или два, но сега лицето му не беше безизразно. Беше гладно, причакващо. И разбрах, че ще го направят. Че някой някъде ще ме насили, освен ако не успея да ги убия всичките. Два сребърни ножа срещу цяла глутница върколаци. Шансовете ми не бяха никак добри. Но Ричард щеше да направи всичко възможно, за да ме спаси — всичко.

— Шанг-Да — рекох аз.

Високият телохранител се взря в мен. Можех да усетя тежестта на погледа му в лунната нощ.

— Животът на Ричард ми е по-скъп от собствената ми безопасност, Шанг-Да. Не допускай да умре.

Той продължи да ме гледа, после кимна отсечено. Мериан ме сграбчи за ръката и каза:

— Тръгвай!

Тръгнах. Втурнах се към мрака между дърветата. Бягах така, сякаш виждах в тъмното. Минавах през едва забележимите пролуки,

както се плува във вода, и бях убедена, че те няма да спрат устрема ми. Доверявах се на нощната гора така, както ме бяха учили в детските ми години. Човек не тича през тъмна гора с виране. Тича с онази част от мозъка си, която кара кожата на врата му да настръхва. Бягах, скачах и се извъртах, но знаех, че това не е достатъчно.

---

[1] Лупа, която се обявява за независима от Улфрик и го предизвиква да я опитоми отново. Всеки мъжки върколак може да я спечели, като прави секс с нея. Мъжките върколаци са готови да се избият взаимно, само и само някой от тях да я спечели. — Б.пр. ↑

В тишината на нощта прозвуча протяжен скръбен вой. Разнесе се ръмжене на множество гърла и кратко скимтене, което замлъкна толкова рязко, че веднага разбрах: някой беше пострадал или дори умрял. Наистина ли щяха да се избият помежду си заради привилегията да ме имат? Истинските вълци не правят подобни глупости. Само хората са способни да вземат хубаво разумно животно и да го осакатят или убият.

Както прескачах паднал дънер с размерите на малка лека кола, се подхлъзнах. Паднах и се проснах в цял ръст. Останах да лежа за момент на земята, опитвайки да си поема въздух, и осъзнах, че нямам никаква идея какво да правя. Не чувах ясно върколаците, но ги усещах посредством земята под ръцете си. Знаех, че са някъде тук по начин, който ми беше непознат преди нахлуването на мунина. Притиснах се към големия дънер и ръцете ми напипаха пролука. Беше частично кух. Пропълзях в черния отвор с насочен напред нож, защото се опасявах, че може да налетя на миешца мечка или змия, но не усетих нищо, освен хладната прогнила дървесина под голия ми корем и тежестта на голямото паднало дърво над главата ми.

Знаех, че ще ме намерят. Не това ме притесняваше. Щеше да им отнеме известно време да ме извадят от дупката. Исках да спечеля време. Дори не бях сигурна защо. Нуждаех се от план, а не разполагах с такъв. Мунинът смяташе, че Ричард може да ни спаси. Тази мисъл ме плашеше сама по себе си. Стигнаше ли се до убийство, Ричард ставаше доста мекушав. Мисълта, че може да загине, докато се опитва да ме спаси, ме ужасяваше повече от вероятността да ме хванат. Все щях да понеса едно изнасилване. Но изобщо не бях сигурна, че ще понеса смъртта на Ричард. Разбира се, досега не ме бяха изнасилвали и може би прибързвах със заключенията. Може би нямаше да го понеса.

Чух ги да се движат около дънера. Не бяха един или двама, а повече. Трима, четирима? По дяволите.

От прогнилото дърво щръкнаха животински нокти и аз изписах — типично момичешки писък. Чух как един от върколаците се търкаля по земята. Усетих вълна от енергия, когато се преобрази във вълк. И внезапно отпадна от преследването. Ако загубиш човешкия си вид преди лупата, която преследваш, не можеш да се съвкупиш с нея. Ако се покриеш с козина, губиш. За Фрея, която винаги е в човешки вид, нямаше писани правила. Низшите върколаци вече се бяха превърнали в зверове, защото пълнолунието приближаваше и въздухът беше пълен със секс и насилие.

Половин дузина, може би дузина вече бяха преобразени. Но какво е една дузина, след като в глутницата на Върн имаше петдесет върколаци?

В дънера се блъсна нещо тежко. Потиснах писъка си. Все пак бележех подобрение. Чух звуци от борба. Изглежда, двама от върколаците се биеха. Но аз бях почти сигурна, че отвън има и трети.

Битката спря и се чу шумно изпукване, сякаш някой прекърши нещо крехко и влажно. Последвалата тишина беше толкова плътна, че туптенето на сърцето ми прозвуча оглушително.

Дънерът помръдна. Застинах неподвижно, сякаш това можеше да ме спаси.

Крайт на падналото дърво откъм краката ми започна да се повдига. Останах като в клопка в кухнята, в която се криех, докато дървото се повдигаше бавно във въздуха. Диаметърът на дънера беше около два метра. Нямах представа колко тежи, но беше тежък. Повдигаше го висок мъж с брада. Избута го нагоре и го подпря с длани. После се усмихна, бели зъби блеснаха на брадатото му лице. Гласът му прозвуча почти като ръмжене:

— Излез, малката.

Малката? Изпъзях внимателно изпод големия дънер. Тежестта му беше огромна. Тялото на мъжа трепереше. Беше напрегнал всичките си сили, за да задържи падналия гигант вдигнат. Останах свита до крака му. За да се захване с мен, първо трябваше да пусне дънера. След като видях, че не се опитвам да избягам, още повече се ухили.

Забих ножа в корема му и го разпорих, на мига се претърколих встрани. Върколакът се строполи на колене с изненадан вид и дървото падна върху него. То го прикова към земята и аз не останах да гледам

дали ще успее да се освободи от него. В шумата лежаха две тела. Черепът на единия мъж беше строшен и земята беше изпръскана с нещо по-гъсто от кръв. В тъмнината всичко изглеждаше сиво и черно. Вторият може би още имаше пулс, но не си направих труда да проверя. Побягнах.

Усетих раздвижване на въздуха и завъртях навреме очи, за да зърна една размазана фигура. Някакъв мъж ме спъна и ме блъсна. Събори ме по гръб и едната ми ръка остана приклещена между нас. Беше Роланд и секунда след като го разпознах, замахнах с ножа. Той се дръпна назад с недоловимо за окото движение и юмрукът му внезапно се стовари в брадичката ми.

Не загубих съзнание, но тялото ми омекна. Ножът изпадна от пръстите ми и не успях да го задържа. Част от съзнанието ми крещеше безмълвно. Друга каза: „О, какви хубави дървета.“ Когато си върнах способността да се движа, дънките ми вече бяха смъкнати до бедрата. Единствената причина все още да са на мен, беше, че бяха тесни и мокри от кръв. Мокрите дънки трудно се свалят.

— Роланд, не го прави.

Той продължи да дърпа дънките, все едно не бях казала нищо. Не исках да ме удари отново. Ако припаднеш, край на играта. Роланд не успяваше да ми събуе дънките, защото не можеше да промуши крачолите през маратонките ми.

Надигнах се на лакти и се опитах да говоря приятелски и разумно, докато се чудех къде, по дяволите, се беше дянал ножът.

— Роланд, Роланд, първо трябва да ми събуеш обувките.

Може би с услужливо държане щях да спечеля благоволенieto му. Или поне да спечеля повече време. Къде се губи Ричард?

Върколакът затегна дънките на китката си и ми приклещи краката.

— Защо ми съдействаш? — попита той.

Гласът му и сега звучеше твърде дълбоко за слабите му гърди, той се изразяваше пак така лаконично. Нервната енергия пълзеше по кожата му, трептеше като лятна мараня. Беше същият, но всичко останало се беше променило.

— Може би просто не искам да ме удариш отново — отговорих аз.

— А аз не искам да бъда наръган.

— Логично.

Продължихме да се взираме един в друг, аз подпряна на лакти, а той коленичил в краката ми. Той като че ли не знаеше какво да прави по-нататък. Мисля, че не беше очаквал да се държа спокойно. Беше се подготвил за плач, за гняв, може би дори за страст, но не и за това. Аз се държах приятелски, услужливо, сякаш ме беше помолил да го упътя към познат ресторант. Странно, но се чувствах спокойна. Всичко ми се струваше някак сюрреалистично, сякаш не се случваше в действителност. Ако ми посегнеше, щеше да стане съвсем реално, но докато бездействаше, се чувствах добре.

Роланд затисна дънките ми с коляно и започна да си съблича ризата. Добре. Нямах нищо против, щом е ризата. Той имаше хубави, приятни за гледане гърди. Докато панталонът му си е на мястото, всичко е наред. Къде, по дяволите, е Ричард?

Той си разкопча панталона и започнах да се изнервям. Избягвах да се свързвам с Ричард, защото вероятно се биеше с някого. Активирането на белезите можеше да го разсее. Но ми беше нужна помощ. Бях сигурна, че Роланд не носи бельо. Показах се права.

Призовах Ричард и открих, че наистина се бие. За секунда погледнах през очите му. Биеше се с Ерик. Страхотно. Побързах да прекъсна връзката, но знаех, че съм нарушила за момент концентрацията му. Трябваше да се оправям сама.

Роланд смъкна дънките си до коленете и явно реши, че това е достатъчно, защото запъпли по краката ми. О, колко романтично.

Не ме спаси Ричард. Беше някакъв непознат мъж. Той се нахвърли върху Роланд така, както Роланд се беше нахвърлил одеде върху мен. Събори го на земята и двамата се търкулнаха по малък склон в една падина. Побързах да си вдигна панталона.

Нещо се раздвижи зад мен и аз се обърнах с невдигнати дънки и без оръжие. Беше Зейн, притиснал към гърдите си едната си ръка. От мрака зад него се появи Натаниел. Натаниел протегна здравата си ръка към мен.

— Побързай.

Побързах. Натаниел ме хвана за ръка и ме издърпа между дърветата. После се втурна през сенките и горските пролуки. Помъчих се да не изоставам от него с надеждата, че щом пролуките са достатъчно широки за него, ще са достатъчно широки и за мен.

Скачах, когато той скачаше, завивах, когато той завиваше, дори без да виждах препятствие отпред. Нощното му зрение беше по-добро от моето, затова разчитах на преценката му. Усещах как Зейн ни следва като въздушна струя.

От дясната ни страна се надигна задружен вой. Натаниел ме задърпа още по-бързо между дърветата, докато не се проснах по лице и ръбат клон ми разпори бузата. За едната бройка да ми извади окото.

— По дяволите, Натаниел.

— Те идват — каза той.

— Знам — пипнах си бузата си и по пръстите си видях кръв. — По дяволите.

— Няма да им позволя да те хванат.

Погледнах го. Беше само няколко сантиметра по-висок от мен. И по-тежък с не повече от петнайсет килограма. Мускулест, но дребен. А ръстът е от значение, когато всеки от противниците ти може да вдига големи дървета.

— Те ще те убият, Натаниел.

Той не се обърна към мен, а продължи да се взира в тъмнината, сякаш чуваше неща, които аз не можех да чуя.

Зейн се облегна на едно дърво и ме загледа. Със здравата си ръка разтриваше превързаната, може би го болеше. Тоест явно го болеше.

— Ако те хванат, ти ще се бориш — каза Зейн. — И те ще те убият — затвори очи. — Този път не можеш да направиш нищо, за да се защитиш, но ние можем.

— И двамата ще умрете — рекох аз.

Зейн повдигна нехайно здравото си рамо, сякаш му беше все едно.

Хрумна ми, че всичко щеше да свърши, ако правя секс. Щеше да приключи тогава и само тогава. Рейна се завърна с пълна сила в мен. Тя искаше Натаниел, но не можеше да го има, не и с моето тяло. Чукането с Натаниел щеше да бъде като блудство с дете. Нямах да го допусна.

Зейн. Зейн щеше да свърши работа. Рейна никога не е била особено придирчива. Внезапно ми се яви видение, което беше толкова ярко, че се изчервих. Имаше ли някой, с когото Рейна да не беше спала? Нямах да го направя с нито един от двамата. Абсурд.

Тогава те щяха да умрат. Не бях сигурна дали това беше моя мисъл, или на мунина. И в двата случая беше самата истина.

В далечината се появи Джейсън. Познах го по очертанията на раменете и косата. Или не бях успяла да го излекувам напълно, или се беше бил с някого. Може би и двете. Бях прекъснала контакта, преди да съм приключила с лечението. Муниът щеше да го излекува напълно само срещу секс. За Рейна сексът беше таксата, която всеки трябваше да плати за услугите ѝ. Без възнаграждение нямаше лечение. Като пласьор на наркотици, който ти дава да опиташ стоката, но нито грам повече, докато не му платиш.

Когато се приближи до Натаниел и Зейн, Джейсън ме погледна и се усмихна много странно. После облегна гръб на едно малко дърво и се свлече надолу, докато не се озова седнал на земята. Въздъхна.

Всички бяхме насочили погледи към него. Разнесе се писък и погледнахме отново към гората. Някъде наблизо се водеше битка. В неподвижния горещ въздух се надигна нов вой. Беше толкова близо, че косата ми настръхна.

Дърветата, до които се бяхме спрели, се намираха в подножието на хълм. Стори ми се познат.

— Бунгалата не са ли там горе?

— Да — отговори Зейн.

— Ако отидеш при бунгалата, те ще те последват — обади се Джейсън. — Не можем да го допуснем — заради туристите.

— Майната им — рекох аз. — Някои от тях няма да ме последват при бунгалата именно за да не ги видят туристите. Аз казвам да отидем там и да се скрием в някое бунгало.

— Това няма да приключи, докато някой не спечели — каза Джейсън.

Прозвуча, сякаш беше уморен или може би обезсърчен.

— А горе ще бъда с двама вампири, които са на моя страна.

Тръгнах да се изкачвам по хълма. Натаниел и Зейн ме последваха. Джейсън остана долу. Когато цялата тази лайнарщина приключеше, щях да разпитам какво е станало. Но сега няхах време.

Между дърветата се появиха фигури. Зейн ме блъсна леко в гърба.

— Бягай — каза той. — Аз ще ги забавя.

Натаниел застана до него и се обърна към мрака и опасността.

— Не — каза Зейн. — Върви с нея, Натаниел — той ме погледна.
— Сега откривам какво е да си алфа. Натаниел не умее да се бие.

Натаниел местеше очи от единия към другия. Накрая спря погледа си върху мен.

— Какво да направя?

Замислих се за секунда, погледнах сериозното лице на Зейн.

— Предпочитам да дойдеш с мен, но не искам да оставя Зейн — Докоснах ръката на Зейн. — Няма да те оставя да умреш.

— По дяволите, Анита, ако не си тук, те няма да ни убият. Ще ни теглят по един бой и ще продължат след теб — рече леопардлакът.

— Аз съм примамката — казах.

— Да.

— Не умирай заради мен, а?

— Ще се постарая — отговори Зейн.

Стиснах ръката му.

— Не се старай, просто не умирай. Ти също — казах на Джейсън.

Той поклати глава.

— Аз трябва да остана с теб. По заповед на Ричард.

— Защо?

Той пак поклати глава и погледна отново към тъмните фигури, които се движеха между дърветата. И идваха все по-наблизо.

— По-късно. Да тръгваме.

Имаше право. Тръгнахме и оставихме Зейн сам в мрака, където дебнеха поне петима върколаци. Когато приближихме билото, върколаците се разбързаха. Изкатерих се по хълма с лазене и хукнах заедно с другите по чакъла на паркинга.

Изрекох мислено „Деймиън“. Той отвори вратата, сякаш го бях повикала на глас. Застана на прага с изненадан вид. А изненадан хилядагодишен вампир не е честа гледка. За миг се замислих как ли изглеждаме в неговите очи. Аз бях цялата в кръв, само по черен сутиен и окървавени дънки. Джейсън тичаше със забележимо накуцване. Натаниел търчеше след нас с всички сили.

Втурнахме се в бунгалото. Деймиън затвори вратата зад нас. Заклучи я, без да се налага да му казваме. Умен вампир.

— Какво... — започна той.

— Барикадирайте прозорците и вратата — наредих аз.

Ашър грабна тежкото дървено бюро, сякаш беше леко като перце, и препречи с него прозореца.

— Имаме ли пирони, или трябва да го подпирам?

Нещо се блъсна в прозореца и покрай ръбовете на бюрото се разхвърчаха парчета стъкло, които се посипаха като блестящ дъжд по пода. Ашър залитна назад. Деймиън се присъедини към него и двамата избутаха бюрото обратно към прозореца. Вратата се разтърси от тежък удар.

— Няма да пристигне навреме — отбеляза Джейсън. Натаниел стоеше объркан наред стаята.

— Какво сега?

Вратата се разтресе отново. Джейсън се облегна на нея.

— Натаниел, помогни ми!

Натаниел застана до него и подпря трясещата се дървена врата с рамо.

Някакви ръце се опитаха да избутат бюрото. Ашър пусна за миг бюрото, сграбчи една за китката и я счупи като кибритена клечка. Някой изпищя и ръката изчезна.

Той попита, сякаш не използваше почти цялата си сила, за да притиска бюрото към счупения прозорец:

— Може ли да се поинтересувам защо местната глутница върколаци иска да ни убие?

— Не искат да ни убият — отговори му Джейсън. — Искат да я изчукат.

Той опря целия си гръб върху вратата. Тя спря да се тресе внезапно и Джейсън едва не падна, загубил равновесие.

Нападателите на прозореца също изчезнаха. Стана ужасно тихо, пълно затишие, така да се каже.

— Какво става? — попита Деймиън.

— Чакай — каза Джейсън. Изглеждаше почти като обезумял. — Попитай ме защо Ричард каза да остана с теб.

Втренчих се в него:

— Добре, защо Ричард ти каза да останеш с мен?

— Тази история ще приключи, когато осъществиш секс с някой от ликоите.

Втренчих се още по-изпитателно в него.

— Я пак.

— Каза ми аз да го направя, ако се стигне дотам.

— Да го направиш? — отидох до нощното шкафче. — Тоест да ме оправиш.

Джейсън сведе засрамено поглед. После кимна.

Отворих чекмеджето и взех файърстара. Затъкнах го отпред в дънките. Сетне извадих браунинга и освободих предпазителя.

— Нищо лично, Джейсън, но моят план е по-различен.

— Не съм казал, че планът ми харесва — рече Джейсън. — Може да си позволявам шеги по въпроса, а и бих спал с удоволствие с теб, но Жан-Клод е и мой господар. Той ще ме убие.

Хвърлих поглед към Ашър. Той кимна леко:

— Вероятно.

— А ако допуснеш някой друг да го направи с мен, защото си прекалено деликатен?

— Ричард не обича да убива — каза Джейсън, — но ако допусна да бъдеш изнасилена, ще направи изключение.

Размахах пистолета с насочено към тавана дуло.

— За твое щастие съм въоръжена.

Джейсън кимна.

От банята се чу трясък на счупено стъкло.

— Проклятие!

Бяха ни изиграли.

— Стой на вратата.

Отворих с ритник банята с насочено напред оръжие. Зърнах някакъв мъж, който се опитваше да провере голямото си тяло през малкия прозорец. Блъснах полетялата врата с хълбок и открих огън по мъжа. Той изкрещя и тялото му изчезна от отвора.

Извиках:

— Прозорецът ми е на мушката!

Отвън долетя шум от борба. Крясъците се превърнаха в ръмжене. Усетих прииждащата енергия и разбрах, че пред бунгалото има върколаци, които губят човешкия си вид. Почувствах как се отдалечават между дърветата. Почти подуших мускусната миризма на козината им. Муниът се надигна отново в мен толкова внезапно и силно, че залитнах към вратата, на която се бях облегла, за да се прицеля по-добре.

Извърнах се от прозореца и погледнах към Джейсън в другия край на стаята. Рейна беше доволна. Беше ѝ все едно с кого ще го направи. Ако това засегнеше Жан-Клод или станеше причина за смъртта на Джейсън, още по-добре. Бавно се свлякох надолу по вратата със затворени очи, притиснала плоската страна на пистолета към челото си.

— За този прозорец ще трябва да се погрижи някой друг.

Надявах се, че съм го казала достатъчно силно. Беше ми трудно да преценя.

Навярно Джейсън им беше обяснил какво става, защото никой нищо не попита. Усетих как Деймиън докосна крака ми на влизане в банята. Това усещане се обади с остро свиване ниско в корема. Погледнах към него и видях как застива, сякаш беше почувствал реакцията на тялото ми.

Той ме изгледа със зелените си котешки очи и внезапно ме обзе увереност, че ако го повикам, ще дойде. Макар че не знаех защо.

— Деймиън — обади се Ашър. — Прозорецът.

Деймиън остана неподвижен, само ме гледаше.

— Не мога.

— Заповядай му да охранява прозореца, Анита — каза Ашър.

Коленичих и плъзнах свободната си ръка нагоре по крачола на Деймиън. Плъзнах я чак до бедрото, тръснах глава. Сграбчих зелената му копринена риза и го придърпах. Той клекна, разперил колене от двете страни на тялото ми. Коленичих и го целунах.

Напъхах език между нежните връхчета на вампирските му зъби. Бях усъвършенствала изкуството на любовната целувка с вампир. Въпрос на практика.

Деймиън понечи да се дръпне, пошепна:

— Имаш вкус на кръв, на чужда кръв — после залепи устата си към моята, сякаш искаше да ме погълне цялата.

Дългите му бледи ръце обхванаха лицето ми, пръстите му потънаха в топлата ми коса.

Притиснах тяло към неговото. Файърстарът беше затъкнат в дънките ми. Пистолетът се заби в слабините му. Притиснах го още повече и вампирът леко изстена от болка. Браунингът беше паднал някъде на пода.

Откъм прозореца в банята се чу шум. Отместих лице да видя и Деймиън продължи с целувки по шията. Видях как някакъв се провира през прозореца в банята, сякаш минаваше през стъклен тунел.

Извадих файърстара от дънките си и го насочих към него. Прицелих се право в челото му. Той опули очи и побърза да изчезне обратно в нощта. Не беше толкова заслепен от страст, че да не му е мил животът. Въпросът беше колко заслепена съм аз?

Устата на Деймиън надвисна над сънната ми артерия. Езикът му започна да гали мястото. Искаше разрешението ми. Но сега не ми се щеше да дарявам точно такава кръв. Рейна не се интересуваше от отварянето на вени и артерии.

Стиснах със свободната си ръка дългата му кървавочервена коса и вдигнах лицето му към моето.

— Не ми пускай кръв, чукай ме.

Ашър извика:

— Жан-Клод ще го убие!

— Не ме интересува.

Щом се чух да го казвам, изплувах отново на повърхността. Сякаш махнах от себе си някаква влажна завеса, която беше залепнала за лицето ми и ме задушаваше, опитваше се да опримчи тялото ми и да ме удави.

Отдръпнах се от вампира и пропълзях към стаята. Казах:

— Наблюдавай проклетия прозорец, Деймиън, и стой далече от мен.

Той застана на прага, като ме гледаше неуверено. Ашър рече:

— Чу господарката си. Направи каквото ти каза.

Чух го да влиза в банята. Чух хрущенето на счупени стъкла под обувката му. Останах на четири крака с наведена глава, дишах тежко. Все още държах файърстара в едната си ръка. Стиснах го толкова силно, че ръката ме заболя. Съсредоточих се върху натиска на дръжката в дланта ми. Това беше истинско. Това беше истинско. Рейна беше мъртва. Беше просто някакъв си дух, по дяволите.

Чух някой да пълзи към мен. Вдигнах глава и открих, че Натаниел се вира в мен с лилавите си очи. Изпищях и се отдръпнах панически от него. Той беше жертва, а Рейна харесваше жертвите. Протегнах ръка към него, сякаш да се предпазя от удар.

Озовах се с притиснат в леглото гръб, стисках пистолета с две ръце и се поклащах напред-назад.

Натаниел продължи да лази към мен. Приплъзваше се така, сякаш имаше мускули на места, където не би трябвало да има, и се извиваше грациозно като змия, като че ли гръбнакът му беше с прекалено много прешлени. Той допълзя толкова близо до мен, че когато заговори, усетих дъха му.

— Аз съм твой, Анита. Ти си моята Нимир-ра. Моята кралица.

Не ме докосна. Остана на сантиметри от мен, за да ми покаже, че решението е мое. Само че не беше мое.

Опитах се да му кажа да се махне от мен, но бях останала без глас. Не можех да говоря. Не можех да се движа. Бях в състояние само донякъде да овладея нещата, за да не скъся разстоянието, което ни делеше. Борех се с всички сили да не целуна Натаниел. Защото следващият, когото докоснех, щеше да ме има. Муниът ме изтощаваше все повече. Дори моят самоконтрол не беше безграничен. Не исках да го направя с Натаниел. Тази мисъл ми помогна да устоя.

На вратата се потропа. Беше толкова неочаквано, че изпищях. Писъкът ми накара Натаниел да се отдръпне и да застане на колене. Така беше извън обсега на ръцете ми, но пак се намираще прекалено наблизко.

Ашър попита:

— Ще отвориш ли?

Тръснах глава. Не като „не“, а като „не мога да говоря“. Не можех да разсъждавам. Полагах прекалено много усилия да се преборя с желанието си да се съблека и да изчукам някой от присъстващите. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху това.

Може би Ашър се досети какво става, защото попита:

— Кой е?

Много възпитано.

Мисля, че отговорът изненада всички ни.

— Ричард.

Джейсън скочи и отвори вратата, преди някой да му е казал да го направи. Външната страна на вратата беше цялата изподрана и изпочупена. На прага стоеше Ричард. Тениската му беше на парцали; все още се държеше на раменете му, но беше толкова скъсана, че се

виждаха кървавите рани по загорялата му кожа. Той влезе в бунгалото с малко несигурна походка. След него влязоха Зейн и Шанг-Да.

Зейн изглеждаше невредим, но лицето на Шанг-Да беше обезобразено от челото до брадичката. Очите му надничаха от кървава маска. Той затвори вратата и ме изгледа спокойно.

Радвах се, че ги виждам. Но не можех да помръдна. Помръднеш ли — край. Бях вложила цялата си енергия в усилието да остана неподвижна. Ако помръднеш някоя част от тялото, контролът ми щеше да отиде по дяволите. От едното ми око се стече сълза и остави гореща следа по бузата ми. Гледах Ричард и исках да му кажа толкова много неща, а не можех да изрека нищо. Думите щяха да ме пръснат на милион блестящи парчета.

Ричард се приближи. Извиси се над мен и погледна надолу. Не вдигнах лице. Той не коленичи, а по-скоро се строполи на колене.

Протегнах ръка да го хвана, за да не падне, и мунинът лумна по кожата ми като пламък. Файърстарът тупна на пода. Сграбчих скъсаната му тениска с две ръце и го придърпах да го целуна.

Устните му бяха сухи. Облизах устата му, навлажних с език устните му, докато не се превърнаха под целувката ми във влажно кадифе. Плъзнах ръка през една от дупките в тениската му, за да проследя с пръсти разреза, който бях оставила над сърцето му.

Ричард изпусна рязко дъха си, сякаш го бе заболяло. Стисна ме за китката. Плъзнах другата си ръка през тениската и открих друга рана, която да изследвам. Той ме стисна и за двете китки. Сигурно сте забравили какъв здравеняк е Ричард. Не изглежда заплашително, но би могъл да хване двете ми китки с една ръка. Дръпна ръцете ми и ги задържа до тялото ми. Опитах се да ги освободя и той ги стисна още по-силно. Наведе се към мен, но не за целувка.

Облиза края на раната от нож върху гърдите ми.

Изпъшках колкото от болка, толкова и от удоволствие.

Устните му се спуснаха по раната, докато не достигнаха меката горна част на гърдите ми. Той ме ухапа — не толкова силно, че да ми остави белег, но достатъчно, за да почувствам зъбите му. Изстенах.

Ричард вдигна лице и ме погледна. Пусна китките ми и с длани обхвана лицето ми. Задържа го между силните си ръце и ме накара да се вгледам в прекрасните му шоколадови очи.

— Анита, чуваш ли ме?

Опитах се да го целуна, но ръцете му ме задържаха неподвижна. Сложих длани върху гърдите му и започнах да изследвам гладката му плът, разкъсана от рани. Исках да притисна тяло в неговото, но той продължаваше да стиска лицето ми и не ми позволи да го доближа повече.

— Анита, Анита, отговори. Тук ли си? — той стисна лицето ми почти болезнено.

Не отблъснах мунина. Той сам се отдръпна. Рейна охлаби контрола си върху мен достатъчно, за да му отговоря.

— Тук съм — прошепнах.

— Искаш ли? — попита ме той.

Разплаках се мълчаливо и по лицето ми се застичаха сълзи.

— Искаш ли ме сега, по този начин? — Ричард разтърси лицето ми, сякаш се опитваше да ме свести.

Плъзнах ръце върху неговите и го придърпах към себе си, без да спирам да плача. Исках ли го?

— Да — прошепнах аз.

— Сега, по този начин?

Въпросът беше прекалено труден за мен. С пръсти се помъчих да махна ръцете му от лицето си. Задърпах ги.

— Целуни ме, моля те, целуни ме. Моля те, Ричард, моля те! — отново плачех — и аз самата не знаех защо.

Ричард се наведе към мен, без да пуска лицето ми. Целуна ме. Горещите му устни се притиснаха в моите. Езикът му ги разтвори и аз се помъчих отново да се придвижа напред, но той ме задържа. Наведе се към мен, притиснал уста към моята. Целуваше ме така, сякаш се опитваше да ме вкуси, сякаш се опитваше да ме погълне с език и устни.

От допира на устата му цялата се разтреперих. Затворих очи, отпуснах ръце и се оставих на усещането. Дланите му се отделиха много бавно от лицето ми. Докато спускаше пръсти по голите ми рамене, той не спря да ме целува. Ръцете му се поколебаха върху каишките на ножницата на гърба ми, сякаш не знаеше какво да я прави.

Отворих очи и посегнах да му помогна. Той хвана ръцете ми и пак ги задържа до тялото ми.

— Остави на мен — каза тихо.

Вдигнах очи към него. Желаех го толкова силно, че ми беше трудно да дишам. Исках голата му кожа да се притисне в моята. Хванах краищата на една от дупките в тениската му и я разширих.

— Махни я.

Ричард поклати глава.

— Не още.

Исках да му се нахвърля като гладен вълк, а той се владееше така добре. Усещах страстта му. Беше не по-слаба от моята, но той не помръдваше, толкова близо, толкова ужасно близо до мен.

— Всички да излязат — нареди Ричард.

Бях забравила, че имаме публика. Опрях чело в гърдите на Ричард, обхванах го с ръце и се опитах да се притисна към него.

Ашър попита:

— Ами другите вълци?

— Сключих договор с Върн. Всичко приключи, освен това.

Вгледах се в белязаното лице на Ашър иззад широкото рамо на Ричард. Физиономията му беше безизразна, празна, неразгадаема. Помислих си: „Какво ли крие?“ Но всъщност мислите ми бяха заети с миризмата, която излъчваше кожата на Ричард. На прясна кръв. На лепкава пръст, бор и листа. На ситните солени капчици пот по него. Нямаше място за разкаяния. Съществуваше единствено топлината на притиснатото му в мен тяло.

— Ако се възползваш от нея, докато е в това състояние, ще бъде почти изнасилване — каза Ашър.

— Ще се постарая да не бъде — заяви Ричард.

Ашър отвърна с кратък звук, който можеше да мине за смях. „Bonjour“ — промърмори той и излезе. Беше пожелал на Ричард щастие. Беше го казал на френски и това ме подсети за Жан-Клод.

Бях толкова близо до топлото тяло на Ричард, че усещах колко е твърд и възбуден, но въпреки това си помислих за Жан-Клод. Исках да се сгуша в Ричард. Исках да ме обгърне като одеяло, но какво щеше да каже за това другият ми любим? Тази мисъл прогони мунина по-успешно от всичко друго.

След като бях прекарала месеци в леглото на Жан-Клод, все още желаех Ричард. Аз желаех Ричард, не Рейна или мунина. Аз го желаех. Желаех го толкова силно, че не можех да мисля за нищо друго, освен

за усещането да го държа в прегръдките си. Но не беше честно, не и по този начин. Не и когато Рейна ме контролираше.

Тя ме заля като топъл душ. Това беше нейната цена. Това. Да бъде заедно с нас, когато го правим за пръв път. Така преживяването щеше да бъде отчасти нейно. Кожата ми изгаряше от копнеж да бъде докосвана. Тялото ми се разкъсваше от страст, каквато не бях изпитвала.

Когато всички напуснаха бунгалото и вратата се затвори, Ричард ме отдръпна от тялото си. Задържа ме на разстояние от себе си, стиснал ръцете ми над лактите, докато аз се стремях да се доближа до него. Нуждаех се от него. Беше ми нужен.

Исках да го докосна, плачех.

— Ричард, моля те, моля те.

Той ме завъртя и ме събори върху долния край на леглото. Опря ръка на гърба ми, за да ми попречи да се обърна. Свали ремъците на ножницата, изхлузи ги надолу по ръцете ми. Захвърли канията през стаята и тя се удари в стената. После с подпрени от двете страни на леглото длани се надвеси над мен. Наведе глава, косата му докосна моето лице. Нагласи тялото си върху мен, обхвана ръцете ми и ги притисна към гърдите ми. Обездвижи ме с тяло и ръце, а телата ни се притиснаха толкова силно, че усетих ударите на сърцето му с гърба си.

Той прошепна в бузата ми:

— Ако поискаш да спра, кажи ми и всичко ще приключи. Ще си тръгна.

Изскимтях тихо и казах:

— Изчукай ме, Ричард, изчукай ме, моля те.

Той потръпна и шумно въздъхна. Отдръпна се достатъчно, за да разкопчае сутиена ми, после го изхлузи бавно от раменете ми. Използва презрамките му, за да прибере отново ръцете ми до тялото. Изхлузи го и го остави да падне на пода.

Дланите му се плъзнаха по кръста ми. Бяха горещи. Придвижиха се нагоре бавно, толкова бавно, че ми идеше да закрещя. Погалиха гърдите ми, обхванаха ги и ги притиснаха. Пръстите му потъркаха зърната ми и аз изкрещях.

Ричард ме обърна към себе си, почти ме хвърли върху леглото. Пъхна ръце под задника ми и ме повдигна, застанал на колене. Устата

му намери гърдата ми. Езикът му пробяга по зърното — бърз, силен и влажен.

Наведох се към него и устните му се плъзнаха по гърдата ми, засмукаха я. Усещането беше почти непоносимо. Прииска ми се да извикам, да се извия настрана, да кажа спри или никога не спирай. Когато Ричард освободи бавно гърдата ми, като остави зърното да се измъкне малко по малко от зъбите му, изхлипах. Той премести устата си върху другата гърда и я засмука по-грубо, по-силно. Захапа меката плът, после започна да ближе зърното, обикаляше го с език. Последва кратко, но болезнено ухапване и внезапно се озовах по гръб на пода.

Ричард коленичи над мен, мушна пръсти в дупките на тениската си, разкъса я и оголи стегнатите си гърди и ръце. По торса му имаше две рани от животински нокти, едната в горната част, а другата в долната. По-високата рана минаваше през едното му зърно и върхът му беше покрит със засъхнала кръв.

Седнах и се наведох към него. Той не ме спря. Прокарах език по гърдите му и по разрезите в тях и Ричард изпъшка. Облизах набързо окървавеното зърно и понеже не ме отблъсна, склочих устни около него и започнах да смуча кръвта. Почистих раната, като я смучех толкова силно, че тя се отвори наново.

Беше негов ред да извика. Той ме събори внимателно на пода. Събу обувките и чорапите ми и аз не направих опит да му попреча. Сърцето ми туптеше болезнено бързо и се блъскаше в гърлото ми като хванато в капан животно.

Ръцете му се преместиха върху колана на дънките ми. Когато разкопча горното копче, стомахът ми се сви. Ричард свали ципа на дънките и започна да ги изхлузва от бедрата ми. Помогнах му да смъкне леко влажния все още панталон надолу по краката ми. Той издърпа дънките с едно последно движение и аз останах да лежа съвсем гола пред него, ако не се брояха черните бикини, които бяха в тон със сутиена ми.

Ричард стоеше на колене и ме гледаше. Разкопча своите дънки. И се поколеба.

— Искам го от толкова време, Анита. Искам да го направим, но не...

Колкото и силно да се мразехме с Рейна, в момента с духовната ѝ същност бяхме постигнали пълно разбирателство. Аз коленичих пред

него.

— О, не, без тия. Не ми пробутвай скаутските си глупости точно сега — разкопчах докрай дънките му.

Той ме хвана за ръцете, като шареше с очи по лицето ми.

— Това отново си ти.

— Да — казах, — аз съм. — Издърпах ръце от неговите и Ричард не направи опит да ме задържи. — Съблечи се, Ричард, дай да те видя гол.

— Вече си ме виждала гол — каза тихо той.

— Не и по този начин. Не спирай и не ми задавай въпроси.

Той се изправи.

— Това ще промени всичко за мен, Анита. Би трябвало да промени някои неща и за теб.

Закрих очите си с ръце и изпищях.

— О, за Бога, Ричард, стига си говорил. Искам да усетя ръцете ти върху тялото си. Искам те вътре в мен толкова силно, че не мога да мисля. Как можеш да стоиш сега и да разсъждаваш?

Нещо падна върху ръцете и лицето ми. Бяха дънките и бельото му. Надигнах се и видях, че е гол. Заразглеждах го. Съвършеният златист загар на кожата му беше равномерен навсякъде, от извивките на прасците до тесните бедра, от набъбналите му слабини до твърдите гърди и широките му рамене. Златистокестенявата коса падаше върху едната половина на лицето му, като го оставяше наполовина в сянка.

Станах и тръгнах към него. Бях уплашена. Не просто нервна. Уплашена и нетърпелива. Сложих ръце върху гърдите му и се повдигнах на пръсти, за да доближа устните си. Целунахме се и аз се отпуснах в прегръдките му. Когато усетих твърдото му голо тяло притиснато в моето, а между нас — нищо, освен черни дантелени бикини, изтръпнах и се отдръпнах от устните му.

Той ме сграбчи през кръста и ме задържа притисната към тялото си. После внезапно се озова на колене и смъкна бикините ми с бързо, почти брутално движение. Изведнъж се оказах гола пред коленичилиия Ричард, който беше повдигнал лице и ме гледаше. Гледаше ме така, че разни места по тялото ми се стегнаха.

Той сложи големите си ръце от вътрешната страна на бедрата ми и разтвори краката ми. Плъзна дланите си по бедрата ми, обхвана задника ми и поднесе слабините ми към лицето си. Опря буза върху

мен и близна бързо бедрото ми. Сърцето ми биеше толкова учестено, че не можех да си поема въздух като хората, но можех да говоря.

— Моля те, Ричард, моля те. Моля те.

Той плъзна ръка между бедрата ми. Единият му пръст проникна в мен. Потръпнах с отнетната назад глава и затворени очи.

— Влажна си — каза Ричард.

Отворих очи и го погледнах.

— Знам — гласът ми прозвуча хрипливо.

— И Рейна беше такава.

— Все още е — рекох аз. — Накарай я да се махне.

Той облиза вътрешната страна на бедрото ми и продължи да ме ближе и да търка уста в кожата ми, докато не отворих крака. Когато езикът му ме докосна за пръв път между краката, изпъшках.

Ричард ме целуна там така, както ме беше целувал по устата, пъхна целия си език вътре и започна да ме изследва. Ближеше ме с дълги и уверени движения, после намери правилното място и го засмука. Докато правеше всичко това, ме наблюдаваше. В очите му имаше някаква тъмна светлина, нещо първобитно, което не можеше да се изрази с думи. Нещо, което не беше свързано с това, че е върколак, а с това, че е мъж. Усетих как по тялото ми се разливат пулсиращи вълни. Усещането беше поразително. Беше едва ли не прекалено хубаво; удоволствието беше толкова силно, че приличаше на болка. Ричард ме обработваше с уста, докато топлината не се надигна от слабините ми като златна вълна, която замъгли света и го обви в бяла мараня, сякаш гледах всичко през някакво було.

Щом се насладих на последната капчица удоволствие, усетих, че Рейна ме напуска. Когато Ричард ме свали на пода, мунинът вече си беше отишъл.

Устата му лъщеше. Той използва остатъците от тениската си, за да я избърше. После каза:

— Може би да си измия зъбите.

Поклатих глава.

— Да не си посмял — протегнах ръце към него.

— Тя отиде ли си?

Кимнах.

— Сега съм само аз, сами сме.

— Добре. — Ричард се премести върху мен и отпусна голото си тяло по дължината на моето.

Беше прекалено висок за мисионерска поза. За малко да се задуша в гърдите му. Той се повдигна на ръце, сякаш правеше лицева опора. Плъзна се в мен, а аз бях влажна и стегната и усетих как прониква сантиметър по сантиметър. Когато влезе целият, той погледна надолу към лицето ми. Очите му бяха станали обезпокоително кехлибарени, като на вълк. Изглеждаха почти оранжево златисти на фона на загорялата му кожа.

Ричард започна да се движи напред-назад, веднъж, два, три пъти, внимателно, сякаш искаше да си направи място. После бедрата му влязоха в ритъм. Плъзнах ръце по задника му и го стиснах, докато се движеше в мен. Забих нокти в гладката му твърда плът. Той взе да тласка по-бързо и по-грубо, като продължаваше да крепи по-голяма част от тежестта си върху ръцете и раменете си.

Повдигнах ханш, за да посрещна тялото му. Сега, когато не ме притискаше, можех да се движа свободно. Между нас се установи ритъм, вълна от движение, горещина и танцуващи мускули.

Вътре в мен нещо се отвори, в него също. Почувствах как белегът, който ни свързваше, се отвори като врата. Това, което нахлу през тази врата, беше топъл златист поток от сила. Той заля мен, заля и Ричард. Аз цялата настръхнах като от електрически ток.

Ричард ме вдигна на ръце, без да излиза от мен. После полу ме отнесе, полу ме хвърли върху леглото. Рухна върху мен и аз се укрих под топлината на кожата му и тежестта на гърдния му кош. Силата му сякаш ме обгърна; при всеки тласък в мен се разливаше топлина. Сякаш се къпех в златистата топлина на тялото му както отвътре, така и отвън. При всеки тласък усещах все по-силни златисти пулсации. Пулсациите се превърнаха във вълни, които накараха тялото ми да се стегне около него.

Той извика, но не свърши. Надигна се отново на ръце, като ме задържа прикована към леглото само с ханш и крака. Очите му бяха кехлибарени и нечовешки, но това изобщо не ме притесни. Видях как звярът в него наднича през тези извънземни очи. Видях как ме наблюдава от лицето на Ричард. Видях как по това хубаво лице преминават мисли, които бяха свързани по-скоро с храна, отколкото със секс, и нямаха нищо общо с любовта.

Ръцете на Ричард, които се подпираха от двете ми страни върху леглото, се огънаха. Чух как платът се къса и разпаря. Извърнах глава и видях как ръцете му се удължават, а пръстите му се превръщат в животински нокти. Тези нокти разпаряха дюшека с приглушен звук.

Погледнах отново нагоре и не можах да скрия страха, който се изписа на лицето ми.

— Ричард — казах аз.

— Никога не бих те наранил — прошепна той и когато пръстите му се врязаха конвулсивно в леглото, във въздуха се разхвърчаха бели ивички.

Повторих:

— Ричард!

Гласът ми все още не беше паникьосан, но бе започнал да изтънява.

Той заби нокти в дюшека и го преобърна заедно с мен. Изтърколи се от другата му страна и се сви на стегната топка. Ръцете му се бяха издължили, а ноктите му се бяха превърнали в нещо чудовищно и опасно.

По дяволите.

Погалих го по гърба.

— Съжалявам, Ричард, съжалявам.

— Не исках да се преобразявам, докато правим секс, Анита, но когато пълнолунието е толкова близо, е трудно.

Той обърна глава, за да ме погледне, и очите му все още бяха кехлибарени. Ръцете му започнаха да се променят отново и да възвръщат човешкия си вид. Гледах как се променят и усетих полъх от енергия като вълна от пълпещи по кожата ми насекоми.

Знаех, че ако го зарежа в сегашното му състояние, никога няма да го преживее. Така щях да потвърдя най-големите му страхове — че е чудовище и че може да се чувства нормално само сред други чудовища. Ричард не беше чудовище. Вярвах в това. Бях убедена, че няма да ме нарани. Вярвах му повече, отколкото вярвах понякога на себе си.

— Обърни се — рекох му аз.

Ричард продължи да ме гледа.

Завъртях краката му и той не възрази. Вече не беше толкова твърд. Нищо не може така да съсипе любовника, както вик за помощ от

партньорката му. Пипнах го и той потръпна, затвори очи. Хванах го и започнах да го движа нагоре-надолу, докато се стопли и се втвърди.

Плъзнах се върху него и открих, че е твърде голям под този ъгъл, почти прекалено. Сега, когато аз бях отгоре, усещането беше по-интензивно и някак по-остро. Изстенах.

— Обичам те, Ричард, обичам те.

Беше толкова дълбоко в мен, че сякаш го усещах чак в устата си.

Ръцете му се плъзнаха около кръста ми, после се преместиха върху гърдите ми. Да усещам ръцете му върху себе си, докато го яздя, беше почти прекалено. Отначало движех ханша си внимателно, после ускорих ритъма. Карах го да прониква в мен толкова грубо, бързо и дълбоко, че накрая не бях сигурна дали ми харесва, или изпитвам болка.

Усетих, че оргазмът ми приближава. Почувствах как ме изпълва като топла вода, която някой налива в празна чаша. Тялото ми се разтърси от малки спазми.

Дишането на Ричард се промени, учести се и разбрах, че неговият оргазъм също приближава.

— Не още — прошепнах му, — не още.

Той се вкопчи с две ръце в леглото. Усетих, че ръцете му се променят. Усетих как кожата им се свлича. Но това не беше нищо в сравнение със случващото се с тялото му вътре в мен. Ноктите му се забиха в леглото като пирони. Чух как дюшекът се раздира, но вече беше късно.

Оргазмът избухна със сила, която изви гръбнака ми и изтръгна вик от устата ми. Заля ме и ме разтреса, накара кожата ми да се раздвижи и нервите ми да затанцуват, сякаш всяка част от мен се опитваше да се отдели от останалите. За една изумителна секунда бях без кожа и кости, остана само топлата вълна на удоволствието и усещането от неговото тяло под моето. Само неговото тяло ми попречи да загубя връзка с реалността, само усещането как свършва в мен ми припомни къде съм и коя съм.

Отворих очи и открих, че очите му са кафяви и човешки. Той вдигна ръце към мен и аз се свлякох в прегръдката му. Положих глава на гърдите му и усетих как сърцето му тупти под бузата ми. Лежах върху него и слушах пулса на тялото му. Ръцете му ме прегръщаха.

Ричард се засмя и смехът му беше радостен. Вдигна лицето ми към своето и ме целуна леко и внимателно.

— И аз те обичам — каза той.

Топъл. Той беше толкова топъл. Той? Отворих широко очи и сънят се разпадна като счупено стъкло. Лежах на леглото с разтуптяно сърце и загоряла ръка, праметната през корема ми. Проследих с поглед тази ръка и открих, че Ричард спи по корем с разпиляна по лицето коса. Аз лежах по гръб, завита до кръста и прикована под неговата ръка.

Повдигнах глава назад и видях „Слънчогледи“ на Ван Гог над леглото. Бунгалото на Ричард. Бяхме причинили прекалено много щети на моето.

Изпитах силно желание да придърпам завивките нагоре, за да покрия гърдите си. Да, добре, снощи Ричард беше видял всичко, което имах да му покажа, но тази сутрин исках да се покрия. Чувствах се засрамена. Не ужасно засрамена, а малко засрамена и леко смутена.

Осъзнах, че лежа с ръце на гърдите, сякаш се криех. Ръката на Ричард изглеждаше много тъмна на фона на белия ми корем. Жан-Клод беше отбелязал, че кожата ми е бледа почти колкото неговата. Измъчвах ме достатъчно морални угризения, че правя безбрачен секс с жив мъртвец, и ме успокояваше единствено мисълта, че бях моногамна. А сега нямах дори това утешение. Бях започнала да се превръщам в курва — нещо, за което баба Блейк винаги ме беше предупреждавала. До известна степен беше права. Правиш ли веднъж секс с някого, вероятността да го направиш и с друг става много по-голяма.

Пердетата на прозорците не бяха дръпнати докрай. Лъчите на сутрешното слънце проникваха през белите завеси и осветяваха леглото. Никога не бях виждала гол мъж на сутрешна светлина. Досега не ми се беше случвало да заспя и да се събудя до мъж. О, веднъж ми се случи със Стивън, но когато сте напълно облечени и въоръжени, защото очаквате лошите да нахлуят през вратата, не е същото.

Посегнах колебливо към ръката на Ричард. Като че ли след снощното ни преживяване би трябвало да съм по-смела, но открих, че

едва ли не се страхувам да го докосна. Имала съм какви ли не сексуални фантазии за Ричард, но това — това беше най-голямата. Да се събудя до него, топъл и жив. Ей Богу, това означаваше много за мен.

Докоснах леко ръката му, по-точно малките златисти косми върху нея. Придвижих дланта си нагоре към голата кожа на бицепса и рамото му. Усетих с върховете на пръстите си топлината, която излъчваше кожата му. Беше невероятно топъл. По-топъл от нормалното, сякаш имаше треска.

Почувствах, че се събужда, по напрежението, което се появи в раменете и гърба му. Извъртях глава и видях, че кафявите му очи се взират в мен през гъстата завеса на косата му.

Той се надигна на лакът и отмахна косата от лицето си. Усмихна се и това беше онази позната усмивка, от която краката ми се бяха подкосявали стотици пъти.

— Добро утро — поздрави ме Ричард.

— Добро утро — бях придърпала механично завивките над гърдите си.

Той се присламчи по-близо до мен, при което завивките на кръста му се смъкнаха и откриха гладкия му задник. Целуна ме леко и нежно, потърка лице в бузата ми, така че усетих за миг топлия му дъх върху ухото си, и навря нос в косата ми. Поздравяваше ме по характерния за вълците начин. Започна да ме целува лекичко по шията и спря, когато устните му стигнаха до рамото ми, което беше горе-долу всичко, което се виждаше от мен.

— Изглеждаш ми напрегната — отбеляза той.

— А ти — не.

Ричард се засмя и звукът ме накара едновременно да потръпна и да се усмихна. За пръв път го чувах да се смее така. Смахът му звучеше много мъжествено и много... обсебващо, доволно.

Усетих, че лицето ми пламва. Засрамах се и се почувствах глупаво от този факт.

— О, по дяволите.

— Какво? — попита той и ме погали по бузата.

— Гушни ме, Ричард. Сексът е страхотен, но когато съм си мислила за този момент, винаги съм си представяла как ме прегръщаш и как се притискаме като лъжици.

Усмивката му беше нежна и радостна. Ричард се обърна настрани и придърпа отново завивките над кръста си. После повдигна лакът.

Аз също се извъртях странично, обърнах му гръб и се сгуших в топлото му тяло. Беше малко висок за „лъжици“, но не спряхме да мърдаме, като се кискахме и си приказвахме глупости, докато не се наместихме удобно. Преметнах ръката му през себе си, сгуших се в топлите извивки на гърдите и останалата част от тялото му и въздъгнах. Усещах как голите му слабини се притискат в мен и чувството беше не само вълнуващо, но и точно каквото трябваше да бъде. Чувствах се обсебена от тялото му, от него. Исках да се гушкаме така вечно. Кожата му беше почти гореща.

— Струва ми се, че имаш температура — казах аз.

— Заради пълнолунието е — рече Ричард. — Утре вечер, когато луната е пълна, температурата на тялото ми ще надхвърли трийсет и седем градуса.

Той отметна косата ми и притисна нос към врата ми. Настръхнах цялата. Размърдах се неспокойно.

— Така ме гъделичкаш.

— Да — каза той, — знам.

Усетих, че започва да получава ерекция. Засмях се и се претърколих по гръб.

— Виж ти, господин Зеeman, изглеждате щастлив да ме видите.

Той се наведе, за да ме целуне.

— Винаги.

Целувката прерасна в нещо повече. Притиснах тяло в неговото и преметнах единия си крак над задника му, но той се отдръпна и застана на колене.

— Какво има? — попитах аз.

Снощи, когато всичко беше приключило, му бях казала, че вземам противозачатъчни. Той се беше ужасил при мисълта, че може да забременея. Понеже върколаците не боледуват и не заразяват с болести, бях застрашена единствено от забременяване. Което обяснява впрочем защо близах толкова смело кръвта на ликантропите снощи. Гадно, но безопасно.

— Не мога — каза Ричард.

Погледнах към долната част на тялото му.

— О, според мен си готов.

Той се изчерви.

— Видя какво се случи снощи, Анита. Сега, когато пълнолунието е с един ден по-близо, ще ми бъде още по-трудно да се контролирам.

Отпуснах се отново върху леглото.

— О! — бях разочарована.

Преди броени минути се тревожех, че пак ще се отдадем на страстта си, а сега бях тъжна, че не можем да го направим отново. Не търсете логика в отношенията ми с мъжете.

— Радвам се, че и ти си разочарована — рече той. — По едно време си помислих, че ще станеш от леглото, ще кажеш, че всичко е било ужасна грешка, и ще се върнеш при Жан-Клод.

Закрих очите си с ръце, после си наложих да погледна Ричард, докато говоря с него. Изглеждаше неописуемо сладък, но не можех да си замълча. Ако си мислеше, че ще зарежа Жан-Клод, не можех да си замълча. Въпреки че ми се искаше.

— Какво означава според теб миналата нощ, Ричард?

Усмивката му поувехна, но не изчезна съвсем.

— За мен означава нещо, Анита. Мислех, че и за теб означава.

— Означаваше. Означава. Но...

— Но какво ще стане с Жан-Клод — каза го тихо, но все някой трябваше да го каже.

Кимнах, притиснала завивката към гърдите си.

— Да.

— Ще можеш ли да се върнеш при него след снощи и да продължите да бъдете заедно, все едно нищо не се е случило?

Седнах и протегнах ръка към неговата. Той ми позволи да я стисна.

— Липсваш ми толкова много, Ричард. Сексът е хубав, но...

Ричард повдигна вежди.

— Хубав? Просто хубав?

Усмихнах се.

— Беше прекрасен и ти го знаеш. Знаеш и че нямах това предвид.

Ричард кимна, косата падна пред очите му. Отметна я назад.

— Знам. И на мен ми липсваш. Уикендите не са същите без теб.

Притиснах ръката му към бузата си.

— И за мен е така.

Той въздъхна.

— Значи ще бъдеш и с двама ни?

Оставих ръката му да падне в скута ми, но не я пуснах.

— Ще можеш ли да го приемеш?

— Може би — Ричард се наведе и ме целуна нежно по челото. —

Нали забеляза, че не поисках от теб да го зарежеш и да се виждаш само с мен.

Докоснах го по лицето.

— Знам и съм едновременно облекчена и изненадана. Благодаря ти, че не го поиска.

Той се отдръпна назад, за да види ясно лицето ми. Изглеждаше много сериозен.

— Ти не обичаш ултиматумите, Анита. Ако започна да те притискам, ще те загубя.

— Защо искаш да ме спечелиш, Ричард? Защо просто не ме зарежеш?

Той се усмихна.

— Сега тя ме кара да избирам.

— Вече те накарах да направиш избор. Мисълта ми е, че знам защо Жан-Клод ме търпи. Аз увеличавам силата му. Докато за теб ще бъде по-добре да си избереш за лупа някоя хубава и безопасна върколачка. Аз ти отнемам от силата.

— Обичам те — рече протичко той.

— Защо ми се струва, че трябва да имам чувство за вина заради това?

— Размишлявах доста по въпроса защо не мога да те намразя. Защо не мога да се откажа от теб.

— И?

Бях се сгушила в завивките като в гнездо, защото не исках да бъда гола. Ако след този разговор той ме зарежеше, не исках да съм гола. Глупаво, но факт.

Ричард не изглеждаше притеснен от голотата си. На мен обаче тя ми действаше разсейващо.

— Искам приятелката ми да е човек. Искам да не е чудовище.

— Много нормални жени с радост биха ти станали гаджета, Ричард.

— Забелязах — каза той, — но не съм правил секс с нито една от тях.

— Защо?

— Когато пълнолунието е далече, се контролирам по-добре. Мога да мина за човек, но не съм човек. Ти си наясно какъв съм, но дори ти не можеш да го приемеш напълно.

Не знаех какво да кажа, затова си замълчах. Той сведе очи към леглото, играеше си с края на завивката. Гласът му стана много тих.

— През първата ми година в глутницата един от другите новаци имаше приятелка, която беше човек. Строши ѝ таза, докато правеха любов.

Ококорих очи.

— Доста грубо — отбелязах.

Ричард поклати глава. Косата падна върху лицето му, като скри по-голяма част от него, но този път той не я отметна.

— Ти не разбираш, Анита. Силата си е сила. Можем да вдигаме леки коли във въздуха и да ги хвърляме. Ако не осъзнаваш собствената си сила, няма как да я контролираш — той ме погледна внезапно през косата си. Габриел обичаше да прави така; сякаш косата ги успокояваше или им напомняше на козина. — Ти си първото човешко същество, с което правя секс, откакто станах ликантроп.

— Поласкана съм.

— Бях уплашен, че ще те нараня, както моят приятел нарани приятелката си, или по хиляди други начини. По време на секс ние губим контрол. Това е част от удоволствието. Но аз не мога да си позволя да загубя контрол, не и напълно, освен ако не съм с друг ликантроп.

Изгледах го мълчаливо.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Ричард?

— Да излизаш и с двама ни. Да правиш секс и с двама ни. Ще го ненавиждам, но...

Продължих да го гледам втренчено. Не ми харесваше, че остави изречението недовършено. Това ме изнерви.

— Какво, Ричард?

Той отметна косата си с две ръце и откри лицето си.

— Ти ще излизаш и с двама ни, а аз ще продължа да излизам с други ликантропи.

Стоях и го гледах.

— Кажеш нещо — рече той.

Отворих уста, затворих я и опитах пак.

— Искаш да кажеш, че ще продължиш да правиш секс с Луси?

— Не с Луси, тя е... Видя я. Тя никога не би могла да бъде лупа на нашата глутница.

— Значи ще продължиш с прослушването на кандидатки за лупа?

— Не знам дали ще продължа, обаче знам, че ако ти спиш с Жан-Клод, аз ще имам правото да спя и с други.

Не можех да оспорвам думите му, но ми се искаше.

— Все още се опитваш да ме накараш да зарежа Жан-Клод.

— Не — рече той. — Но щом ти няма да си моногамна с мен, тогава защо аз да бъда моногамен с теб?

— Няма защо, предполагам. Само че... Мислех, че се обичаме.

— Обичаме се. Аз те обичам — Ричард стана и вдигна дънките си от пода. — Но ти не ме обичаш достатъчно, за да зарежеш Жан-Клод. Тогава защо аз да те обичам толкова, че да зарежа всички останали?

Очите ми се насълзиха.

— Копеле.

Той кимна. Нахлузи дънките си на голо и ги закопча внимателно.

— Най-гадното е, че аз те обичам достатъчно, за да зарежа всички. Просто не знам дали съм способен да те дяля с Жан-Клод. Не знам дали съм способен да понеса мисълта, че си в неговото легло. Като си помисля, че той е с теб по този начин, направо... — Ричард поклати глава. — Отивам да си взема душ. Чакай ме тролове за изследване.

Още не можех да осмисля всичко, което ми беше казал. Беше ми наговорил прекалено много неща наведнъж. Когато си объркан, говори по работа.

— Трябва да дойда с теб и да се видя с биолозите. Трябва да разберем дали Франклин Найли е купувачът на земята. Мъжът, който загуби ръката си снощи, беше уплашен от него. Трябва да е доста страховит, щом човекът се поколеба да говори, въпреки че беше

обграден от върколаци. Обикновено прекупвачите на недвижими имоти не са такива.

Ричард се върна до леглото. Прегърна ме през кръста и ме целуна. Притисна ме към себе си с такава сила, като че ли искаше да ме погълне цялата. Когато ме пусна да седна отново в леглото, бях останала без дъх.

— Искам да те докосвам, Анита. Искам да те хващам за ръката и да се усмихвам глупаво. Искам да се държим като влюбени.

— Ние сме влюбени — казах му аз.

— Тогава нека забравим съмненията си поне днес. Отнасяй се към мен така, както винаги съм искал да се отнасяш. Ако днес пожелае да те докосна, не искам да се страхувам да го направя. Искам случилото се снощи да промени отношенията ни.

Кимнах:

— Добре.

— Не ми изглеждаш убедена — рече той.

— Нямам нищо против да се разхождам за ръка с теб, Ричард, точно обратното. Просто си давам сметка, че... О, по дяволите, Ричард, какво ще кажа на Жан-Клод?

— Попитах Жан-Клод доколко са те променили белезите, дали е станало по-трудно да бъдеш наранена физически. Той се досети защо го питам. В крайна сметка му разказах тъжната история на моя приятел и мъртвата му приятелка.

Изгледах го безмълвно.

— И той какво ти каза?

— Каза: „Вярвай в себе си, топ амі. Ти не си твойт приятел с тъжната история. А Анита не е човек. Чрез нас тя е нещо повече. Двамата с теб се стремим към човешката й природа, сякаш тя е последната искрица светлина в свят на тъмнина. Но чрез любовта си ние я правим по-малко човек и повече нещо друго.“

Вдигнах вежди.

— Запомнил си всичко това?

Ричард ме изгледа изпитателно. После кимна.

— Запомних го, защото е прав. Прав е. И двамата те обичаме по сходни причини. Той е привлечен към теб не само заради силата ти. Ти знаеш, че е чудовище. Но благодарение на теб той не се чувства такъв.

— Вие двамата май доста сте си поговорили.

— Да, между нас се установи истинска близост — гласът му прозвуча горчиво и уморено.

— Освен това оставам с впечатлението, че си обсъдил с Жан-Клод дали можем да правим любов, преди да го обсъдиш с мен.

— Не съм повдигал директно въпроса — каза Ричард. — Не и в прав текст.

— Въпреки това ми се струва, че си му поискал разрешение.

Ричард се беше върнал при вратата на банята.

— Какво щеше да направиш, ако се бяхме любили и след това Жан-Клод се беше опитал да ме убие? Щеше ли да го убиеш, за да ме защитиш?

Изгледах го безпомощно.

— Не знам. Аз... нямаше да му позволя да те убие.

Ричард кимна.

— Именно. Независимо дали Жан-Клод ще ме убие, аз него или ти някого от нас, даже да избегнем смъртта и да се справим с дърпащите ни към гроба белези, дори двамата с теб да оцелеем, ти никога няма да си простиш, че си го убила. Няма да го понесеш. И двамата с теб никога няма да имаме нормален живот. Жан-Клод ще ни преследва даже когато е мъртъв и вече го няма.

— Затова си опипал почвата.

Ричард кимна:

— Опипах я.

— Поискал си му разрешение — заявих аз.

Той кимна отново:

— Поисках му разрешение.

— И той се е съгласил?

— Според мен Жан-Клод е наясно, че ще го убиеш, ако ме убие. Че ще пожертваш всички заради единия от нас.

Вярно беше. Казано по този начин, звучеше малко глупаво, но беше вярно.

— Най-вероятно е така.

— Затова, ако аз мога да го приема, а ти искаш да го направиш, ще ходиш едновременно и с него, и с мен. Ще спиш и с двамата — ръцете му се свиха в юмруци. — Но ако аз не мога да искам от теб да бъдеш моногамна, ти също няма да искаш от мен да бъда моногамен. Така е честно, не мислиш ли?

Изгледах го мълчаливо и кимнах едва-едва.

— Честно е, но не ми харесва. Изобщо не ми харесва.

Ричард ме изгледа мълчаливо на свой ред.

— Добре — каза накрая и затвори вратата.

Миг по-късно чух шуртенето на водата. И останах гола в леглото му с всичко, което някога бях искала, поднесено пред мен на сребърна тепсия. Тогава защо седях с притиснати към гърдите колене и правех героични опити да не заплача?

Исках да се облека. Бях донесла куфара си в бунгалото на Ричард именно с тази цел, но преди това трябваше да се изкъпя. След борбата, потенето, кървенето и секса снощи беше немислимо да не се изкъпя. Затова останах сгушена сред завивките, които миришеха на одеколони на Ричард, на моя парфюм, на сладкия аромат на кожата му и на секс. Бях овладяла сълзите си. Всъщност, ако Ричард ми беше обещал вечна моногамност, щях да се присъединя към него под душа. Но той не го беше направил и сега се чувствах объркана.

На вратата се почука. Звукът ме стресна и почти веднага реших да го игнорирам. Реших да се престоря, че все още спим или сме заети с нещо друго, но последва второ, по-настойчиво почукване. Третото беше толкова силно, че вратата се разтърси.

— Отворете, полиция. Полиция?

— Не съм облечена. Момент.

В багажа ми нямаше халат. Освен това внезапно ме обзе лошо предчувствие. Ако шерифът искаше просто да ни изгони от града, защо беше дошъл толкова рано? Защо не ни беше оставил време да си съберем багажа и да си заминем? Освен ако вече не му пукаше дали възнамеряваме да си тръгнем, във всеки случай не и доброволно. Може би знаеше за снощното изпълнение. Може би възнамеряваше да ни убие. Веднъж вече си бях имала вземане-даване с ченгета, които не играят по правилата. Това усложняваше нещата. Ако ги посрещнех на вратата с пистолет, щях да им дам повод да ме застрелят. А ако не направех опит да се защитя и те ме гръмнеха, щях да бъда прецакана.

— По дяволите, Блейк, отворете.

Не взех пистолета, а телефона. Не се обадох на адвокат. Карл Белисариус беше добър, но не толкова, че да ме отърве от куршума. Обадох се на Долф^[1]. Нуждаех се от свидетел, когото да не застрелят. Ченге в друг щат ми се стори добър избор.

Телефонът се намираше близо до възглавницата ми. Браунингът беше скрит под нея, но ако се наложеше да го използвам, с мен беше

свършено.

Долф отговори с дежурното „Стор“.

— Анита е. Уилкс и заместниците му всеки момент ще разбият входната ми врата.

— Защо?

— Все още не знам.

— Сега ще се обадя по другата линия на щатските полицаи.

— Защо? Защото ченгетата са разбили входната ми врата, когато не съм им отворила?

— Ако не искаш помощ, Анита, защо се обаждаш?

— Искам да съм на телефона с друго ченге, когато нахлуят през вратата.

В продължение на секунда или две в слушалката се чуваше само дишане, после Долф каза:

— Не насочвай пистолет към тях. Не им давай повод да те застрелят.

Вратата се отвори с трясък. Мейдън нахлу пръв в стаята. Държеше оръжието си ниско, готов за стрелба. Високият заместник с белега държеше своето високо. И двамата насочиха оръжията си към мен. Големият четирийсет и петкалибров револвер на Мейдън изглеждаше като у дома си в масивната му ръка.

Останах неподвижна, притисках с една ръка завивката към гърдите си, а в другата държах телефона. Стараех се да не помръдвам изобщо. Стоях вцепенена, а сърцето ми туптеше толкова бясно, че го усещах чак в гърлото си.

В ухото ми прозвуча гласът на Долф:

— Анита?

— Тук съм, сержант Стор — не виках, но се постарях всички да ме чуят.

Зад заместниците се появи шериф Уилкс. Неговото оръжие си стоеше в кобура.

— Оставете телефона, Блейк.

— Я, шериф Уилкс, каква изненада да ви видя в бунгалото на Ричард в тази прекрасна сутрин.

Той тръгна през стаята към мен. Издърпа телефона от ръката ми и аз не се опитах да му попреча. Не мислех, че е дошъл тук да убива някого, по-скоро беше тук да наранява. И аз щях да направя всичко

възможно да не му дам повод. Каквото и да направеше днес, нямаше да го улеснявам по никакъв начин.

Уилкс долепи телефона до ухото си и го задържа достатъчно дълго, за да чуе гласа на Долф, после затвори.

— Този път няма да се спасите с телефонно обаждане, Блейк.

Вдигнах поглед към него и го изгледах с големите си кафяви очи. Оставаше ми само да мигам на парцали.

— Трябва ли да се спасявам, шериф Уилкс?

Телефонът иззвъня. Оставихме го да звъни. След седмото позвъняване Уилкс го вдигна и го затвори. Беше толкова ядосан, че се разтрепери. Затрепериха му пръстите, целите ръце. Лицето му беше почервеняло от усилието да не направи нещо, за което после да съжалява.

Стоях пред него с възможно най-неутрален вид. Опитвах се да изглеждам колкото се може по-безобидна. Косата ми беше разрошена от съня и бях увита в чаршаф, така че не беше трудно да изглеждам безобидна.

Вратата на банята се отвори и на прага застана Ричард със завързана на кръста хавлиена кърпа. Всички оръжия се насочиха към него. Той се вцепени наред облаците пара, които започнаха да се стелят към вътрешността на стаята.

Голямо викане падна. Ченгетата се разкрещяха: „Горе ръцете! Лягай на пода!“, а той сплете най-невъзмутимо пръсти върху главата си. Беше ги чул. Беше излязъл от банята, знаейки отлично, че са тук. Можеше да избяга през прозореца, но не го беше направил.

Разбира се, ако полицаите наистина си мислеха, че сме опасни, досега да бяха нахълтали при него. Но не, те го бяха изчакали да излезе от банята. Не се държах с нас като с престъпници. Държах се така, сякаш самите те бяха престъпници.

Ричард легна по корем, а Мейдън опря револвера си в гърба му. Сложиха му белезници. После заместникът с белега го сграбчи за дългата мокра коса и го принуди да застане на колене. Кърпата така и не падна от кръста му. Браво на нея.

Телефонът иззвъня. Иззвъня три пъти, като всяко позвъняване изглеждаше по-силно от предишното.

Уилкс го грабна и го запрати в стената. Хвърли го по далечната стена и апаратът остана да лежи безмълвно до нея. Сетне той се

обърна към мен, дишаше тежко, почти мъчително.

Заговори внимателно, сякаш се страхуваше, че ако се развика, ако загуби контрол дори само над гласа си, всичко ще отиде по дяволите.

— Казах ви да напуснете града ми.

Отговорих му съвсем тихо, като се стараех да звуча миролюбиво:

— Дадохте ми срок до залез-слънце, Уилкс. Сега е сутрин, няма девет часа. Защо е цялото това бързане?

— Ще си тръгнете ли днес?

Отворих уста, за да го излъжа. Ричард каза: „Не.“ По дяволите.

Уилкс ме сграбчи за ръката и ме задърпа към Ричард. Спънах се в чаршафа и последните няколко крачки му се наложи да ме влачи. Вместо да се съпротивлявам, съсредоточих усилията си върху това да задържа завивката притисната към гърдите си. Синините не ме тревожеха, повече се притеснявах да не остана гола пред тях.

Шерифът не че чак ме блъсна, но някак ме захвърли на пода до Ричард. Ричард понечи да се изправи и заместникът с белега го удари в рамото с приклада на пушката си.

Докоснах го по ръката.

— Всичко е наред, Ричард. Нека запазим спокойствие.

Белязаният каза:

— Боже, каква хладнокръвна кучка.

Не му обърнах внимание и насочих погледа си към Уилкс. Той бе този, който командваше. От него зависеше колко лоши ще станат нещата. Ако шерифът запазеше спокойствие, другите щяха да последват примера му. Ако си изпуснеш нервите, щяхме здравата да загазим.

Уилкс ме стрелна с поглед. Дишането му се беше поуспокоило, но очите му гледаха на кръв.

— Напуснете града, господин Зеeman. Напуснете града днес.

Ричард отвори уста и аз го стиснах за ръката. Ако не го принудех да млъкне, щеше да им каже истината. А точно сега нямахме нужда от нея.

— Ще го напуснем, Уилкс. Разбрахме ви — рекох аз.

Шерифът поклати глава.

— Мисля, че ме лъжете, Блейк. Мисля, че Ричард планира да остане. Мисля, че бихте казали всичко, само и само да ни накарате да

си тръгнем по-скоро от тази стая.

Това беше самата истина, затова ми беше трудно да споря.

— Ще бъдем глупаци, ако останем, Уилкс.

— Мисля, че Ричард е глупак. Мекосърдечен либерал природолюбител. Не вие се нуждаете от убеждаване. Вашия приятел трябва да убедим.

Реших да не оспорвам частта с приятеля. Вече беше късно да го отричам. Наведох се леко към Ричард.

— И как възнамерявате да го убедите?

Уилкс каза:

— Томпсън.

Заместникът с белега отстъпи мястото си зад гърба на Ричард на Мейдън. Мейдън изглеждаше неуверен, сякаш нещата се развиваха прекалено бързо за него, но продължи да държи револвера си изваден, макар и да не го насочи към Ричард.

— Томпсън, така и не претърсихме госпожица Блейк за оръжия. Томпсън се ухили.

— Не, шерифе, не я претърсихме.

Той сграбчи чаршафа с две ръце и ме изправи. Дръпна ме с такава сила, че залитнах към него. Томпсън изви едната ми ръка зад гърба и ме притисна към себе си. Коланът му „Сам Браун“^[2] се заби в корема ми, но поне ми спести докосването до самото му тяло.

По-скоро усетих, отколкото чух Ричард зад мен. Погледнах назад. Мейдън беше прибрал револвера и бе извадил полицейската си палка. Държеше я под брадичката на Ричард и я беше притиснал към гърлото му малко над адамовата ябълка, така че да не му смаже неволно трахеята. Изглежда, имаше опит в тези работи.

Томпсън каза:

— По-кратко, любовнико. Още не си видял нищо, от което да се палиш.

Думите му не ми харесаха. Заместникът хвана чаршафа и се опита да го издърпа от ръцете ми. Аз не се дадох. Той отстъпи назад и дръпна рязко. Дръпна толкова силно, че залитнах, но не изпуснах чаршафа.

— По дяволите, Томпсън — извика Уилкс, — спри да играеш на кой ще изтегли въжето и действай!

Помощник-шерифът мушна пръстите си под горния край на увития около мен чаршаф и дръпна с всичка сила. Паднах на колене, но спечелих. Задържах чаршафа. Започвах да го вбесявам, което не беше добра идея, но не исках да ме разголи. Никога не се чувствам гола. Винаги се чувствам разголена.

Той ме сграбчи отзад за косата и ме задърпа към леглото. Можех да се отскубна, но щях да оставя в ръцете му шепа окървавени косми, щеше да ме заболи и после щеше да се наложи да убия някого. Колкото повече се съпротивлявах, толкова по-лошо щеше да става.

Можех да преглътна малко грубост, щом беше в името на Ричард. Така си казах, когато Томпсън ме просна наполовина върху леглото, като продължаваше да ме стиска за косата.

Той натисна главата ми надолу с такава сила, че почти ме заболя. Чаршафът се беше свлякъл до кръста ми. Мъжът го дръпна още надолу и оголи задника ми.

Сега вече започнах да се съпротивлявам. Томпсън натисна главата ми толкова силно, че лицето ми потъна в леглото и ми стана трудно да дишам. Дюшекът не беше достатъчно твърд. Застинах неподвижно. Не исках да продължи да натиска лицето ми в него. Нямах да е добре, ако припадна. Когато се свестиш, винаги е по-зле, отколкото е било.

— Не мърдай — каза Томпсън, — или ще те закопчая.

Послушах го. Ричард беше достатъчно силен да строши белезници. Аз не бях. А го обичах и не исках да остане единственият със свободни ръце в стая, пълна с побеснели ченгета. Ако се наложеше да си пробиваме път с бой, нямаше да се размине без убийства. Доколкото ми беше известно, Ричард никога не беше убивал човешко същество. Той имаше скрупули да убива дори други превръщачи.

Томпсън издърпа ръцете ми — бях ги затиснала с гръдния си кош — и ги разпери към двата края на леглото. Прокара пръсти по тях, сякаш голата ми кожа можеше да крие оръжия. После ги плъзна по голия ми гръб, по кръста ми и надолу. Дланите му слязоха върху задника ми, после се мушнаха между бедрата и разтвориха краката ми. Това ми припомни изминалата нощ с Ричард, беше прекалено интимно.

Надигнах се.

— Какво е това, изнасилване?

Томпсън ме удари по тила.

— Не мърдай, или ще те накарам да не мърдаш.

Но ръцете му вече не бяха на бедрата ми. Нека ме удря и по-силно, само да не ме опипва между краката.

— На това може да се сложи край, Ричард — обади се Уилкс. — На това може да се сложи край. Само си тръгни.

— Вие ще убиете троловете — каза Ричард.

Обърнах се да го погледна. Искях да му изкреця: „Просто излъжи!“ По-късно щяхме да решим какво ще правим, но точно сега исках да излъже. Разбира се, не можех да му го кажа на глас. Вперих поглед в него и направих нещо, което рядко се бях опитвала да правя. Опитах се да отворя връзката между нас. Пресегнах се към него, но не с ръце. Пресегнах се към него с неща, които не можех да видя, но усещах. Отворих нещо вътре в него. Почувствах, че осъществявам контакт. Видях как очите му се разшириха. Усетих туптенето на сърцето му.

Томпсън ме сграбчи за рамото и ме блъсна отново върху леглото. Това наруши концентрацията ми.

На вратата се почука. Другият заместник, когото бях видяла първия ден заедно с Томпсън, застана на прага. Той огледа набързо стаята, задържа погледа си върху мен, но лицето му остана безизразно.

— Събира се тълпа, шерифе.

— Тълпа? — повтори Уилкс. — Природозащитниците са далече оттук да изучават скъпоценните си тролове. Ако са телохранителите, кажи им да вървят на майната си.

Заместникът поклати глава:

— Дяволски много хора са, шерифе.

Уилкс въздъхна. Погледна към Ричард.

— Това е последно предупреждение, Зеeman.

Той се приближи до мен и Томпсън се отдръпна. Шерифът клекна, за да бъдат очите му на едно ниво с моите. Придърпах чаршафа върху себе си и се обърнах да посрещна погледа му.

— Къде са Чък и Тери? — попита ме той.

Примигнах, като запазих равнодушна физиономия. Преди известно време, не много отдавна, нямаше да го постигна. Сега лицето ми не изразяваше нищо. То остана празно и непроницаемо като белия чаршаф около тялото ми.

— Кои?

— Томпсън — Уилкс се изправи.

Усетих как Томпсън пристъпва към гърба ми.

— Винаги ли той ти върши мръсната работа, Уилкс? Не си ли достатъчно мъж, за да посегнеш на невъоръжена жена?

Уилкс ме зашлеви с опакото на ръката, та се преметнах на леглото. Усетих в устата си кръв. Сигурно можех да му приложа хватка, но тогава следващият му удар щеше да е по-силен. Освен това сама си го бях изпросила. Нямам предвид, че си го бях заслужила. А че предпочитах да си имам работа с Уилкс, отколкото с Томпсън. Не ми се искаше да се озова в ръчичките на Томпсън без Уилкс, който да го възпира. Томпсън не беше полицаи. Той беше главорез със значка.

Вторият удар беше плесница, третият беше нов шамар с опакото на ръката. Ударите бяха бързи и силни, ушите ми забучаха. Пред очите ми затанцуваха светли точки. Това бяха така наречените звезди посред бял ден, а шерифът дори не ме беше ударил с юмрук.

Уилкс се беше надвесил над мен и дишаше тежко, а притиснатите до тялото му ръце бяха свити в юмруци. Те бяха започнали отново да треперят, сякаш шерифът полагаше усилия да не стиска юмруци. И двамата знаехме, че ако го направи, няма да спре. Ако ме удареше дори веднъж с юмрук, нещата щяха да излязат от контрол. Щеше да ме удря, докато някой не го отдръпне. А не бях убедена, че в стаята има някой, който да го отдръпне.

Вдигнах очи към него, от ъгълчето на устата ми се стичаше кръв. Облизах кръвта и вперих поглед в кафявите очи на Уилкс. Видях бездната, която се криеше в тях. Чудовището беше там и той едва го удържаше. Не си бях дала сметка колко близо до ръба е Уилкс. Сега разбрах, че това последно предупреждение беше точно това — последно предупреждение. Последен шанс: не за нас, а за Уилкс. Последен шанс да си тръгне, без да изцапа снежнобелите си ръце с кръв.

Заместникът на вратата каза:

— Шерифе, отвън има над двайсет души.

— Не можем да вършим това пред публика — обади се Мейдън.

Уилкс продължаваше да се вира в мен, а аз не откъсвах поглед от очите му. Сякаш и двамата се страхувахме да погледнем настрана,

сякаш и най-малкото движение щеше да пусне чудовището на свобода. Може би не от Томпсън трябваше да се страхувам.

— Шерифе — рече тихо Мейдън.

— След двайсет и четири часа — процеди Уилкс през зъби с такова усилие, че беше почти мъчително да го слушаш — ще започнем официално разследване за изчезването на Чък и Тери. Тогава ще се върнем тук, госпожице Блейк. Ще се върнем и ще ви отведем, за да ви разпитаме във връзка с изчезването им.

— И как ще обясните в доклада си защо смятате, че аз бих могла да знам къде се намират?

Той се втрени отново в мен, но поне ръцете му спряха да треперят.

Запазих неутрален тон:

— Сигурна съм, че снощи част от природозащитниците са повикали полиция. Но никой не се е отзовал на повикването им. Вие сте законът в този град, Уилкс. Вие сте единствената защита на тези хора от лошите. Снощи не сте дошли, защото сте сметнали, че знаете какво става. Помислили сте, че Чък и Тери са се поувлекли малко. Затова сте тук тази сутрин — да приберете трупове. Само че няма никакви трулове.

— Вие сте тази, която ги е убила — каза шерифът с тих, но напрегнат глас.

Поклатих глава.

— Не, не съм.

Което, технически погледнато, беше самата истина. Не ги бях убила. Бях убила Чък, но не и Тери.

— И твърдите, че не сте ги виждали снощи.

— Не съм казала подобно нещо. Казах само, че не съм ги убила.

Уилкс погледна покрай мен към Ричард.

— Не го е направил скаутът.

— Не съм казвала, че той го е направил.

— Онзи дребосък, който беше с вас. Джейсън? Скайлър? Той не би могъл да се справи и с двамата.

— Не — рекох аз.

— Започват да ме дразните, Блейк. Не бива да ме ядосвате.

— Не, шериф Уилкс. Не искам да ви ядосвам. Но не ви лъжа. Не съм ги убила. Не знам къде са.

Това поне беше абсолютно вярно. Започвах да се чудя дали Тери изобщо е успял да се добере до болницата и да си мисля, че вероятно не е успял. Беше ли го убила глутницата на Върн, макар да му бях обещала, че ще го пуснем? Надявах се, че не.

— Бил съм полицай още преди да се родите, Блейк. Глупостите ви надминават всичко, което съм виждал. Лъжете ме, без да ви мигне окото.

— Не съм убила двамата ви приятели, шерифе. И не знам къде са в момента. Това е самата истина.

Той клекна отново до мен.

— Това е последно предупреждение, Блейк. Разкарайте се от града ми, или ще ви закопая в най-близката дупка. Живея тук от дълго време. Ако скрия нечий труп, никога няма да бъде намерен.

— Много изчезнали хора ли има в района? — попитах невинно.

— Изчезналите хора се отразяват зле на туризма — рече Уилкс. — Но от време на време изчезва по някой. Гледайте и с вас да не стане така. Напуснете още днес. Ако до вечерта не сте си тръгнали, с вас е свършено.

Изгледах го и разбрах, че не се шегува. Кимнах.

— Смятайте, че вече ни няма.

Уилкс се обърна към Ричард.

— Ами ти, скауте? Съгласен ли си? Това достатъчно ли е? Или трябва да стане още по-зле?

Погледнах към Ричард, който се намираше в другия край на стаята, и се помолих да излъже. Палката на Мейдън все още беше притисната към гърлото му. Хавлиената кърпа се беше изхлузила и беше гол, със закопчани на гърба ръце.

Той преглътна и каза:

— Достатъчно е.

— До вечерта си тръгвате?

— Да — потвърди Ричард.

Шерифът кимна.

— Не мога да ви опиша колко се радвам да го чуя, господин Зеeman. Хайде, момчета.

Мейдън махна палката си много бавно от гърлото на Ричард и отстъпи назад.

— Ще ти сваля белезниците, ако обещаеш да се държиш както подобава.

— Всичко свърши, нали така, Ричард? — каза Уилкс. — Махни му белезниците. Те няма да ни създават повече неприятности.

Мейдън не изглеждаше толкова убеден, обаче направи това, което му бе казано. Свали белезниците.

Ричард разтри китки, но не посегна да вдигне хавлията от земята. Без дрехи той не беше разголен, а гол. Чувстваше се удобно с голотата си. При повечето ликантропи е така.

Мейдън тръгна след Уилкс към вратата, но продължи да ни държи под око, сякаш очакваше неприятности. Опитното ченге никога не ти обръща напълно гръб.

Томпсън се запъти последен към вратата. Той каза:

— Оная работа на любовника ти е по-голяма от теб самата.

Нищо от това, което беше направил досега, не ме бе накарало да се изчервя, но сега успя. Не исках да се изчервявам, но не можах да го предотвратя.

Той се изсмя.

— Надявам се да не напуснеш града. Разчитам да се задържиш тук, защото съм петимен за още една възможност да останем насаме.

— Новата цел в живота ми, Томпсън, е да не оставам никога насаме с теб.

Той се разсмя отново. Все още се смееше, когато излезе през вратата. Заместникът, който се бе оплакал от събралата се отвън тълпа, също излезе. Само Мейдън остана на прага, за да изчака шерифа.

Уилкс каза:

— Надявам се никога повече да не ви видя, Блейк.

— Аз също, шерифе.

— Господин Зеeman — той кимна, сякаш беше пътен полицаи, който ни е спрял за проверка и сега ни пуска с предупреждение.

Щом тръгна към вратата, цялото му поведение се промени. Превърна се в добрия стар шериф, който просто се е отбил да поговори с другоземците за безредиците снощи.

Когато вратата се затвори след него, Ричард допълзя до мен. Посегна да ме докосне, но се поколеба и пръстите му спряха безпомощно пред лицето ми.

— Боли ли те?

— Малко.

Той ме прегърна и ме притегли нежно към себе си.

— Прибери се вкъщи, Анита. Върни се в Сейнт Луис.

Отместих се назад, за да го погледна в очите.

— О, не. Щом ти оставаш, и аз ще остана.

Ричард взе лицето ми в ръце.

— Те ще те наранят.

— Не и ако си мислят, че наистина сме си тръгнали. Хората на Върн могат ли да ни скрият?

— Кой според теб е в тълпата отвън?

Вгледах се в откритото му лице.

— Убиха ли другия? Хората на Върн убиха ли Тери, след като го отведоха?

— Не знам, Анита — той ме прегърна отново. — Не знам.

— Аз му обещах, че ще остане жив, ако ни каже всичко, което знае.

Ричард се отдръпна от мен, като държеше лицето ми в дланите си.

— По време на битката снощи можеше да го убиеш и нямаше да ти мигне окото, а сега си разстроена, защото си му обещах, че ще бъде в безопасност.

Освободих се от него, изправих се и издърпах чаршафа изпод коленете му.

— Когато дам дума на някого, тя означава нещо. Аз му дадох дума, че ще живее. Ако сега е мъртъв, искам да знам защо.

— Ченгетата са от противоположния лагер. Не ядосвай Върн и неговата глутница, Анита. Само тях имаме на своя страна.

Коленичих до куфара от другата страна на леглото и заизваждах дрехи.

— Не, Ричард, всеки от нас има другия, освен това имаме Шанг-Да, Джейсън, Ашър и всички, които доведохме с нас. Ако хората на Върн са ме измамили снощи и са убили Тери, значи не държат на нас, а ни държат в ръцете си. Защото ние се нуждаем от тях и те го знаят.

Изправих се с купчина дрехи в ръцете и се затътрих към банята. Увита в чаршафа. Поради някаква причина в този момент не исках никой да ме вижда гола, дори Ричард. Пътьом се спрях. Извадих браунинга изпод възглавницата и го сложих върху купа дрехи. През

останалото време нямаше да ходя никъде невъоръжена. Ако на някого не му харесва, да върви по дяволите. Включително най-близките ми и скъпи хора. Едно обаче трябваше да му се признае на Ричард — той не направи никакъв коментар за пистолета, дума не обели, докато затварях вратата.

---

[1] Сержант Рудолф Стор е началник на „Регионалния отряд за свръхестествени разследвания“ в Сейнт Луис, който често прибягва до услугите на Анита — Б.пр. ↑

[2] Колан с ремък през дясното рамо за носене на оръжие. — Б.пр. ↑

Копнеех за дълъг горещ душ. Задоволих се с кратък горещ душ. Първата ми работа беше да позвъня отново на Долф, за да му съобщя, че все още съм жива. Не успях да се свържа с него, затова му оставих съобщение. Искях да го попитам за Франклин Найли, за да разбере дали има криминално досие. Обикновено Долф не ми дава полицейска информация за случай, по който не работим заедно, но се надявах този път да направи изключение. Едно от нещата, които сержантът най-много ненавиждаше, бяха корумпираните ченгета. Може би щеше да ми помогне, за да навреди на Уилкс.

Нахлузих бели спортни чорапи, сини дънки и тъмносин дамски потник. Върху потника щях да облека риза с къси ръкави, за да не се вижда браунингът. Ръбовете на кобура щяха да ме жулят, но когато лятно облекло трябва да прикрие пистолет, изборът не е особено голям. Можех да си обуя къси панталони, обаче възнамерявах да бродя из горите в търсене на тролове и биолози. Реших, че е по-важно да съм защитена от шубраците, отколкото да изглеждам неотразимо.

Намазах къдриците си с балсам за коса, докато още бяха мокри, сресях се и прическата ми беше готова. Не си направих труда да се гримирам, бързият душ беше достатъчен. Огледах се в овала от огледалото, който бях избърсала с хавлията. Останалата част бе замъглена от парата. Синините от първия побой се бяха разнесли, сякаш изобщо не ги бе имало. Но устата ми беше леко подута в единия край, а близо до устните имах червено петно, което приличаше на рана. При тази скорост на зарастване можеше да ми нанесат побой всеки ден, а на следващия ще съм като нова.

Оттатък екнаха гласове. Единият беше на Ричард. А другият, ниско басово боботене, май беше гласът на Върн. Чудесно, трябваше да поговоря с него. Чуха се още гласове. Сред тях беше високият ясен глас на Натаниел, който каза: „Не знаех какво друго да направя.“

Цялата банда беше тук. Зачудих се каква беше темата на разговора. Хрумнаха ми няколко идеи.

Затъкнах браунинга отпред в дънките. Нямах да ми пречи, стига да не сядам. Цевта му беше прекалено дълга, за да седя удобно с него. Отворих вратата и обсъждането прекъсна, сякаш бях дръпнала някакъв шалтер. Явно аз бях темата на разговора.

Натаниел стоеше най-близо до мен. Беше с копринени шорти и потник от същата материя. Дългата коса, сплетена на дебела плитка, се спускаше по гърба му. Приличаше на рекламно лице на луксозен спортен салон.

— Бях на пост, Анита, но те са ченгета. Не знаех какво да направя — той извърна очи, но аз го хванах за ръката и го завъртях отново към мен.

Натаниел ме погледна с големите си светловиолетови очи.

— Следващия път просто извикай предупредително. Това е единственото, което си можел да сториш.

— Не ставам за пазач — рече той.

Вярно беше, но не исках да му го казвам в лицето. Така или иначе, не би могъл да направи кой знае какво.

Погледнах към Шанг-Да, който се намираще в другия край на стаята. Той клечеше с гръб към стената, подпрян на пръсти. Беше с черен спортен панталон и бяла тениска с къси ръкави. Следите от нокти по лицето му се бяха превърнали в яркочервени подутини. Белезите, които би трябвало да носи до края на живота си, щяха да изчезнат за броени дни.

— Шанг-Да, ако ти беше на пост, щеше ли да постъпиш по-различно? — попитах, без да пускам ръката на Натаниел.

— Те нямах да минат покрай мен без твоето разрешение.

— Щеше ли да се сбиеш с тях, ако се бяха опитали да ти сложат белезници?

Той се замисли за миг-два, после вдигна очи към мен.

— Не обичам да нося белезници.

Дръпнах Натаниел към себе си, почти го прегърнах.

— Виждаш ли, има телохранители, които щяха да им дадат повод да открият огън по нас. Така че не се притеснявай.

Но тайно си казах, че никога повече няма да оставям Натаниел сам на пост. Същото се отнасяше и за Шанг-Да. По различни причини не можех да разчитам нито на един от двамата, не и когато са сами на пост.

Върн седеше на големия стол до прозореца. Беше облечен като при първата ни среща, но тениската му беше различна. Може би само с това разполагаше. Дънки и безброй тениски. Беше вързал дългата си посивяла коса на опашка.

Ричард беше навлякъл дънки и беше изсушил косата си със сешоар, но с това се изчерпваше целият му тоалет. Можеше да прекарва цели дни по дънки или къси панталони и щеше да си нахлузи обувки само ако му се наложеше да излезе навън. И тениска щеше да облече само тогава. Ричард се чувства комфортно, когато е гол. Разбира се, кой не би се чувствал комфортно с тяло като неговото?

— Добре ли си? — попита Върн.

Свих рамене.

— Ще се оправя. И като споменах оправяне, как е нашият приятел Тери? Успяха ли да му пришият ръката в болницата?

Ричард протегна ръка към мен. Поколебах се, после я хванах. Оставих го да ме настани при себе си. Извадих браунинга от дънките си, за да мога да седна между краката му. Той ме прегърна, притисна голите си гърди към гърба ми. Ръцете му бяха топли и много силни. Облегнах глава на гърдите му. През цялото време не изпусках Върн от очи.

Държах браунинга в ръка, не ми пречеше.

Ричард целуна влажната ми коса. Опитваше се да ми напомни, че трябва да бъда добро момиче. Че не трябва да влизам в нова схватка. Беше прав, поне донякъде. Бяхме се били достатъчно и със сигурност нямахме нужда от още една битка.

— Отговори ми, Върн — настоях аз.

— Повечето членове на глутницата ми се преструват на хора, Анита. Наистина ли вярваш, че онзи задник щеше да си държи устата затворена? — и се наведе напред, събрал длани пред себе си.

Господин Искреност.

— Той беше единствената ни връзка с другите лоши момчета, Върн. Единственият, който беше готов да говори с нас.

Ръцете на Ричард, които обгръщаха моите като обръч, стегнаха леко хватката си. Осъзнах, че ако ме стисне силно, няма да мога да се прицеля.

— Няма да го застрелям, Ричард. Бъди спокоен, ясно?

— Не може ли просто да те прегръщам? — гласът му прозвуча толкова близо до ухото ми, че усетих дъха му.

— Не.

Ръцете му отпуснаха хватката си, плъзнаха се надолу към кръста ми и се озоваха почти на бедрата ми, защото седях с вдигнати колене. При други обстоятелства позата щеше да ме заинтригува, но в момента бях прекалено заета с разговора, за да се разсейвам с подобни мисли.

— Глутницата е мой приоритет, Анита. И така е редно да бъде.

— Никога не бих направила нещо, което да застраши глутницата ти, Върн. Но му дадох дума, че ако ни каже всичко, което знае, ще го отведем в болницата, за да се опитат да му пришият ръката. Дадох му дума, Върн.

— Гледаш много сериозно на обещанията си — рече той.

— Да.

— Уважавам това.

— Уби го, нали? — попитах го аз.

— Не лично, но заповядах да го направят.

Ръцете на Ричард се стегнаха около мен. После се отпуснаха, макар и неохотно. Той потърка брадичка във влажната ми коса, а дланите му започнаха да се движат нагоре-надолу по голите ми ръце — така човек успокоява кучето си, когато се страхува, че може да ухапе някого.

— А аз му дадох дума.

— Какво мога да направя, за да оправя нещата между нас? — попита Върн.

Исках да му отвърна „нищо“, но Ричард беше прав. Нуждаехме се от помощта им. Нуждаехме се от нечия помощ, а няхахме никого, освен тях. Как би могъл да оправя нещата? Съживяването на мъртъвци беше по моята специалност, но дори да върнех към живот Тери като зомби, нямаше да е същото.

— Честно казано, Върн, не знам. Но ще измисля нещо.

— Искаш да кажеш, че ще ти дължа услуга — рече той.

— Човекът е мъртъв, Върн. Услугата ще бъде дяволски голяма.

Той ме изгледа изпитателно, после кимна:

— Сигурно.

— Добре — рекох аз, — добре. Сега ще оставим нещата така, Върн, но когато поискам нещо от теб, гледай да не ме разочароваш

отново.

По лицето му пробяга усмивка.

— Не знам дали да очаквам с нетърпение срещата ти с Роксан, или да се страхувам от нея.

— Коя е Роксан? — попитах аз.

— Неговата лупа — каза Ричард.

Върн се изправи.

— Ричард каза, че с Роксан ще си допаднете, стига преди това да не се избие. Вече знам какво е имал предвид.

Той се приближи до нас. Протегна надолу ръка, сякаш ми предлагаше помощ да стана от пода. Но аз усетих интуитивно, че в жеста му се крие нещо повече.

Ричард ме пусна и аз поех ръката на Върн. Той не ме изправи на крака, а просто задържа ръката ми, докато се изправя сама. В другата си ръка продължавах да стискам браунинга.

— Ако поискаш от мен нещо, което може да навреди на глутницата ми, не обещавам, че ще го направя. Но за всичко останало разчитай на мен. Поискай нещо и ще го имаш — той се ухили внезапно, после погледна покрай мен към Ричард. — Боже, колко е дребничка.

Ричард мъдро си замълча. Върн коленичи пред мен.

— За да подкрепя обещанието си, ще ти предложа шията си. Разбираш ли символиката?

Кимнах:

— Ако бях вълк, бих могла да ти разкъсам гърлото. Това е акт на доверие.

Той кимна и наклони глава на една страна, при което голямата артерия на шията му изпъкна отчетливо под кожата. Все още ме държеше за ръка.

Погледнах назад към Ричард.

— Какво трябва да направя?

— Целуни артерията на шията му или я захапи леко. Колкото по-силно е ухапването, толкова по-малко вярваш на другия или толкова по-силно демонстрираш доминиращата си роля над него.

Сведох очи към Върн. Беше много кротък. Никаква сила не се излъчваше от него, въпреки че го държах за ръка и кожата ни бяха

долепени. Бях усетила колко е могъщ: ако поискаше, можеше да накара кожата ми да настръхне.

Стиснах ръката му и застанах зад него. Хвърлих браунинга на леглото. Прокарах длан по шията му и напипах голямата пулсираща артерия с върховете на пръстите.

Погледнах към Ричард. Почти видях думата „не“, изписана на лицето му — предупреждаваше ме да не правя онова, което се върти в ума ми. А това направи мисълта дори по-изкусителна.

Върн ме придърпа надолу, като праметна ръката ми през гърдите си, сякаш искаше да го прегърна. Очевидно го беше правил и преди, защото устата ми се озова до шията му.

Издъхваше топлина, като че ли бе стоял продължително на слънце. Кожата му миришеше на пръст и дървета. Прокарах нос над нея. Замириса ми на кръв. Имах чувството, че кожата на шията му изтънява с всеки изминал миг, докато накрая престанах да я усещам и останаха само миризмата на кръв и топлината.

Устата ми надвисна над пулсиращата топлина. Давех се в мириса на тялото му. Потребността да долепя устни върху това пулсиращо живо нещо стана почти непреодолима. Не смеех да го направя, защото се страхувах да не прекаля. Дали животът на Ричард преминаваше в надушването на чужда кръв? Можеше ли да усети живота на другите като нещо крехко и досегаемо?

Може би се колебах твърде дълго. Може би Върн усети желанието, което упорстваше да ме надвие. Силата му заля тялото ми като тръпнещ порив, от който ахнах. Това беше прекалено. Твърде изкусително питие за умиращ от жажда.

Захапах топлината. Плътта на шията му изпълни устата ми. Езикът ми намери пулсиращата артерия и аз забих зъби в нея, опитвайки се да изтръгна това вибриращо, пулсиращо нещо от плътта му.

Силата му се изля в мен и моята сила се изля в него — сякаш две приливни вълни се срещнаха в разрушителен, кипящ сблъсък. Някъде под тях имаше земя и бряг, но всичко беше отмито в кипящите дълбини.

Усетих да се отварят очи и това не бяха моите очи. Бяха очите на Жан-Клод, който се беше събудил внезапно на много километри от мен

от сън, продължил с часове. Беше се събудил, изумен от своя глад, от моя глад, от нашия глад, който в момента утолявах.

Нечии ръце ме издърпаха от пулсиращата топлина. Изтръгнаха ме от нея. Дойдох на себе си и открих, че Ричард ме е вдигнал във въздуха. Върн продължаваше да ме държи за ръката. Стискаше я и се опитваше да ме придърпа обратно. Шията му кървеше. В плътта се виждаха почти идеални отпечатъци от моите зъби. Ричард ме издърпа назад и ръката на Върн увисна.

Клепачите на Върн бяха натезали. Той си пое трескаво въздух и се засмя. От басовия му смях потръпнах.

— Боже мили, момиче, какво, по дяволите, беше това?

Не направих опит да се върна при него. Не се опитах да довърша започнатото. Останах неподвижна в ръцете на Ричард, примигвах в светлината на утрото и гледах озадачено раната, която бях оставила върху шията на Върн.

Когато си върнах способността да говоря, попитах:

— Какво беше това, по дяволите?

Ричард ме прегърна, сякаш бях дете. Не възразих, понеже не бях сигурна дали мога да стоя на краката си. Чувствах се дистанцирана и замаяна, беше ми зле.

Той ме притисна към себе си, целуна ме по челото.

— Понеже сме заедно, силата на белезите се е увеличила. Жан-Клод подозираше, че ще стане така.

Вдигнах очи към него. Все още ми беше трудно да се съсредоточа.

— Искаш да кажеш, че като правихме секс, сме увеличили влиянието му над нас?

Ричард се замисли за секунда-две.

— Увеличили сме влиянието си един над друг.

— Свали ме долу.

Той изпълни молбата ми. Коленичих, тъй като нямах сили да стоя на краката си, и отблъснах ръцете му, когато посегна да ми помогне.

— Знаел си го и не си ми го казал.

— Това щеше ли да промени нещо снощи? — попита Ричард.

Взирах се в него с напирани в очите ми сълзи и ми се искаше да кажа „да“, но не го излъгах.

— Не — рекох, — не.

Снощи щеше да е необходимо нещо много повече от знанието, че белезите ще увеличат силата си, за да не скоча в леглото с Ричард. Разбира се, снощи не си бях давала сметка до какво ще доведе това.

Изправих се и паднах за втори път. Не се чувствах слаба. По-скоро се чувствах пияна. Но усещането не беше потискащо. Беше стимулиращо.

— Какво ми става?

Шанг-Да отговори:

— Виждал съм вампири в това състояние. Когато са пили кръв от някой могъщ или са погълнали прекалено много... сила.

— По дяволите.

— Аз лично се чувствам страшно добре — обади се Върн. Той докосна раната от зъби на шията си. — Никога не съм позволявал на вампир да пие от мен. Ако усещането е толкова хубаво, явно съм пропуснал много.

— По-хубаво е — каза Натаниел. — Може да се почувстваш още по-добре.

— Не е като ухапване от вампир — намеси се Ричард. — Заради силата е. Силата на Върн, моята сила, силата на Анита и на Жан-Клод.

— Като някакъв свръхестествен самоубийствен коктейл — каза аз и се изкикотих.

Лежах на пода със захлупени върху лицето ръце и се борех с желанието да се отдам на приятната възбуда от преживяването. Искях да взема усещането и да се увия в него като в одеяло. А някъде дълбоко под радостната топлина усещах мрак. Усещах Жан-Клод като черна дупка, която изсмуква цялата ни топлина, целия ни живот. В този момент осъзнах две неща. Първо, той беше разбрал, когато с Ричард правихме любов. Беше го почувствал. Второ, докато той се хранеше с нашия живот, ние се хранехме с неговата тъмнина. Пиехме от тази неподвижна, студена смърт, както той вкусваше затоплената от слънцето плът и пулса на нашите тела. И всички черпехме сила от това. От светлината и от мрака. От студа и от топлината. От живота и от смъртта. Когато белезите ни сближаваха, границите между живота и смъртта се размиваха. Усетих, че сърцето на Жан-Клод започва да тупти по-рано от обичайното за пръв път от четиристотин години насам. Почувствах задоволството, радостта му. И в същия миг го намразих.

Два часа по-късно Ричард, Шанг-Да и аз вървахме през гората в търсене на биолози и тролове. До свечеряване трябваше да сме напуснали града, но след като възнамерявахме да останем, можехме да се придържаме към първоначалния си план. Оставихме другите да сноват насам-натам като мравки и да опаковат вещите ни. Щяхме да си съберем багажа и да се престорим, че си тръгваме. Шерифът очакваше да му се обадим, когато сме готови. Беше ни предложил най-любезно да ни ескортира извън града, преди да се стъмни. След здрачаване предложението му би трябвало да е куршум и гроб.

Вървах през гората след Ричард. Той се движеше така, сякаш виждаше пролуките между дърветата или те самите се отместаха от пътя му. Знаех, че това не е вярно. Ако използваше свръхестествените си способности, щях да го усетя. Ричард не се движеше с такава лекота през гората, защото беше върколак, а защото беше скаут. Туристическите му обувки бяха добре разтъпкани. Тениската му беше синьо-зелена, от двете страни с картинка на морска крава — ламантин. Вкъщи имах същата тениска, подарък от него. Той беше разочарован, че не съм я взела. Дори да бях, пак нямаше да я нося. Не исках да бъдем от онези двойки, които изглеждат като близнаци. Освен това още не му се бях отсърдила напълно. Не трябваше да ме оставя в неведение какво ще се случи, ако правим секс. Трябваше да ми каже, че това ще ни обвърже още по-здраво с Жан-Клод.

Разбира се, беше ми трудно да му се сърдя, след като тениската прилепваше към тялото му като втора тънка кожа. Гъстата му коса беше вързана на опашка. Всеки път, когато върху нея падаше слънчев лъч, тя проблясваше в меднозлатист отънък. Беше ми трудно да му се сърдя, щом от вида му усещах стягане в гърдите.

Ричард се движеше плавно пред нас. Аз го следвах с маратонките си без особено затруднение. Оправям се добре в гората. Не колкото Ричард, но прилично.

Шанг-Да обаче не беше свикнал. Той вървеше между дърветата някак грациозно, сякаш се страхуваше да не стъпи върху нещо. Черният спортен панталон и новата му бяла риза се закачаха в клони, които двамата с Ричард избягвахме с лекота. Когато тръгнахме, черните му обувки бяха лъснати до блясък. Много скоро блясъкът им изчезна. Всекидневните обувки, дори мъжките, не са предназначени за разходки в гората. Досега не бях срещала градски върколак, но физическата му грация не можеше да компенсира липсата на опит в излети сред природата.

Днес подухваше лек вятър. Дърветата шумоляха при всеки негов порив. В короните им може би беше прохладно, но не и на земята, защото вятърът не стигаше до нас. Вървахме През свят от зелена жега и масивни кафяви дървесни стволове. Слънчевата светлина проблясваше между листата и рисуваше ярки жълти петна по земята, докато не навлязохме сред по-гъсти сенки. Тук беше с няколко градуса по-хладно, но въпреки това горещината пак беше нетърпима. Беше почти пладне и дори насекомите бяха притихнали от зноя. Ричард спря пред нас.

— Чухте ли това? — попита тихо той.

Шанг-Да отговори:

— Някой плаче. Жена.

Аз не чувах абсолютно нищо. Ричард кимна.

— Може би е жена — и се спусна между дърветата почти тичешком.

Вървеше приведен, ръцете му почти докосваха земята. Силата му се разплиска зад него като пенливата следа на кораб.

Втурнах се по петите му. Уж гледах къде стъпвам, но все пак се спънах и паднах. Шанг-Да ми помогна да се изправа. Отскубнах се от него и побягнах. Отказах се да гледам в краката си, не гледах и дърветата. Погледът ми беше прикован в гърба на Ричард, в неговото тяло. Повтарях движенията му, като се надявах, че ще улучвам пролуките също като него. Прескачах паднали дънери, които не бях забелязала, преди да видя как той се прехвърля над тях. Изпаднах в състояние, подобно на хипноза. Светът се сви до тялото на Ричард, което летеше между дърветата. В стремежа си да се движа по-бързо се разминах на косъм с няколко дървесни ствола. Тичах по-бързо, отколкото бях способна да мисля. Ако Ричард беше скочил от някоя

скала, щях да го последвам, защото препусках, без да мисля. Бях оставила тялото ми да се оправя само. Мускулите ми се движеха и краката ми тичаха. Светът се беше превърнал в мъгла от зелени петна, светлини и сенки, в която се открояваше единствено бягащото тяло на Ричард.

Той се закова на място, сякаш някой му беше дръпнал шалтера. В единия миг тичаше, а в следващия вече беше спрял. Не се блъснах в него. Аз също бях спряла. Сякаш някаква част от мозъка ми, до която няхах достъп, беше разбрала предварително, че Ричард ще спре да тича.

Шанг-Да беше зад гърба ми. Застана толкова близо, че усетих слабата миризма на скъпия му афтършейв, и прошепна:

— Как го направи, ти, която си човек?

Погледнах го с недоумение.

— Кое?

— Бягането.

Знаех, че ликоите придават особено значение на думата бягане. Стоях неподвижно, леко изпотена, задъхана, и знаех, че се е случило нещо, каквото не се бе случвало преди. С Ричард бяхме правили и други опити да тичаме заедно — до един безуспешни. Той се извисяваше над мен с цели двайсет и пет сантиметра, като по-голямата част от тази височина се дължеше на краката му. Когато тичаше за здраве, на мен ми се налагаше да бягам с всички сили и въпреки това не можех да поддържам неговото темпо. Само веднъж бях успяла да тичам наравно с него и тогава той ме държеше за ръка, като ме дърпаше след себе си с помощта на белезите и на силата си.

Обърнах се да погледна Шанг-Да. На лицето ми трябва да е било изписано известно учудване, защото неговото изражение омекна и се превърна в нещо като съчувствие.

Ричард се отдалечи от нас и ние се обърнахме отново към него, за да видим къде отива. Докато пулсът ми се успокояваше, чух онова, което те бяха чули още одевае — плач. Всъщност тази дума беше прекалено слаба. Някой ридаше сърцераздирателно.

Ричард вървеше по посока на звука и ние тръгнахме след него. Озовахме се на поляна, наскрел която растеше голям чинар. От другата страна на дебелия грапав ствол се беше свила някаква жена. Беше се сгушила на малко стегнато кълбо, прегърнала с ръце коленете си.

Лицето ѝ беше извърнато настрани от ярката слънчева светлина, а очите ѝ бяха стиснати здраво.

Късата ѝ коса беше толкова тъмна, че изглеждаше почти черна. Жената беше бяла, с тъмни мигли над бледите скули. Лицето ѝ беше малко и триъгълно, само това виждах. Беше обляно в сълзи, очите ѝ бяха подпухнали, кожата — зачервена. Беше дребничка, с къси панталони в цвят каки, дебели чорапи, туристически обувки и тениска.

Ричард коленичи до нея. Докосна мълчаливо ръката ѝ и тя изпищя, отвори широко очи. За миг на лицето ѝ се изписа ужасна паника, после жената се хвърли на гърдите му, прегърна го и избухна отново в ридания.

Той я погали по косата, тихо каза:

— Кери, Кери, всичко е наред. Всичко е наред.

Кери. Нима това беше доктор Кери Онслоу? Очевидно. Но какво търсеше тук главният биолог в проекта за проучване на троловете и защо плачеше истерично?

Ричард седна на земята. Придърпа жената в скута си, сякаш беше дете. Не можех да преценя ръста ѝ, но изглеждаше дребничка, пониска и от мен.

Риданията утигнаха. Жената се сгуши в Ричард, в прегръдката му. Бяха имали връзка. Пробвах да изпитам ревност към нея, но не успях. Страданието ѝ беше прекалено голямо.

Ричард я погали по бузата.

— Какво има, Кери? Какво е станало?

Тя си пое дълбоко дъх и потръпна, после кимна към Шанг-Да, примигна.

— Шанг-Да — очите ѝ се насочиха към мен. Изглеждаше смутена, че сме я видели в подобно състояние. — Вас не ви познавам.

— Анита Блейк — представих се аз.

Лицето ѝ беше опряно странично върху гърдите на Ричард, така че, за да уточни въпроса си, само извъртя очи нагоре към него.

— Вие сте неговата Анита?

Ричард вдигна поглед към мен.

— Когато не сме скарани, да.

Видях как Кери се съвзема и възвръща една след друга индивидуалните характеристики на личността си, както човек навлича дреха след дреха, за да се предпази от зимния студ. Докато я

наблюдавах, очите ѝ започнаха да се променят и на лицето ѝ постепенно се изписа интелигентност, сила, отговорност и решителност. Гледах я и внезапно осъзнах защо Ричард беше излизал с нея. Взирах се в жената и се радвах, че е човешко същество и че той никога няма да прави секс с нея. Защото бях прекарала едва няколко секунди в присъствието ѝ, а вече знаех, че тя може да ми докара неприятности. Ето къде беше истинската опасност от моногамността. Не в секса, въпреки че и той ме тормозеше доста. А в това, че другият не беше доволен и продължаваше да търси. Ако продължаваш да търсиш, понякога намиращ точно каквото ти липсва, каквото и да е то.

Не ми харесваше, че се взирах в тази жена, която очевидно страдаше, и мислех за собствените си проблеми. Не ми харесваше, че се страхувах мъничко от нея. И аз бях човешко същество, но Ричард все пак се беше любил с мен. Не ми харесваше, че това беше първата ми мисъл. Изобщо не ми харесваше.

Тя се заизмъква от обятията на Ричард.

Казах:

— Не се мести заради мен.

Думите ми прозвучаха сухо и саркастично. Е, по-добре да прозвучат така, отколкото наранено и объркано.

Ричард вдигна очи към мен. Не можах да разчета израза на лицето му, затова се постарах моето да е любезно, но непроницаемо.

Доктор Кери Онслоу погледна към Ричард и се намръщи, после се дръпна от него, облегна се на дървото. Между очите ѝ се бяха образували малки бръчки и тя продължаваше да мести поглед от Ричард към мен и обратно, сякаш беше объркана и това не ѝ харесваше.

— Какво е станало, Кери? — попита отново Ричард.

— Днес както винаги излязохме малко преди зазоряване — тя млъкна и се втрени в скута си, после си пое треперливо дъх. Вдиша и издиша три пъти и явно се почувства по-добре. — Намерихме труп.

— Още един турист? — попитах аз.

Очите ѝ се стрелнаха към мен, после се насочиха отново към скута ѝ, сякаш не искаше да гледа никого, докато разказва.

— Може би, беше невъзможно да се определи. И беше на жена... — гласът ѝ изневери. Тя погледна към нас, а в малките ѝ очи

проблеснаха нови сълзи. — През целия си живот не съм виждала нещо по-ужасно. Местната полиция смята, че било работа на нашите тролове. Било очевидно, че туристът е убит от трол.

— Дребните тролове от Смоуки Маунтинс не нападат и не убиват хора — заявих аз.

Кери ме погледна.

— Е, нещо я е убило. Щатската полиция поиска експертното ми мнение какво може да го е извършило, ако не е било трол — тя зарови лице в дланите си, после го вдигна, сякаш изплуваше от вода. — Разгледах ухапванията. Бяха от същество с челюстната структура на примат.

— Човек? — подхвърлих аз. Кери поклати глава.

— Не знам. Не мисля. Не мисля, че човешка уста е способна да нанесе подобни поражения — тя трепереше въпреки горещината, притиснала ръце към гърдите си. — Ако успеят да докажат, че това е работа на нашите тролове, ще наемат ловци, които да ги убият. Не виждам как ще им попречим да ги избият до крак или да ги затворят в зоологически градини.

— Нашите тролове не са убили човешко същество — каза Ричард и сложи ръка на рамото ѝ.

— Но нещо го е направило, Ричард. Нещо, което не е било вълк, мечка или друг от големите хищници, които са ми известни.

— Не каза ли, че щатските полицаи са на местопрестъплението? — попитах аз.

Кери вдигна поглед към мен.

— Да.

— Ти ли ги повика?

Тя отрече с поклащане на главата.

— Пристигнаха малко след местната полиция.

Щеше ми се да знам кой ги е извикал, въпреки че, ако местните ченгета подозираха убийство или свръхестествена смърт, беше стандартна процедура да повикат щатската полиция или местния ловец на вампири, стига, разбира се, да смятаха, че убийството е извършено от някакво неживо същество.

— Тялото близо до гробище ли беше намерено? — попитах аз.

Доктор Онслоу поклати глава.

— Защо? — попита Ричард.

— Може да са били гули^[1]. Те са страхливи, но ако жената е паднала и е загубила съзнание, може да са решили да се нахранят с нея. Те са активни мършояди.

— Какво означава това? — попита доктор Онслоу. — Активен мършояд?

— Означава, че ако си ранен и принуден да пълзиш, не би искал да се намираш в пълно с гули гробище.

Кери ме изглежда.

— Там няма гробове. Мястото се намира насред земята ни. Насред територията на троловете.

Кимнах.

— Трябва да видя тялото.

— Смяташ ли, че това е добра идея? — попита Ричард с възможно най-безизразен глас.

— Те я очакват — обади се Кери.

Думите ѝ изненадаха всички.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Щатските полицаи разбраха, че си в района. Очевидно си на висота, защото искаха да огледаш трупа. Когато напуснах мястото, тъкмо се опитвах да се свържат с теб в бунгалото ти.

Колко удобно. Колко странно. Кой беше повикал щатските полицаи? Кой им беше казал името ми? Кой, кой, кой?

— Тогава ще отида да огледам тялото.

— Вземи Шанг-Да с теб — каза Ричард.

Вдигнах очи към лицето на високия мъж. Следите от нокти още бяха червени и изглеждаха страховито. Поклатих глава.

— Не мисля.

— Не искам да ходиш сама — настоя Ричард.

Колко забавно — не ми предлагаше самият той да дойде с мен. Щеше да остане тук, за да утешава доктор Онслоу. Хубаво. Аз съм голямо момиче.

— Ще се справя, Ричард. Ти остани тук с милата докторка и Шанг-Да.

Ричард се изправи.

— Държиш се като дете.

Завъртях очи и му направих знак да се отдалечим от доктор Онслоу. Когато се уверих, че не може да ни чуе, му казах:

— Виж лицето на Шанг-Да.

Той не погледна назад. Беше му ясно как изглежда.

— Е, и?

Вдигнах очи към него.

— Ричард, би трябвало да знаеш не по-зле от мен, че когато има човек, нахапан до смърт от тайнствено същество, върколаците винаги са на първо място в списъка на заподозрените.

— Опитват се да ни припишат много неща — рече той.

— Уилкс и хората му все още не знаят какви сте. Ако се появим пред тях с наранения Шанг-Да и после раните му заздравеят, ще се досетят. А няма нужда, не и с този намерен труп.

— Шанг-Да няма да се излекува преди падането на нощта — отбеляза Ричард.

— Но раните му ще бъдат по-добре, отколкото са в момента. Хората не се възстановяват толкова бързо. Ако Уилкс открие, че в действителност не сме напуснали града, ще използва срещу нас всичко, с което разполага. Ще те изобличи или ще те обвини в това убийство.

— Какво може да е убило тази жена?

— Ще разбера, когато видя тялото.

— Не искам да ходиш там сама. Ще дойда с теб.

— На полицаите няма да им хареса, че вода приятеля си на местопрестъплението, Ричард. Остани тук да утешаваш доктор Онслоу.

Той се намръщи.

— Не се заяждам, Ричард — казах му с усмивка аз. — Добре де, почти не се заяждам. Тя е в шок. Подръж ѝ ръката. Аз ще се оправя.

Той докосна нежно лицето ми:

— Ти не си падаш по държането за ръка, нали?

Въздъгнах.

— Прекарах една нощ с теб и едва не прегризах гръкляна на Върн. Прекарах една нощ с теб и тичах през гората като... като върколак. Правихме любов само веднъж и ти ми каза, че си знаел какво може да стане. Трябваше да се опиташ да ми го кажеш още снощи, Ричард.

Той кимна.

— Права си, трябваше. Нямам никакво оправдание. Съжалявам, Анита.

Беше ми трудно да му се сърдя, като гледах искреното му лице. Но не и да бъда мнителна. Може би Ричард беше научил от Жан-Клод не само как да контролира белезите. Може би ме лъжеше постоянно чрез премълчаване на разни неща.

— Трупът ме чака, Ричард.

Доктор Онслоу ми посочи накъде да вървя. Тръгнах през гората. Ричард ме настигна.

— Ще те придружа.

— Въръжена съм, Ричард. Не ме мисли.

— Искам да дойда с теб.

Спрях и се обърнах към него.

— Не искам да идваш с мен. Точно в този момент нямам нужда от това.

— Не съм възнамерявал да крия нищо от теб. Всичко се случи толкова бързо снощи. Просто нямах време. Не помислих.

— Кажи го на някой, когото го е грижа, Ричард. Кажи го на някого, когото го е грижа.

Продължих през гората, зарязах го там, където стоеше. Усетих, че ме изпраща с очи. Почувствах погледа му, сякаш беше сложил ръка на гърба ми. Ако се обърнех, дали щеше да ми махне? Не се обърнах. Обичах Ричард. Той също ме обичаше. Бях сигурна в тези две неща. Само не бях сигурна дали тази любов ще е достатъчна. Ако спи с други жени, надали. Честно или не, нямаше да го понеса.

Ричард каза, че не е поискал от мен да скъсам с Жан-Клод. Вярно беше. Но докато споделях леглото си с Господаря на града, Ричард щеше да спи с други жени. Ако не станех моногамна, той също нямаше да стане. Той не беше поискал да скъсам с Жан-Клод. Просто се беше погрижил да не бъда щастлива, докато дяля леглото си с тях двамата. Можех да бъда и с двамата, но Ричард щеше да спи с когото му падне. Ричард можеше да бъде изцяло мой само ако зарежех Жан-Клод. Не бях готова да избира втория вариант, но не можех да живея и с първия. Ако не се появеше трети вариант, и тримата си навличахме голяма беля.

[1] Трупоядна разновидност на вампирите, която не притежава силата и способностите на същинските вампири. — Б.пр. ↑

Местопрестъплението се намираше насред гората. На пет мили от най-близкия път, по който според доктор Онслоу можеше да се мине само с високопроходим джип. Мястото беше превъзходно за тролове, но не и за провеждане на полицейско разследване. На полицаите щеше да им се наложи да донесат всичко необходимо пеша, а когато му дойде времето — да отнесат тялото пеша. Операцията нямаше да е приятна и щеше да отнеме много време.

Изолираното местоположение имаше само едно предимство: нямаше да присъстват досадни зяпачи. Била съм на много местопрестъпления, но публика не е имало само когато съм пристигала на мястото в малките часове на нощта или когато местопрестъплението е било насред нищото. Ако наблизко живееха хора, дори малките часове не бяха гаранция, че няма да се струпат зяпачи. Хората са готови да изпълзят от леглата си и посред нощ, само и само да позяпат някой труп.

Но и без зяпачи мястото гъмжеше от хора. Зърнах униформите на Уилкс и един от подчинените му. Нямах търпение да се срещна отново с тях. Беше пълно с щатски полицаи, а сред тях имаше и няколко цивилни щатски детективи. Не беше нужно да ми ги представят, за да разбера, че са ченгета. Те обхождаха местопрестъплението, нахлузили полиетиленови ръкавици, и за да търсят уликите, клякаха, а не коленичеха на земята.

Цялото място беше обградено с жълти полицейски ленти — като пакет, вързан с панделка. От тази страна на лентата нямаше униформени, защото никой не очакваше посетители от противоположната на пътя посока. Бях въоръжена с браунинг и файърстар, а на гърба ми имаше голям нож, затова извадих разрешителното си и го вдигнах високо, докато се провирах под лентата. Рано или късно щяха да ме видят и някой от полицаите щеше да бъде навикан, задето ми е позволил да прекося незабелязано периметъра.

Едно щатско ченге ме забеляза, преди да съм изминала половината от разстоянието до подножието на хълма. Бяха опасали с лентата широк кръг и той стоеше близо до горния му край. Беше с кестенява коса, тъмни очи и луничаво бледо лице. Мъжът тръгна към мен, протегнал предупредително ръка.

— Съжалявам, госпожице, но нямате право да бъдете тук.

Размахвах му разрешителното си.

— Аз съм Анита Блейк. Чух, че вие, момчета, ме търсите. Искали сте да хвърля един поглед на някакъв труп.

— Да хвърлите един поглед — рече той. — Значи искате да хвърлите един поглед на тялото — каза го тихо, а не подигравателно.

Тъмните му очи се отклониха за миг от мен, после, изглежда, си спомни къде се намира. Посегна за разрешителното ми.

Подадох му го и той го прочете два пъти. Сетне ми го върна. Погледна към множеството хора в подножието на хълма и посочи с пръст.

— Ниският мъж с черния костюм и русата коса е капитан Хендерсън. Той командва.

Изгледах го мълчаливо. Полицаят трябваше да ме заведе при началника си. Беше изключено ченге, което не ме познава, да ми позволи да се разхождам на местопрестъплението без придружител. Екзекуторите на вампири не са цивилни граждани, но обикновено не са и детективи. Аз съм един от малкото екзекутори, които работят в тясно сътрудничество с полицията. В Сейнт Луис, където повечето полицаи ме познаваха по репутация или по физиономия, можеше да ме пуснат да се разхождам сама на местопрестъплението. Но тук, където никой не ме познаваше, това беше изключено.

Прочетох името на баджа му.

— Майкълс, нали?

Мъжът кимна, без да гледа към мен. Не се държеше като полицаи. Държеше се като някой, който е уплашен. Ченгетата не се плашат лесно. Достатъчно е да поработят няколко години и стават невъзмутими като камък. Майкълс имаше сержантски нашивки на униформата. В щатската полиция няма да ви дадат сержантски нашивки, ако се разтрепервате на всяко местопрестъпление.

— Сержант Майкълс — представи се мъжът. — С какво мога да ви бъда полезен, госпожице Блейк?

Виждах, че започва да се съвзема. Това ме подсети за начина, по който се беше окопитила доктор Кери Онслоу. Отнесенният му стъклен поглед стана нормален. Той погледна право в мен, но около очите му все още имаше някакво напрежение, сякаш нещо го болеше. Какво, по дяволите, ме очакваше в подножието на този хълм? Какво би могло да накара опитен полицаи да изглежда така?

— Нищо, сержант, нищо. Благодаря — не прибрах разрешителното си, защото бях почти сигурна, че някой ще ме спре отново, след като не съм с полицейски ескорт.

Една жена повръщаше до нисък бор. Тя и мъжът, който подпираше челото ѝ, бяха с униформи на служители от „Бърза помощ“. Когато медицинските работници повръщат, това е лош знак. Много лош знак.

Човекът, който в крайна сметка ме спря, беше Мейдън. В продължение на секунда или две се гледахме безмълвно. Все още се намирах на хълма, затова го гледах от високо.

— Госпожице Блейк — рече той.

— Мейдън — казах аз.

Нарочно пропуснах думата полицаи, защото за мен той не беше полицаи. Не беше ченге от момента, в който бе минал на страната на лошите.

Мейдън ме възнагради с кратка странна усмивка.

— Ще ви заведе при капитан Хендерсън. Той командва тук.

— Добре.

— Подгответе се, Блейк. Гледката е... неприятна.

— Ще се оправя — уверих го аз.

Той поклати глава, взрян в земята. Когато погледна отново към мен, очите му бяха празни и студени.

— Може би, Блейк, може би. Но не и аз.

— Какво трябва да означава това?

— Коя е тя, по дяволите?

Беше ни забелязал капитан Хендерсън. Той тръгна нагоре по хълма с официалните си обувки, леко се хлъзгаше. Само че беше упорит и знаеше как да върви по шумата дори с неподходящи обувки. Беше около метър и седемдесет, с къса руса коса. Имаше странни очи, които променяха цвета си, когато върху тях попаднеш слънчева

светлина. Изглеждаха ту бледозелени, ту сиви. Капитанът застана между нас. Обърна се към Мейдън.

— Коя е тази и защо е в моя периметър?

— Анита Блейк, капитан Хендерсън — каза Мейдън.

Хендерсън погледна право в мен: очите му бяха студени и сиви, а в тях танцуваха зелени петънца. Беше хубав по някакъв спретнат, обикновен начин. Можеше да бъде още по-хубав, но в лицето му имаше някаква рязкост, някаква раздразнителност, която вредеше на чара му.

Независимо от необичайния им цвят, очите му бяха резервирани и преценяващи, очи на полицаи.

— Значи вие сте Анита Блейк? — гласът му прозвуча почти сърдито.

Кимнах.

— Да.

Не му се ядосах. Той не се гневеше на мен. Нещо не беше наред. Нещо, което не беше свързано с престъплението. Кое знае какво.

Хендерсън ме огледа от главата до петите — не от сексуални подбуди, а сякаш ми вземаше мярка. Често ми се случва да ме оглеждат, но не и толкова открито.

— Здрав стомах ли имате, Блейк?

Вдигнах вежди, после се усмигнах.

— Какво ви е толкова смешно, по дяволите? — попита Хендерсън.

— Вижте, знам, че гледката не е приятна. Преди малко срещнах вашия сержант горе на хълма, беше толкова уплашен, че не би припарил втори път до тялото. Мейдън също ми каза, че изглежда ужасно. Просто ме заведете при трупа.

Хендерсън пристъпи нагоре, нахлу безцеремонно в личното ми пространство.

— Толкова ли сте уверена, че ще понесете гледката, Блейк?

Въздъгнах.

— Не.

Отрицателният ми отговор уталожил малко гнева му. Той примигна и направи втора крачка.

— Не? — повтори Хендерсън.

— Не знам дали ще мога да я понеса, капитан Хендерсън. Винаги съществува вероятност предстоящият ужас да е толкова голям, че никога да не се възстановя от него. Нещо, което да ми се набие в съзнанието и да ме накара да крещя. Но до момента не ми се е случвало. Хайде, заведете ме при зловеците останки. Това протакане започва да ми омръзва.

Видях как по лицето му се сменят различни емоции: изумление, яд, после пак изумление. Извадих късмет.

— Зловещите останки. Сигурна ли сте, че не сте репортер?

Това ме разсмя.

— Имам много грехове, но този не е сред тях.

Сега и той се усмихна. Усмивката го подмлади с десет години и го разхубави.

— Добре, госпожице Блейк, последвайте ме. Ще ви заведа да видите зловеците останки — Хендерсън се засмя с тих, нисък и изненадващо дълбок смях, който ме наведе на мисълта, че когато пее, гласът му вероятно става басов. — Надявам се, че ще запазите веселото си настроение и след като видите зрелищната гледка.

— Аз също.

Той ме изгледа странно, после ме поведе надолу по хълма. Тръгнах след него, защото такава ми беше работата. Преди час щях да кажа, че няма начин денят ми да стане по-лош. Сега ме обзе неприятното чувство, че щеше да стане по-лош — много по-лош.

Трупът се намираше на малка поляна. Знаех, че е на човек, защото те ми казаха. Не че тялото не приличаше на човешко. Беше достатъчно запазено, за да разбере, че лежи по гръб. Просто съзнанието ми отказваше да приеме, че това някога е било човешко същество. Виждах го с очите си, но умът ми отказваше да сглоби парчетата, сякаш гледах една от онези картинки, в които се взирате, докато скритите линии очертаят образа. Сякаш наблюдавах експлозия от кръв и плът, в центъра на която се е намирало човешко тяло. Засъхналата вече кръв се беше проляла във всички посоки и имах чувството, че когато преместят трупа, под него ще остане чисто място с очертанятията на човешко тяло.

Виждах всичко това, но не можех да го проумея. Съзнанието ми се опитваше да ме предпази. Беше се случвало и преди — веднъж или два пъти. Най-умно щеше да е да се обърна и да си тръгна. Да оставя съзнанието си объркано, защото истината щеше да го взриви. Горе на хълма се бях пошегувала с Хендерсън, че има неща, които се набиват в съзнанието. Сега изобщо не ми се струваше смешно.

Насилих се да продължа да гледам тялото, да не извъръщам очи, но ме лъхна вълна от горещ летен въздух и ми се догади. Прииска ми се да закрия очите си с ръце, обаче само се извърнах. Да закрия очи щеше да изглежда глупаво и детинско, сякаш се предпазвах от най-непоносими кадри във филм на ужасите.

Хендерсън се извърна едновременно с мен. Щом аз нямаше да гледам трупа, той също нямаше да го гледа.

— Добре ли сте?

Светът престана да се върти пред очите ми — като пумпал, който постепенно спира.

— Ще ми мине — гласът ми прозвуча хрипливо.

— Хубаво — каза той.

Останахме неподвижни още няколко секунди, после си поех леко въздух. Знаех, че не бива да дишам дълбоко толкова близо до тялото.

Трябваше да разгадае случая. Троловете не вършат такива работи. Това не беше дело и на диво животно. Обърнах се бавно отново към трупа. Гледката не се беше подобрила с нищо.

Хендерсън се обърна заедно с мен. Той беше главнокомандващият тук. Щом аз можех да понеса гледката, той също можеше. Не бях сигурна дали наистина мога да я понеса, но като нямах друг избор...

Услужиха ми с хирургически ръкавици. Някой ми предложи подебели гумени ръкавици. СПИН, нали знаете. Отказах. Първо, ръцете ми щяха да се изпотят. Второ, ако трябваше да опипам тялото за улики, нямаше да усетя абсолютно нищо. Трето, вече не се страхувах от СПИН, защото носех три вампирски белега. Бях защитена от предавани по кръвен път болести, поне така ми бяха казали. Вярвах, че Жан-Клод не ме е излъгал, защото не би искал да ме загуби. Аз бях част от неговия триумвират. Той беше отговорен за моята безопасност. Вътрешен глас ми каза: „Той те обича.“ Гласът на разума отговори: „Да бе.“

— Може ли да проследя кървавите пръски? — попитах.

— Няма как да се доближите до тялото, без да стъпите в кръвта — рече Хендерсън.

Кимнах:

— Така е. И вече сте го заснели с видеокамера и имате всички необходими снимки?

— Разбираме си от работата, госпожице Блейк.

— Не се съмнявам, капитане. Просто искам да знам дали може да местя тялото, това е. За да не прецакам следите.

— След като приключите с трупа, ще го приберем оттук.

— Добре.

Погледнах надолу към тялото и внезапно видях всички подробности. Видях всичко. Притиснах ръце към стомаха си, за да се преборя с желанието да закрия очи. Носът беше отхапан и на мястото му зееше кървава дупка. Устните бяха откъснати и под засъхналата кръв се виждаха зъбите и костите на челюстта. Мускулите на челюстта липсваха от обърнатата към мен страна. Съществуващото, което бе направило това, не се беше задоволило с гризване набързо. Беше се разположило тук и се беше наплюскоало.

Следите бяха от многобройни ухапвания и липсваше доста плът, но повечето бяха сравнително плитки, за да са смъртоносни. Изрекох кратка молитва да са били извършени посмъртно. Обаче бях сигурна, че молитвата ми е напразна, защото имаше много кръв. Жената не беше умряла веднага. Вътрешностите ѝ се бяха изсипали през съдраните дънки и приличаха на гнездо с нещо по-гъсто от кръв. Неприятната миризма от изпражненията в разкъсаното дебело черво сигурно беше изветряла. Една миризма изчезва, но винаги се появява друга. Тялото бе започнало да се разлага заради лятната горещина. Това е миризма, която трудно може да бъде описана, едновременно гнусно сладка и кисела, да ти се догади. След няколко плитки вдишвания стъпих върху кръвта.

През тялото ми мина призрачен повей. Космите по врата ми сякаш запъплиха надолу по гръбнака. Онази част от мозъка ми, която нямаше нищо общо с всекидневните битовизми, а отговаряше за побягването, пищенето и други инстинктивни реакции, се обади. Прошепна ми, че нещо не е наред. Тук беше стояло нещо зло — не просто опасно, а зло.

Изчаках да видя дали усещането ще се засили, но то изчезна. Изчезна като лош спомен, което ми подсказа, че навярно съм преминала границата на някакво заклинание, по-скоро остатъците от някакво злонамерено заклинание.

Когато се призовава нещо толкова зло, винаги се чертае защитен кръг, в който застава магьосникът или се затваря звярът. Претърсих земята, но по нея нямаше нищо, освен кръв. Кръвта не образуваше защитен кръг. Просто беше разплискана.

Би трябвало да се досетя, че няма да открия нещо толкова очевидно. Полицаяте не практикуват магически изкуства, впрочем и това започва да се променя, но ако си ченге с дълъг стаж, няма начин да не потърсиш следи от магия при толкова необикновен случай.

Местопрестъплението изглеждаше непокътнато, но това не означаваше, че наистина е такава. Изкусен магьосник може да направи определени неща незабележими. Не невидими в буквалния смисъл на думата. Хората не са способни на подобни работи. Физиката си е физика. Светлината пада върху повърхностите и се отразява от тях. Обаче магьосникът може да излъже очите ви, да накара погледа ви да се плъзне покрай нещо, без съзнанието ви да го регистрира. Както

когато си търсиш два дни ключовете за колата, а се оказва, че през цялото време са били пред очите ти.

Клекнах до тялото. Гащеризонът, който обикновено нося, когато съм на местопрестъпление, не беше на мен и не исках да си изцапам дънките с кръв. Продължавах да притискам стомаха си с ръце. Тук имаше неща, които някой не искаше да видим. Но какви бяха те? Хендерсън каза:

— Намерихме портфейл. Искате ли да видите документа за самоличност?

— Не — рекох аз. — Не.

Не се правех на интересна. Предпочитах нещото в краката ми да остане безименно, без самоличност. Бях прибягнала до стария трик да мисля за тялото като за нещо. Нещо, което не е реално. Просто нещо, което трябва да бъде проучено, огледано. Без да е реално. Ако не мислех по този начин, досега да съм оповръщала всички улики. Беше ми се случило веднъж, преди години. Долф и хората му още ми припомняха случая.

Очите бяха изтръгнати и оставени върху бузите като две почернели изсъхнали бучки. Дълга коса се разстиляше покрай половината лице и се увиваше около едното рамо. Може би беше руса. Трудно би могло да се каже с цялата кръв по нея. Дългата коса подсказваше, че става дума за жена. Преместих поглед надолу и различих остатъци от дрехи. Блузата се беше превърнала в купчина парцали под едната ръка. Гръдният кош беше оголен. Едната гърда беше откъсната напълно. Другата приличаше на спаружен балон, сякаш нещо бе изяло сърцевината ѝ — така дете изсмуква мармалада от поничка.

Сравнението ми се стори неуместно. Трябваше да се изправя. Трябваше да се отдалеча, да подишам на бързи повърхностни глътки. Отидох до едно от дърветата, които ограждаха поляната. Там поех дълбоко дъх, но така усетих по-силно миризмата. Сладникавата миризма се плъзна по езика ми и полепна по гърлото ми, мисълта да преглътна стана непоносима, само че нямаше какво друго да сторя. Преглътнах, миризмата слезе навътре и сутрешното кафе се надигна насреща ѝ.

Утешавах ме две неща. Първо, бях успяла да се отдалеча от кървавите пръски, преди да повърна. Второ, стомахът ми беше почти

празен. Може би това беше една от причините да се откажа от ранните закуски. Сутрин често ми се налагаше да оглеждам трупове.

Отпуснах се на колене върху сухите листа и се почувствах по-добре. Отдавна не ми се беше случвало да повръщам на местопрестъпление. Поне Зербровски^[1] не беше тук, за да ми се подиграва. Освен това не изпитвах срам. Беше ли това признак на зрелост?

Зад мен се чуха мъжки гласове. Шериф Уилкс почти изкрещя:

— Тя е цивилно лице. Не трябва да присъства. Дори няма разрешително за този щат.

— Тук командвам аз, шерифе. Аз казвам кой ще присъства и кой ще си върви — Хендерсън не крещеше, но също беше повишил глас.

Хванах се за ствола на дървото, за да се надигна, и ръката ми изтръпна толкова силно, че стана почти безчувствена. Изправих се и се оттласнах от дървото, при което едва не паднах, но успях да се задържа на крака. Погледнах нагоре. На около два метра и половина над земята в гладката кора беше издълбана пентаграма. Очертанията ѝ бяха потъмнели от кръв. Заради засъхналата кръв в разрезите пентаграмата беше почти невидима на тъмносивата кора, освен това беше защитена със заклинание за отблъскване на погледи. Ето защо никой не беше погледнал към нея, дори аз. Бях я усетила едва когато докоснах дървото. Беше като зрителните измами — веднъж разкрити, вече ясно ги виждаш.

Погледнах към другите дървета и открих по една кървава пентаграма върху всяко от тях. Това беше силов кръг, защитен кръг. Кръг, образуван от кръвта и от самата земя. Последователите на уика — вещиците — могат да използват силата си, за да вършат зло, стига да са готови да заплатят цената за това с кармата си. Каквото и да направиш, независимо дали е добро или лошо, ти се връща трикратно. Но дори зъл последовател на уика не би наранил кората на дърво. Дали заклинанието не беше направено с помощта на духовете на дърветата и земята?

Тогава в него участваше елементал^[2]. Елементалите можеха да бъдат доста опасни. Но не бяха зли. Ще ги разгневите, ако се разпореждате със земята им, но дори когато са ядосани, са по-скоро неутрални, отколкото зли. А бях усетила полъх на зло, когато прекосих

кръга. Зло с главно „З“. Съвсем малко са свръхестествените създания с
такова излъчване.

— Капитан Хендерсън — рекох аз.

Наложи се да го кажа два пъти, за да спрат да спорят и да
погледнат към мен.

И двамата не изглеждаха приятелски настроени, но поне знаех на
кого са ядосани — един на друг. Местните ченгета не обичат други да
се разпореждат на територията им. Беше нормално тукашната полиция
да се дразни от чуждите хора. Но аз знаех, че Уилкс искаше да защити
нещо повече от територията си. Сигурно беше обезумял, че се намирам
в компанията на истински полицаи. Само че моментът беше
неподходящ да го изоблича. Нямах доказателства. Ако повдигнех
обвинение в корупция срещу полицаи, щях да предизвикам брожение и
сред щатските ченгета.

— Видяхте ли пентаграмите на дърветата?

Въпросът ми им се стори толкова необичаен, че и двамата
насочиха цялото си внимание към мен. Посочих пентаграмите и като
при всички оптични илюзии, след като им ги показах веднъж, вече им
беше лесно да ги видят. Изведнъж всички откриват, че царят е гол.

— Е, и? — попита Уилкс.

— Това е защитен, силов кръг. Нещо е било призовано тук, за да
я убие.

— Знаците на дърветата може да са били издълбани отдавна —
възрази Уилкс.

— Тествайте кръвта по пентаграмите — казах аз. — Не е нейна,
но ще откриете, че е прясна.

— Защо да не е на жертвата? — поинтересува се Хендерсън.

— Защото са използвали кръвта да запечатат кръга. Трябва да са
я имали преди убийството.

— Значи става дума за човешко жертвоприношение — каза
Хендерсън.

— Не точно — рекох.

— Убийството е било извършено от трол — възрази Уилкс, но
прозвуча не убедено, а отчаяно.

Хендерсън се обърна към него.

— Непрекъснато го повтаряте, Уилкс. Не спирате да твърдите, че
са били тролове.

— Онази биоложка каза, че според нея са били примати. Със сигурност не е бил човек. А по хълмовете на Тенеси не се срещат много примати.

— Тя каза, че убиецът е бил хуманоид — обадох се аз.

Те се обърнаха отново към мен.

— Доктор Онслоу каза: хуманоид. Много хора смятат, че хуманоид означава примат, но не е задължително. Има и други възможности.

— Например? — попита Уилкс.

Пейджърът му изпиука. Той погледна номера, после ме стрелна с очи.

— Извинете ме, капитан Хендерсън.

Хендерсън ме погледна.

— Да нямате някакво спречкване с шерифа, госпожице Блейк?

Намръщих се:

— В какъв смисъл?

— Той беше категоричен, че не бива да припарвате до тялото. И беше съвсем сигурен, че убийството е извършено от трол. Съвсем сигурен.

— А кой ви извика тук?

— Анонимно обаждане.

Спогледахме се.

— Кой предложи и аз да дойда на купона?

— Един от служителите на „Бърза помощ“. Снощи сте се срещнали с партньора му.

Поклатих глава.

— Не го познавам.

— Момиче е, партньорка. Луси някоя си.

Това обясняваше медицинските познания на Луси, както и защо не беше на работа в деня на пълнолунието. Не би искала да е близо до кръв, когато луната е почти пълна. Беше прекалено изкусително. Прекалено рисковано.

— Май си я спомням смътно.

Всъщност си я спомнях много добре, но последния път, когато я видях, току-що бях извършила убийство, затова не исках да навлизам в подробности. За един ужасен миг се зачудих дали Хендерсън не ме разиграва и дали трупът не е на Луси. Но височината не съвпадаше.

Жената беше висока, над моя ръст. Повечето жени, с които Ричард се срещаше, бяха ниски. Предполагам, че когато имаш някакви предпочитания към ръста на партньорите, се придържаш към тях. Моят избор на жертви беше далеч по-разнообразен.

— Защо им е бил нужен силов кръг, госпожице Блейк? — попита Хендерсън.

— За да задържат в него онова, което са призовали.

Той ме изгледа навъсен.

— Както самата вие се изразихте преди малко, това протакане започва да ми омръзва. Просто ми кажете какво, по дяволите, смятате, че са призовали.

— Мисля, че са призовали демон.

Той се облещи.

— Какво?

— Демон — повторих аз.

Хендерсън ме изгледа.

— Защо?

— Когато влязох в кръга, усетих нещо зло. Колкото и чудовищно да е съществото, то няма да има подобно излъчване, освен ако не е отдадено изцяло на злото.

— Много демони ли сте срещали, докато ловите вампири, госпожице Блейк?

— Само един, капитане, само един. Беше... — излязох от силовия кръг и се почувствах по-добре. Бяха се постарали да прикрият следите си, но подобни излъчвания обикновено се разсейваха бавно. — Бяха ме повикали за случай, в който смятаха, че е намесен вампир, но се оказа обладаване от демон. Жената... — млъкнах отново, защото не намирах подходящи думи да опиша случилото се или поне думи, които да не звучат глупаво и мело драматично. Опитах се да изложа само фактите. Същински сержант Фрайдей^[3].

— Жената беше обикновена домакиня с две деца. Беше ѝ поставена диагноза шизофрения, капитане. Психическото ѝ заболяване беше нещо като множествено разстройство на личността, но не толкова ясно изразено. Приличаше на малко момиче с къдрица на челото. Когато беше добра, беше много, много добра. Образцова християнка, преподавателка в неделно училище. Затваряше зеленчуци в буркани, шиеше дрехи за куклите на момичетата. Но когато беше

лоша, спеше с когото ѝ падне, малтретираше децата, беше обесила семейното куче на едно дърво.

Хендерсън повдигна вежда. Като за полицай тази мимика беше израз на пълен шок.

— Защо не е била в болница?

— Защото, докато си пиеше лекарството, беше добра майка и добра съпруга. Разговарях с нея, когато беше „добре“, и останах с много приятни впечатления. Разбрах защо съпругът ѝ държеше на нея. Беше трагично в буквалния смисъл на думата, че химията на собствения ѝ мозък се опитваше да разруши живота ѝ.

— Тъжно е, но не виждам нищо демонично — рече Хендерсън.

— Домашните любимци на съседите изчезваха, а по-късно ги намираха обезкървени. Разследването на убийствата ме отведе до жената. Психическото ѝ заболяване беше разтревожило полицията.

Вдигнах очи към полицаите, лаборантите и всички останали на хълма. Никой от тях не гледаше надолу към нас. Никой нямаше желание да се навърта около трупа. Дори хората без способности на медиуми имат инстинкти за оцеляване, които действат, без те да си дават сметка за това. Всички изпитваха неохота да се приближат до трупа, а никой не знаеше защо.

— Тук ли сте, Блейк? — попита Хендерсън.

— Съжалявам. В нощта, когато я арестувахме, се наложи двама униформени полицаи да ѝ сложат белезници и да я измъкнат насила от леглото на някакъв мъж. Онази нощ с нас нямаше жена полицайка, затова в колата отзад при нея се качих аз. Тя беше шумна и буйна, флиртуваше с мъжете и се държеше нагло с мен. Не помня какво точно ѝ казах, но си спомням какво изпитах, когато се обърна. Бяхме в тъмната полицейска кола и когато се завъртя към мен, косата ми настръхна. Нямаше светещи очи, нито мирис на сяра, капитан Хендерсън, но усетих злото, което се излъчваше от нея, като някакъв обезпокоителен парфюм — погледнах го и открих, че разглежда лицето ми, сякаш за да го запомни. — Не се плаша лесно, капитане, но в онзи миг се изплаших. Уплаших се от нея и страхът трябва да се е изписал на лицето ми, защото тя се разсмя, и толкова.

— Какво предприехте?

— Препоръчах да я подложат на екзорсизъм.

— И подложиха ли я?

— Самите полицаи не, но съпругът ѝ подписа необходимите документи.

— И? — попита Хендерсън.

— И свърши работа. Ако взима лекарството си, психическото ѝ заболяване е под контрол. Шизофренията не беше предизвикана от обсебването.

Хендерсън кимна:

— По време на обучението ни имаше лекция, в която ни обясняваха, че психичното заболяване може да направи човек податлив към обсебване, госпожице Блейк. Като при РСР, но още по-откачено.

— Аха — съгласих се аз. — От РСР хората не левитират.

Той ме изгледа намръщен.

— Присъствахте ли на екзорсизма?

Поклатих глава.

— Не ми се говори за това. Особено тук и сега. Думите притежават сила, капитане. Спомените също. Не искам да навлизам в подробности.

Той кимна с разбиране.

— Сигурна ли сте, че това не е извършено от хора?

— Нещото я е изяло приживе. Човек може да прегризе гръклян и да причини част от тези наранявания, но не всичките.

— Щом казвате, че това е случай на обсебване, трябва да докладвам и да потърся свещеник; но вие наясно ли сте, Блейк, колко са редки нападенията на демонични същества?

— Вероятно по-наясно от вас, капитане. Търсили са ме за какви ли не странни случаи.

— Виждали ли сте някога демон, който убива с директно нападение, а не чрез хитрост?

— Не.

— Тогава откъде сте толкова сигурна, че е бил демон?

— Вече ви казах защо съм сигурна, капитане. Щом си бил веднъж в присъствието на демон, никога не можеш да забравиш какво е усещането — поклатих глава и се преборих с желанието да се отдалеча с още една крачка от трупа. — Но аз не съм експерт по демоните, капитан Хендерсън. Предлагам ви да потърсите свещеник. Освен това не съм експерт по този род магия. Повикайте тук някоя

местна вещица. Те ще ви дадат повече информация. Аз мога да ви дам само най-обща представа за нещата.

— А вие бихте ли могли да призовете демон и да го накарате да я убие?

Намръщих се.

— Какви ги говорите?

— Просто отговорете на въпроса, госпожице Блейк.

— Аз съживявам мъртъвци, капитане. Не се занимавам с демони.

— За много хора няма голяма разлика между тях.

— Страхотно, просто страхотно. Вие ме извикахте тук. Казвам ви, че това е черна магия, а сега се опитвате да я припишете на мен. Ролята на жертва в лов на вещици не ми харесва, капитан Хендерсън.

Той се усмихна.

— Просто отговорете на въпроса. Можете ли да извършите подобно нещо?

— Не, не мога. Сделките с демони петнят душата. Може и да не съм идеална християнка, но се опитвам да бъда.

— Сексът с вампири също петни душата, Блейк.

Зяпнах го. Гледах го безмълвно в продължение на няколко дълги секунди, защото ми се искаше да го ударя или да му се разкрещя. Не, да го ударя. Но не можех да го направя. Лепнах на лицето си една от онези усмивки, които понякога човек си слага, когато иска да нарани някого.

— Добре, капитане, хубаво. Тук е била използвана мощна магия, а аз имам репутацията на човек, който прави мощни магии. Не сте виновен, че не разбирате огромната разлика между двата вида магия. Не ви виня, че сте непросветен — но гласът ми подсказваше недвусмислено, че го виня. — Ако исках да убия някого, вероятно щях просто да го застрелям. Това щеше да ме постави някъде към средата на списъка със заподозрени, а не в началото му.

— И аз така чух. Че сте стрелец.

Втренчих се в него.

— От кого го чухте?

— Ченгетата си обменят информация, госпожице Блейк. Ако бяхме намерили тази жена с куршум в главата, може би щях да повярвам, че сте я убили вие.

— И защо ми е да убивам някаква непозната?

— Но тя не ви е непозната, госпожице Блейк — рече той, като ме наблюдаваше много внимателно.

Погледнах отново тялото. Разгледах го от главата до петите. Не видях нищо, което да ми изглежда познато. Нито една от жените, които бях срещнала тук, не беше толкова висока. Освен една.

Обърнах се отново към Хендерсън и усетих как кръвта се оттича от лицето ми.

— Коя е тя?

— Бети Шафър, жената, която е обвинила гаджето ви в изнасилване.

Светът се размаза на горещи цветни вълни. Някой ме беше хванал за лакътя и само това ме задържа да не падна. Когато зрението ми се проясни, открих, че Хендерсън ме държи, а Уилкс е застанал зад мен.

— Добре ли сте, госпожице Блейк? — попита ме шерифът.

Погледнах го в очите и не знаех какво да му отговоря.

Убийството на Бети Шафър не беше най-лошото. Ако ритуалът е бил извършен правилно и душата на Бети не е била чиста, защото е била предателка, лъжкия или развратница, тогава може би не й бяха отнели само живота, но и душата. Преди нея бях виждала само веднъж труп на човек, убит чрез ритуал за призоваване на демон, и той изглеждаше съвсем различно. Жертвоприношението беше извършено с нож, но душата беше отнета. Затова не успях да съживя тялото. Ако за смъртта на Бети беше виновен демон, тогава трупът ѝ вече беше мъртва пръст. И няхах власт над него.

Уилкс не би могъл да призове демон. Никой от хората му не разполагаше с необходимата сила. Кой можеше да призове демон? Откакто бях пристигнала в Майъртън, не бях срещала никого, който да притежава подобна сила и да е така покварен. Преди да съм измислила някакъв отговор, Уилкс каза:

— Търсят ви по телефона. Мисля, че трябва да се обадите.

Шерифът се страхуваше, че ще проговоря. Проблемът беше, че не можех да докажа нищо. По дяволите, дори не знаех какво става. Какво имаше в тази обикновена наглед земя, което да си заслужава извършването на убийство? Защо искаха да прогонят троловете? Защото едва тогава можеха да продадат земята? Или имаше някаква по-мрачна причина? Някой беше призовал демон, за да изглежда

убийството като дело на трол. Знаех защо бяха използвали демон, но не и кой го беше призовал. Знаех и защо са избрали Бети. Тя беше опорочила душата си, беше се изложила на риск от подобна церемония.

Филмите се опитват да ни убедят, че за жертвоприношение е необходим целомъдрен човек с чиста душа, но истинското зло не иска да убива непорочните и да ги изпраща в рая. Истинското зло иска да поквари добрите, но умрат ли веднъж, дяволът вече няма власт над тях. А когато убият и принесат в жертва някой покварен, тогава дяволът получава това, което му се полага.

Уилкс ме хвана за ръката, сякаш искаше да ми помогне.

— Не ме докосвайте, Уилкс. Никога повече не ме докосвайте.

Той ме пусна. Хендерсън ни наблюдаваше от страни, сякаш разбираше скрития смисъл на думите ни. Ченгетата са добри в това. Дайте им нещо подозрително и те ще съберат две и две, а вие ще получите от десет до двацет и пет години или доживотна присъда.

Уилкс ме погледна.

— Възможно ли е да са били върколаци? — попита тихо той.

Не успях да прикрия шока, който се изписа на лицето ми.

Помъчих се да върна безизразната си физиономия, но беше късно. Уилкс знаеше какъв е Ричард — някак си беше узнал — и сега се опитваше да му припише смъртта на Бети. Върколаците бяха подходяща изкупителна жертва, защото хората по-лесно вярваха в тяхното съществуване, отколкото в съществуването на демони.

Шерифът извади от джоба си мобилен телефон и набра някакъв номер.

— Ето я — каза той и ми подаде телефона.

Хендерсън ни гледаше, сякаш му изнасяхме представление. Взех джиесема. Гласът, който чух, беше мъжки и непознат.

— Аз съм Франклин Найли, госпожице Блейк. Мисля, че е крайно време да се видим.

— А аз не мисля така.

— Уилкс ми каза, че сте осуетили малкия ни план да припишем убийството на досадните тролове. Но още не е късно да го припишем на вашия любовник. Как мислите, колко хора ще повярват, че е невинен, когато научат, че е върколак?

— Не знам за какво говорите — казах аз.

Трябваше да обърна гръб на бдителните очи на Хендерсън. Наблюдаваше ме прекалено напрегнато. Уилкс не гледаше мен. Гледаше Хендерсън. За нещастие, когато им обърнах гръб, се озовах отново срещу трупа. Завъртях се настрани и се загледах в гората.

Гласът по телефона звучеше културно, почти обезпокоително вежливо.

— Стига преструвки, госпожице Блейк. Знам какъв е господин Зеeman, а щом срещу него бъдат повдигнати обвинения, обикновен кръвен тест в затвора ще докаже, че съм прав. Той ще загуби работата и кариерата си и може би ще бъде екзекутиран. Наели сте отличен адвокат, моите поздравления. Но ако приятелят ви бъде признат за виновен, го очаква автоматична смъртна присъда.

— Слушам ви.

— Вечеряйте с мен в града. На някое публично място, където ще се чувствате в безопасност.

— Защо искате да се срещнете с мен? — говорех все по-тихо, докато гласът ми не премина в шепот.

— За да ви помоля за последен път да напуснете града, госпожице Блейк. Не искам да съм ваш противник. Духовете казват, че противниците ви ги чака смърт.

— Духовете? — прошепнах аз.

— Нека се видим, госпожице Блейк. Вземете и господин Зеeman. Нека се видим и ви обещавам, че всичко ще приключи. Ще напуснете града и никой няма да пострада.

— Не ви вярвам.

— И не би трябвало — каза Найли. Той се засмя и смехът му беше дълбок и силен. — Вечеряйте с мен, госпожице Блейк. Ще отговоря на въпросите ви. Ще ви кажа защо искам земята. След като хората ми се уверят, че не носите скрит предавател, ще отговоря искрено на всичките ви въпроси. Мисля, че предложението ми е достатъчно изкусително.

— Говорите като човек, който е наясно с изкушенията, господин Найли.

Той се засмя отново.

— Парите изкушават много хора, госпожице Блейк, а аз имам много пари.

Започнах да се отдалечавам бавно от Хендерсън.

— Смятате да ми предложите пари?

— Не, госпожице Блейк, вече предложих пари на един служител на реда и хората му, за да ги привлече на моя страна. Не мисля, че парите са ключът за вашата душа.

Начинът, по който формулира последното си твърдение, хич не ми хареса.

— Какво искате, Найли?

— Да поговорим, нищо повече. Мога да се закълна, да ви обещавам, че ще сте в безопасност, но не мисля, че ще ми повярвате.

— Правилно.

— Елате, госпожице Блейк. Нека поговорим. Ще отговоря на въпросите ви и вие самата ще решите дали да останете, или да напуснете града. А сега ще бъдете ли така добра да ми дадете пак шерифа?

Обърнах се отново към чакащите мъже и рекох на Уилкс.

— Иска пак да говори с вас.

Шерифът дойде при мен, за да вземе телефона. Когато посегна към него, само двамата стояхме до трупа. Задържах апарата в ръка, наведох се към него и казах:

— Парите не важат в ада, Уилкс. Дяволът борави с различна валута.

Той изтръгна телефона от ръката ми и навлезе сред дърветата, като слушаше гласа, който говореше в ухото му. Гласът, който му беше предложил пари, за да продаде всичко, което някога е бил или би могъл да бъде. От всички мотиви за извършване на убийство или предателство алчността ми беше най-непонятна. Но проклета да съм, ако това не беше най-често срещаният мотив.

---

[1] Един от подчинените на сержант Долф, който често прави остроумни забележки по адрес на Анита, въпреки че са приятели. — Б.пр. ↑

[2] Елементалите са духове на природните стихии; те са въздушни, земни, огнени и водни. — Б.пр. ↑

[3] Герой от американска криминална комедия „Клопката“ (1987), пародия на полицейски сериал от 50-те; сержантът е известен с репликата: „Само фактите, госпожо.“ — Б.пр. ↑

Ричард не беше изрекъл нито дума, откакто потеглихме с колата към мястото на срещата. Беше свалил ластика от косата си и си играеше с него, разпъваше го и го пускаше, разпъваше и пускаше. Обикновено Ричард не проявяваше нервност. Така че това беше лош знак. Завих в паркинга и изключих двигателя. Ричард седеше по средата със свити крака. Беше пожелал аз да шофирам. Толкова близо до пълнолунието можел лесно да се разсее. Шанг-Да седеше от другата му страна със спокойно лице. Всеки път, когато го погледнех, ужасяващите белези от моите нокти ми се струваха все по-незабележими. До утре вечер щяха да изчезнат напълно. Възстановяването му беше впечатляващо и щеше да подсказе на всеки, който го види, какъв е в действителност — превръщач.

Останахме на местата си, заслушани в затихващия шум на двигателя.

— Няма да направиш нещо глупаво, нали? — попитах Ричард.

Ластикът се скъса шумно и изхвърча на пода на колата.

— Какво те кара да се съмняваш?

Докоснах го по ръката. Той ме погледна. Очите му бяха с великолепия цвят на шоколад и изглеждаха човешки, но в дълбините им се криеше нещо друго. Под повърхността им се спотайваше неговият звяр.

— Ще издържиш ли до края на срещата, без да си изпуснеш нервите? — попитах го аз.

— Ще издържа.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна леко, но лицето му не ми хареса.

— Ако дам воля на гнева си на публично място, когато луната е изгряла, може да се трансформирам. Не се притеснявай, Анита. Знам как да овладеем гнева си.

Стори ми се много хладнокръвен, сякаш се беше затворил в себе си, зад грижливо издигнати стени. Но зад тези стени всичко опасно

тръпнеше. Ако магьосникът на Найли присъстваше на срещата, щеше да усети, че нещо не е наред. Разбира се, те знаеха какъв е Ричард, така че май нямаше място за притеснения.

Шанг-Да подаде на Ричард тъмни очила. Той ги взе и си ги сложи, после прокара ръце през косата си и я разстла по раменете си. Още един нервен жест.

— Не съм те виждала да носиш слънчеви очила — отбелязах аз.

— Слагам ги, в случай че очите ми се променят — отговори Ричард.

Погледнах към откритите очи на Шанг-Да.

— Ами ти?

— Аз не съм излизал с девойката. Даже не я харесвах.

Аха.

— Чудесно, да вървим.

Мъжете ме последваха, вървяха зад гърба ми, сякаш ми бяха телохранители. Енергията им се завихри зад мен като някакъв вид психическа стена. От нея кожата на гърба ми да се изопна и настръхна. Минах през стъклените врати на крайпътния ресторант и спрях за момент, като потърсих с поглед Найли.

Ресторантът беше като заведенията от 50-те години — дълъг и тесен в предната част, с по-широко помещение от едната страна, което, изглежда, бе пристроено по-късно. Имаше дълъг барплот с малки кръгли столове без облегалки. Беше пълно с местни жители и със семейства, които вероятно бяха собственици на паркираните отпред автомобили с извънщатски регистрационни табели.

Сервитьорките носеха розови униформи и малки безполезни престилки. Една руса сервитьорка се приближи с усмивка до нас.

— Ричард, Шанг-Да, не съм ви виждала тук от една седмица. Знаех си, че няма да издържите дълго без хрупкавите пържени картопки на Албърт.

Ричард я възнагради с една от онези негови усмивки, от които жените се разтапяха и им се разтреперваха краката. Фактът, че той не подозираше ефекта им, ги правеше още по-убийствени.

Шанг-Да й кимна, което при него беше равнозначно на възторжено приветствие.

— Здравсти, Аги — каза Ричард. — Дошли сме да се срещнем с един човек. Франк Найли.

Тя се намръщи, после кимна.

— Те са там, на голямата маса отзад. Знаете къде е. След малко ще ви донеса вода и менюта.

Ричард ни поведе покрай претъпканите маси. Направихме завой под прав ъгъл и в дъното на помещението при прозорците с прекрасна гледка към планината ни очакваха домакините на нашата среща.

Единият от тримата на масата беше Майло, афроамериканският телохранител. Когато ни видя, той се изправи. Беше висок, със стегнати мускули, късо подстригана коса и привлекателен по някакъв студен начин. Носеше дълга връхна дреха, а беше прекалено горещо за подобно облекло.

Хванах Ричард за ръката и го накарах да забави крачка.

— Моля те — му казах.

Ричард ме изгледа през тъмните стъкла на очилата си. Досега не си бях давала сметка колко изразителни са очите му. Понеже не ги виждах, не успях да разчета израза на лицето му. Не беше нужно голямо усилие, за да разбере какво си мисли, но само това липсваше, да активирам белезите пред хората на Найли.

Ричард ме пусна да мина пред него, като изостана с няколко крачки. Шанг-Да беше със спортно сако, бяла риза и свободен черен панталон. Когато тръгнахме към срещата, бях открила с изненада, че е въоръжен с трийсет и осемкалибров късоцевен револвер с хромово покритие. Носеше го в кобур, който прилепваше към кръста му, без да разваля линията на сакото. Попитах го защо му е оръжие, а той отговори: „Те не са полицаи.“

След тези думи, в които несъмнено имаше логика, Шанг-Да беше проверил механично дали револверът е зареден. Изглежда, имаше опит с огнестрелните оръжия. За пръв път срещам ликантроп, който носеше револвер и се чувстваше комфортно с него.

Беше хубаво да знам, че не съм единствената от тримата, която е въоръжена.

Другите двама мъже останаха седнали до масата. Единият, който надали имаше дващест и пет години, беше с къса къдрава кестенява коса и широко лице, на което се изписа нещо подобно на изненада. Не беше Найли. Вторият беше доста над метър и осемдесет и сигурно тежеше към сто и трийсет килограма. Изглеждаше много едър, без да е дебел. Косата му беше черна и доста оплешивяла отпред. Той не беше

направил нищо, за да прикрие този факт. Напротив, беше подстригал остатъка от косата си много късо, така че плешивината си личеше още повече. Заради липсата на коса лицето му изглеждаше прекалено малко над широките рамене.

Беше с бяла риза и елегантно сако на тънки райета. Носеше жилетка, но беше без вратовръзка. От разкопчаната бяла яка се подаваха прошарените косми на гърдите му. Докато ни гледаше как си проправяме път между масите с туристи и шумните им деца, той се усмихна.

Гледаше ни любезно, но с празния поглед на змия. Той ни помахаше с месестите си ръце с къси пръсти. На всеки пръст проблясваха златни пръстени.

— Госпожице Блейк, радвам се, че дойдохте.

Не се изправи, та се почудих какво има в скута си. Може би рязана пушка. А може би прекалено изисканата му реч беше позьорство и той не беше запознат с добрите обноски. Или пък не ме смяташе за дама. Може би.

Шанг-Да застана от едната ми страна, така че се озова лице в лице с Майло. Насочих цялото си внимание към Найли и по-младия мъж. Изглеждаше ми свестен, сякаш мястото му не беше тук, а на една от другите маси, заобиколен от нормални хора, които се занимават с нормални неща.

Найли ми подаде ръка. Поех я. Ръкостискането му беше кратко и слабо.

— Това е Хауърд.

Хауърд не ми подаде ръка, затова аз му протегнах моята. Големите му кафяви очи станаха още по-големи. Осъзнах, че се страхува от мен. Интересно.

— Хауърд не се ръкува — каза Найли. — Има доста силна ясновидска дарба. Сигурен съм, че разбирате.

Кимнах.

— Никога не съм срещала способен ясновидец, който да докосва с охота непознати. За да не го залее цялата помия.

Найли кимна и малката му глава се люшна над широките рамене.

— Точно така, госпожице Блейк, точно така.

Седнах. Ричард се приплъзна на стола до мен. Очите на Найли се насочиха към него.

— Е, господин Зеeman, най-накрая се срещаме.

Ричард го изгледа през тъмните си очила.

— Защо я уби?

От безцеремонния му въпрос дори аз трепнах. Трябва да съм направила някакво движение, защото Ричард каза:

— Не съм дошъл тук да си играем игрички.

— Нито пък аз — рече Найли. — Придружете ме до мъжката тоалетна, за да ви проверя за подслушвателни устройства. Майло ще провери вашия бодигард.

— Шанг-Да — каза Ричард. — Името му е Шанг-Да.

Усмивката на Найли се разля широко. Ако продължаваше в същия дух, скоро лицето му щеше да се разцепи.

— Разбира се.

— А мен кой ще ме претърси? — попитах аз. — Хауърд?

Найли поклати глава.

— Другият ми сътрудник още не е пристигнал, закъснява — той се изправи и в скута му нямаше нищо. Параноя. — Ще ме последват ли, господин Зеeman? Може ли да ви наричам Ричард?

— Не — отговори Ричард с дълбок и нисък глас и сякаш възнамеряваше да добави още нещо.

Когато минаваше покрай мен, го докоснах по ръката. Вдигнах очи към лицето му, опитах се да му кажа с поглед да не прави глупости.

Найли го хвана за другата ръка, сякаш бяха влюбени. Потупа го лекичко:

— Я какъв красавец.

Ричард ме изгледа, докато Найли го отвеждаше. Ужасно ми се искаше да видя очите му в момента. Обикновено лошите момчета свалят мен, а не него.

Шанг-Да се отдръпна, за да направи място на Майло да излезе иззад масата. Те се отдалечиха заедно, без да се докосват, а напрежението между тях беше толкова гъсто, че с нож да го режеш.

Останах насаме с Хауърд, с гръб към вратата. Така че си смених мястото и седнах на стола на Майло, за да виждам изхода. Сега се намирах по-близо до Хауърд и това не му хареса особено. Надушвах слабо звено в групата.

— Колко си добър? — попитах го.

— Достатъчно, за да ме е страх от теб — отговори той.

Намръщих се.

— Аз не съм от лошите, Хауърд.

— Виждам аурата ти — каза той толкова тихо, че едва го чух сред жуженето на гласовете и потракването на сребърните прибори.

Появи се сервитьорката с чаши вода и менюта. Уверих я, че другите ще се върнат на масата, но не бях сигурна дали ще поръчваме за всички. Тя се оттегли с усмивка.

Обърнах се отново към Хауърд.

— Значи виждаш аурата ми. И какво?

— Знам колко си могъща, Анита. Усещам го.

— А аз не мога да видя аурата ти, Хауърд. Усещам силата ти, но слабо. Искам да ме смаеш. Покажи ми на какво си способен.

— Защо?

— Може да ми е скучно.

Той облиза устни.

— Дай ми някаква любима вещ. Само да не е оръжие или нещо магическо.

Това не ми оставяше голям избор. След кратък размисъл свалих кръста от врата си и му го подадох. Понечих да пусна верижката в ръката му.

— Не ме докосвай — рече той.

Оставих верижката да се изсипе в шепата му, внимавах да не го докосвам. Той я стисна. Не затвори очи, но вече не виждаше ресторанта. Погледът му се зарея нанякъде. Усетих силата му като лек електрически ток.

— Виждам жена, по-възрастна от теб, твоята баба — Хауърд примигна и ме погледна. — Тя ти е дала това, когато си завършила гимназията.

Кимнах:

— Впечатляващо.

Бях започнала да нося този кръст отскоро. Той ми беше скъп, а през последните години бях загубила доста кръстове. Наскоро бях изпитала нуждата от нещо специално. Баба Блейк ми го беше дала с бележка, в която пишеше:

„Нека съдбата ти бъде крепка като тази верижка и истинска като този сребърен кръст.“

Напоследък се нуждаех от цялата истинност, която можех да си осигуря.

Очите на Хауърд се отместиха от мен и се съсредоточиха върху нещо в другия край на помещението. Дъхът му секна за миг, той сякаш ахна без глас.

Обърнах се да видя какво бе приковало вниманието му. Мъжът беше висок близо два метра и навярно тежеше над двеста килограма. Лицето му беше съвсем безкосместо, не просто обръснато. Нямаше мигли, нищо: кожата му беше нереално гладка. Очите му бяха почти безцветно сиви и изглеждаха прекалено малки на огромното лице. Беше с черна риза, която се спускаше над свободен черен панталон, и с черни обувки. Кожата на ръцете и лицето му беше неестествено бяла, сякаш никога не бе виждала слънце.

Не усетих сила, от която кожата ми да настръхне. Всъщност, докато се приближаваше към нас, мъжът не излъчваше абсолютно нищо, сякаш се криеше зад някакъв щит.

Станах. Отчасти заради ръста му. Отчасти защото не усещах нищо, сякаш мъжът не беше в помещението. Хората, които се пазят толкова усърдно от мен, не ми харесват. Обикновено крият нещо. Ако това бе магьосникът, който беше убил Бети, знаех какво крие.

Мъжът спря пред нас. Хауърд кръстоса ръце и обгърнал раменете си, ни представи един на друг.

— Линус, това е Анита Блейк. Анита, това е Линус Бек.

Гласът му прозвуча пискливо, сякаш беше уплашен. Май се плашеше от доста хора.

Линус Бек ми се усмихна. Когато заговори, гласът му беше изненадващо нежен, сопранов.

— Щастлив съм да се запознаем, Анита. Рядко срещам хора от занаята.

— Ние практикуваме различна магия, Линус.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — дори и права, трябваше да извия врат, за да виждам лицето му. — Защо са му на Найли толкова превъзходни

помощници — ясновидец и маг?

Линус Бек се усмихна и усмивката му изглеждаше искрена.

— Знаеш точната дума. Поласкан съм.

— Радвам се да го чуя. А сега отговори на въпроса ми.

— Ще ти отговоря, след като те проверя за подслушвателни устройства.

Погледнах големите му бели ръце и си помислих, че не искам да ме докосва. Дори ръцете му бяха почти без косми. Бяха с някакъв златист мъх, сякаш ръце на малко дете. Нещо прещрака в главата ми и аз вдигнах очи към него. Може би мислите се изписаха на лицето ми. А може би той ги прочете в съзнанието ми, въпреки че последното не ми се вярваше.

— Пожертвах мъжествеността си преди много години, за да мога да служа по-добре на моя господар.

Примигнах.

— Ти си евнух.

Той се поклони леко.

Исках да го попитам защо, но не го направих. Нито един отговор нямаше да ми прозвучи смислено, така че защо да си правя труда?

— Какъв си ти: социопат, психопат или шизофреник?

Мъжът примигна с малките си очи и усмивката му се стопи.

— Заблудени хора са ми казвали, че съм луд, Анита. Но аз наистина чувах гласове, гласа на моя господар.

— Добре, но първите гласове на твоя господар ли бяха, или продукт на лоша мозъчна химия?

Той се намръщи още повече.

— Не разбирам накъде биеш.

Въздъгнах. Вероятно наистина не разбираше. Маговете са хора, които използват демонична — или още по-лоша — сила. Те сключват сделка, за да получат тази сила, и продават душите си за пари, удобства, похот и власт. Но има и такива, при които е вид обсебване. Хора, отслабени от някакъв недъг, психично заболяване или дори недостатък на характера. Определени недостатъци привличат злото.

Найли се появи иззад ъгъла, следван от другите. Дватамата с Ричард не се държаха за ръце. Лицето на Ричард беше изопнато и гневно. Физиономиите на Шанг-Да и Майло бяха безизразни, сякаш не

се бе случило нищо. Найли изглеждаше щастлив и доволен от себе си. Той потупа Линус Бек по гърба, а евнухът взе ръката му и я целуна.

Може би не знаех толкова много за евнусите, колкото си мислех. Смятах, че са безполови. Може би грешах.

— Линус ще ви претърси за подслушвателни устройства, после ще говорим.

— Не искам да ме докосва. Нищо лично, Линус.

— Страхуваш се от моя господар — рече той.

Кимнах:

— Със сигурност.

— Настоявам да е Линус, за да се уверим, че не носите някаква магия или нещо друго, което може да ни попречи.

Намръщих се.

— Какво например? Свещената ръчна граната^[1]?

Найли пропусна коментара ми покрай ушите си.

— Линус трябва да ви претърси; ако искате, може да го направи в присъствието на един от вашите хора.

Не исках, но това по всяка вероятност беше най-доброто предложение, което щяхме да получим. Сервитьорката дойде да вземе поръчките ни и аз осъзнах, че съм гладна. Ако не сте способни да се храните по време на бедствие или наред касапница, по-добре си сменете професията. Тук сервираха закуска по всяко време. Поръчах си палачинки и печен бекон с кленов сироп.

Ричард изглеждаше шокиран.

— Как можеш да ядеш?

— Ако не си способен да се храниш по време на бедствие или наред касапница, по-добре си смени професията, Ричард.

— Много практично, госпожице Блейк — отбеляза Найли.

Погледнах към него и усетих как устните ми се изкривяват в гадна усмивчица.

— Напоследък, господин Найли, съм станала много, много практична.

— Хубаво — каза той, — чудесно. Значи ще се разберем.

Поклатих глава.

— Не, господин Найли, аз не ви разбирам. Знам какъв сте и какво ще направите, но не разбирам защо.

— И какъв съм, госпожице Блейк?

Усмивката ми се разтегли още малко.

— Лош човек, господин Найли, вие сте лош човек.

Той кимна:

— Да, така е, госпожице Блейк. Аз съм много, много лош човек.

— Вероятно в такъв случай ние сме добрите — рекох аз.

Найли се усмихна.

— Аз знам какъв съм, госпожице Блейк, и съм доволен, че съм такъв. А вие доволна ли сте?

Спогледахме се продължително.

— Душевното ми състояние не е ваша работа.

— Задоволителен отговор — отбеляза той.

— Да поръчваме — казах аз.

Всички си поръчахме, дори Ричард. Когато сервитьорката се оттегли, Линус, Ричард и аз се запътихме към тоалетните, за да бъде претърсена за подслушвателни устройства и скрити в сутиена магически тайни оръжия.

Имах само един въпрос:

— Коя тоалетна ще използваме?

---

[1] Оръжие от комедията „Монти Пайтън и свещения Граал“ (1975). — Б.пр. ↑

Избрахме мъжката. Ръцете на Линус ми се сториха необичайно меки, сякаш под кожата му нямаше мускули, а само костици и плът. Може би се беше лишил и от други неща, за да служи на господаря си. Претърсването му беше злоещо, но най-подробно. Той прокара пръсти дори през косата ми — нещо, което повечето пропускат да направят. Държеше се прилично, когато ме опипваше дори на деликатни места. Не даде повод на Ричард да се издразни. На мен също.

Върнахме се на масата. Още не бяха донесли храната, но ми бяха сервирали кафето. Всичко се преглъща по-лесно с кафе.

Заехме отново столовете с гръб към вратата. Ако бяхме дошли първи, сега тези столове щяха да са техни, затова не вървеше да се роптаем. Линус седна от дясната страна на Найли. Разбрах защо не сме в сепаре. Линус нямаше да се побере в него.

— Щеше да говориш, Найли. Говори — сръбнах от кафето. Беше горчиво и малко преварено, но няма кафе, което да не може да се пие. Надявах се, че храната ще е по-добра.

— Искам да напуснете града, Анита.

— Вече обсъдихме този въпрос с Уилкс и хората му. Казахме им, че ще си тръгнем до залез-слънце.

— Знам какво сте казали на шерифа — рече Найли.

Вече не се усмихваше. Очите му бяха студени, а веселото настроение напускаше лицето му като залязващо слънце, за да отстъпи място на свят от тъмнина.

— Май не вярва, че ще си тръгнем, Ричард — казах аз.

— Не ми пука какво вярва — отговори Ричард.

Погледнах към него. Седеше с кръстосани ръце и се взираше в Найли. Видът му щеше да е по-обезпокоителен, ако не носеше тениска с морска крава, но и така беше достатъчно красноречив. Дотук с размяната на остроумни забележки. Оставих го на безмълвния му гняв и продължих на своя глава.

— Защо е толкова важно да напуснем града, Найли?

— Вече ви обясних. Духовете казват, че ако влезем в стълкновение с вас, ни чака смърт.

Поклатих глава.

— Какви духове?

— Освен другите си таланти Хауърд умее да борави с дъска уиджа^[1]. Духовете го предупредиха за лейди Смърт. Някаква жена, която щяла да ме погуби. Предупреждението беше свързано с настоящата покупка. Когато чух да споменават името ви, веднага разбрах коя е лейди Смърт. Духовете казват, че ако се изправя лично срещу вас, вие ще ме убиеете.

— Затова изпратихте Уилкс и главорезите му да ме посплашат.

— Да. И наех двама местни да ви убият. Мъртви ли са?

Усмихнах се:

— Аз не ви претърсих за предаватели, нали?

На Найли това му се стори забавно.

— Май не. Но допускам, че двамата мъже няма да се върнат, за да получат втората половина от възнаграждението си.

— И аз така допускам — рекох аз.

Сервитърката донесе храната. Докато оставяше чиниите на масата, всички мълчахме. Тя остави сиропа пред мен и попита дали ще желаем нещо друго. Поклатихме задръжно глави и тя си тръгна.

Сведох очи към палачинките и бекона и съжалих, че ги бях поръчала. Вече не бях в настроение за словесни схватки. Просто исках всичко това да приключи.

— Щом не трябва да се изправяте директно срещу мен, защо променихте плановете си? Защо е тази среща?

Найли се усмихна и отрязва парче от омлета си по селски.

— Анита, не се правете на скромна. Очевидно и двамата знаем, че Уилкс не става за тази работа. Може да е способен да ви застреля, но не и наистина да ви уплаши. Да кажем, че заплахата му не е достатъчно страшна — той лапна парчето омлет и задъвка.

— Сега ваш ред ли е да ме заплашвате? — попитах, докато поливах палачинките със сиропа.

Найли се усмихна, избърса устните си със салфетка и поклати глава.

— Да оставим тази тема за по-късно. Сега ми задайте въпросите си.

— Защо искате това парче земя?

Ричард се размърда на стола си и се приведе напред. Беше се чудил над този въпрос по-дълго от мен.

— Някъде в тази земя има реликва. Искам да стана собственик на земята, за да я разкопая и да претърся за реликвата.

— Каква реликва? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Копието, което е пронизало Христос.

Изгледах го. Продължих да се вирам. Май не се шегуваше.

— Това е мит, Найли.

— Не вярвате ли в Христос?

— Вярвам, разбира се, но римско копие не може да е оцеляло две хиляди години. Отдавна го няма.

— Вярвате ли в Граала? — попита ме Найли.

— Граалът е исторически факт. Бил е намиран и губен два пъти в документираната история. За автентично копие няма доказателства. Говорят за него като за мощите на светците, но това е елементарна примамка за наивници.

— Приличам ли ви на наивник, Анита?

— Не — рекох аз. — А как се е озовало в планините на Тенеси?

— Копието е било подарено на президента Джеймс Мадисън.

Навъсих се:

— Не помня такова нещо от часовете по история.

— Фигурира в списъка с подаръци, поднесени от едно княжество в Централна Европа. Копие. Римско. За съжаление това е едно от нещата, които изчезват, когато британците опожаряват и разграбват Вашингтон през хиляда осемстотин и петнайсега година.

— Помня, че съм чела за опожаряването на Белия дом по време на войната през хиляда осемстотин и дванайсега. Тогава изчезват доста ценности. Да кажем, че сте прав. Как се е озовало тук?

— Хауърд го проследи със способностите си на медиум. Духовете ни доведоха на това място. Наехме гадател и той определи границите на района, който трябва да претърсим. Зоната се намира в земята на Грийн.

— Претърсете земята — намеси се Ричард. — Не е нужно да я купувате, за да го направите. Не е нужно да нарушавате спокойствието на троловете, за да потърсите едно копие.

— Може да е заровено навсякъде, Ричард. Не мисля, че Грийн ще бъде доволен, ако започнем да разкопаваме собствеността му, без да я притежаваме.

— Удивена съм, че Грийн още е жив — отбелязах аз.

— Прегледахме завещанието на баща му. Знаете ли, че ако синът му умре, земята ще стане резерват за животни? Покойният фермер Грийн е бил запленил от вашите тролове, господин Зееман.

— Не знаех — каза Ричард.

— Откъде бихте могли да знаете? Джон Грийн, синът на фермера, се опитва да ни продаде земята. Той ни съобщи всички клаузи в завещанието. Оплакваше се от тях, но именно те му спасиха живота. Така че трябва да откупим земята, а за целта троловете трябва да я напуснат... освен ако ни оставите на мира за покупко-продажбата — Найли се усмихна на Ричард. — Ще го направите ли заради мен, Ричард? Ще ни оставите ли да купим земята? Обещавам, че няма да безпокоим троловете ви повече от необходимото.

Ричард се наведе към мен и прошепна:

— Ти ли галиш крака ми със стъпалото си?

— Не.

Ричард избута шумно стола си назад. Премести се по-близо до мен и обгърна с ръка облегалката на стола ми.

— Щом станеш собственик на земята, Найли, няма как да ти попречим да я разкопаеш с булдозери. Единственото, което можем да направим, е да ти попречим да я купиш.

— Ричард, разочароваш ме. След малката ни среща на четири очи в тоалетната си мислех, че сме станали приятели.

Ричард се изчерви силно от шията до корените на косата.

— Защо уби Бети?

— За да припишем на троловете човешко убийство. Мислех, че вече си се досетил.

— Защо Бети?

Линус отговори с високия си музикален глас:

— Тя беше лъжкиня, предателка и уличница. Беше се отворила за злото.

От ръката на Ричард зад гърба ми избликна сила. Около него се образува почти видима аура от горещина. Тя докосна нещо дълбоко в мен. Сложих ръка върху бедрото му. Той подскочи, но когато разбра, че съм аз, се отпусна отново на стола. Опитах се да го утеша мислено. Но той си мислеше за Бети и мисълта му беше достатъчно силна, за да извика в съзнанието ми тялото ѝ. Видях за миг разкъсаните ѝ гърди и Ричард скочи на крака толкова рязко, че столът му падна на пода. Той опря ръце на масата и се олюля леко. Помислих, че ще припадне.

Посегнах да го докосна, но не посмях; страхувах се да не му предам още образи. Шанг-Да стана и го хвана за ръката.

Гласовете около нас бяха замлъкнали, притихнали. Всички ни наблюдаваха.

— Моля те, Ричард, седни — прошепнах му аз.

Шанг-Да му помогна да седне. Цялата ни групичка изчака мълчаливо, докато гласовете не забръмчаха отново и хапването не се възобнови.

Хауърд тихо каза:

— Аурите ви се сляха за миг. Съединиха се и лумнаха. Каква връзка има между вас двамата?

Ричард процеди:

— Бети не беше перфектна, но не заслужаваше да умре по този начин — той захлупи лице върху масата и аз осъзнах, че плаче.

Сложих колебливо ръка на гърба му и започнах да го разтривам с малки кръгови движения.

— Планът ви да припишете смъртта ѝ на троловете пропадна. Какво ще правите сега?

— Няма значение какъв ще бъде следващият ни ход, Анита. Вие няма да сте в града.

— Казахме на Уилкс, че ще си тръгнем — рекох аз.

Ричард свали слънчевите си очила и си избърса очите с длани.

— Моля ви, погледнете ме, Ричард — каза Найли.

Може би защото бе помолен, Ричард погледна за миг към срещнатата страна на масата. И Найли успя да види за миг очите му.

— Такива хубави кафяви очи. Вие сте щастлива жена, Анита.

Ричард понечи да се изправи. Хванах го за ръката. Мускулите му бяха твърди и толкова напрегнати, че потръпваха от както ми се стори — желание да прескочи масата и да удари Найли.

— Искам да се уверя, че ще си заминете. Наскоро духовете предупредиха Хауърд, че някакъв звяр ще помогне на лейди Смърт. Мисля, че в момента виждам с очите си звяра.

— Как разбрахте? — попитах аз.

Ричард си сложи отново очилата и придърпа стола си към масата. Раменете му бяха толкова напрегнати, че тениската му щеше да се пръсне по шевовете.

— Местните вампири не ви харесват особено — рече Найли. — Свързах се с тях, за да се опитам да получа информация за копието. Някои от тях са достатъчно отдавна в района, за да са присъствали на донасянето му. За съжаление се оказа, че не са го виждали, но ми разказаха доста интересни неща за вас, за Ричард и за Господаря на град Сейнт Луис. Казаха ми, че вие тримата сте *menage a trois*, макар Ричард да не признава, че се интересува от мъже.

— Не вярвайте на всичко, което ви кажат, Найли, особено ако идва от хора, които не ни харесват. Враговете винаги съчиняват посполучливи слухове от приятелите.

Найли се нацупи:

— О, скъпа. В такъв случай опитите ми за сближаване наистина са били нежелани — той се изсмя. После усмивката му се стопи. — Мисля, че е време за заплахата.

— Давайте — рекох аз.

— Ричард ще бъде прострелян отдалече с упойваща стреличка. Когато се съвземе, ще лежи по корем, окован със сребърни вериги, гол. Ще го изнася и това ще ми хареса. После ще оставя Линус да му пререже гърлото, а на Линус това ще му хареса — той ме погледна студено. — А вас, Анита, ще дам на Линус, за да ви поднесе на своя господар.

Линус се обърна към мен. Изглеждаше си същият, но кожата на гърба ми се опита да отпълзи надалече от мен и да се скрие. Космите по ръцете ми настръхнаха нервно. В ярко осветения ресторант плъзна шепотът на злото.

Хауърд ахна и обви ръце около себе си.

Изгледах втренчено Линус, без да се опитвам да прикрия чувствата си. Бях уплашена от него и от онова, което се криеше у него.

Найли се изсмя доволно.

— Мисля, че най-накрая постигнахме разбирателство, Анита.

Ричард се обърна и изгледа Линус. Космите по неговите ръце също бяха настръхнали. Той заговори, като гледаше магьосника в очите:

— Как падна ти от небето, деннице, сине на зората?

Щом изрече това, ужасната сила намаля и кожата ми се поуспокои. Лицето на Линус вече не изглеждаше доволно. Ричард продължи:

— Разби се о земята ти, който тъпчеше народите! А в сърце си думаше: ще възляза на небето, ще издигна престола си по-горе от Божиите звезди. Исаия.

След последните думи мирисът на зло се разнесе. Все още се усещаше като парфюм в празна стая, но вече не беше така наситен.

— Впечатляващо, Ричард — каза Найли. — Значи си истински вярващ.

Ричард се надигна бавно от стола си. Сложи ръка на масата и се наведе над нея. Усетих наелектризиращ приток на енергия, който се плъзна по кожата ми като горещ лъч светлина. Ричард дръпна надолу очилата си, за да може Найли да вижда очите му, и внезапно разбрах какво прави. В момента Найли наблюдаваше как тези кафяви очи стават кехлибарени и вълчи.

Ричард заговори с нисък глас, произнасяше ясно всяка дума:

— И светлината в мрака свети, и мракът я не обзе.^[2]

Той намести отново очилата на очите си, стана и отстъпи от масата. Протегна ми ръка. Хванах я. Оставих го да ме изведе от ресторанта. Шанг-Да ни последва.

Преди да излезем, се осмелих да погледнах назад. Не се превърнах в солен стълб^[3], но видях лицето на Найли. И разбрах. Разбрах без никакво съмнение, че той ще се погрижи да ни види мъртви.

---

[1] Спиритическа дъска за призоваване на духове и комуникация с тях. На дъската са нарисувани букви, цифри и други символи. По време на сеанс участниците слагат пръстите си върху дървена летвичка, която духът движи по дъската и изписва съобщения. — Б.пр.

↑

[2] Йоан, 1:5. — Б.пр. ↑

[3] В глава 19 на Битие двама ангели посещават Лот, племенника на Авраам. Те му казват да напусне Содом заедно със семейството си, защото Бог е решил да изпепели порочния град, като го предупреждават да не се спира по пътя и да не поглежда назад. Но жената на Лот не се подчинява на Божиата повеля, поглежда към горящия град и се превръща в стълб от сол. — Б.пр. ↑

Не си направих труда да попитам Ричард дали наистина ще напуснем града. Знаех отговора и честно казано, го одобрявах. Ако съществуваше и най-малкият шанс Найли да е прав и копието да е тук, не можехме да му позволим да го намери. Но това не беше всичко. Ричард беше започнал нещо, от което нямаше връщане назад: война на доброто срещу злото. Добрите не бива да подвият опашка и да избягат. Това е против правилата.

Отне ни около три часа да си съберем багажа и да се престорим, че напускаме града. Сложихме Джамил в задната част на микробуса с по един ковчег от всяка страна, за да се уверим, че походното легло няма да се плъзга насам-натам. Натаниел беше с дълбоки драскотини от нокти на кръста след битката да брани честта ми. Той ми призна, че не се е бил, а просто се е пречкал на един по-нетърпелив върколак. Така или иначе, беше пострадал и трябваше да пътува отзад при ранения, излегнат върху някой ковчег. И Чери беше при тях — най-вероятно в ролята на помирител. Джамил не харесваше особено Натаниел. Аз карах микробуса. Ричард ни следваше с джипа си, в който се намираха Шанг-Да и оборудването, което беше донесъл със себе си за цяло лято лагеруване и изучаване на големи примати. Всички останали се возеха при мен.

Шериф Уилкс изпрати Мейдън и Томпсън да ни съпроводят официално извън града с една патрулка. Томпсън ни помахаше весело, докато минавахме покрай тях и излизахме от Майъртън. Детинско щеше да е да му покажа пръст, затова не го направих. Зейн им показа вместо мен. А Джейсън им изпрати целувка.

Шофирахме повече от час до мястото на предварително уговорената среща с Върн. Беше невъзможно да се настаним всички в една къща. Твърде много хора щяха да събудят подозрение, затова се разделихме. Не исках, но нямаше как да не призная, че ако останем заедно, ще привличаме прекалено голямо внимание.

Сега пътувахме към къщата на Мериан. Качих се в откритата каросерия на нейния камион заедно със Зейн, Чери и ковчезите. Натаниел щеше да се вози в кабината заради раните си. Огнестрелната рана на Зейн заздравяваше много по-бързо от неговите белези от нокти. Може би възстановителните способности на Натаниел бяха по-слаби или пък дупките от куршуми просто заздравяваха по-бързо от раздиранията с нокти.

Пътуването в откритата каросерия беше мъчително. Бях се свряла в единия ъгъл до кабината, а ковчегът на Деймиън ме притискаше в ребрата. Щом понечих да опра глава назад върху кабината, за да изпъна врат, зъбите ми започваха да тракат. А щом седнех по-изправено, главата ми подскачаше от всяка бабуна на пътя. Имах чувството, че съм подложена на безкраен побой, от който всичките ми кости се раздрусаха и челото ми разцепи главоболие с размерите на Айдахо. Слънцето приличаше на жълто огнено петно в небето. То ме изгаряше безпощадно с лъчите си, от лицето и ръцете ми се лееше пот.

Зейн се намираше в срещуположния ъгъл, притиснат от ковчега на Ашър. Черната тениска беше залепнала за тялото му като потна втора кожа. Днес Чери беше с бяла тениска. Червеникавият прах, който се вдигаше от пътя, се беше смесил с потта ѝ и приличаше на засъхнала кръв върху бялата материя.

Косата ми се беше сплъстила на потни къдрици. Не като сладките букли на Шърли Темпъл^[1]. Нищо подобно, просто къдрав хаос. А косите на Зейн и Чери бяха все така прави, но залепнали за главите им.

Тримата не правехме никакви опити да разговаряме. Мълчахме, измъчвани от горещината и неприятното пътуване, сякаш бяхме изпаднали в някаква кома — преживяване, което трябваше да се изтърпи, но не и да се споделя.

Пътят стана павиран и камионът спря да се тресе толкова внезапно, че беше почти изумително. Отново можех да чувам.

— Слава Богу! — възкликна Чери.

Мериан се обърна към нас и извика:

— Идва кола, скрийте се.

Всички побързахме да се наврем под горното брезентово платнище, което покриваше ковчезите. Под мен имаше второ платнище

и възета. Брезентът беше сух и миришеше на мухъл. Не бих могла да преценя дали отдолу бе по-хладно заради сянката, или по-горещо заради липсата на въздух. Стори ми се, че чух шум от минаваща по чакъл кола, но Мериан не ни беше казала да излезем, така че не подадох глава. Виждах Зейн в горещия полумрак. Изгледахме се мрачно, после аз му се усмигнах. Той също се усмигна. Започваше да става забавно. Когато човек се чувства безкрайно неудобно, му иде или да закреши, или да се разсмее.

Камионът спря с дрънчене. Във внезапната тишина чух, че Зейн се смее. Чери попита с ясен глас:

— Какво е толкова смешно, по дяволите?

— Вече сме вкъщи, момчета и момичета — каза Мериан. — Можете да излезете.

Двамата със Зейн изпълзахме на открито, като продължавахме да се кискаме. Чери се намръщи насреща ни.

— Защо се смеете?

Поклатихме глави. Човек или схваща комизма на положението, или не. Не можехме да ѝ обясним защо се смеем, не можехме да го обясним дори на себе си.

Мериан се доближи.

— Радвам се да те видя в по-добро настроение.

Прокарах пръсти през косата си и почти изцедих събралата се пот.

— Поне настроението да ми е на висота. Денят не обещава нищо хубаво.

Мериан се намръщи.

— Песимизмът не подхожда на млад човек като теб.

Тя стоеше пред мен и изглеждаше хладнокръвна и спокойна в бялата си блуза без ръкави, чиито краища бяха вдигнати нагоре и завързани на кръста ѝ. Не беше с бюстие, но ефектът беше същият. Светлосини къси панталони и ниски бели маратонки допълваха тоалета ѝ. Светлата ѝ коса беше събрана на кок. В нея се забелязваха различни на цвят кичури: сребристосиви, светлоруси и бели. Край очите и устата ѝ имаше дълбоки бръчки, които не бях видяла снощи. Беше прехвърлила петдесетте, но тялото ѝ все още беше слабо и стегнато, както на Върн. Изглеждаше спокойна, приветлива и прекалено чиста.

— Трябва ми душ — заявих аз.

— И на мен — рече Чери.

Зейн просто кимна.

— Добре дошли в моя дом — каза Мериан.

Камионът беше паркиран на настланата с чакъл алея на двуетажна бяла къща. Къщата беше с жълти кепенци, а едната страна на предната ѝ веранда беше обрасла с розово пълзящо растение. В подножието на широкото стълбище, водещо към нея, имаше две саксии с бяло и розово мушкато. Цветята изглеждаха свежи. За разлика от тях дворът беше кафяв, изсушен от лятната горещина. Одобрявах вида му. Тучната трева никога не ми е харесвала. Няколко пъстри кокошки кълвяха сухата пръст.

— Хубаво е — казах аз.

Тя се усмихна.

— Благодаря. Оборът е ей там, зад дърветата. Имам няколко млекодайни крави и коне. Градината е зад къщата. Спалнята ти е с изглед към нея.

— Чудесно, благодаря.

Мериан се усмихна.

— Защо ли ми се струва, че не проявяваш интерес към реколтата ми от домати?

— Позволи ми да се изкъпя и ще проявя интерес — уверих я аз.

— Нека разтоварим ковчезите, после двамата ти леопардлаци да си вземат душ. Надявам се, че ще има достатъчно гореща вода за три къпания. Ако двама от вас се изкъпят заедно, ще се спести вода.

— Не си падам по груповите къпания — рекох аз. Погледнах към Чери. Тя сви рамене.

— Със Зейн можем да се изкъпем заедно.

Сигурно съм направила физиономия, защото Чери добави:

— Не сме любовници, Анита. Но сме били де. Просто ще е... успокояващо да се докосваме. Не става въпрос за секс. Става въпрос за... — тя погледна към Мериан, сякаш се надяваше да ѝ помогне.

Мериан се усмихна:

— Докосването е от нещата, които укрепват връзките между членовете на глутница или прайд. Те се докосват постоянно. Почистват се и оправят взаимно външния си вид. Грижат се един за друг.

Поклатих глава.

— Няма да делея банята с никого.

— Никой не те кара — каза Мериан. — Има много начини да се заздравя връзката с глутницата, Анита.

— Аз не съм от глутницата — възразих.

— Има много начини да бъдеш от глутницата, Анита. Те ме приемат като една от тях, а аз не съм лико́й.

Тя ни остави да разтоварим ковчезите и свали Натаниел на земята. Чери и Зейн ми помогнаха да приберем ковчезите в избата, после отидоха да се изкъпят.

Входът към избата беше външен, като на едновременните подземни скривалища от бури. Задната врата на къщата беше остъклена. Тя изтрака шумно, когато леопардлаците влязоха вътре. Мериан ме посрещна на прага, излезе навън и ми препречи пътя.

Тя се усмихваше, излъчваше спокойствие и изглеждаше в хармония със себе си. Доволният ѝ вид ме накара да се почувствам неловко и неспокойно. Прииска ми се да се разкрещя и да се разбуяствам, докато в душата ѝ не настъпи смут, какъвто цареше в моята. Как смееше да изпитва задоволство, когато аз бях толкова объркана?

— Какво не е наред, дете? Усещам тревогата ти като бръмчене на пчели, които се блъскат в стените.

Откъм задната страна на къщата се извисяваха борове, строени като войници. Наоколо миришеше на безкрайна Коледа. Обикновено боровият мирис ми харесва, но не и днес. Просто не бях в коледно настроение. Облегнах се на ухабената от времето дъсчена стена на къщата, а Мериан продължи да ме гледа от задната веранда.

Файърстарът се заби в гърба ми. Извадих го и го втъкнах отпред под колана на дънките. Майната му, че някой може да го забележи.

— Ти видя Върн — казах аз.

Тя ме изгледа спокойно със сивите си неразгадаеми очи.

— Видях какво си направила с шията му, ако това имаш предвид.

— Да, това имам предвид.

— Белегът, който си оставила на шията му, доказва на всички ни две неща. Че го смяташ за равен — доста смело от твоя страна — и че си недоволна от гостоприемството му до момента. Така ли е?

Замислих се за момент, после казах:

— Не признавам никой за по-висшестоящ от мен. Могат да ме пребият до смърт или да ме убият, но не ме превъзхождат. Да си посилен не означава, че ме превъзхождаш, че си над мен.

— Някои биха оспорили думите ти, Анита, но не и аз.

— И да, не съм доволна от проявеното до момента гостоприемство. Унищожих повечето вампири на Колин заради вас. Върн беше щастлив до немай-къде, но въпреки това снощи не ми позволи да си взема пистолетите. Заради него лошите момчета едва не убиха Джамил, Джейсън и Зейн, а и мен самата, по дяволите.

— Върн се разкайва за това, в противен случай нямаше да ти се предложи.

— Добре, хубаво, но аз не исках да му оставям белег. Не исках. Разбираш ли, Мериан? Не го направих нарочно. Тази сутрин не можех да се контролирам, както снощи не можех да се контролирам заради мунина. Бях изкушена от миризмата на кръв и топла плът. Беше... зловещо.

Тя се изсмя.

— Зловещо? Това ли е най-уместната дума, която ти хрумва, Анита? Зловещо. Ти си езекутор и притежаваш сила, която буди страх, обаче си толкова... млада.

Изгледах я:

— Тоест наивна.

— Не си наивна в общоприетия смисъл. Сигурна съм, че си виждала повече кръв и смърт от мен. Цялото това насилие проваля възможностите ти. Ти едновременно го привличаш и го упражняваш. Но у теб има нещо, което се е запазило чисто и някак детско. Независимо от опита, който ще натрупаш, у теб винаги ще има една Анита, която ще се чувства по-комфортно да казва „боже“ вместо „проклятие“.

Изпитах желание да се отдръпна или направо да побягна от втренчения ѝ поглед.

— Губя контрол над живота си, Мериан, а контролът е много важен за мен.

— Бих казала, че контролът е едно от най-важните неща за теб.

Кимнах и косата ми се закачи за олющената боя на къщата. Отдръпнах се от дъсчената стена и заставах в прашния двор пред нея.

— Как да си върна контрола, Мериан? Изглежда, имаш отговор на всички въпроси.

Тя се засмя отново с жизнерадостно вулгарния си смях.

— Не на всички въпроси, но може би знам отговорите, които търсиш. Знаем, че мунинът ще се върне за теб. Може да се случи, когато най-малко го очакваш или когато се нуждаеш най-силно от безценния си контрол. Може да те завладее и да предизвикаш смъртта на най-скъпите ти хора, както едва не стана снощи. Единствената причина Ричард да не бъде убит, докато се опитваше да се добере до теб, беше застъпничеството на Върн.

— На Рейна щеше да ѝ хареса да завлече един от нас в гроба.

— Усетих удоволствието, което мунинът изпитва от разрушението. Ти си привлечена от насилието, но само когато то служи за постигането на някаква по-висша цел. То е инструмент, с който си служиш добре. Бившата ви лупа е била привлечена от насилието заради самото него, като средство за разрушение. Единствено това е искала, да разрушава. Какъв парадокс, че някой така отдаден на разрушението е бил лечител също като теб.

— Животът е пълен с парадокси — отговорих с неприкрит сарказъм.

— Разполагаш с възможността да превърнеш нейния мунин, нейната същност, в нещо положително. Можеш да помогнеш до известна степен на духа ѝ, да подобриш кармата му.

Навъсих се. Тя вдигна ръце.

— Извинявай. Ще сведа философията до минимум. Вярвам, че мога да ти помогна да призовеш и подчиниш нейния мунин. Вярвам, че заедно ще можем да овладеем различните видове сила, които ти се предлагат в момента. Мога да те науча как да направляваш не само мунина, но и твоя вампир-господар и дори твоя Улфрик. Ти си ключът, който ги свързва, Анита. Техният мост. Чувствата им към теб са част от връзката, създадена между вас. Мога да те превърна в тяхна господарка.

Лицето ѝ излъчваше пламенност, сила, на която кожата ми реагира. Тя вярваше в думите си. Колкото и да е странно, аз също повярвах.

— Искам да го контролирам, Мериан, и то напълно. Това е най-голямото ми желание в момента. Щом не мога да го спра, искам да се

науча да го контролирам.

Тя се усмихна и очите ѝ заблестяха.

— Добре, тогава да започнем с първия ни урок.

Изгледах я мрачно:

— Какъв урок?

— Влез в къщата, Анита. Ще получиш първия си урок само ако сърцето и умът ти са отворени за него — Мериан влезе в къщата, без да ме изчака.

Останах за миг под горещите лъчи на лятното слънце. Ако сърцето и умът ми са отворени. Какво е, по дяволите, това? Имаше само един начин да разбера. Отворих остъклената врата и влязох вътре. Чакаше ме първият ми урок.

---

[1] Американска актриса, (р. 1928 г), която получава първата си роля едва четиригодишна. — Б.пр. ↑

Мериан ме отведе в стаята, в която беше настанила Натаниел. Оказа се голяма спалня на долния етаж. Преди няколко часа стаята щеше да е пълна със сутрешна светлина, но сега, към три следобед, вътре беше сумрачно, почти тъмно. Прозорецът беше отворен и ветреецът, който най-накрая ни беше намерил, развяваше белите дантелени пердета. Върху кухненски стол беше поставен малък електрически вентилатор, насочен към леглото. Тапетите бяха светлокремави на розови цветя. В единия ъгъл на тавана имаше голяма кафява следа от теч, която приличаше на гигантско мастилено петно от теста на Роршах^[1].

Месинговото легло с балдахин беше боядисано в бяло. Покривалото му беше ватирано и изглеждаше домашна изработка, с десен на лилави и розови цветя. Мериан го беше сгънала и го беше сложила върху голямата кедрова ракла под прозореца.

— Прекалено е горещо за завивки — отбеляза тя.

Натаниел лежеше гол между розовите чаршафи. Мериан придърпа чаршафа до горната част на бедрата му и го потупа майчински по рамото. Щях да протестирам, че е гол, но за пръв път имах възможност да разгледам добре раните му.

Някой му беше оставил дълбоки и широки разрези от нокти, които започваха някъде от средата на гърба и продължаваха по дясната страна на тялото му чак до задника. В горния край раните бяха дълбоки и неравни, а надолу ставаха все по-плитки. Сигурно беше болезнено да се носят дрехи върху тях, много болезнено.

Бях изненадана, че досега Натаниел не ми беше показал раните си. Обикновено не пропускаше сгоден случай да ми демонстрира тялото си. Какво се беше променило?

Мериан посочи телефона до леглото.

— В случай че твоят приятел полицай те потърси. Имам безжичен телефон за нормални обаждания, но използвам този до леглото за разговори с глутницата.

— Значи никой не може да подслуша случайно безжичния телефон — казах аз.

Мериан кимна. Тя отиде до тоалетката с голямо овално огледало и чекмеджета с мраморни дръжки.

— Когато бях малко момиче и се чувствах обидена или самотна, особено когато беше толкова горещо, моята майка ми разпускате косата и я разресваше. Решеше я, докато станеше мека като коприна — тя се обърна и видях, че държи четка за коса. — И до ден-днешен, когато съм потисната и някой приятел ми реши косата, изпитвам огромно удоволствие.

Изгледах я.

— Да не би да ми предлагаш да те среща?

Мериан се усмихна ведро и чаровно, но усмивката ѝ не ми вдъхна никакво доверие.

— Не, предлагам ти да срещиш Натаниел.

Продължих да я гледам.

— Моля?

Тя дойде при мен и ми подаде четката със същата съмнително жизнерадостна усмивка.

— Едно от нещата, които те правят уязвима пред Рейна, е твоята докачливост.

— Не съм докачлива.

— Тогава комплексите ти — рече тя.

Намръщих се:

— Това пък какво означава?

— Означава, че се смущаваш всеки път, когато някой от ликантропите се съблече. Всеки път, когато някой от тях те докосне, ти го приемаш като нещо сексуално. А докосването им невинаги е такова. Здравата глутница — или прайд — е изградена от хиляди нежни докосвания. От милиони дребни утешителни ласки. Като създаването на връзка между двама влюбени. Всяко докосване гради тази връзка и я укрепва.

Намръщих се още повече:

— Нали каза, че нямало нищо сексуално.

Тя се навъси на свой ред.

— Тогава друга метафора. Това е като изграждането на връзка с новородено бебе. Всеки път, когато го докосваш, когато го храниш,

защото е гладно, когато му сменяш пелените, защото ги е намокрило, когато го утешаваш, защото е изплашено — всекидневните нежни грижи изковават връзка между вас. Истинското майчинство се създава с дългогодишна взаимност. Връзката между членовете на глутница се създава по подобен начин.

Погледнах пак към леглото. Натаниел лежеше все така гол, ако не се броят чаршафите върху краката му. Обърнах се към Мериан.

— Ако той беше новородено бебе, нямаше да се смуцавам от голотата му. Щях да се притеснявам да не го изпусна, но нямаше да изпитвам смущение.

— Точно това имам предвид — каза тя и отново ми подаде четката. — Ако се научиш да контролираш мунина, ще можеш да излекуваш раните му. Ще можеш да облекчиш болките му.

— Да не ми предлагаш да извикам нарочно Рейна?

— Не, Анита. Това е първи урок, а не годишен изпит. Днес искам чисто и просто да започнеш да полагаш усилия да не се чувстваш неловко от голотата им. Вярвам, че ако станеш не толкова чувствителна към случайни сексуални ситуации, Рейна ще има по-малко власт над теб. Ти се отдръпваш от подобни ситуации и това оставя празнина, място, където не искаш да присъстваш по собствено желание. А Рейна заема тази празнота и те принуждава да стигнеш много по-далеч, отколкото би искала.

— И по какъв начин ще ми помогне разресването на косата на Натаниел?

Скръстила ръце, Мериан държеше четката на сантиметри от мен.

— Това е нещо дребно, Анита. Нещо, което ще го успокои, докато чакаме да пристигне доктор Патрик. Патрик ще му сложи местна упойка, но действието на обезболяващото може да премине, преди да е приключил да го шие. Метаболизмът на превръщачите е прекалено бърз за местна упойка, а инжектирането на повече от една може да бъде опасно. Дори смъртоносно за някой толкова слабосилен като Натаниел.

Вперих поглед в спокойните ѝ сериозни очи.

— Искаш да кажеш, че ще го зашият без упойка?

Тя не отговори, само продължи да ме гледа.

— И вината за това е моя, защото бих могла да го излекувам, ако контролирах мунина.

— Вината не е твоя, Анита, поне засега. Но мунинът е инструмент като твоите оръжия и твоята некромантия. Щом се научиш да го контролираш, ще можеш да вършиш чудесни неща с него. Трябва да гледаш на способността да призоваваш мунина като на дар, а не като на проклятие.

Поклатих глава.

— Мисля, че надхвърли днешния урок, Мериан.

Тя се усмихна.

— Може би. Но вземи четката и направи това дребно нещо. Не заради мен. Не и заради Натаниел, а заради себе си. Овладей онова в себе си, което извърща очи от тялото му. Остави на Рейна по-малко място в сърцето си.

— А ако не успея да превъзможна смущението си или да спра да мисля за секс, а Рейна се върне и рече да ме схруска, тогава?

Мериан се усмихна още по-весело.

— Тогава аз ще ти помогна, дете. Всички ще ти помогнем. Нали глутницата е за това.

— Натаниел не е повече ликой от мен — възразих аз.

— Ликой или леопардлак, това е без значение за теб, Анита. Ти си кралица и на двете кралства. Ако се научиш да се чувстваш комфортно в присъствието на един превръщач, ще се научиш да се чувстваш така и в присъствието на останалите.

Тя ме хвана за лакътя, сложи четката в дланта ми и затвори пръстите ми върху нея.

— Остани при него, дете. Изчакай да ти се обадят по телефона. Отговаряй единствено на телефона до леглото. Само членове на глутницата използват този номер. Не вдигай другия телефон, защото се предполага, че си в друг щат. И не отваряй, ако се звъни на вратата.

— Доколкото разбирам, май се каниш да ходиш някъде — рекох аз.

— Трябва да се научиш да се чувстваш комфортно в присъствието на твоите хора, Анита. А това означава, че не е нужно да съм тук и да надничам иззад рамото ти.

Мериан ме хвана за ръката и ме издърпа към леглото. Помъчи се да ме накара да седна на него, но аз не се подчиних. Като видя, че няма как да ме принуди да седна, освен ако не ме блъсне, тя ме остави права. Изцъка неодобрително с език.

— Остани тук и не прави нищо. Изборът е твой, дете, но поне остани тук. — И излезе.

Стоях насред стаята, докъдето я бях последвала като дете, което не иска да остава само през първия си ден в училище.

Още стисках четката за коса. Изглеждаше старомодна като всичко останало в спалнята. Беше дървена, но боядисана в бяло и лакирана. Лакът се беше напукал, обаче не беше се олющил. Прокарах светлата четинка по опаката страна на другата си ръка. Беше мека като бебешка четка за коса. Нямах представа от какво е направена.

Погледнах отново Натаниел. Гледаше ме с тези негови очи. Лицето му беше безизразно, но не и очите. Те бяха напрегнати и готови да го отхвърля, да го оставя сам в тази странна стая, гол да чака идването на лекаря, който щеше да го зашие. Беше на деветнайсет и наистина изглеждаше на толкова с тази тревога в очите. По дяволите, дори изглеждаше по-млад. Тялото му беше страхотно. Щом работиш като стриптийзьор, си длъжен да полагаш грижи за тялото си. Но лицето... лицето му изглеждаше едновременно младо и старо. Натаниел имаше най-изстрадалите очи, с каквито съм виждала някога тийнейджър. Не, не изстрадали, объркани и безпомощни.

Приблжих се до горния край на леглото. Оставих четката върху свободната половина на възглавницата.

Натаниел обърна глава, за да ме погледне. Не, за да ме наблюдава. Наблюдаваше ме съсредоточено, сякаш не искаше да ме изпускат от очи нито за миг. Гледаше ме толкова внимателно, че ме притесняваше, засрамваше ме и ми се щеше да изчезна. Погледът му не беше точно сексуален, но не беше и съвсем неутрален.

Независимо от метафорите на Мериан не беше като да се грижиш за пеленаче. Натаниел беше млад, но определено не беше дете. Във всеки случай не и такова дете, което да ме накара да се чувствам комфортно.

Съблякох ризата си с къси ръкави. Нямах кой да види презраменния ми кобур, а без нея щях да се поразхладя. Разбира се, щях да се поразхладя още повече, ако махнех всички огнестрелни оръжия и ножницата от гърба си, но не ми беше чак толкова горещо. Мушнах файърстара под възглавницата. Цевта му бе достатъчно къса, за да седя или лежа с него, но истината е, че няма пистолет, с който да се ляга удобно. Пистолетите не са създадени, за да ви е удобно с тях.

Удобни са за носене, колкото обувките с висок ток, и са едно от малкото неудобни неща, които мъжете носят.

Пропълзях на колене върху леглото, но останах извън обсега на Натаниел. Понеже знаех колко е обидчив, му казах:

— Не се смущавам от теб. Просто не ми харесва да играя ролята на ученичка.

— Ти харесваш Мериан, но се дразниш от отношението ѝ към теб — рече той.

Думите му ме накараха да примигна няколко пъти и да го зяпна. Беше прав. Не бих очаквала подобна проникателност от него. Щом го чух да казва нещо толкова умно, се почувствах по-добре. Ако в това тяло имаше мозък, значи Натаниел не беше покорната и объркана личност, за която го мислех. И може би, само може би, имаше вероятност той да бъде спасен. Това беше най-положителната ми мисъл за деня.

Пропълзях до Натаниел с четката в ръка. Погледнах към отпуснатото му тяло, към очите му, които ме наблюдаваха. Погледът му ме спря. Беше прекалено напрегнат.

Може би той усети какво ме е смутило, защото извърна глава, така че да не виждам лицето му. Сега виждах единствено дългата му кестенява коса. Въпреки че в стаята цареше полумрак, цветът ѝ изглеждаше невероятно наситен. Това беше най-тъмната кестенява коса, която някога бях виждала — изглеждаше почти кафява, но всъщност беше червеникавокестенява.

Прокарах ръка през косата му. Беше като тежка, топла на допир коприна. Разбира се, в стаята също беше топло. Вентилаторът се завъртя към леглото, надипли чаршафите и погали гърба ми като хладна длан. Дългата коса на Натаниел се раздвижи под милувката на вентилатора, а чаршафът върху бедрата му се изду, сякаш между тях се беше промъкнала нечия ръка. Натаниел се размърда, когато въздушната струя облъхна голото му тяло. После застина неподвижно. Косата му, чаршафът, всичко застина, щом вентилаторът завърши започнатата дъга. После той се завъртя отново към леглото и въздушната струя развя розовите чаршафи и косата на Натаниел, плъзна се по гърдите ми, отметна косата от лицето ми, после ни подмина и горещината се уви около нас като задушаваша ръка.

Ветрецьт откъм прозореца замря. Белите завеси висяха неподвижно като картина, докато малкият вентилатор не ги размърда. Стоях на колене в горещата стая и единствените шумове, които нарушаваха тишината, бяха бръмченето на перките и краткото изщракване, което се чуваше всеки път, когато вентилаторът завършеше пътя си.

Прекарах четката през косата му, но не успях да стигна до края ѝ. Когато бях на четиринайсет, косата ми бе дълга до задника. Косата на Натаниел се спускаше чак до коленете му. Ако беше жена, щях да кажа, че косата му го обгръщаше като рокля. Но сега тя лежеше на мека копринена купчина край тялото му, така че нямаше опасност да засегна раните, докато го реша. Повдигнах косата му и изпитах усещането, че държа нещо живо. Пуснах я и тя се изсипа от ръцете ми със звук, какъвто би издала шуртяща вода, ако беше суха.

Беше ми достатъчно трудно да се грижа за дълга до раменете коса. Кой знае какви усилия полагаше Натаниел, когато миеше своята. Щеше да се наложи да я разделя на две край тялото му и да заобикалям леглото ту от едната, ту от другата страна, или да я издърпам цялата зад главата му и да я разстеля по кревата. Избрах второто.

Изтеглих косата зад гърба му и я разстлах. Той сякаш се опита да зарови глава във възглавницата, но не направи друго движение и не каза нищо.

— Как си? — попитах го.

— Добре — отговори Натаниел.

Гласът му прозвуча тихо, почти безизразно.

— Говори ми, Натаниел — подканих го аз.

— Ти не обичаш да ти говоря.

Надвесих се над него, пригладих косата назад, за да виждам ясно лицето му.

— Не е вярно.

Той извърна лице, колкото да ме погледне.

— Не е ли?

При директния му поглед се дръпнах.

— Нямам нищо против да разговаряме, Натаниел. Просто не ми харесват темите, които избираш.

— Тогава ми кажи ми за какво искаш да ти говоря.

— Мога да ти кажа за какво не искам да ми говориш — рекох аз.

— За какво?

— Не искам да ми говориш за порнографски филми, за садомазохизъм и за какъвто и да било секс — замислих се за секунда-две. — Тоест обичайните неща, които ми говориш, за да ме дразниш.

Той се засмя.

— Не знам за какво друго да говоря.

Започнах да разресвам косата му върху леглото. После я повдигнах, за да среща и краищата ѝ. Вентилаторът я запрати в мен и тя ме обгърна като облак с аромат на ванилия, погъделичка врата и лицето ми.

— Говори за каквото и да е, Натаниел. Говори ми за себе си.

— Не обичам да говоря за себе си.

— Защо?

Той се надигна достатъчно, за да улови погледа ми.

— Ти ми кажи нещо за себе си.

— Добре — и внезапно разбрах, че не знам какво да кажа. Не знам откъде да започна. Усмяхнах се. — Хубаво, няма значение.

Телефонът извънтя и аз изписках. Нервна? Кой, аз? Беше Долф.

— Анита?

— Да, аз съм.

— Франклин Найли, освен ако не става дума за друг със същото име, е търговец на произведения на изкуството. Специализирал се е в търговията с мистични артефакти. И не е много придирчив към начина, по който се сдобива с тях.

— В какъв смисъл не е придирчив? — попитах аз.

— Действа главно в Маями. Тамошните ченгета искат да го арестуват за поне половин дузина убийства, но не разполагат с достатъчно доказателства. Във всеки град, който посети, изчезват или умират хора. Миналата година полицията в Чикаго едва не го е прибрала заради смъртта на една висша жрица на уика, но свидетелят изпаднал в мистериозна кома, от която още не е излязъл.

— Мистериозна кома? — повторих.

— Лекарите смятат, че става дума за някаква магия, но знаеш колко е трудно да се докаже такова нещо.

— А какво можеш да ми кажеш за сътрудниците му?

— Единият е отскоро с него, някакъв медиум на име Хауърд Грант, млад, без криминално досие. Има и някакъв чернокож бодигард,

Майло Харт. С втори дан по карате и е лежал в затвора за опит за убийство. Пребива хора за Найли, откакто са го освободили преди пет години. Третият е Линус Бек. Той е лежал два пъти. Първия път за нападение със смъртоносно оръжие, а втория за убийство.

— Чудно.

— Става още по-хубаво — каза Долф.

— По-хубаво? — възкликнах аз. — Колко по-хубаво може да стане?

— Бек е бил осъден за човешко жертвоприношение.

Трябвах ми една-две секунди, за да се окопотя.

— Как е била убита жертвата?

— С нож — рече Долф.

Разказах му за трупа, който бях видяла.

— Директните нападения с демони са излезли от мода още през средните векове, Анита.

— Искали са да прилича на нападение на трол.

— Разговаряла си с тях — отбеляза той.

— Да.

— Защо?

— Искаха да ме сплашат.

В другия край на линията се чу шумолене на хартия.

— Защо им е да те сплашват?

Разказах на Долф почти всичко. Казах му също така, че не мога да докажа абсолютно нищо.

— Разговарях с един полицаи от Маями. Той ми каза, че Найли му е признал за две убийства, съобщил му е и подробности, но без да са му прочетени правата, затова признанията му са били невалидни в съда. Найли обича да се подиграва със закона.

— Смята се за недосегаем — рекох аз.

— Но духовете са му казали, че ти ще го убиеш.

— Така твърди домашният му медиум.

— Когато съобщих името му и поисках информация, полицаите от цялата страна, че и извън, изявиха готовност да ми услужат, само и само да успеем да опандизим този тип — рече Долф.

— Този тип е от лошите, от много лошите.

— Не се свени да убива и собственоръчно, Анита. Смята се, че поне двама от мъртъвците в Маями са били убити лично от Франк.

Пази се. Ако ти падне и най-незначителната улика за престъпление, незабавно ми се обади.

— Тук нямаш никакви правомощия — напомних му аз.

— Разчитай на мен, Анита. Дай ми доказателство и ще ти изпратя някой с правомощия, който ще го прибере с готовност.

— Да няма награда за главата му?

— Той се занимава с престъпна дейност, а никога не е виждал отвътре затворническа килия за повече от двайсет и четири часа. Много хора от цялата страна искат да си получи заслуженото.

— Ще видя какво мога да направя.

— Нямам предвид да го убиваш. Говоря за арест.

— Знам какво имаш предвид, Долф.

Той помълча за секунда.

— Знам, че знаеш какво имам предвид, но си помислих, че все пак трябва да бъде ясен. Не убивай никого.

— Нима бих направила нещо толкова незаконно?

— Не започвай, Анита.

— Извинявай. Благодаря за информацията. Повече е, отколкото се надявах. Но след като го видях на живо, не съм изненадана от чутото. Той е много зловещ.

— Зловещ... Анита, той е много повече от зловещ.

— Не се тревожи, Долф.

— Там не си в безопасност. Местните копои не са настроени приятелски към теб.

— Никак. Но сега щатските ченгета са тук заради убийството.

— Аз не мога да дойда при теб — рече Долф.

— Никога не бих те помолила за подобно нещо.

Мълчанието му беше толкова дълго, че накрая попитах:

— Долф, там ли си още?

— Тук съм — не прозвуча никак ведро. — Нали помниш, че ти казах да не убиваш никого?

— Да.

— Ще отрека думите си пред съда, но не се колебай, Анита. Ако се наложи да избираш между него и теб, направи правилния избор.

Зяпнах.

— Долф, да не ми казваш да го убия, ако имам такава възможност?

Той замълча отново. Накрая каза:

— Не, не да го убиеш. Казвам ти да не го оставяш да те изработи. Не разчитай на милост от него, Анита. Някои от намерените жертви са били измъчвани. Той е много изобретателен в мъченията.

— Какво има в досието му, което премълчаваш, Долф?

— Намерили главата на единия мъж в басейна му. По нея не е имало следи от оръжие, все едно е била откъсната. Така и не открили тялото. Всичките убийства са такива, Анита. Не само жестоки, но и странни.

— Ако го гръмна и ме хванат, ще уредиш ли да ме пуснат под гаранция?

— Ако те хванат, този разговор никога не се е състоял.

— Гроб съм — рекох аз.

— Пази си гърба, Анита. Найли не се спира пред нищо, досието му го показва. Той е шибан психопат, а Бек и Харт са същите като него.

— Ще бъда внимателна, Долф. Обещавам.

— Не бъди внимателна, бъди безмилостна. Не искам да разпознавам останките ти, след като той те ликвидира.

— Да ме уплашиш ли се опитваш, Долф?

— Да — каза той и ми затвори.

Затворих и аз, седнах върху леглото в горещата стая и разбрах, че съм уплашена. Откакто бях пристигнала в този град, не се бях чувствала по-уплашена. Долф не се стряскаше лесно. Никога не го бях чувала да говори така, за никого и за нищо.

Натаниел ме докосна по крака.

— Какво не е наред?

Поклатих глава. Не можех да се отърся от лошото предчувствие. Долф, господин Ред и Законност, ме беше окуражил да убия. Нещо безпрецедентно. Полицията ми казваше да наруша закона. Смахната работа. Но зад удивлението ми се криеше страх, истинска тревога. Демони. Не харесвах демоните. Те не се плашат от сребърни куршуми, не се плашат от почти нищо. Ричард черпеше сили от вярата си. Завиждах му за това. Аз в момента страдах от силен недостиг на вяра. Спях с немъртво създание и бях изневерила на единия си любим с другия. Освен това на съвестта ми тежаха няколко убийства в повече, откакто си бях имала за последно вземане-даване с демон. В момента

не се чувствах особено чиста и праведна. А когато си имаш работа с демони, трябва да си такъв. Трябва да си уверен в себе си.

Натаниел облегна глава на бедрото ми.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Погледнах надолу към голия мъж, който беше положил глава в скута ми. Ако сега ме нападнеше демон, бях като стъклена къща, а никой не мята камъни по-добре от демоните. Те знаят къде да се целят, така че цялата постройка да се срути. Определено не бях в настроение да проверявам докъде се простира за мен Божията милост.

---

[1] Психологически тест, при който пациентът оприличава различни по форма и цвят мастилени петна на реално съществуващи обекти. — Б.пр. ↑

Чери влезе в стаята. Беше с дънкови бермуди и бяло бюстие. Малките ѝ гърди изпъкваха под тънката материя. Моят бюст е твърде голям, за да си позволя да ходя без сутиен, но малки или не, нейните гърди също се нуждаеха от сутиен с това бюстие. Аз съм самото благоприличие.

Късата ѝ жълта коса все още беше влажна. Тя тръгна през стаята с дългите си крака, изглеждаше едновременно небрежно предизвикателна и неестествено грациозна.

Беше достатъчно да я видя как върви, за да ми се прииска да махна главата на Натаниел от скута си. Само силата на волята ми попречи да се отдръпна от него. Не правехме нищо нередно. Въпреки това се почувствах неловко.

— Твой ред е — каза Чери. — Аз ще остана при Натаниел.

— Зейн излезе ли?

Чух стъпки в коридора. Беше Зейн. И той беше обул къси дънкови панталони, но с това се изчерпваше облеклото му. Ако не се броеше вечната халка на едното му зърно, бледите му слаби гърди бяха голи.

— Никога ли не сваляш това нещо от гърдите си? — попитах го аз.

Той се усмихна.

— Ако сваля халката, дупката ще се затвори и ще се наложи да я пробивам наново. Мога да си продупча другото зърно, но не искам да пробивам повторно първото.

— Мислех, че си падаш по болката.

Зейн сви рамене.

— В определени ситуации с голи жени, да — той хвана халката и я опъна, като разтегна малко зърното. — Самото продупчване боли дяволски много.

Погледнах деликатните му, прекалено слаби гърди, като задържах погледа си върху онази част, която се намираще до дясната

му ръка. Във вдлъбнатината между рамото и гръдния кош имаше тъмно петно, нищо повече.

— Само това ли остана от огнестрелната рана?

Зейн кимна и седна в долния край на леглото, след което пропъзля по чаршафите, така че се озова до Натаниел и ужасно близо до мен.

— Можеш да пипнеш раната, ако искаш.

Намръщих се:

— Не, благодаря.

Започнах да се отдалечавам на четири крака от него, като оставих главата на Натаниел да се изхлузи внимателно на леглото. После спрях. Мериан беше казала, че Рейна се подхранва от моята срамежливост и превзетост, че ако се науча да приемам по-спокойно подобни дреболии, тя ще загуби част от властта си над мен. Вярно ли беше?

Не се чувствах привлечена от Зейн. Снощното ми влечение беше предизвикано изцяло от Рейна. Тя се възбуждаше от всичко, което имаше пулс, че дори и от неща, които нямаха. Скръцнах със зъби и посегнах към Зейн.

Той застина и лицето му внезапно стана сериозно, сякаш се беше досетил колко усилия ми костваше да протегна ръка към него. Прокарах пръсти по раната. Кожата беше гладка и лъскава като белег, но по-мека и еластична. Неусетно за себе си плъзнах цялата си длан по раната, за да я проуча. Беше странно еластична и същевременно мека, като бебешка кожа.

— Усещането е... страхотно.

Зейн се ухили. Усмивката му ми напомни за Джейсън и щом си помислих за него, напрежението в раменете ми, за което до този момент не си бях давала сметка, изчезна.

Чери застана зад гърба му, плъзна ръце по раменете му и започна да ги масажира.

— Способността ни да се лекуваме винаги ме е удивлявала.

Исках да отдръпна ръка от Зейн, щом Чери също го пипаше. Насилих се да я задържа върху раната, но нямах сили да я изследвам повече.

— Понякога мускулите се стягат по време на лечението — рече Чери. — Тогава се получават спазми, сякаш тялото се възстановява

прекалено бързо, а мускулите изостават от него.

Отдръпнах бавно ръка. Останах да седя на леглото и да гледам как Чери разтрива раменете на Зейн. Натаниел се притисна в крака ми и вдигна очи към мен. Не се отдръпнах от него и той прие това като позволение да положи глава върху бедрото ми. Намести се върху мен и въздъхна доволно.

Зейн се търкулна по гръб от другата ми страна, като се стараеше да не ме докосва, но ме наблюдаваше. Наблюдаваше ме много съсредоточено.

Чери остана коленичила в долния край на леглото и също ме гледаше. И тримата не откъсваха очи от мен, сякаш бях център на вселената им. Бях виждала кучета в пози на подчинение, които гледаха стопаните си по същия начин. За кучета е приемливо, обаче хора да те гледат така е изнервящо. Нямах куче, защото не смятах, че съм достатъчно отговорна, за да се грижа за животно. А сега разполагах с трима леопардлаци и знаех, че не съм достатъчно отговорна, за да се грижа и за тях.

Сложих ръка върху топлото рамо на Натаниел. Зейн протегна дългото си метър и осемдесет тяло, изпъна дори пръстите на ръцете и краката си и изви гръб като голям котарак.

Засмях се.

— Какво се очаква от мен? Да те погаля по коремчето?

Всички се засмяха, дори Натаниел. Осъзнах с изумление, че го чувам за пръв път да се смее. Смехът му беше младежки, тийнейджърски. Лежеше гол в скута ми със следи от нокти по задника и се смееше щастливо с цяло гърло.

Смехът им ме зарадва, но и ме изнерви. Те се опитваха да ме накарат да се почувствам като глава на семейството. Защото ролята на Улфрик е именно такава, а на Нимир-ра — или Нимир-радж, когато става въпрос за мъжки леопардлак — също. Странно, но върколаците нямаха кралица. Полова дискриминация? Или някаква мистична глупост, която все още не можех да проумея? По-късно щях да питам Ричард.

— Трябва да отида да се изкъпя.

— Можем да ти помогнем — каза Зейн. Той ме близна по ръката и се намръщи. — Вкусът на пот ми харесва, но прахта...

Натаниел повдигна лице да оближе другата ми ръка. Езикът му се плъзна бавно.

— Нямам нищо против прахта — рече той с нисък и тих глас.

Слязох бавно и спокойно от кревата. Не се отвратих, не изпищях. Щом стъпих на пода, ме изпълни облекчение и спокойствие. Леглото внезапно ми дойде много претъпкано.

— Благодаря, но по-добре все пак да се изкъпя. Не вдигайте телефона, освен ако не звънне този до леглото, и не отваряйте на никого вратата, само на доктор Патрик.

— Тъй вярно, капитане — каза Зейн.

Мушнах файърстара отпред в дънките си и взех куфара, който бях оставила до стената. На вратата се обърнах и погледнах отново към тримата. Зейн се беше излегнал от другата страна на Натаниел и подпрян на лакът, галеше леопардлака по гърба. Чери се беше свила в долния край на леглото и го милваше по бедрото. Или чаршафът се беше свлякъл, или тя го беше отметнала, за да си осигури достъп до крака на Натаниел. В мимиките им не видях нищо сексуално.

Гледката ми приличаше на начална сцена на порнофилм, но бях сигурна, че когато изляза от стаята, няма да се случи нищо. Те не демонстрираха никакви признаци на нетърпение да се махна, за да останат насаме. Все още гледаха към мен. Галеха се взаимно за успокоение, а не защото възнамеряваха да правят секс. Аз се чувствах неудобно, а не те.

— Съжалявам, че тръгнах с Мира — каза внезапно Натаниел.

Думите му ме накараха да спра на прага.

— Ти си голямо момче, Натаниел. Имаш пълното право да си търсиш партньорка. Просто изборът ти е бил лош.

Зейн задвижи ръка по гърба на Натаниел, сякаш галеше куче. Натаниел наведе глава, косата му го обгърна като воал и скри лицето му.

— Мислех, че ще бъдеш моя господарка, моя домина. Дълго време смятах, че разбираш играта. Че не искаш да правя секс с други. Бях толкова послушен. Дори не мастурбирах.

Отворих уста, затворих я, отворих я пак и открих, че нямам какво да кажа.

— Ако ми беше позволила да правим секс, той щеше да е ванила. Очакването, напрежението и флиртуването щяха да ми бъдат

достатъчни.

Възвърнах способността си да говоря.

— Не знам какво означава ванила, Натаниел.

— Чисто и просто секс — каза Зейн. — Обичайните неща.

Поклатих глава.

— Както и да е. Аз не си играя с теб, Натаниел. Никога не бих си позволила подобно нещо.

Той ме погледна изкосо, сякаш се страхуваше да ме гледа открито в лицето.

— Сега вече знам. По време на това пътуване осъзнах, че не играем никаква игра. Ти не флиртуваш с мен. Изобщо не мислиш за мен.

Последните му думи прозвучаха доста жалостиво, но нямаше как да ги отрека.

— Непрекъснато трябва да се оправдавам пред теб, Натаниел. А през половината време дори не знам за какво се оправдавам.

— Не разбирам как е възможно да бъдеш моя Нимир-ра, без да си моя домина, но вече знам, че за теб това са две различни неща. За Габриел не бяха.

— Какво е домина? — попитах аз.

Зейн отговори вместо него:

— Доминираща господарка. Зависимите като Натаниел се наричат подчинени.

А!

— Не съм Габриел — казах аз.

Натаниел се изсмя, но смехът му не беше радостен.

— Ще се ядосаш ли, ако ти кажа, че понякога ми се иска да си?

Замигах насреща му.

— Не съм ядосана, Натаниел, но съм ужасно обърквана от изказването ти. Знам, че трябва да се грижа за теб, но не ми е ясно как да го правя.

Той беше като някаква екзотична животинка, която са ми подарили, без да сложат инструкция в кутията.

Натаниел извърна глава на възглавницата, за да ме вижда.

— Избрах Мира, когато осъзнах, че не мога да бъда с теб.

— Можеш да бъдеш с мен, Натаниел, но не по този начин.

— Сега ще кажеш: нека си останем приятели — той се засмя дрезгаво.

— Ти нямаш нужда от приятел, Натаниел, а от пазител.

— Мислех, че ти ще ми бъдеш пазител. Погледнах към Чери и Зейн.

— А вие какво ще кажете?

— Натаниел е най... — Чери се поколеба. — Най-сломеният между нас. Габриел и Рейна се потрудиха да ни направят зависими, обучиха ни да бъдем такива. Те винаги бяха активните, доминиращите, но... но Натаниел... — тя сви рамене.

Знаех какво има предвид. Натаниел беше най-слабият от тях. Той се нуждаеше от най-много грижи.

Оставих куфара на пода и коленичих до леглото. Отместих косата от лицето му, за да виждам очите му.

— Ние винаги ще бъдем с теб, Натаниел. Ние сме от прайда. Твоите хора. Ще се грижим за теб. Аз ще се грижа за теб.

Очите му се напълниха със сълзи.

— Но няма да ме чукаш.

Поех си дълбоко дъх и се изправих.

— Не, Натаниел, няма да те чукам.

Поклатих глава и взех куфара. Бях изтърпяла прекалено много за днес. Ако Мериан не беше доволна от този малък урок, майната ѝ. Може би в отношенията ни не трябваше да има нищо сексуално, но заради начина, по който Габриел и Рейна се бяха отнасяли с леопардлаците, в крайна сметка всичко се свеждаше до секс. Не смеех и да помисля какво решение щеше да предложи Мериан за този проблем.

Топлата вода свърши, преди да успея да напълня ваната, но това не ме притесни. В малкото помещение с бели плочки беше достатъчно горещо, така че идеята да се изкъпя с много гореща вода вече не ми се струваше привлекателна. Единственият прозорец беше разположен високо на стената и нямаше опасност някой да надникне през него. Отворих го широко и дръпнах завесите с надеждата, че може да подухне вятър. Потопих се в хладката вода, без да направя нито едно мехурче. Отстрани на ваната нямаше нищо, освен сапун „Айвъри“ и полуизгоряла бяла свещ до крановете на душа. Оставих файърстара в малкия ъгъл до главата ми. Бях направила опит да сложа там браунинга, но той беше прекалено голям и току се плъзгаше към водата.

Вече се бях потопила напълно под водата и си миех косата, когато чух вратата да се отваря с трясък. Изскочих на повърхността, като плюех вода, и сграбчих файърстара. Преди да успея да видя кой влиза в банята, вече го бях насочила към вратата. После видях натрапника и объркването ми нарасна.

На прага стоеше някаква жена. Беше дребна, горе-долу с моя ръст, но създаваше впечатлението, че изпълва цялата стая, сякаш заемаше повече място, отколкото погледът можеше да обхване. Косата ѝ беше дълга, кестенява. Бретонът ѝ бе въздълъг и изтънен, спускаше се като воал от двете страни на носа ѝ. Тук-там се забелязваха сини кичури. Носеше дънково яке без ръкави. С гола мускулиста и татуирана ръка беше хванала изританата врата, за да не я удари в лицето, като отскочи назад. Ако се бяхме срещнали при други обстоятелства и ако не беше силата, която излъчваше, щях да се отнеса пренебрежително към нея. Имаше вид на пънкарка, която се е изгубила на път за рокерски клуб. Но психическото ѝ излъчване беше като вятър от гърлото адово, горещо и враждебно.

Малкото помещение се бе напълнило с толкова много сила, че сякаш водата във ваната щеше да заври. Задържах пистолета насочен

неподвижно към гърдите ѝ. Сигурно единствено това я спря да се приближи до мен. На лицето ѝ беше изписана истинска ярост.

От косата ми се стичаше вода, капеше по лицето ми и слепваше миглите ми. Примигнах, устоях на изкушението да се избърша с ръка.

— Една стъпка, само още една и ще дръпна спусъка — рекох ѝ аз.

На вратата зад нея се появи Роланд. Ставаше все по-интересно. Роланд си беше същият: висок и загорял от слънцето, с къса къдрава коса. Кафявите му очи огледаха набързо банята и се спряха върху голото ми тяло, свито във ваната. Не отместих пистолета от жената, но изпитах такова желание.

Роланд сложи ръка върху рамото ѝ и каза с ниския си звучен глас:

— Роксан, повярвай ми, тя ще те убие.

Вече не исках да го застрелям.

В банята надникна втори мъж. Беше по-висок от Роланд, значи над метър и осемдесет. Успях достатъчно да зърна, за да разбера, че е индианец с дълга черна коса. После мъжът се отдръпна назад, извърнал очи — истински джентълмен. Той каза:

— Роксан, това не е правилно.

Жената се дръпна от ръката на Роланд и тръгна към мен.

Стрелях на сантиметри от главата ѝ. Звукът беше гръмотевичен. Куршумът проби вратата и се заби в стената отзад. Беше стоппатрон „Глейзър“, така че стената щеше да го спре. Нямах да я пробие.

Ушите ми забучаха от изстрела в малкото помещение, облицовано с плочки. Ако в този момент някой беше проговорил, нямаше да го чуя. Не откъсвах очи от Роксан. Тя беше спряла. Държах дулото на пистолета насочено право в красивото ѝ лице. Трябваше да се вирам секунда-две в нея, за да осъзная, че под всичките тези татуировки, смешната коса и силата тя е привлекателна. Беше хубава по традиционния за американско момиче начин. Може би това беше причината за татуировките и косата. Когато природата те е направила обикновен, можеш да я надхитриш.

— Хайде, Роксан — обади се Роланд, — отдръпни се.

Тя не помръдна. Силата ѝ ме беше обгърнала като топъл облак. Не намаляваше и беше почти задушаваша. Никога не съм била в компанията на превръщач с такава сурова сила. Нито в компанията на

някой толкова могъщ, който дори не прави опит да прикрие факта, че не е човек. Роксан не вибрираше от сила. Тя беше сила. Сила, която след две секунди щях да унищожа.

— Ти наистина си способна да ме убиеш — рече тя.

— На мига.

Започваше да ми омръзва да седя свита във водата. В това положение ми беше трудно да се правя на корава. А фактът, че бях гола, само усложняваше нещата.

— Защо не ме уби току-що?

— Ти си лупа на глутницата на Върн. Ако те убия, ще си навлека куп проблеми. Но въпреки това ще го направя, Роксан. А сега излез, затвори вратата и ме остави да се облека. После може да поговорим, ако още го искаш, но никога, никога не ми се нахвърляй така.

— Без малкия ти пистолет няма да си толкова самоуверена.

— Да, той е истински генератор на увереност. А сега се разкарай от банята, или ще те застрелям.

На вратата се появи Мериан.

— Роксан, ела да прием чай и да оставим Анита да се облече. Не знам какво направи, но усетих как започвам да се успокоявам. Сякаш излъчваше спокойствие и мир.

Роксан се остави Роланд и Мериан да я издърпат от банята. Преди да излезе, тя насочи пръст към мен.

— Ти обиди моя Улфрик и ще си платиш за това със или без пистолета.

— Добре — рекох аз.

Вратата се затвори зад тях. Бравата беше паднала в куп трески. От коридора чух гласа на Чери:

— Ще остана пред вратата, докато излезеш. Ако се появят още лоши, ще те предупредя.

Лоши. Лоша ли беше Роксан, или просто ненормална? Заложих на второто.

Облякох се за нула време. Черни дънкови бермуди, червена трикотажна блузка с къси ръкави, бели спортни чорапи, черни маратонки „Найк“. При други обстоятелства нямаше да си сложа презраменния кобур, но сега го нанизах на колана. Черният кобур изпъкваше на фона на червената блузка. Пъхнах файърстара в бедрения кобур „Анкъл Майк“, в който обикновено го носех. Не взех ножницата за гръб. Кожата вече миришеше на пот. Налагаше се да я оставя да изсъхне, преди да мога да я нося отново.

Намазах косата си с балсам, но не я изсуших. Щеше да изсъхне от само себе си. Наречете го предчувствие, но не мислех, че Роксан е от търпеливите. Ако започнех да се гримирам или да си суша косата, вероятно щеше да дойде да ме потърси. А и обикновено не отделям много внимание на външния си вид. Ако изобщо исках да си обърна някакво внимание, то беше, защото Ричард щеше да дойде с доктор Кери Онслоу и се чувствах неуверена. Аз — и неуверена. Колко тъжно.

Ричард беше прекарал голяма част от деня в компанията на доктор Кери Онслоу. Ревнувах го и се мразех за това.

Разбира се, първо трябваше да се изправя пред ядосания върколак. Щях да измисля какво да правя с Ричард, след като поговоря с Роксан. В едно бях сигурна — ако я убиех, между двете глутници щеше да избухне война. Не исках да въвличам във война моите хора, не и ако можех да го избягна. Анита дипломатичната — това вече беше тъжно.

Отворих вратата. Чери ме погледна от пода, където беше седнала. Нерешителността, изписана на лицето ѝ, ме накара да попитам:

— Какво?

Тя се оттласна от стената и се изправи.

— Изглеждаш... агресивно.

— Имаш предвид пистолетите?

— Пистолетите, червените и черни дрехи. Облеклото ти е много ярко и ги подчертава.

— Смяташ, че трябва да облека нещо розово и на волани, за да отвличам вниманието от оръжията?

Чери се усмихна.

— Мисля, че Роксан е почти психотично доминантна и ако ѝ се появиш в този вид, тя ще го приеме за знак, че трябва да бъде също толкова агресивна.

— Но ти дори не я познаваш — рекох аз.

Тя попита простиичко:

— Мислиш ли, че греша?

Погледнато по този начин...

— В куфара ми няма нищо розово и на волани.

— А нещо, което да не е нито черно, нито червено?

Намръщих се.

— Лилаво върши ли работа?

— За предпочитане е.

Влязох отново в банята и се преоблякох в идентична трикотажна блузка с дълбоко деколте, само че тъмновиолетова. Признавам, че виолетовото не беше толкова агресивно. Задържах презраменния кобур, но преместих файърстара отзад на кръста. Теоретично можех да извадя пистолета и оттам, но определено не беше в най-удобна за мен позиция. Единствената риза, която успях да намеря и която хем подходеше на виолетовото, хем прикриваше презраменния ми кобур, беше тънка, черна, найлонова, което обезсмисляше донякъде преобличането, но наистина с нея изглеждах по-добре. Да, беше черна и мрачна, но не толкова агресивна. А и оръжията не се виждаха. Можех да вляза облечена по този начин във всеки мол в страната и никой нямаше да ме загледа. Разбира се, ако се движех бързо, ризата щеше да се развее назад и да разкрие пистолетите, но не, в плановете ми не влизаше да бягам за здраве.

Пак отворих вратата и попитах:

— Така по-добре ли е?

Чери кимна с усмивка.

— Много по-добре. Благодаря, че ме послуша. Знам, че рядко се вслушваш в чужди мнения.

— Не бих въвлякла глутницата на Ричард във война само защото не овладях емоциите си.

Усмивката ѝ стана още по-ведра и почти нежна.

— Ти си добра лупа, Анита, и добра Нимир-ра. Справяш се отлично за човек.

— Обаче си оставам човек.

Чери сложи ръка на рамото ми:

— На нас това не ни пречи.

Погледнах я, за да проверя дали не се шегува, но лицето ѝ беше неразгадаемо.

— Роксан обаче май не е на същото мнение.

Чери кимна:

— Вероятно. Чакат те в кухнята.

Подът на кухнята беше облицован с черни и бели керамични плочки, които бяха напукани на местата с най-оживена дейност, но всеки сантиметър от него лъщеше от чистота. Плочките блестяха меко под приглушената светлина, която влизаше през прозорците. Също като спалнята, в която беше настанен Натаниел, тук беше светло само сутрин, а следобед цареше полумрак. Роксан седеше с гръб към вратата. Краят на бялата покривка на масата се беше надиплил в скута ѝ. Тя не се обърна, но неподвижността ѝ ми подсказа: тя знае, че съм тук.

Мериан седеше в срещуположния край на масата, а пред нея имаше порцеланова чаена чаша, поставена върху чинийка. Тя ме изгледа, сякаш искаше да ми каже нещо с поглед, но посланието ѝ остана неразбираемо за мен.

Роланд стоеше в ъгъла до кухненския бюфет, там се намираше сервизът, от който беше част порцелановата чаша. Бе кръстосал ръце с вид на телохранител.

Другият, когото бях зърнала от банята, стърчеше в срещуположния ъгъл като симетрична подпора за книги. И той беше кръстосал ръце с вид на телохранител.

Това беше единствената прилика между двамата. А, и още една: и двамата бяха с чудесен тен. Но нещо ми подсказваше, че тенът на мъжа, също както на Ричард, не се дължеше изцяло на слънцето. Кожата му беше тъмнокафява, а кафявите му очи бяха с почти идеална бадемовидна форма. Изглеждаха прекалено малки за лицето му. То

беше ръбато, с високи скули, широко чело и орлов нос. Чертите му бяха подчертано мъжествени и екзотични. Косата му беше дълга и се раздвижи като течна коприна, когато той се обърна към мен. Беше съвсем черна, същата като моята — толкова черна, че синееше на слънце.

Освен това беше висок поне метър осемдесет и пет, че и повече, с пропорционално широки за ръста му рамене. Беше облегат на стената и излъчваше кротка енергия, като човек, който знае способностите си и не се напъва да ги покаже.

— Това е Бен. Той е новият ти Скол, докато Джамил оздравее.

Исках да отклоня предложението да поверя живота си на непознат, но бях почти сигурна, че ще се приеме като обида. Кимнах му:

— Здравсти.

Той също ми кимна:

— Здравей.

Роксан се завъртя върху стола си и премести крака, така че се озова седнала странично.

— Върн ви дава нашия вълк като извинение, че е позволил хората ви да пострадат на наша територия — тя ме изгледа продължително и кафявите ѝ очи не бяха дружелюбни. — Мисля, че ти си тази, която ни дължи извинение.

— За кое? — попитах.

Роксан стана и енергията ѝ се изля в стаята като вода, завихри се около глезените ѝ и продължи да се надига към коленете ѝ. Силата ѝ се разля във всички посоки, заплашвайки да изпълни цялото помещение с живата топлина на присъствието ѝ.

Беше толкова могъща, че гърлото ми се сви, защото бях близо до нея.

— По дяволите! — прошепнах.

— Ти беляза Върн, сякаш е най-слабият измежду нас, а не най-силният.

— Имаш предвид онова с шията му — рекох аз.

Тя бутна стола си и той падна с трясък.

Не посегнах за пистолета, но едва се сдържах.

Роксан стоеше пред мен, дишаше прекалено учестено и плитко. Мощната емоция беше увеличила енергията ѝ, а гневът ѝ се изля в

сила, която зажили кожата ми с електрически вихър.

Чери пристъпи към мен. Зейн се появи на вратата и се присъедини към нея. Те застанаха малко по-назад от двете ми страни като телохранители. Щяха да направят най-доброто, на което са способни, но не исках да ги изпробвам срещу Роланд и Бен. Бях сигурна кой ще победи и това нямаше да сме ние.

— Съжалявам, че белязах Върн — рекох аз.

— Лъжеш — заяви Роксан.

— Нямах никакво намерение да го правя.

Тя пристъпи напред, тресеше се от гняв. Не отстъпих, но може би трябваше. Сега се намираше прекалено близо до мен. Все още можех да извадя браунинга, но тогава щеше да се наложи да го използвам, защото Роксан щеше да измине за част от секундата разстоянието, което ни делеше.

— Някой ще бъде ли така добър да ми обясни защо тя е толкова ядосана и какво можем да направим по въпроса, за да не се стигне до ничия смърт?

Мериан се изправи бавно. Роксан обърна глава към нея и от силата на погледа ѝ, макар и насочен не към мен, настръхнах. Мериан изпъна длани напред и тръгна бавно покрай масата към своята лупа.

— Роксан смята, че белегът е обида за Върн и за цялата глутница — каза тя.

— Това го разбрах — рекох аз. — Не исках да обиждам никого. Изобщо не исках да му правя белег.

Роксан извърна бавно глава отново към мен. Очите ѝ се промениха от кафяво в наситено, изумително жълто. Сложих ръка върху дръжката на браунинга:

— Спокойно, вълчице.

От гърлото ѝ се изтръгна ниско тътнещо ръмжене. Мериан каза:

— Ако наистина не си искала да обидиш никого, готова ли си да изкупиш грешката си?

Не откъснах очи от Роксан, но попитах:

— Как бих могла да я изкупя?

— Може да се преборим — каза Роксан.

Вгледах се в жълтите ѝ очи, които бяха станали толкова ярки, че почти светеха.

— Не мисля.

Мериан беше застанала между нас, без в действителност да стои помежду ни.

— Можеш да предложиш шията си на Роксан на публична церемония.

Очите ми се стрелнаха към Мериан, после се върнаха към върколачката.

— Няма да я допусна до шията си нито пред публика, нито насаме, не и доброволно.

— Ти ми нямаш доверие — заяви Роксан.

— Не.

Тя направи мъчително бавно още една крачка към мен. Тогава Мериан застана между нас. Ако Роксан се придвижеше с още два сантиметра, щеше да блъсне рамо в рамото на по-възрастната жена.

— Има още една публична церемония — рече Мериан.

— Няма да подложя на Роксан шията си.

— Не става дума за подлагане на шия, а за размяна на удари.

Усетих, че очите ми се изцъклят. Втрених се в почти озъбената жена срещу мен.

— Сигурно се шегуваш. Тя ще ме убие.

— Ще те оставя да ме удариш първа — каза Роксан.

— Тази история съм я чела. Не, благодаря.

Роксан се намръщи неразбиращо.

— Каква история?

— „Сър Гауейн и Зеленият рицар“^[1] — поясних аз. Тя продължи да ме гледа с недоумение. — Зеленият рицар оставя сър Гауейн да нанесе първия удар. Гауейн му отсича главата. Зеленият рицар вдига главата си, слага я под мишница и казва: „След една година е мой ред!“

— Не съм я чела.

— Не е в топ двайсет на най-четените книги. Както и да е. И да те ударя с всичка сила, ударът ми няма да те нарани. А ти ще щракнеш с пръсти насреща ми и ще ми счупиш врата.

— Тогава ще се бием — отсече тя. Ръката ми все още беше върху браунинга.

— Ще те убия, Роксан, но няма да се бия с теб.

— Пъзла!

— Разбира се.

Почувствах докосването на Ричард като вятър, който мина през мен. Той беше познал колата на Роксан и искаше да ми съобщи, че пристига в тази бъркотия заедно с човешко същество. Човешко същество, което не знае кои са чудовищата.

Погледнах настрани, за да зърна силуета му на кухненската врата, а не трябваше. Не видях юмрука на Роксан, но усетих раздвижването на въздуха. Китката ми беше върху браунинга и беше въпрос на секунди да го извадя, но светкавичният ѝ удар ме улучи в брадичката. Усетих, че падам, но не помня как съм се стоварила на пода или пък не съм го усетила.

Лежах на пода и гледах белия таван. Мериан беше до мен. Устните ѝ се движеха, но от тях не излизаше нито звук. Когато звукът най-накрая се появи, стана с шумно изпукване, подобно на гърмеж при преминаването на звуковата бариера.

Крясъци. Всички крещяха. Чух гласовете на Ричард и Роксан, после и други. Опитах се да седна, но не можах.

Мериан ме докосна по рамото.

— Не се движи.

Исках да видя какво става, ала не можех да помръдна тялото си. Усещах го, но беше ужасно натежало, сякаш всъщност ми се беше dospало.

Свих пръстите на дясната си ръка и открих, че е празна. Бях изпуснала някъде браунинга. Всъщност в момента бях щастлива, че изобщо съм в състояние да си движа ръката. Когато казах на Роксан, че може да ми счупи с лекота врата, ни най-малко не се шегувах.

Продължих да прегъвам разни части на тялото, докато събирах сили да се изправя. Накрая успях да надигна достатъчно глава, за да видя останалата част от стаята. Ричард беше хванал Роксан през кръста и я беше вдигнал над пода. Роланд и Бен се мъчеха да го откопчат от нея. Шанг-Да се опитваше да избута доктор Кери Онслоу оттатък кухненската врата.

Роксан се измъкна от ръцете на Ричард. Тръгна към мен, но Зейн и Чери се изпречиха пред нея. Тя се промуши между тях с крясъци:

— Твой ред е, кучко! Твой ред!

Стоеше обърната странично към мен, а двамата леопардлаци се опитваха да я задържат, без да я наранят. Десният ѝ крак беше присвит. Мисля, че само Мериан ме чу, когато казах:

— С удоволствие.

Изритах Роксан точно под коляното. Капачката излезе от ямката си и Роксан падна с писък. Ритнах я два пъти в лицето. От носа и устата ѝ шурна кръв.

Изправих се. Никой не направи опит да ми помогне. Стаята внезапно беше притихнала и се чуваше дишането на Роксан, много шумно и учестено. Тя изплю кръв на пода. Заобиколих я, минах покрай леопардлаците и отидох до масата. Бен и Роланд все още държаха Ричард, но сякаш бяха забравили защо. Шанг-Да вдигна Кери Онслоу и я изнесе през вратата, а тя пищеше: „Ричард!“

Това беше един от онези моменти, когато времето сякаш забавя своя ход и се разтегля, а същевременно всичко се случва прекалено бързо. Чух Роксан да казва: „Ще те убия заради това!“, но не си спомням дали взех стола преди, или след като го каза. Помня само, че столът беше в ръцете ми и когато тя се хвърли към мен, го стоварих върху нея като бейзболна бухалка — вдигнах го над главата си и замагнах с цялата сила на раменете и гърба си. От силата на удара пръстите и ръцете ми изтръпнаха, обаче не изпуснах стола.

Роксан се просна на пода, но не по корем, а на четири крака. Вдигнах стола за нов удар и усетих как енергията ѝ ме обгръща като горещ вятър. Замагнах с всичка сила. Тя хвана стола и го изтръгна от ръцете ми.

Отстъпих назад и извадих файърстара.

Роланд извика:

— Без пистолети!

Хвърлих поглед към Ричард. Той повтори: „Без пистолети.“ Изразът на лицето му ми беше достатъчен. Страхуваше се за мен. Аз също се страхувах.

Без пистолети. Да не се шегуват? Роксан се помъчи да се изправи, но коляното не издържа тежестта ѝ. Тя падна и столът се стовари на земята. Роксан изкрещя и го запрати по мен. Наложих се да се хвърля на пода, за да го избягна.

Тя се втурна към мен на ръце и един крак с почти недоловимо за окото движение. Имах предостатъчно време да я застрелям, но не ми беше позволено. Запълзях рачешката назад, като се опитвах да запазя дистанцията помежду ни. Файърстарът все още беше в ръката ми. Изкрещях:

— Ричард!

Белезите, които ни свързваха, се отвориха внезапно като шлюз. В мен нахлуха ароматът на кожата му и слабата мускусна миризма на козина.

Роксан се поколеба и забави бясното си пълзене към мен. Хубавото ѝ лице започна да се издължава напред, сякаш зад него имаше някаква ръка, която напираше да излезе. Насред това човешко лице изникна муцуна с човешка кожа, а където преди ѝ бяха устните, личеше следа от червило.

Пресегнах се към нишката от сила, която ме свързваше с Ричард. Загърнах се с аромата му, с усещането ми за него, с пулсиращата енергия. Внезапно почувствах луната в дневното небе и разбрах, разбрах с всяка клетка на тялото си, че пълнолунието щеше да настъпи утре, че утре вечер щях да съм свободна. И за момент се почудих чия мисъл беше това: на Ричард или на звяра в него.

Оставих файърстара на пода и се изправих с гръб към прозореца. Знаех, че Ричард няма да ѝ позволи да ме убие, но знаех също така, че тя щеше да ме нарани. Преди време бях изхвърлила един върколак през прозореца. Това беше сложило край на битката. В момента не ми хрумваше нищо по-добро. Разбира се, Роксан трябваше да ми помогне да я метна през прозореца, като се втурне бясно към мен. Ако ме нападнеше по-бавно, планът ми нямаше да се осъществи.

Тя се приближи към мен, но бавно, с накуцване. Дотук с идеите. Знаех едно: ако ме одере или ухапе, следващия месец щях да се превърна в истинска лупа. Виждах кристално ясно как се приближава към мен, едновременно бавно и бързо, бавно и светкавично бързо. Хрумна ми да направя няколко неща, но нямаше да имам време за нито едно от тях. Все пак щях да се опитам.

Ричард изкрещя:

— Без нокти, Роксан, без нокти.

Не мисля, че тя го чу. Роксан замахна към мен с чудовищните си нокти и аз се гмурнах под тях. Избягнах няколко удара, които бяха прекалено бързи за човешкото око, сякаш знаех предварително накъде ще замахне. Знаех го благодарение на Ричард, на белезите, но това познание беше прекалено объркващо, прекалено ново за мен, за да го използвам в схватка. Можех да го използвам, за да отбягвам атаките ѝ, но не за дълго.

Накрая се озовах по гръб на пода с насочен към нея файърстар. Нямах друг избор, защото ме нападаше със зъби и нокти.

Вратата се отвори с трясък и Върн извика:

— Роксан, не!

Усетих как силата му прелита през стаята като капак за връща тенджерата — капак, който трябваше да задържи топлината, да я спре, но не успя.

Бен и Роланд се нахвърлиха внезапно върху Роксан и я издърпаха далече от мен. Може би Върн им беше дал някаква заповед, но аз не я бях чула. Роксан дереше ръцете им, това обаче не ги спря.

Върн продължи да крещи:

— Излъгах, Роксан. Излъгах. Не ми е предложила.

Роксан застина в ръцете на върколаците. После проговори с получовешката си уста:

— Какво каза?

Луси се появи зад гръба на Върн, влизайки през все още отворената врата. Тя затвори вратата и се облегна на нея с усмивка, сякаш се наслаждаваше на шоуто.

— Казах, че излъгах — рече Върн. — Аз съм старец, а ти си красива, могъща и трийсет години по-млада от мен. Казах ти, че когато ми беляза шията, тя ми направи предложение. Не беше така.

Роксан се отпусна в ръцете на кървящите телохранители. Напрежението се стопи, а с него и плътта и. Лицето и ръцете ѝ се преобразиха и станаха отново човешки. Носът ѝ беше разкъравен от ритника ми.

— Можете да ме пуснете — каза тя. — Няма да я нараня.

Те не я пуснаха. Погледнаха към Върн.

— А мен, скъпа? — попита той. — Мен ще ме нараниш ли?

— Когато се приберем вкъщи, ще те спускам от бой, но не тук и не сега.

Върн се усмихна. И Роксан се усмихна. Усмивките им си приличаха. Бяха похотливи, но в тях имаше нещо повече от похот. Това бяха усмивките на двойка, която има свой таен език — език, който никой друг не разбира.

Погледнах към Ричард.

— Тези са по-ненормални и от нас.

Той се усмихна и усмивката му ме сгря чак до маратонките „Найк“. Отговорих на усмивката му с усмивка и бях разтърсена от прозрението, че ние също си имаме таен език. Боже, колко ми беше липсвал.

Луси прекоси стаята, накипрена с обувки с платформи, лилави шорти и нещо, което приличаше на бледолилав сутиен, но вероятно не беше. Тя се приближи с нехайна походка до Ричард и обхвана ръката му с двете си ръце.

— Той ме заряза заради теб, скъпа — каза Луси с глас, който прозвуча прекалено любезно предвид гневния ѝ поглед.

Изгледах Ричард.

— Не мисля, че те е изоставил заради мен.

Тя се отдръпна от него и застана пред мен. Бях с пистолета в ръка. Смятах, че съм в безопасност. Свърхестествената ми връзка с Ричард намаля и се загуби, сменена от осъзнаването, че сме двойка. Това беше хиляди пъти по-ценно от белезите, които ни свързваха.

— С Ричард можем да правим в леглото неща, на които твоето човешко тяло никога няма да бъде способно. Мога да поема всяка частица от силата му, да се наслаждавам на всеки тласък. Когато е с мен, не е необходимо да бъде нежен, не е необходимо да ме пази.

Думите ѝ ме засегнаха, затова казах:

— Ами не знам, Луси. Той прекара една нощ с мен и те захвърли като вчерашен вестник. Или не си чак толкова изключителна, или аз съм още по-изключителна.

Лицето ѝ се изопна, а очите ѝ се ококориха; за секунда ми се стори, че ще се разплаче. Не исках да плаче. Това щеше да развали момента и щях да се почувствам гадно.

Луси се извърна и вдигна ръце към очите си. Проклятие.

Погледнах Ричард. Неговата физиономия ми подсказа, че не е доволен от държанието ми. Не можех да го виня.

Не видях обръщането на Луси, но го почувствах. Усетих раздвижването на въздуха, когато се завъртя към мен. Ръката ѝ ме шибна през лицето. Усетих, че падам, но така и не разбрах кога съм се стоварила на пода.

---

[1] Рицарски романс от XIV в., описващ приключенията на рицаря от Кръглата маса сър Гауейн. — Б.пр. ↑

Събудих се в мрак с мирис на чисти чаршафи. Примигнах към непознатите за мен прозорци и петната от лунна светлина по пода. Не разпознах стаята. Щом осъзнах, че се намирам на място, на което не съм била преди, ме изпълни напрежение. После чух, че зад мен има някой, и напрежението ми нарасна още повече. Опитах се да лежа неподвижно, но знаех, че дишането ми се е променило. Ако зад мен имаше хора, можеше и да не го забележат, но в момента едва ли имаше наоколо ми хора.

— Анита, аз съм, Деймиън.

Завъртях се на дясната си страна и изпитах болка. Дясната ми ръка беше превързана от дланта до средата на предмишницата. Болката не беше силна, но нямах спомен да съм я наранявала. Вампирът седеше на стол до вратата. В тъмнината дългата му червена коса ми се видя светлокафява. Беше с жилетка и панталон, които изглеждаха като част от много хубав костюм, шит по поръчка. Не личеше дали са черни, тъмносини или тъмнокафяви. Кожата му се белеше на фона на тъмните дрехи.

— Колко е часът? — попитах.

— Ти си единствената, която носи часовник — отговори той.

Приблжих лявата си ръка към лицето си и натиснах малкия бутон, който включваше осветлението на часовника. Светлината ми се стори необичайно ярка в тъмната стая.

— Господи, минава единайсет. Била съм в безсъзнание с часове. На някой не му ли хрумна да ме закара в болница?

— Слънцето залезе само преди два часа и нещо, Анита. Не знам какви решения са били взети. Когато се събудихме с Ашър, бяхме тук, в избата. Нахранихме се и аз смених Ричард, който бдеше до леглото ти.

— Къде е Ричард?

— Мисля, че е в техния лупанар, но не съм сигурен.

Погледнах го. Той изглеждаше някак дистанциран.

— Не го ли попита?

— Казаха ми да остана тук и да те пазя. Това не е ли достатъчно?

— Ти не си роб, Деймиън. Имаш право да задаваш въпроси.

— Трябваше да стоя тук в тъмното и да бдя над съня ти. Какво повече от това би могъл да иска твоят домашен вампир?

В последните му думи долових горчивина. Седнах бавно, защото все още се чувствах замаяна.

— Това пък какво означава?

Опитах се да облегна гръб на масивната дървена табла на леглото, но за целта ми бяха нужни повече възглавници. Помъчих се да ги преместя зад мен с дясната ръка и ме прониза болка. Хубава остра болка.

— Помня, че Луси ме удари, но какво се е случило с ръката ми?

Деймиън подпря едно коляно върху леглото и ми помогна да преместя възглавниците до таблата. Дори намери една допълнителна, на която да си опра дясната ръка.

— Ричард каза, че Луси се е опитала да ти откъсне ръката.

Чутото ме смрази и уплаши.

— Опазил Бог от пренебрегнати жени.

— Така с възглавниците удобно ли ти е? — попита той.

— Да, благодаря.

Той се изправи и се обърна да си седне на стола. Казах:

— Недей — и протегнах лявата си ръка към него.

Той пое ръката ми. Кожата му беше топла. Дланта му беше леко изпотена. Вампирите се потят, но много рядко. Стиснах го за ръката, вдигнах очи към лицето му. Лунната светлина беше силна, така че го виждах ясно. Кожата му беше бледа и сякаш излъчваше леко сияние. Искрящите му зелени очи сега приличаха на две езера от мрак. Придърпах го да седне до мен.

— Тази нощ си се нахранил, иначе кожата ти щеше да бъде студена. Тогава защо е потта?

Той издърпа ръката си от моята и извърна лице.

— Не ти трябва да знаеш.

— Напротив — хванах брадичката му с пръсти и завъртях лицето му отново към мен. — Какво има?

— Нямах ли си достатъчно грижи, та се тревожиш и за мен?

— Кажи ми какво има, Деймиън. Настоявам.

Той въздъхна дълбоко с треперлив звук.

— Ето, направи го. Даде ми пряка заповед.

— Кажи ми.

— Бях щастлив да стоя тук в мрака и да бдя над съня ти. Мисля, че ако Ричард знаеше колко щастлив ще бъда, щеше да остави Ашър.

Намръщих се:

— Нищо не разбирам.

— И ти го усещаш, Анита. По-слабо от мен, но го усещаш.

— Кое усещам, Деймиън?

— Това.

Той притисна ръка към лицето ми и аз изпитах желание да отъркам лице в кожата му. Внезапно ми се прииска да го придърпам до себе си на леглото. Не непременно за секс, но за да мога да го докосвам. Да прокарам ръце по бледата му кожа, да се окъпя в силата, която даваше живот на плътта му.

Преглътнах мъчително и се отдръпнах от ръката му.

— Какво става, Деймиън?

— Ти си некромант, а аз съм жив мъртвец. Съживявала си ме два пъти. Веднъж ме вдигна от ковчега и веднъж ме възкреси от истинска смърт. Лекувала си ме със силите си. Аз съм твое създание. Клел съм се във вярност на Жан-Клод като мой Господар на града и държа на клетвите си, но теб съм готов да последвам дори в ада. Не защото съм ти длъжен, а защото го искам. За мен няма нищо по-хубаво от това да съм до теб. Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от това да изпълнявам желанията ти. Когато съм близо до теб, ми е много трудно да направя нещо важно, например да се нахраня или да се оттегля, без да съм поискал разрешението ти.

Взирах се безмълвно в него. Не знаех какво да кажа — нещо, което ми се случваше често напоследък. Но сега, когато той седеше толкова близо до мен в тъмната стая, не можех да мълча.

— Деймиън, аз... не съм искала да става така. Не искам да бъдеш нечий немъртъв слуга.

— Знам — рече той. — Но вече разбирам защо Съветът на вампирите има обичай да убива некромантите. Аз не ти служа от страх. Правя го с желание. Когато съм с теб, съм по-щастлив, отколкото когато не съм. Все едно съм влюбен в теб, само че е... много по-страшно.

— Ясно е, че между нас има връзка. Дори ми е ясно защо. Но не подозирах, че за теб това е нещо толкова силно — казах аз.

— До снощи не си давах сметка, че ти също изпитваш влечение към мен. Можеше да избереш Ашър. Той те обожава, а ти имаш спомени как се любиш с него. Но ти избра да целунеш мен. Да прегърнеш мен. Не мисля, че това е случайно.

Поклатих глава:

— Не знам. Спомените ми от снощи са доста мъгляви. Когато си обладан от мунина, се чувстваш почти като пиян.

— Помниш ли какво ми каза?

— Казах много неща — изрекох го тихо, защото се страхувах, че си спомням фразата, която имаше предвид.

— Каза: не ми пускай кръв, чукай ме.

Да, това беше фразата. Споменът за нея беше достатъчно смущаващ, за да се почувствам неловко. Беше мой ред да извърна лице.

— Чрез мен говореше мунинът — рекох аз. — Ти си едно от малкото мъжки същества около мен, с което Рейна никога не е правила секс. Може би е искала нещо различно.

Той хвана лицето ми и го завъртя, за да ме погледне в очите.

— Не е така и ти го знаеш.

Освободих се от ръката му.

— Виж какво, в момента графикът ми е препълнен с мъже. Благодаря за предложението, поласкана съм, но не, благодаря.

— И щастлива ли се чувстваш с двамата мъже, които споделят в момента леглото ти? — попита той. — Сега, когато правихте секс с Ричард, белезите ви свързват по-здраво от всякога.

— Всички, освен мен ли знаеха, че е вероятно да стане така?

— Жан-Клод ми забрани да ти казвам. Но реших, че имаш пълното право да го знаеш.

— Усетих как Жан-Клод се събуди малко преди десет часа тази сутрин. Усетих събуждането му, Деймиън. Почувствах буйната му радост, неговия триумф — помъчих се да скръстя ръце на гърдите си, но дясната не ми се подчини. — Проклятие.

— Бях слуга на първата си господарка много дълго. Мисълта да бъда твой слуга, нечий слуга, ме ужасява — той докосна превръзката на дясната ми ръка. — Но аз виждам как те използват, Анита. Виждам

как крият информация от теб — Деймиън обхвана с длани бинтованата ми ръка. — Заклех се във вярност на Жан-Клод, но твоята сила кара сърцето ми да тупти, твоят пулс е пулсът, който усещам като черешов вкус с езика си.

Издърпах ръката си от неговата.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Деймиън?

— Казвам, че не трябва да си единствената от тримата, която не знае какво се случва.

— Тогава ми кажи.

Той кимна.

— Мога да отговоря на въпросите ти. Всъщност, ако ги превърнеш в заповед, ще бъда длъжен да отговоря.

— Предлагаш ми ключовете за душата си, Деймиън. Защо?

Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в мрака.

— Защото служа преди всичко на теб и тогава на другите. Опитах да се преборя с това, но не успях. Затова спирам да се боря. Отдавам ти се с желание, дори с нетърпение.

— Ако имаш предвид това, което си мисля, снощи Ашър не ти ли каза, че ако правя секс с теб, Жан-Клод ще те убие?

— Да — потвърди той.

Изгледах го.

— Може и да съм добра, Деймиън, но няма човек, заради който да си заслужава да умреш.

— Не мисля, че Жан-Клод ще ме убие. Той ме разпита за връзката ми с теб.

— Разпита те, нали?

— Да, и остана доволен от отговорите ми. Той смята, че това е още един знак за нарастващите ти способности на некромант. И е прав.

— Жан-Клод е знаел, че ми се подчиняваш против волята си, и не ми е казал?

— Реши, че това ще те разстрои.

— И кога възнамеряваше да ми каже тази дребна подробност?

— Той е Господарят на града. Не мога да го разпитвам. Нямам представа какво възнамерява да ти каже, нито кога.

— Добре, какви други сили бих могла да придобия чрез белезите?

Деймиън легна от другата страна на възглавницата, която беше наместил под пострадалата ми ръка. Облегна се на лакът, а дългите му крака щръкнаха извън леглото.

— Техните физически сили, зрение и слух. Можеш да придобиеш почти всичките им способности, без да загубиш човешката си същност. Впрочем, за да придобиеш пълните им способности, вероятно ще се наложи да приемеш четвъртия белег.

— Не, благодаря.

— Вечен живот, без да се налага да умираш, за да го получиш. Това предложение е изкушило мнозина през вековете.

— През последните два дни преживях прекалено много изненади, Деймиън. Няма да правя никакви опити да се обвързвам още по-силно с Жан-Клод.

— Сега говориш така, но като минат няколко години, може да промениш мнението си. Вечна младост, Анита. Това не е малък дар.

Поклатих глава:

— Какво друго мога да очаквам от белезите?

— Теоретично — всички сили, които те притежават.

— Това не е типично за човешки слуга, нали?

— Всички слуги придобиват известна сила, издръжливост, способност да се лекуват, устойчивост на рани, имунитет към болести и отрова. Но без четвъртия белег не съм сигурен каква част от тези способности си придобила. Не съм сигурен и дали Жан-Клод и Ричард знаят, защото може да извадиш от шапката си още някой заек.

— Муниът изненада ли ги?

— О, да — Деймиън опря глава върху ръба на възглавницата, която не използвах. После се завъртя по гръб и вдигна очи към мен. — Жан-Клод знаеше за муниите, но не беше сигурен дали са духове на умрелите и какъв ефект ще имат върху теб. Дори некромантите от легендите не умеят да контролират муниите.

— Некромантите от легендите не са обвързани с алфа върколак — отбелязах аз.

— И Жан-Клод го знае.

Смъкнах се по-надолу в гнездото от възглавници.

— Колко страховтно — говори с всички за мен, а на мен нищо не ми казва.

Деймиън се завъртя и вдигна отново очи към мен.

— Знам колко много цениш честността и, честно казано, Жан-Клод няма откъде да знае, че ще придобиеш подобни сили. За него човешките слуги са инструмент и колкото по-могъщ е този инструмент, толкова по-добре, но ти ставаш толкова могъща, че след време ще бъде трудно да се каже кой е господарят и кой слугата. Може би това се дължи на факта, че си некромант.

— Преди да приема белезите, Жан-Клод ми каза, че не е сигурен кой ще бъде господарят и кои слугата, защото съм некромант. Но не ми обясни нищо повече. Може би е трябвало да го поразпитам.

— Ако ти беше казал цялата истина, преди да ти предложи белезите, щеше ли да ги приемеш?

— Приех белезите, за да спася живота и на двамата, да не говорим за моя собствен.

— Но ако знаеше тези неща, щеше ли да ги приемеш? — той се завъртя странично и лицето му се озова толкова близо до ръката ми, че усетих дъха му по кожата си.

— Мисля, че да. Не бих могла да ги оставя да загинат. Бих пожертвала единия от тях, но не и двамата. Не и ако мога да ги спася.

— В такъв случай Жан-Клод напразно е скрил тези неща от теб. И напразно те е ядосал.

— Да, бясна съм.

— Това означава, че не можеш да му имаш доверие — Деймиън се премести с още един сантиметър към мен и облегна буза над лакътя ми.

— Да, това означава, че не мога да му имам доверие. И което е по-лошото, че не мога да имам доверие и на Ричард — поклатих глава. — Никога не съм предполагала, че може да укрие нещо от мен, особено нещо толкова важно.

— Не трябва да им вярваш — отбеляза Деймиън.

Погледнах го. Само бузата му се опираше на ръката ми.

Останалата част от тялото му лежеше върху леглото, без да ме докосва.

— Изглеждаш ми променен, Деймиън.

— Какво ми е промененото? — попита той.

Китката му се плъзна по чаршафа. Сега тази бледа ръка лежеше между телата ни, без да ме докосва... и чакаше.

— Различен си, това не си ти.

— Не знаеш нищо за мен, Анита. Не знаеш какъв съм в действителност.

— Какво искаш от мен?

— Точно в този момент — да те прегърна през кръста.

— И ако се съгласяя?

— Съгласна ли си? — попита той.

Какво щеше да каже Ричард? Какво щеше да каже Жан-Клод? Майната им.

— Да — рекох аз.

Деймиън ме прегърна отзад през кръста и сложи ръка върху стомаха ми. Щеше да е напълно естествено след това движение да се сгуши целият в мен, но той не го направи. Запази неестествена дистанция между нас.

Прокарах пръсти по бледата му ръка, разроших малките косъмчета по нея. Чувствах се в правото си да го докосвам, сякаш съм го искала от много време. Не исках да ме прегръща. Исках аз да го прегърна. Чувството беше много по-различно от това, което изпитвах към Ричард и Жан-Клод. Деймиън го определи съвсем точно: беше заради некромантията. Тя ме караше да искам да го докосна, да проуча границите на силата, която ни свързваше, силата, която го беше съживила.

Собствената ми сила е по-скоро като силата на Жан-Клод, отколкото като на Ричард. Това е студена сила, нещо като недоловим вятър, който преминава през съзнанието и тялото. Усетих как този хладен повей излиза от ръката ми и се устремява към ръката на Деймиън. Вмъкнах я в него като невидима ръка, прокарах я в това бледо тяло и открих в дълбините му да й отговаря примигваща искра. Усетих как силата ми припламва, разпознала късче от себе си. Каквото и да поддържаше досега живота на Деймиън, то вече не съществуваше. Сега той живееше чрез мен. Беше изцяло мой, което, разбира се, беше невъзможно.

Вампирът преодоля последния сантиметър, който ни делеше, и допря тялото си до моето. После плъзна единия си крак върху моите крака и се притисна в мен.

— Опитваш се да ме прелъстиш — казах аз.

Но гласът ми прозвуча прекалено тихо, прекалено интимно.

Той целуна нежно ръката ми.

— Аз ли се опитвам да те прелъстя, или ти вече си ме прелъстила?

Поклатих глава.

— Стани и се махни, Деймиън.

— Ти ме желаяш. Усецам го.

— Силата ми те желая, не аз. Не те желая по начина, по който искам Ричард и Жан-Клод.

— Аз не искам да ме обичаш, Анита, а просто да бъда с теб.

Доця ми се да плъзна ръце по тялото му. Знаех, че мога да изследвам това тяло, да докосна всеки сантиметър от него и той нямаше да ме спре. Това едновременно ме привличаше и плашеше.

Смъкнах се от леглото, оставих Деймиън сам с желанието му. Можех да си стоя на краката, не ми се виеше свят; чудесно.

— Няма да го направим, Деймиън. Няма начин.

Деймиън се надигна на лакти, без да откъсва очи от мен.

— Ако ми дадеш пряка заповед, ще трябва да ти се подчиня, Анита. Дори тази заповед да противоречи на заповедта на Жан-Клод.

Изгледах го:

— Какво искаш да кажеш?

— Не се ли питаш какво друго ми е забранил да ти кажа? — попита Деймиън.

— Ах, ти, малко копеле.

Той преметна дългите си крака от леглото и седна.

— Не искаш ли да знаеш?

Изгледах го безмълвно за миг.

— Да, проклет да си, да, искам да знам.

— Тогава ми заповядай да ти го кажа. Не мога по друг начин.

За малко да не го направя. Страхувах се от това, което щеше да ми каже. Страхувах се да науча какво друго е скрил от мен Жан-Клод.

— Заповядвам ти, Деймиън, да ми разкриеш всички тайни, които Жан-Клод ти е забранил да ми казваш.

Той въздъхна продължително.

— Най-сетне свободен. Жан-Клод, Ашър и дори моята господарка произхождат от рода на *Belle Morte*, Красивата смърт. Тя е господар на нашия Съвет. Питала ли си се някога защо преди стотици години хората са описвали вампирите като отвратителни чудовища и живи трупове?

— Не, а и какво общо има това с всичко останало?

— Чаках дълго време, за да ти го кажа, Анита. Позволи ми да говоря.

Въздъгнах.

— Добре, кажи.

— През седемнайсети век никой не е гледал на вампирите като на сексуални обекти. Имало е няколко истории за красиви вампири, но те са били пълна измама, нищо истинско. После нещата се променили. В повечето предания започнало да се говори за красота и голямо сексуално излъчване.

Той слезе от леглото и аз отстъпих назад. Не исках да е прекалено близо до мен. Не бях сигурна на кого по-нямам доверие — на него или на себе си.

Щом отстъпих, Деймиън се спря и ме загледа.

— Съветът решава кой ще прати вампирите си да правят нови вампири. В продължение на хиляди години с това се занимавали нашият водач — Кралицата на кошмарите, *Morte a Amour*, Любовницата на смъртта, и Драконът, но те се уморили от тези игри и се оттеглили в залите на Съвета. Вече рядко излизат оттам. Онази-която-ме-създаде ме заведе няколко пъти в кралския двор. Там се запознах с Жан-Клод. *Belle Morte*, Красивата смърт, беше изпратила хората си да заселят света с вампири. Аз, Жан-Клод и Ашър произхождаме от нейния род. Дори нейната кръв не може да направи грозното красиво, въпреки че допирът ѝ прави всичко по-хубаво, но има и нещо друго. Някои от потомците ѝ притежават силата на секса. Те се хранят със секс, сексът им дава живот. Хранят се със секс така, както Колин и старата ми господарка пируват със страха. Могат да извличат сила от секса и го използват като допълнителна примамка за смъртните — той млъкна, без да отлепя очи от мен.

— Довърши си разказа. Деймиън — подканих го аз.

— Жан-Клод е от тези вампири. В отминалите векове са наричали такива като него инкубуси^[1]. Двамата с Ашър не сме като него. Това е рядка способност дори сред преките потомци на *Belle Morte*.

— Значи Жан-Клод може да се храни със секс, както Колин се храни със страх. И какво?

Деймиън се приближи до мен и аз му позволих да сложи ръка на рамото ми.

— Не разбираш ли? Жан-Клод черпи сила от секса: не само от сексуалния акт, но и от сексуалната енергия, от похотта. Това означава, че всеки път, когато правите секс, вие черпите сила. Всеки интимен акт между вас тримата укрепва белезите и увеличава силата ви.

Призля ми и едва не припаднах.

— И кога възнамеряваше да ми го каже?

— В защита на Жан-Клод трябва да отбележа, че според думите му нещата не са стояли така, когато те е белязал за пръв път. Сексът не е бил средство за увеличаване на силите ви. Станал е такъв, когато си получила третия белег. Той смята, че е помогнало обвързването ви с Ричард.

— Каква полза имаш ти от това, Деймиън? Какво печелиш, като ми разказваш всичко това? — втренчих се в него в мрака.

— Моята господарка ме контролираше векове наред със страх и секс. Ти заслужаваш да знаеш истината, цялата истина.

Отдръпнах се от него и му обърнах гръб. Сега разбрах всичко. Жан-Клод излъчваше секс така, както други издъхват аромата на одеколон. Това обясняваше и защо притежава стриптийзъорски клуб — така разполагаше с изобилие от сексуална енергия, с която да се храни. Това променяше ли нещо. Не бях сигурна.

Притиснах чело към стъклото на прозореца и се загледах навън. Завесите се полюшваха леко от нощния бриз.

— Ричард знае ли, че Жан-Клод е вид инкубус?

— Не мисля — отговори Деймиън.

Във вятъра се усещаше някаква сила. Надушвах я като озон във въздуха. Косъмчетата на врата ми настръхнаха. Тази сила не беше на вампир или превръщач. Обаче не ми беше трудно да я разпозная — беше некромантия. Някъде наблизко някой използваше сила, която приличаше много на моята. Обърнах се към Деймиън:

— Човешкият слуга на Колин некромантка ли е?

Той сви рамене:

— Не знам.

— По дяволите.

Пробвах да се свържа мислено с Ашър. Силата ми го докосна и отскочи назад, отблъсната, отхвърлена. Хукнах към вратата.

Деймиън ме последва, като попита:

— Какво има? Какво е станало?

Изскочих на двора с браунинга в ръка. Деймиън ги забеляза преди мен и ми ги посочи. Ники, човешкият слуга на Колин, стоеше в покрайнините на гората, почти невидима сред сенките и тъмнината. Ашър беше на няколко метра пред нея. На колене.

Затичах се към нея и започнах да стрелям. Не я улучих, но наруших донякъде концентрацията ѝ и почувствах отново Ашър. Ники изтегляше живота от тялото му като риба, уловена на въдица. Кръвта му бушуваше. Сърцето се мятеше в гърдите му подобно на зверче, което се мъчи да изскочи от клетката си.

Заповядах си да спра да тичам. Застанах неподвижно и се прицелих. Усетих някакво движение над главата си. Погледнах нагоре и видях бледото лице на Барнаби, което се приближаваше към мен като гигантска граблива птица, после Деймиън излетя нагоре и двамата вампири се завъртяха в небето, вкопчени в схватка.

Вече се намирах достатъчно близо до Ашър, за да видя лицето му. Вампирът кървеше отвсякъде: от очите, устата, носа. Лицето му приличаше на кървава маска, дрехите му бяха подгизнали от кръв. Той се свлече на четири крака.

Прострелях жената. Прострелях я два пъти в гърдите. Тя падна бавно на колене, като ме гледаше. Изглеждаше изненадана. Чух я да казва:

— Не ни е позволено да убиваме чужди човешки слуги.

— Колин е знаел, че ще те убия, в противен случай щеше да дойде.

Тя незнайно защо се усмихна. Каза:

— Надявам се да умре заедно с мен — после се строполи по лице на земята.

Лунната светлина беше достатъчна, за да видя изходните рани на гърба ѝ, зейнали като големи усти.

Ашър стоеше на четири крака, а от устата му капеше кръв. Коленичих до него, докоснах рамото му през окървавената риза.

— Ашър, Ашър, чуваш ли ме?

— Помислих, че си ти — каза той с хриплив глас, сякаш имаше в гърлото си нещо, което му пречеше. — Стори ми се, че ме викаш — вампирът изкашля на земята кръв.

Вдигнах очи към небето и не видях нито помен от Деймиън и Барнаби. Изкрещях за помощ, но никой не ми отговори.

Обхванах с ръце Ашър и той се строполи в скута ми. Опитах се да го прегърна целия. Трябваше да се наведе към него, за да чуя гласа му.

— Помислих, че ме викаш на нощна среща. Не е ли смешно?

Той се разкашля толкова силно, че едва не го изпуснах. От устата му изригна нещо по-гъсто от кръв. Аз го прегръщах, а той кървеше и животът му изтичаше на земята. Изкрещях:

— Деймиън!

Чух далечен вик, нищо повече.

— Не умирай, Ашър, моля те, не умирай.

Той се разкашля отново и иззрачи нещо тъмно и черно. После от устата му шурна несекваща струя кръв. Пипнах кожата му и установих, че е хладна.

— Ако се нахраниш с кръвта на някой ликантроп, това ще те спаси ли?

— Може би, ако стане бързо. — Гласът му беше тих и приглушен.

Пипнах челото му и усетих с пръстите си студена пот.

— Колко лошо си пострадал?

Вместо да отговори на въпроса ми, той рече тихо:

— Знай, Анита, че щом се видях през твоите очи, сърцето ми се излекува.

Гърлото ми се стегна, а очите ми се насълзиха.

— Моля те, Ашър, недей.

От окоето му се отрони кървава сълза.

— Бъди щастлива с двамата ти обожатели. Не допускай грешката, която Жан-Клод и аз направихме преди толкова много години. — Той докосна лицето ми с лепкава от кръв ръка. — Бъди щастлива в обятията им, *ma cherie*.

Клепачите му трепнаха и се затвориха. Ако загубеше съзнание, вероятно щеше да умре. Тишината на нощта беше нарушавана единствено от песента на цикадите и вятъра. Къде бяха изчезнали всички, по дяволите?

— Ашър, не припадай.

Вампирът отвори очи, но му беше трудно да ме фокусира. Усетих как сърцето му се поколеба и пропусна един удар. Той можеше да живее и без сърцето му да тупти, но нещо ми подсказваше, че ако то спре този път, ще бъде завинаги. Ашър умираше. Ники беше пречупила нещо в него, беше го наранила прекалено лошо, та да се излекува.

Поднесох увитата си в бели бинтове ръка към устата му.

— Вземи моята кръв.

— Ако пия кръв от теб, ще ти дам власт над всички нас. Не искам да бъда твой роб повече, отколкото съм в момента.

Плачех, а сълзите ми бяха толкова горещи, че ме изгаряха.

— Не позволявай на Колин да те убие. Моля те, моля те! — притиснах го към себе си и прошепнах: Не ни напускай, Ашър — усетих Жан-Клод през многобройните километри, които ни деляха. Почувствах паниката му при мисълта, че може да загуби Ашър. — Не ни изоставяй, недей сега, когато те намерихме отново. *Tu es beau, mon amour. Tu me fais craquer.*^[2]

Той се усмихна.

— Късам ти сърцето, а?

Целунах го по бузата, обсипах лицето му с целувки и продължих да плача, а горещите ми сълзи се стичаха по белязаната му страна.

— *Je t'embrasse partout. Je t'embrasse partout.* Целувам те навсякъде, mon amour.

Ашър погледна нагоре към мен.

— *Je te bois des yeux.*^[3]

— Не ме изпивай с очи, по дяволите, изпий ме с уста. — Разкъсах със зъби превръзката на дясната си китка и притиснах голата си топла плът към студените му устни.

Той прошепна: *Je t'adore*^[4]. Зъбите му се забиха в китката ми. Ухапването беше болезнено и дълбоко. Устата му се залепи върху кожата ми. Той запрегльща и гърлото му се размърда конвулсивно. Взрях се в светлите му очи и усетих как в съзнанието ми се вдига някаква завеса, как пада някаква бариера. Отначало изпитвах несекваща болка, от която ми се гадеше, после болката изчезна и вместо нея усетих разпространяваща се топлина. Стана толкова бързо, че нямах време да се паникьосам. Ашър се разля в съзнанието ми като топла океанска вълна, приятна и галеща. Тази вълна накара кожата ми

да настръхне, спря дъха ми и ме остави зяпнала и влажна. После Ашър коленичи над мен, като ме положи внимателно на земята.

Останах да лежа, вирах се в нищото и се наслаждавах на усещанията, които бушуваха в тялото ми. Никога не бях позволявала на вампир да ме хипнотизира, да открадне съзнанието ми, докато си присвоява кръвта ми. Не предполагагах, че Ашър е способен да го направи. Не и с мен.

Той ме целуна по челото.

— Прости ми, Анита. Не знаех, че мога да завладея съзнанието ти. Не знаех, че това е по силите на който и да е вампир — Ашър се вгледа в лицето ми, търсеше някаква реакция.

Не реагирах, защото не можех. Той се отдръпна малко, за да вижда лицето ми. — Страхувах се, че ще ме завладееш, както владееш Деймиън, ако пия кръвта ти, без да използвам някоя от силите си. Опитах се да преодоля защитата ти, да пробия бариерите ти, но го направих, за да се защитя от твоята сила. Не съм и сънувал, че мога да пробия такива непробиваеми стени — вампирът посегна да докосне лицето ми, но се отказа и смъкна ръка на коляното си. — Белезите, които те свързват с Жан-Клод, му пречат да завладее съзнанието ти. А и той никога не е бил толкова добър в хипнозата, колкото съм аз. Трябваше да помисля за това предварително.

Продължавах да лежа на земята, но имах чувството, че едва ли не се рея. Всичко ми се струваше нереално. Не бях в състояние да мисля, нито да говоря.

Ашър вдигна ръката ми и я притисна към обезобразената си буза.

— Отдръпнах се веднага, щом разбрах какво съм направил. Беше мимолетно, така да се каже. Усети съвсем малко от силата ми, Анита. Моля те, повярвай ми.

Той се изправи толкова бързо, че не успях да проследя движението му. Лежах на земята и се опитвах да мисля.

Джейсън коленичи до мен. Мислите ми се бяха прояснили достатъчно, за да се запитам откъде, по дяволите, се беше взел. Той не беше отседнал в къщата на Мериан. Или беше?

— За пръв път ли ти е? — попита ме Джейсън.

Помъчих се да кимна, но не успях.

— Сега знаеш защо съм с тях — каза той.

— Не — отговорих аз, но гласът ми прозвуча приглушено, сякаш говореше някой друг. — Не, не знам.

— Ти го усети. Почувства го. Нима не ги хареса?

Не можех да го обясня. Усещането беше прекрасно, но щом топлината започна да ме напуска, ме обзе черен страх, достатъчно голям да погълне света. Преживяването беше удивително, но беше „мимолетно“, както се изрази Ашър. И слава Богу. Защото, ако пълното преживяване беше много по-хубаво, щях да копнея за него до края на дните си. А Жан-Клод нямаше да може да ми го осигури. Белезите не му позволяваха да завладее съзнанието ми. Това беше една от основните разлики между слугата и роба. Никога нямаше да мога да преживея нещо подобно с Жан-Клод, никога. А ми се искаше. Допреди малко не исках Ашър да умира. Вече не бях толкова сигурна.

Ашър се надвеси отново над мен. Вперихме очи един в друг. В мрака се появиха още хора. Един от тях носеше фенерче. Осветиха ме. Ярката светлина едва не ме ослепи. Беше достатъчно силна, за да видя ясно лицето на Ашър и червеникавите следи от сълзи по страните му.

— Не ме мрази, Анита. Няма да го понеса.

— Не те мразя, Ашър — гласът ми още звучеше приглушено и беше натежал от удоволствие. — Страхувам се от теб.

Той продължи да се взира в мен, а по лицето му се стичаха сълзи. Те оставяха червеникави дири по гладката кожа на лявата му буза. И се губеха в белезите на другата му буза, застиваха на червеникави петна по грапавата кожа.

— Още по-лошо — прошепна Ашър. — Мисля, че това е дори по-лошо.

---

[1] Според преданията и легендите инкубусите са зли духове, които в мъжки образ нападат жертвите си — нищо неподозиращи жени — по време на сън, за да се съвкупяват с тях. Тези същества се хранят със сексуалната енергия, отделяна по време на акта. Често са ужасно ненаситни и посещават нощ след нощ своята жертва, докато тя не умре от изтощение. Съществуват и зли духове, които в женски образ нападат мъже — те се наричат сукубуси. — Б.пр. ↑

[2] Ти си красив, любов моя. Караш ме цялата да се разтрепервам (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Изпивам те с очи (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Обожавам те (фр.). — Б.пр. ↑

Изгоних всички от стаята, с изключение на Джейсън. Наложих се да остане, защото другите започнаха да спорят, че не трябвало да бъда съвсем сама. Да не би да съм забравила, че имало хора, които се опитват да ме убият? Да не би да съм забравила, че Жан-Клод щял да ги убие всички, ако умра. Последното изказване определено не беше продиктувано от приятелска загриженост. Коментарът ми беше: „Предполагам, че ако умрем всички, проблемите ни ще бъдат решени.“ Което сложи край на спора.

Джейсън се беше настанил в гнездото от възглавници на леглото. Опита се да се завърти на една страна, но спря насред движението, изпъшка от болка. Движеше се вдървено, сякаш всичко го болеше, затова му бях позволила да се разположи на леглото вместо на стола.

Аз крачех насам-натам из стаята. Описвах малка окръжност, която минаваше покрай крака на леглото, прозорците, далечната стена и близката стена, където беше вратата.

— Знаеш ли, че направи двамайсет тегела покрай крака на леглото? А аз дори не ги броя от самото начало — каза Джейсън.

— Млъкни.

Бях се въоръжила отново с всички пистолети не защото мислех, че ще ми потрябват, а защото се чувствах по-комфортно с тях. Стегнатият презраменен кобур и файърстарът, който ми убиваше в окачения на панталоните кобур, ме караха да се чувствам предишната Анита, която познавах. Аз бях единствената от нашия триумвират, която носеше пистолети. И те не ми бяха дадени от тях. Бяха си мои. Пистолетите, тези специфични инструменти за насилие, бяха само мои. А в момента се нуждаех от нещо, което да е само мое.

Джейсън продължи да се обръща на една страна, бавно, сантиметър по сантиметър. Докато завърши завъртането си с облекчение, вече бях направила пълна обиколка на стаята и се бях озовала отново до крака на леглото. Двамата с Джамил бяха преместени в къщата на Мериан, така че всички ранени да са на едно

място. Роксан беше в коридора, охранявана от Бен. Очевидно бях поела в себе си достатъчно от силата на Ричард, за да се страхуват от нов сблъсък между нас. Не бях сигурна кого охраняваше Бен — нея от мен или обратното. Доктор Патрик беше в кухнята и разбъркваше яхнията, която Мериан ни беше оставила. Зейн и Чери също бяха някъде тук, но всички останали превръщачи бяха отишли в лупанара. Възнамеряваха да довършат прекъснатата снощи церемония. Браво на тях.

Ашър беше някъде в къщата. Не знаех къде, а и не ме интересуваше. Бяха се случили прекалено много неща за прекалено кратко време. Нуждаех се от малко време, за да се съвзема. Време, което едва ли щеше да ми се даде. На вратата се почука.

— Кой е? — попитах аз.

— Деймиън.

— Махай се.

— Дошъл е вампир и с него един от заместниците на шериф Уилкс. Казват, че трябва да говорят с теб или с Ричард. Не било свързано с полицейската работа.

Това ме заинтригува. Спрях да обикалям и отворих вратата. Деймиън беше със същата жилетка, само че копчетата ѝ бяха скъсани от Барнаби. След смъртта на Ники Барнаби беше прекратил схватката и беше отлетял нанякъде. Костюмът на Деймиън беше черен под ярката светлина и с него кожата му изглеждаше невероятно бяла.

— Какви бяха точните им думи? — попитах го аз.

— Че имат съобщение за вас двамата от Франк Найли.

— По дяволите — изругах тихо аз.

— В момента са в кухнята при доктор Патрик и Ашър.

— Кажи на Роксан и на Джамил, че лошите са тук. Аз ще сляза долу да говоря с тях.

— Мъжът е въоръжен с пистолет — предупреди ме Деймиън.

— Аз също — тръгнах по коридора и вампирът ме последва. Джейсън извика от вратата:

— Чакайте ме.

— Настигни ни, ако можеш, Джейсън. Нямам намерение да те чакам, докато слизаш по стълбите.

— Не позволявай да я убият, Деймиън — рече той.

Извиках му през рамо:

— Ще направи това, което аз му кажа — след едновременно размишления за всичко, което бях научила, настроението ми не се беше подобрило.

Изтрополих надолу по стълбите. Деймиън ме следваше като безшумна сянка. Защо Уилкс и хората му не бяха нападнали мястото? Бях очаквала да започнат да стрелят по нас, ако открият, че още не сме напуснали града. Какво съобщение можеше да ни носят от Найли? И откъде се беше взел вампирът? Долф не беше споменал, че Найли пътува с вампир. А щеше непременно да го спомене, защото мразеше вампири. Имах толкова много въпроси, но този път щях да науча отговорите им почти веднага. Колко ободрително.

Кухнята изглеждаше нормално. Бяха почистили кръвта от линолеума и бяха сменили дантелената покривка на масата с нова. Заместник Томпсън седеше на един от кухненските столове. Беше с цивилни дрехи, не носеше униформа. На стола до него седеше висок слаб вампир, който виждах за пръв път. Доктор Патрик се беше настанил на стола срещу тях с гръб към коридора. Последният стол беше зает от Натаниел. Той не откъсваше очи от вампира.

Зейн стоеше прав, с гръб към мивката. Ашър се беше облегал на кухненския бюфет толкова близо до Томпсън, че можеше да го докосне, ако протегне ръка, и да му попречи с лекота да извади пистолета си. Въпросният пистолет беше 10-милиметрова берета в презраменен кобур. Когато беше на работа, Томпсън носеше същото оръжие, само че в различен кобур. Беше лекомислено от негова страна да допусне Ашър толкова близо, но той явно не мислеше така.

Заместникът ме посрещна с усмивка, която беше самоуверена и високомерна, сякаш се намирах точно където е искал и не можех да направя нищо по въпроса. Какво ставаше?

— Как ме открихте? — попитах го аз.

Той посочи с палец вампира.

— Господарят на града ни каза, че все още усеща присъствието ти тук. Вампирите му ни помогнаха да те проследим. Очевидно си полесна за намиране от приятеля ти. Има нещо в силата ти, което ги привлича.

Погледнах към вампира. Лицето му беше безизразно, бледо и празно. Имаше тъмносиви очи и права черна коса. Тя беше подстригана късо и сресана нагоре и назад в стил Помпадур. Прическа,

популярна през петдесетте, която отговаряше на вътрешното ми усещане за вампира. Той беше станал жив мъртвец преди не повече от петдесет години.

— Как се казваш?

— Доналд.

— Здравсти, Доналд, не те видях на барбекюто.

Лицето на вампира се изкриви от гняв. Не беше достатъчно стар, за да го прикрие.

— Казахте на моя господар, че сте дошли тук само да освободите третия член на вашия триумвират от затвора. И че щом го постигнете, ще си вървите. Престорихте се, че напускате града, но останахте. Ако си бяхте тръгнали, щяхме да се примирим с убийството на хората ни. Но вие останахте и така показахте, че възнамерявате да заграбите земите ни и силата на моя господар.

— Разговарял ли си скоро с твоя господар? — попитах го аз. — И по-важното: той разговарял ли е скоро с човешкия си слуга?

Вампирът ме изгледа свирепо, но в погледа му нямаше никаква сила.

— Колин е ранен, но още е жив. А ти ще бъдеш ликвидирана от Съвета... защото уби слугата му.

Ашър каза:

— Ако човешки слуга нападне открито друг вампир, губи покровителството на Съвета. Това е закон. Анита не е направила нищо, заради което да бъде преследвана от Съвета. Ако Колин продължи с опитите си да ни навреди, тъкмо него Съветът ще подхване и унищожи.

— Стига с тези вампирски глупости — рекох аз. Обърнах се към Томпсън. — Е, какво е съобщението? Мислех, че ако още сме тук след мръкване, Франк ще се погрижи лично за нас.

— Старият Франк май е уплашен до смърт от теб. Хауърд непрекъснато мърмори, че поличбите са наистина лоши и че трябва незабавно да напуснат града. И че ако останат, ще ги убиеш всичките.

Повдигнах вежда:

— След като се срещнах с Найли и хората му, съм поласкана, че ме мислят за таласъм. А сега, какво, по дяволите, е съобщението?

Томпсън извади малка бяла кутия от джоба си. В подобни кутии се продават евтини огърлици. Той ми я подаде с усмивка, която беше

толкова неприятна, че ме достраша да взема кутийката.

— Няма да те ухапе — рече заместникът.

Погледнах към Ашър. Той сви рамене.

Взех я. Отдолу беше лепкава. Вдигнах я и видях кафеникаво петно на белия картон. Кутията беше лека, но не беше празна.

— Какво има вътре?

— Не искам да развалям изненадата — каза Томпсън.

Поех си дълбоко дъх и отворих капака. Вътре имаше кичур коса, навит на спирала върху къс памук. Кичурът беше дълъг, дебел, кестеняв, вързан с червена панделка като подарък. Извадих кичура и го положих върху дланта си. Памукът, върху който беше лежал, бе изцапан в единия ъгъл. Изцапан с нещо червеникавокафяво.

Направих усилие да запазя безизразна физиономия.

— И?

— Не я ли позна? Подарък от малкия брат на Зееман.

— От отрязаната коса на Даниел няма да потече кръв — отбелязах аз.

— Не — каза Томпсън с усмивка, после се засмя и се размърда на стола като дете, което няма търпение да изкара докрай шегата. — В кутията има още един малък подарък. Вдигни памука.

Сложих кичура на масата. Той остана да лежи там навит и лъскав. Не исках да вдигам памука. Не исках да виждам какво друго са отрязали от Даниел. Единственото ми утешение беше, че повечето неща, които виждах в съзнанието си, бяха прекалено големи, за да се поберат в килията.

Повдигнах памука и паднах на колене, сякаш някой ме беше ударил. Стоях на колене и се вирах във върха на малък пръст, прекалено деликатен, за да принадлежи на Даниел. Лакът върху нокътя му беше невредим, гладък и светъл. Изискан като всичко свързано с майката на Ричард.

Доктор Патрик стана от масата и повърна в мивката. Доста мекушаво за лекар, който при това е върколак.

— Какво е това? — попита Чери.

Нямах сили да ѝ отговоря.

Ашър ѝ отговори вместо мен, защото беше надникнал в кутията през рамото ми.

— Женски пръст.

В този момент в стаята влезе Джейсън.

— Какво каза току-що?

Вампирът Доналд попита:

— Какво сте направили, човече?

— Хванали сме брата и майката на Ричард — каза Томпсън. —

Мислех, че чисто и просто ще те убием, но Найли плаща, така че той иска да ти даде шанс да се измъкнеш, без да те убива. Изглежда, си мисли, че ако не се опита да те убие, ти също няма да се опиташ да го убиеш. Смешно, нали?

Най-накрая откъснах поглед от пръста на Шарлот Зеeman и вдигнах очи.

— Какво искате?

— Да напуснете града още тази нощ. Ще освободим майката и брата на Ричард сутринта, когато сме сигурни, че наистина сте си заминали. Ако и този път не си тръгнете, Найли ще продължи да реже парчета от семейството на Зеeman. Следващия път вероятно ще бъде ухо, а може и нещо по-голямо — рече Томпсън с усмивка.

Беше садистичен и брутален, но ако знаеше какво ми се върти в главата, нямаше да се усмихва.

Изражението на вампира Доналд ми подсказа, че за разлика от Томпсън той знае какво ми се върти в главата.

Изправих се много бавно. Оставих кутията на масата до кичура коса. Когато заговорих, гласът ми беше изненадващо спокоен, почти без капка емоция.

— Къде са те?

— Затворили сме ги на сигурно място — каза заместникът.

— Не знаех какво са направили — рече вампирът. — Нямах представа, че са осакатили семейството на третия член на вашия триумвират.

Поклатих глава.

— Виждаш ли какъв е проблемът, Доналд? Когато си играеш с лоши хора, не можеш да контролираш лошотията им. Значи вие двамата просто оставихте Даниел и Шарлот там, зарязахте ги.

— Да — рече Томпсън. — Старият Дон ме докара с колата си.

Взирах се в пръста. Не можех да откъсна очи от него. Накрая вдигнах поглед към Доналд.

— Значи и двамата знаете къде са.

Доналд изцъкли очи. Прошепна:

— Аз не знаех.

Ашър пристъпи напред и сложи ръце върху раменете на Томпсън.

Заместникът не се разтревожи.

— Ако с нас се случи нещо, страданията им ще бъдат още по-големи. Майката на Ричард е привлекателна жена. Ще бъде жалко да се загрози.

Доналд каза:

— Съжалявам за това, което са направили, но моите заповеди са същите. Трябва да напуснете територията ни още тази нощ.

— Обади се по телефона. Кажете им, че се предаваме. Кажете им да не ги мъчат, защото си тръгваме.

Томпсън се ухили самодоволно.

— Не, никакви телефони. Разполагаме с два часа. Ако не се върнем навреме, ще започнат да й режат части, които няма да увредят само машинописа й.

Кимнах и извадих браунинга. Насочих го и едновременно стрелях. Дори не помнех да съм се прицелвала. Главата на вампира избухна в облак от кръв и мозък. Тялото му се килна назад и падна заедно със стола.

Ашър задържа Томпсън на мястото му. Кръвта на вампира беше оплискала лицето на заместника. По челото му се стичаше нещо по-гъсто от кръв. Той се помъчи да го изтръска, но Ашър не му позволи.

Извадих пистолета от кобура под мишницата на Томпсън и насочих браунинга към челото му.

Той спря да се съпротивлява и впери поглед в мен. Трябва да призная, че не му липсваше смелост. Беше оплискан с кръв и мозък, един вампир го държеше, той гледаше дулото на пистолета и въпреки това не показва капчица страх.

— Убий ме и няма да постигнеш нищо, само ще ги нарежат на парчета.

— Кажете ми къде са, Томпсън, и ще отида да ги взема.

— Майната ти! Така или иначе ще ме убиеш.

— Давам ти дума, че, ако ни кажеш къде са и ги намерим живи, ще ти подаря живота.

— Не ти вярвам, кучко.

— Проблемът да си предател, да си човек, на когото не може да се разчита, отрепка, Томпсън, е, че започваш да мислиш всички останали за същите като теб. — Сложих браунинга на предпазител и го прибрах в кобура. Той проследи движенията ми с озадачена физиономия. — Аз държа на думата си. Искаш ли да живееш, или не?

— Найли и Линус Бек са много по-страшни от теб, пиленце.

Беше ме нарекъл кучка и пиленце. Или беше глупак, или...

— Опитваш се да ме накараш да те убия.

— Ако проговоря, с мен е свършено. И Найли няма просто да ме застреля.

Томпсън вдигна очи към мен и по погледа му разбрах, че вече се мисли за мъртвец. Въпросът беше кой и как щеше да го убие. Явно предпочиташе да съм аз и да го направя още сега, вместо Найли да го убие по-късно.

— Той не се страхува от смъртта — каза тихо Ашър.

Кимнах:

— Не се страхува.

— Можем да извикаме ченгетата — предложи Джейсън.

— Щом не се страхува от вас, момчета, няма да се уплаши и от щатските полицаи — стоях и се взирах в Томпсън. — Не знам какво да правя с теб, но ще ти кажа какво няма да правя. Няма да седя тук в продължение на два часа и да гледам как се нижат минутите. Няма да оставя Даниел и Шарлот да умрат.

— Тогава напусни града — рече заместникът.

— Видях се с Найли, Томпсън. Наистина ли очакваш да повярвам, че той ще ги освободи?

— Каза, че да.

— Вярваш ли му? — попитах.

Томпсън ме гледаше.

— Аз — не.

Пръстите на Ашър стискаха раменете на мъжа, сякаш вампирът го масажираше.

— Има и по-страшни неща от смъртта, Анита. Стига да можеш да ги понесеш.

Погледнах красивото му печално лице, но не можах да разгадая изражението му.

— Какво си намислил?

— Око за око — каза вампирът.

Вгледах се в кристалносините му очи и оставих идеята да разцъфне в съзнанието ми като някакво ужасяващо цвете. Много хора, които не се страхуват от бързата смърт с куршум, пребледняват при мисълта за мъчения. Аз съм една от тях. А сега опираше именно до мъчения.

— Вярвам, че ако бъдем безмилостни заместникът до половин час ще ни каже къде са — рече Ашър. — Аз ще свърша мръсната работа. От теб се иска само да ми дадеш благословията си.

Томпсън изглеждаше обезпокоен.

— За какво говорите, по дяволите?

— Джейсън — рекох аз.

Той дойде и застана до мен. Сведе очи към онова, което лежеше на масата. Не каза нищо, но по лицето му потекоха сълзи. Беше прекарал много неделни вечери в къщата на семейство Зееман.

— Можеш да ни помогнеш, ще държиш Томпсън.

Джейсън застана от другата страна на заместника и притисна едната му ръка към масата. Ашър все още го държеше за раменете.

Погледнах към вампира и кимнах:

— Направи го.

— Деймиън, бъди така добър и ми донеси нож. Най-добре онзи с назъбеното острие.

Деймиън се обърна безмълвно и закрачи през кухнята. Двамата със Зейн започнаха да отварят наред чекмеджетата.

— Какво ще правите? — попита Томпсън.

— Познай — рекох му аз.

— Не съм й отрязал нищо на кучката. Изобщо не съм ги докосвал. Беше онзи особняк — наемникът на Найли. Линус Бек. Той й отрязва пръста. Той го направи. Аз не съм направил нищо.

— Не се притеснявай, Томпсън. Ще стигнем и до Линус. Но в момента само с теб разполагаме.

Деймиън взе големия касапски нож с назъбено острие. И тръгна към масата.

Томпсън започна да се дърпа. Беше трудно да го удържат седнал.

— По-добре го свалете на пода — рекох аз.

Натаниел се притече на помощ. Сложиха заместника по лице на пода, държаха го за ръцете, а Натаниел му хвана краката. Томпсън

беше едър и силен мъж, но не можеше да се бори с тях. Те бяха прекалено силни. Много по-силни от него.

Заместникът се разкрещя:

— Майната ви!

Деймиън подаде ножа на Ашър:

— Аз ще го държа.

Докоснах Деймиън по ръката и поклатих глава:

— Не, аз ще го направя.

Вампирът ме изгледа.

— Имам си правило: никога не искам от другите нещо, което не си готов да направиш. Ако аз самата не мога да го направя, значи няма изобщо да го правим. Ще измислим друг начин.

Джейсън вдигна очи от мъжа, който се мятеше в ръцете му.

— Няма друг начин.

Никога не бях виждала такава ярост в очите му.

— Ще можеш ли да го направиш? — попитах. — Ще можеш ли да го нарежеш?

Джейсън бавно закива.

— Заради това, което е в кутията, съм готов да му отхапя шибаните пръсти един по един.

Изглежда, говореше сериозно, та си помислих, че изобщо не го познавам.

— Можем да го направим, Анита — обади се Ашър. — Няма да ни коства нищо.

— Ще ни коства, Ашър. Ако сме готови да сторим такова зло, това би трябвало да ни притеснява.

— Това не е зло — възрази Ашър. — Това е нещо практично. И справедливо.

Протегнах ръка към ножа.

— Зло е и всички го знаем. А сега ми дай ножа. Или аз ще го направя, или ще измислим нещо друго.

Деймиън остана неподвижен, стиснал ножа в ръка.

— Позволи ми да го направя вместо теб, Анита, моля те.

— Дай ми проклетия нож.

Той ми го подаде, защото нямаше друг избор. Коленичих до Томпсън.

— Къде са те, Томпсън?

— Не, не! Найли ми каза какво ме чака, ако ви помогна. Той е напълно откачен.

— Почакай — рече Зейн. Беше намерил малък касапски сатър. — Това ще свърши по-добра работа.

— Благодаря — взех го и проверих тежината му на дланта си. Не бях сигурна, че съм способна да го направя. Дори не бях сигурна, че исках да съм способна да го направя. Всъщност знаех, че се надявам да не съм способна. Но ако наистина щяхме да го правим, трябваше да го направя аз. Трябваше да го направя или да измислим нещо друго. Пръстът на Шарлот Зеeman лежеше в кутията. След по-малко от два часа щяха да й отрежат още нещо. Бях убила вампира и бях изпръскала Томпсън с кръв и мозък, но той отказваше да проговори. Беше зъл кучи син, но не се огъваше. А Шарлот и Даниел нямаха време да го чакат да се огъне. Трябваше да го пречупим, и то бързо. Имах причини да го направя. Важни причини, истински причини. И все пак не знаех дали съм способна.

— Ще започнем с един пръст, Томпсън. Също като Линус — казах аз.

Той се разпищя:

— Недей, моля те, недей! О, Боже, не го прави!

Ашър беше притиснал с почти цялата си тежест опаката страна на дланта на мъжа и го беше принудил да разпери пръсти.

— Кажи ми къде са и това няма да се случи — рекох аз.

— Найли каза, че ще ме разпорят и ще ме накарат да изям собствените си вътрешности. Каза, че вече го е направил с един човек в Маями. И аз му вярвам.

— Аз също му вярвам, Томпсън. Но ти не вярваш, че ние сме способни да го направим, нали? Не вярваш, че сме толкова луди като Найли.

— Никой не може да се мери по лудост с Найли.

Вдигнах сатъра.

— Грещиш — и застинах.

Не можех да замахна. Не можех да го направя. Даниел. Шарлот.

— Найли изнасили ли вече Даниел? — попитах с толкова безизразен глас, че сякаш говореше някой друг.

Томпсън спря да се бори. Остана да лежи неподвижно. После завъртя очи нагоре.

— Моля те, недей.

Попитах го, без да откъсвам поглед от очите му:

— А ти изнасили ли Шарлот Зееман?

В очите му проблесна страх. Беше го сторил. Това ми беше достатъчно. Можех да го направя. Прости ми, Господи. Клъцнах малкото му пръстче и върха на безименния му пръст, защото се мръдна. Но другите ставаха все по-сръчни в усилието да го държат неподвижно, а аз — все по-сръчна в кълцането. Накрая Томпсън ни каза къде са Даниел и Шарлот Зееман. След петнайсет минути беше готов да ни каже и майчиното си мляко. Беше готов да признае, че е убил Хофа^[1] и че е танцувал с дявола. Щеше да ни каже всичко, само и само да спрем.

Повръщах в ъгъла, докато не изкарах и жлъчния сок и не почувствах, че главата ми ще се пръсне. Тогава разбрах, че съм направила нещо, от което никога нямаше да се съвзема. По време на първото или второто замахване със сатъра в мен се беше скъсало нещо, което никога нямаше да се възстанови. Обаче не съжалявах. Не съжалявах, защото това беше цената да си върнем Даниел и Шарлот. Вътрешностите ми се бяха свили в твърда студена буца. Изпитвах нещо повече от омраза. Щях да ги накарам да си платят за онова, което бяха сторили. Щях да ги убия. Щях да ги избия до крак.

Усещах някаква странна лекота и празнота. Така ли се чувстват лудите? Усещането не беше толкова лошо. По-късно, когато шокът ми преминеше, щях да се чувствам много по-зле. По-късно щях да се питам дали не е имало друг начин да накараме Томпсън да проговори. По-късно щях да си спомням, че съм искала да го нараня, да го накарам да пълзи и да се моли. Че съм искала да запечатам в плътта му всичката болка, която са преживели Шарлот и Даниел. А сега трябваше да спасим Даниел и Шарлот. О, и последно. Томпсън пищеше, пищеше високо и сърцераздирателно като ранен заек.

Застрелях го в главата. Пищенето спря.

---

[1] Джеймс Хофа, председател на един от най-големите американски профсъюзи, изчезва безследно през 1975 г. Изчезването му се смята за една от най-големите мистерии в историята на Съединените щати. — Б.пр. ↑

Шофирах в нощта по тесни песъчливи пътища. Бях настояла аз да карам микробуса, защото не исках да бездействам. Не исках просто да седя и да зяпам през прозореца. Но вече започвах да си мисля, че е трябвало да оставя някой друг да шофира. Още не се бях съзвела напълно. Чувствах се лека и празна, бях шокирана, но не изпитвах вина. Все още не. Томпсън си беше заслужил смъртта. Беше изнасилил майката на Ричард. Те бяха измъчвали майката на Ричард. Бяха изнасилили Даниел. Бяха измъчвали Даниел. Заслужаваха до един да умрат.

Джамил и Натаниел се намираха в задната част на микробуса, при Роксан и Бен. Лупата не искаше да пропусне за нищо на света предстоящата битка, въпреки че се наложи да бъде пренесена в микробуса от нейния бодигард. Нямах време да се разправам с нея, затова ѝ позволих да ни придружи.

Джейсън и доктор Патрик трябваше да пътуват на предната седалка до мен. Бяхме изпратили Зейн и Чери в лупанара, за да доведат Ричард и останалите. Но ние нямаше да ги чакаме. Нямах доверие на въображението на Найли. Не, нямах доверие на Линус и неговия господар. Можеше ли Найли да контролира напълно домашния си психопат? Те вече бяха изнасилили Даниел и Шарлот. Какво ли още можеше да им се е случило досега? Найли не спазваше никакви правила. Знаех го.

Стисках толкова силно волана, че ме боляха ръцете. Фаровете прорязваха златист тунел през чернотата. Дърветата бяха скупчени толкова близо до пътя, че дращеца покрива на микробуса с дебели ноктести пръсти. Имах чувството, че клоните са ни стиснали като в юмрук. Фаровете осветяваха черния път, но светлината им не беше достатъчна. Тук никога нямаше да бъде достатъчно светло. В целия свят нямаше достатъчно светлина, която да прогони този мрак.

— Не мога да повярвам, че го направи — каза Патрик.

Той седеше в другия край на седалката и се беше притиснал към вратата, сякаш се страхуваше, да не би да се доближи до мен.

Джейсън седеше по средата.

— Стига, Патрик — рече му той.

— Тя го накълца като добиче, а после го застреля. Казваше го за трети път.

— Млъкни — рече му Джейсън.

— Няма. Това беше варварско.

— И за мен не е най-приятната нощ, Патрик. Престани — рекох аз.

— По дяволите — каза Патрик.

— Томпсън пищеше от болка — добавих аз.

— И ти го уби.

— Някой трябваше да го довърши.

— Какви ги говориш, по дяволите? Да го довърши!

Той започваше да повишава глас, а аз започвах да се питам колко ли ще се разсърди Роксан, ако го застрелям. В сравнение с нещата, които бях направила по-рано тази вечер, това щеше да е фасулска работа.

— От колко време си ликои? — попита го Джейсън. Въпросът му предизвика изненадано мълчание, после Патрик каза:

— От две години.

— И какво е ловното ни правило? — попита Джейсън.

— Кое правило?

— Не се прави на ударен, Патрик — рече Джейсън. — Знаеш кое.

Патрик замълча и настъпи продължителна тишина, нарушавана единствено от бръмченето на двигателя и свистенето на гумите. Микробусът се поклащаше леко по неравния път. Въобразявах ли си, или освен ръмженето на двигателя се чуваше и някакъв висок, пронизителен писък? Не, въобразявах си. Въображението ми играеше номера, които нямаше да престанат скоро.

Накрая Патрик каза:

— Никога не тръгвай на лов, ако не си решил да убиваш.

— Точно така — рече Джейсън.

— Но това не беше лов — възрази Патрик.

— Напротив, беше. Само че ние не тръгнахме на лов за заместника.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Отговорих:

— Иска да каже, че сме тръгнали на лов за хората в онази къща.

Патрик се обърна към мен с преbledняло лице.

— Нали нямаш предвид, че ще ги убием всичките? Един-единствен човек е отрязал пръста ѝ. Само един от тях е виновен.

— Другите са гледали. И не са направили нищо, за да го предотвратят. Пред закона те са съучастници — заявих аз.

— Ти не си законът — възрази той.

— О, да, съм.

— Не, не си. По дяволите, не, не си!

— Всеки, който причини зло на глутницата без основателна причина, е наш враг — казах аз.

— Не ми цитирай закона на глутницата, човеко.

— Как постъпваме с враговете си? — попитах го аз.

Джейсън отговори вместо него:

— Убиваме ги.

— Повечето глутници вече не следват старите закони и вие двамата го знаете — рече Патрик.

— Слушай, Патрик, нямам време да ти обяснявам всичко, затова ето ти съкратената версия. Найли и хората му са изнасилили и измъчвали майката и брата на Ричард. За да им отмъстим, ние ще ги убием. Всичките.

— А шериф Уилкс и неговите хора?

— Не вярвам само Томпсън да е взел участие в изнасилването на майката на Ричард. Всеки, който е докоснал някого от двамата, вече е труп. Разбираш ли, Патрик? Труп.

— Не мога да го направя — рече той.

— Тогава остани в колата, но млъкни, или ще те застрелям.

— Виждаш ли — каза Патрик, — съвестта те мъчи.

Погледнах го, свит в мрака.

— Не, съвестта не ме мъчи. Поне засега. Може би ще ме замъчи по-късно. А може би няма. Но сега, тази нощ, не съжалявам за това, което направих. Искях Томпсън да страда. Искях да го накажа за стореното. И знаеш ли какво, Патрик? Наказанието му не беше

достатъчно. Никога няма да бъде достатъчно, защото го убих прекалено бързо.

И пак ми се сви гърлото, в очите ми напиреха сълзи. Когато жестокостта и гневът ми преминеха, щях да закъсам. Трябваше да подклаждам гнева и възбудата си. Тази нощ щяха да са ми необходими. А утре, утре ще видим.

— Трябва да има друг начин — каза Патрик.

— Одеве не чух от теб други предложения.

— Точно това тормози доктора — обади се Джейсън, — че одеве не каза нищо. Не направи нищо, за да ни спре.

Хареса ми, че каза „ни“.

— Не аз го притисках — заяви Патрик. — С пръст не съм го докоснал.

— Достатъчно беше да кажеш: „Спрете, недейте.“ Но ти не каза нищо. Остави ни да го накълцаме. Остави ни да го убием и не каза нито една проклетата дума — рече Джейсън. — Докато беше жив, съвестта ти не се задейства толкова активно.

Патрик дълго време не каза нищо. Друсахме се по пътя, криволичехме заради клоните на дърветата и ямите. Наоколо само мрак, златист тунел от светлината на фаровете и тишина, нарушавана от бръмченето на двигателя. Не бях сигурна, че в момента се нуждаех от тишина, но я предпочитях пред обвиненията на Патрик. Бях съгласна с него, че съм чудовище, затова ми беше още по-мъчително да го чувам от неговата уста.

После тишината се изпълни с още по-непоносим звук. Патрик плачеше. Сгушил до отсрещната врата, колкото се може по-далеч от нас двамата с Джейсън, докторът тихо плачеше. После каза:

— Така е. Не сторих нищо и това ще ме измъчва до края на дните ми.

— Не си единствен — рекох му аз.

Той ме зяпна в тъмното.

— А защо го направи?

— Защото някой трябваше да го направи.

— Никога няма да забравя как го кълцаше. А на вид си като момиченце... Лицето ти, когато го уби. Господи, лицето ти не изразяваше никакво чувство, сякаш изобщо те нямаше в стаята. Защо точно ти?

— Предпочиташ да беше някое от момчетата? — попитах аз.

— Да.

— Моля те, не ми пробутвай тези мъжкарски глупости. Че толкова ти тежи, защото го е направило момиче.

Патрик изсумтя:

— Да, нещо такова. Тоест сигурно нямаше да е тъй ужасно, ако го беше направил някой от другите. Ти си такова хубаво миньонче. Не би трябвало да кълцаш пръстите на хората.

— О, моля те.

— Последното, което ще е пред очите ми в моя предсмъртен час, ще бъде изражението на лицето ти.

— Ако продължаваш в същия дух, часът ти ще удари по-скоро, отколкото предполагаш — измърморих аз.

— Какво каза? — попита Патрик.

— Нищо.

Джейсън реагира с кратък звук, който можеше да мине за смях. Само да знаеше колко съм сериозна. Страдах достатъчно заради това, което бях направила. Само това ми липсваше, хленчещ щурец Джимини^[1], който постоянно да ми напомня, че съм в пъкъла. Чудовището не ми дишаше във врата, то беше в главата ми. Вътре в мен, дебело и охранено. Бях сигурна, че е в главата ми, защото не изпитвах вина. Чувствах се зле, защото се предполагаше, че трябва да се чувствам зле, а не беше така. Бях смятала, че има граница, която никога няма да премина, тази граница бяха мъченията. Очевидно съм грешала.

Гърлото ми се сви, но проклета да съм, ако заплачех. Стореното — сторено. Трябваше да го забравя... поне да го изхвърля от мислите си, докато приключа със задачата. А тя беше да спася Даниел и Шарлот. Ако допуснех провал, всичко щеше да е напразно. Щях да съм добавила още един кошмар в колекцията си за едното нищо. И това не беше всичко. Ако те загинеха, нямаше да мога да погледна Ричард в очите. Преди му бях ядосана, но вече не му се сърдех. Бих дала какво ли не да съм в прегръдките му в момента. Разбира се, той вероятно щеше да е на същото мнение като Патрик. Но щеше да е много мъдро от негова страна точно сега да се въздържа от конско.

И не ставаше въпрос само за Ричард. Познавах целия род Зеeman. Всички в него бяха толкова близо до съвършенството, че чак ми

причиняваха зъбобол. Семейството му можеше никога да не се съвземе от подобна загуба. Моето не беше. Надявах се Даниел и Шарлот да се възстановят от мъченията. Надявах се да бъдат достатъчно силни и да не позволят на случилото се да ги съсипе. Надявах се, че съм права. Не. Молах се да съм права.

Томпсън ни беше казал в коя стая ги държат. Намираше се в задната част на къщата, откъм гората, възможно най-далеч от пътя. Съвсем логично. Може би Томпсън имаше и друга полезна за нас информация. Може би трябваше да наблегна не толкова на мъченията, колкото на заплахите. Може би така щяхме да научим повече подробности, и то по-бързо. Може би, а може би не. Нямах опит в разпитите с мъчения, навярно ми липсваше правилната техника. С малко повече практика сигурно щях да се обиграя, само че не възнамерявах да се упражнявам. Този инцидент щеше да ме измъчва завинаги, но повтореше ли се — край с мен. Щеше да се наложи да ме усмирят и затворят някъде. Непрекъснато се припомнях усещането от забиващия се в пода сатър. Не можех да забравя как си мислех, че изобщо не усещам съприкосновението му с костта. Единственото, което усещах, беше забиването му в пода. Пръстите отскачаха с пръски кръв, но кой знае защо, кръвта беше по-малко от очакваното.

— Анита, Анита, отбивката.

Примигнах и натиснах рязко спирачки, та всички изхвърчаха напред. Само аз бях с колан. Обикновено не пропускам да накарам всички пътници да си сложат предпазните колани. Този път бяха забравила.

Джейсън се отлепи от таблото и се върна на седалката, попита ме:

— Добре ли си?

Подкарах бавно микробуса назад.

— Добре съм.

— Лъжеш — заяви той.

Продължих да карам назад, докато не видях бялата табела, на която пишеше: „Къща Долината Грийн“.

Човек не очаква да попадне на къща с име в края на черен път, но ето че има и такива. Това, че пътят не е павиран, не означава хората, които живеят край него, да нямат стил или претенции. Понякога е ужасно трудно да се определи разликата между двете.

Разклонението на пътя беше настлано с чакъл. Той хвърчеше изпод гумите и се удряше в шасито на микробуса, въпреки че се движехме с не повече от трийсет километра в час. Намалих още малко скоростта. Роксан познаваше къщата. Тя беше отраснала със сина на Грийн. Двамата били най-близки приятели, докато не ги блъснали хормоните и той не започнал да я задира. Така или иначе, тя познаваше къщата. По пътя имало поляна, на която да паркираме микробуса. Поляната се появи точно според указанията. Навлязох в бурените. Те шумоляха по метала и се удряха в гумите. Спрях между дърветата, където черният микробус беше почти невидим. Но и беше приклещен. Нямах да можем да го изкараме бързо на пътя. Разбира се, не планирах да бягаме с него. Първостепенната ми задача беше да изведе Даниел и Шарлот възможно най-невредими. Нищо друго не исках. Това улесняваше нещата. Извеждаме пленниците и убиваме всички останали. Проста работа.

Отчасти се надявах Ричард да пристигне навреме за нападението. От друга страна, предпочитях да го няма. Първо, не бях сигурна как ще приеме новините за семейството си. Второ, не бях сигурна дали ще одобри плана ми. А не исках да спорим. Бях платила висока цена, за да съм тук. Щяхме да действаме по моя начин.

Някой ме докосна по ръката и аз така се стреснах, че си глътнах езика. Сърцето ми се качи в гърлото и за момент дъхът ми секна.

— Анита, Джейсън е. Добре ли си?

Другата врата беше отворена и Патрик не се виждаше никакъв. Чух, че някой се приближава откъм моята страна на микробуса. Беше Натаниел. Той потропа леко по стъклото. Свалих го.

— Всички, които бяхме отзад, слязохме — каза той.

Кимнах.

— Остави ни за миг — рече Джейсън.

Натаниел се върна зад микробуса, без да каже нищо. Беше свикнал да се подчинява на заповеди.

— Анита, кажи ми какво става.

— Нямам какво да ти казвам.

— От няколко минути се вираш в празното пространство. Сякаш не си тук. Имаме нужда от теб за предстоящата работа. Даниел и госпожа Зеeman се нуждаят от теб.

Главата ми се завъртя бавно към него сякаш по собствена воля. Погледнах го.

— Тази вечер направих за тях всичко възможно. Направих повече от възможното.

— Но не сме приключили, докато не ги спасим.

— Знам. Да не мислиш, че не знам? Ако не ги изкарам оттам живи, всичко, което направих, се обезсмисля.

— И какво си мислиш, че си направила? — попита той.

Поклатих глава.

— Ти видя.

— Аз помагах, нали го държах.

— Съжалявам.

Джейсън сложи ръце на раменете ми и ме разтърси леко.

— По дяволите, Анита, съзвези се. Не е в стила ти да бъдеш ужасена. Ти си образцов воин. Убиваш и продължаваш напред, защото така трябва.

Отблъснах го.

— Аз измъчвах човек, Джейсън. Принизих го до жалко създание, което се гърчеше на пода, скимтеше от болка и ужас. И тъкмо това исках. Исках да страда заради онова, което са причинили на Шарлот и Даниел. Исках го — поклатих глава. — Ще сторя всичко, което се очаква от мен тази нощ, но не ме упреквай, ако ми е трудно да се държа нормално. В края на краищата съм жена, не съм супергерой.

— Не си супергерой? — възкликна Джейсън и притисна ръка към гърдите си уж изненадан. — И си ме заблуждавала през всичките тези години!

Думите му ме накараха да се усмихна, а аз не исках да се усмихвам.

— Престани.

— Какво да престана? Да те окуражавам? Или може би животът трябва да спре, защото си направила нещо ужасно? Аз ще ти кажа каква е същинската ужасна истина, Анита. Независимо какво правиш и колко зле се чувстваш после, животът продължава. На живота не му пука, че съжаляваш, че си разстроена, че си объркана и че страдаш. Животът просто продължава и ти също трябва да продължиш, ако не — сядай наред пътя и се самосъжалявай. Но не те виждам в тази роля.

— Аз не се самосъжалявам.

— Ти не си съсипана заради Томпсън. Съсипана си от това, което направи, и от начина, по който се чувстваш. Пет пари не даваш за Томпсън. Разкайваш се и се измъчваш, защото се мислиш за чудовище. Достатъчно съм се нагледал на същото от Ричард. Не искам и от теб. Така че се стегни. Имаме да спасяваме хора, за които ни е грижа.

Изгледах го.

— Знаеш ли какво ме мъчи в действителност?

— Не, какво?

— Не се чувствам зле заради това, че насякох Томпсън. Той си го търсеше.

— Така е — съгласи се Джейсън.

— Никой не заслужава да бъде измъчван, Джейсън. Никой не заслужава нещата, които му причинихме... които му причиних. И мозъкът ми не спира да го повтаря. Не спира да ми повтаря, че трябва да се чувствам виновна, че трябва да съм ужасена. Че това трябва да ме съсипе. Но знаеш ли какво?

— Какво? — попита Джейсън.

— Няма да ме съсипе, защото единственото, за което съжалявам в момента, е, че не съобразих да му отрежа хуя и да го запазя като сувенир за майката на Ричард. Не е достатъчно, че го убих, че го измъчвах. Семейство Зеeman са като прословутото семейство Уолтън. Самата мисъл, че някой може да промени това, да ги съсипе завинаги, ме вбесява до такава степен, така ме вбесява, че ми иде да извърша убийство. Иде ми да ги убия всичките. И то без капка разкаяние — изгледах го в мрака. — А човек все за нещо трябва да се разкайва, Джейсън. Мога да убивам, без да ми мигне окото. А сега мога да измъчвам, без да изпитвам угризения. Превърнала съм се в чудовище, но ако това е цената да спася семейството на Ричард, съм щастлива да я платя.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Джейсън.

— Да. Аз съм чудовище, но в името на благородна кауза.

— За да спася майката на Ричард, съм готов да извърша много по-ужасни неща от клъцване на няколко пръста — заяви той.

— Аз също.

— Тогава да го направим — каза Джейсън.

Слязохме от микробуса и тръгнахме да го направим.

---

[1] Герой от приказния роман „Пинокио“ на италианския писател Карло Колоди. Говорещият щурец дава мъдри напътствия на Пинокио и играе ролята на негова съвест. — Б.пр. ↑

Всички бяха потънали в гората като камъни, хвърлени в тъмните води на езеро. Дори Бен, който носеше Роксан, беше изчезнал. Вървах между дърветата с по-бавна, човешка крачка. Натаниел ме следваше като добре обучено куче. Донякъде ми се искаше да беше тръгнал с другите. Чувствах се неудобно в компанията му, защото, въпреки че беше в добра физическа форма и беше леопардлак, не бях сигурна, че трябва да го въвличам в битка.

Той клекна внезапно и ме дръпна надолу. Коленичих до него с пистолет в ръка. Натаниел посочи надясно и аз също чух — някой се промъкваше през храстите. Не беше от нашите.

Доближих уста до ухото му.

— Заобиколи ги в гръб, които и да са. Подкарай ги към мен.

Той кимна и изчезна между дърветата. Аз се прикрих зад голямо дърво, използвайки го като щит. Планът ми беше да заплаша противника с браунинга и да науча какво става в къщата.

Някой ахна и хукна с всички сили. Усетих движението между дърветата, въпреки че не виждах нищо. Превръщачите бяха подгонили някого към мен. Натаниел беше намерил другите и им беше предал нареждането ми. Ако се случеше да е някой невинен турист... нямаше да мога да измисля оправдание. Е, ами както и да е.

Някаква мъжка фигура мина шумно между дърветата и се стрелна покрай мен. Наложих се да сграбча въпросния за ръката и да го блъсна в дървото, за да му привлека вниманието. Мушнах цевта на пистолета под брадичката му и едва тогава разбрах кого съм хванала. Беше медиумът Хауърд.

— Не ме убивай — изпъшка той.

— Защо?

— Мога да ти помогна.

— Тогава започвай да говориш.

— Майло и заместниците на Уилкс са горе и спорят кой да убие мъжа.

Забих цевта в гърлото му и го накарах да се изправи на пръсти. От трахеята му излезе гъргорене.

— Хубаво ли ти беше с Шарлот Зееман? Добре ли те задоволи?

Хауърд се опита да каже нещо, но дулото му пречеше. Поколебах се дали да не продупча гърлото му и да го оставя да умре, задавен в собствената си кръв. Но си поех дълбоко въздух и охлабих достатъчно натиска, за да може да говори.

— Боже, не съм докосвал жената. Не съм докосвал нито един от двамата. Аз съм ясновидец, за Бога. Не бих могъл да понеса допира до някой, който в момента е изнасилван или измъчван.

Повярвах му. А и светът не беше достатъчно голям, за да се скрие от мен, ако по-късно се разбереше, че е излъгал. Знаех със студена увереност, че щеше да си плати, ако е виновен.

— Каза, че Даниел е в къщата. А къде е Шарлот?

— Найли и Линус я отведоха, за да призоват демона с кръвта ѝ. Ще накарат демона да претърси земята за копието. Найли планира да си замине тази нощ.

— Не можеш да търсиш свещена реликва с демон — отбелязах аз.

— Линус смята, че подобно богохулство ще се хареса на неговия господар.

— Ти защо бягаш, Хауърд?

— Няма никакво копие. Излъгах.

Охлабих още малко натиска на пистолета в гърлото му и примигнах.

— Какви ги говориш?

— Знаеш колко е трудно да си изкарваш прехраната като ясновидец. Изпълват те безчет ужасяващи спомени, а накрая започваш да работиш за полицията почти без пари. Използвах способностите си, за да се харесам на заможни хора, които не спазват стриктно закона. Обещавах им неща, които не съществуват. А не им подхожда после да се жалват в полицията. Пък и не биха могли да се оплачат, че са били измамани с нещо крадено. Схемата ми работеше безотказно. Мамех само отрепки. Винаги се получаваше.

— Докато не срещна Найли — казах аз.

— Той е луд. Ако открие, че съм го изиграл, ще ме убие и ще остави Линус да нахрани онова нещо с душата ми.

— Задник такъв. Те ще убият Шарлот, за да намерят нещо, което изобщо не съществува.

— Знам, знам и съжалявам. Наистина много съжалявам. Не подозирах на какво е способен. О, Боже, пусни ме. Остави ме да избягам.

— Ще ни помогнеш да влезем в къщата. Ще ни помогнеш да спасим Даниел.

— Няма да смогнете да спасите и двамата — каза Хауърд. Всеки момент ще убият мъжа и ще принесат жената в жертва. Ако ви помогна да проникнете в къщата, няма да се доберете навреме до жената и тя ще умре.

Роксан се появи от другата страна на дървото, ей така, като по магия. Хауърд зяпна.

— Не бъди толкова сигурен — рече тя.

Отвори уста и тракна вълчите си зъби току до лицето му. Хауърд изпищя.

Лупата заби дългите си нокти в дървото от двете страни на медиума и остави дълги бразди в кората. Хауърд припадна.

Оставих го на Роксан, вампирите и Бен. Когато се свестеше, медиумът щеше да им помогне да влязат в къщата и да спасят Даниел. А междувременно аз щях да спася Шарлот. Нямах да правим избор. Никакво той или тя. Щяхме да спасим и двамата. Наложих си да повярвам в това и хукнах през черната гора. Освободих онази сила в мен и я запратих напред, хвърлих я като мрежа, за да уловя... слабата, притеснителна миризма на зло. С това щях да ги предупредя за пристигането си, но нямах друг избор. Бягах така, както бях тичала порано този ден с Ричард. Бягах така, сякаш земята ми подсказваше накъде да тичам, а гората се разтваряше гостоприемно пред мен. Бягах сляпо в мрака, но нямах нужда да гледам. Усетих, че Ричард тича към нас. Усетих паниката му и хукнах още по-бързо.

Жертвоприношението щеше да се състои на върха на хълм, на който бе имало ливада, но по някое време през деня хората на Найли бяха окосили тревата и цветята, така че сега мястото се простираше голо и разровено под лунните лъчи.

Ако това беше филм, на хълма щеше да има олтар и може би на едно-две места щеше да гори накладен огън или поне факла. Обаче нямаше нищо подобно, всичко беше мрак и сребриста лунна светлина. Единственото белезникаво нещо на поляната беше кожата на Шарлот Зееман. Тя беше гола, завързана за два забити в земята кола. Отначало реших, че е в безсъзнание, но после видях, че мърда ръце и напъва да скъса въжетата. Испитах радост, че още е жива и се бори, и съжаление, че не е припаднала.

Линус Бек беше облечен в пословичната черна роба с качулка. Реших, че така все пак е по-добре, отколкото да го видя гол.

Найли стоеше до Линус. Беше с вече познатия ми костюм. На земята имаше очертан с нещо черно и прахообразно кръг. Шарлот се намираше в кръга. Тя беше храна за демона, примамка.

Уилкс стърчеше на около два метра от дясната ми страна. Държеше далекобойна карабина и оглеждаше тъмнината.

Гласът на Линус се извиси в напевен ритъм, който отекна в нощта и я раздвижи, сякаш самият мрак потръпна от думите му.

Двамата с Натаниел лежахме накрай гората и наблюдавахме сцената. Джейсън и Джамил бяха някъде от другата страна на поляната. Съсредоточих се за миг и установих точното им местоположение. Белезите, които ме свързваха с Ричард, бяха широко отворени. Никога не бях усещала по-ясно миризмите и звуците на лятна нощ. Сякаш кожата ми се беше изпънала на всички страни и докосваше всеки храст и всяко дърво.

Имах чувството, че съм станала течна и че всеки момент ще се разтека.

Усетих придвижването на Ричард и другите върколаци като силен вятър през гората. Ликоите идваха насам. Но все още се намираха на километри отук, а заклинанието беше почти завършено. Чувствах как силата му нараства и се разширява като невидима влажна мъгла. Злото се приближаваше.

Откъм къщата долетяха изстрели. Уилкс се завъртя към нея, а аз се изправих на едно коляно и се прицелих. Първият ми куршум го улучи в средата на гърба. Вторият го удари малко по-високо, защото шерифът падна на колене. Той остана коленичил в продължение на една от онези секунди, които траят цяла вечност, а през това време аз стрелях трети път в гърба му.

В дървото до главата ми се заби куршум и аз се претърколих обратно в храстите. Там, където се бях намирала допреди миг, се забиха още три куршума. Найли имаше полуавтоматичен пистолет, който можеше да е зареден с осемнайсет куршума, ако използваше модифициран пълнител. Лошо. Разбира се, можеше да е зареден и само с десет. Затруднявах се да преценя от това разстояние, пък и беше прекалено тъмно.

Промъкнах се до едно дърво, опрях ръка на него и се прицелих в силуета на Найли. Един точен изстрел и той падна. Не бях сигурна дали съм го ранила сериозно, но все пак го бях улучила. Найли стреля на свой ред и аз побързах да се хвърля на земята.

Натаниел пропъзля по корем до мен.

— Какво ще правим?

Найли извика:

— Не можеш да влезеш в кръга, Анита. Ако ни убиеш, не ти остава нищо друго, освен да гледаш как Шарлот умира.

Рискувах да надникна. Найли се беше прикрил. Можех да застрелям Линус, но не бях сто процента сигурна как ще се отрази смъртта му на Шарлот. Не знаех до каква степен са свързани от заклинанието. Познанията ми по магьосничество бяха ограничени.

— Какво искаш, Найли?

— Хвърли пистолета.

— Ти също хвърли своя, иначе ще застрелям Линус.

— И какво ще се случи с Шарлот, ако Линус умре наред с заклинанието?

— Ще рискувам. Хвърли пистолета.

Той се изправи и метна пистолета в подножието на хълма. Не чух сблъсъка му със земята заради напевите на Линус, но нямаше съмнение, че го е хвърлил. Излязох от гората и захвърлих браунинга. Оставаше ми файърстара.

— И другия пистолет — каза Найли. — Не забравяй, че Линус те претърси по-рано днес.

Хвърлих втория пистолет върху съсипаната трева. Беше ми все едно. Оттук нататък нещата нямаше да се решават с пистолети.

Усетих края на заклинанието. Последната дума на Линус отекна в нощта като леко дисхармоничния, но ясен звън на голяма месингова камбана. Отекна и набра сила, кожата ми настръхна и направи опит да

отпълзи от мен, сякаш под нея се бяха събрали всички насекоми на света. За миг не можех нито да дишам, нито да помръдна. После чух гласа на Найли.

— Вече е късно, Анита. Закъсня.

Шарлот започна да пици през напъханата в устата ѝ кърпа. Пищеше отново и отново всеки път, щом си поемеше дъх.

Погледнах към центъра на поляната и видях, че в кръга се беше появило нещо ново. Не бях сигурна дали чернотата му пречеше да го видя ясно, или то си променяше вида като пушек. Беше малко по-високо от човек, може би около два метра и половина. И толкова тънко, сякаш беше сглобено от клечки. Краката му бяха по-дълги от нормалното и препънати по неестествен начин. Осъзнах, че колкото по-дълго наблюдавам нещото, толкова по-плътно става. Имаше дълъг змийски врат, извит назад като шията на чапла, и клюн вместо уста. Дори и да имаше очи, не можех да ги видя. Лицето на нещото изглеждаше сляпо и недооформено.

— Закъсня — повтори Найли.

— Не, не съм — тръгнах през поляната.

Сега, когато демонът се беше появил, Найли звучеше ужасно самоуверено:

— Само Линус може да го върне там, откъдето идва. Ако го нараниш, нищо няма да го спре да погълне хубавата Шарлот.

Не му обърнах внимание, защото знаех, че демонът така или иначе е призван, за да изяде Шарлот. Нека си мислят, че вярвам в намерението им да я спасят. Нека си мислят, че все още имат полза от нея като заложник. Исках да се приближа достатъчно, за да разгледам кръга, в който бяха затворили майката на Ричард.

Шарлот беше спряла да пици. Чувах гласа ѝ през кърпата, но вече не пишеше, а говореше. Силна жена, много силна.

Демонът тръгна покрай очертанятията на кръга, като изплющя с дълга, тънка, подобна на камшик опашка. Докато обикаляше окръжността като затворник, проучващ килията си, възбудата му прогресивно нарастваше.

— Кръгът е затворен — каза Линус. — Трябва да следваш заповедите ми.

Демонът му изсъска и звукът отекна болезнено в черепа ми. Той се обърна и се втренчи в мен, въпреки че нямаше очи. Вече бях до

очертанията на кръга. Видях, че Шарлот е затворила очи и внезапно осъзнах какво прави. Молеше се.

Застанах на колене до кръга. Не го усещах. А това означаваше, че той няма власт над мен. Не можеше да ми попречи да вляза в него, нито да ме задържи в себе си.

— Тя е непорочна, Линус. Има чисто сърце и душа. Не е подходяща за жертвоприношението.

— Непорочните са рядко и хубаво угощение за моя господар.

— Не, не можеш да нахраниш това нещо с душата ѝ, Линус. Тя е предопределена и това нещо не може да я докосне.

Демонът се отдръпна възможно най-далеч от Шарлот. Не изглеждаше доволен.

— Дай му заповед, Линус — каза Найли.

— Предлагам ти жертвоприношение от плът, кръв и душа. Приеми моя дар и изпълни повелята ми.

Демонът се размърда и надвисна над Шарлот. Щракна с клюн до лицето ѝ и тя изпищя. Молитвите ѝ секнаха и съществуването се изсмя — звук, който приличаше на стържене на метал.

— Това е защитен кръг срещу злото, нали, Линус? Само срещу злото.

— Ти си некромант — рече Найли. — Ти си зло.

— Не вярвай на всичко, което си чул или прочел, Найли.

Демонът протегна към луната пръсти: пръсти, които завършваха с черни остриета. Шарлот отвори очи и изкрещя. Сега трябваше да кажа „Отче наш“, но не можех да си спомня думите. Помнех единствено за Рождеството.

— „В тая същата страна имаше пастири, които ношуваха на полето и пазеха нощна стража при стадото си — пристъпих в кръга. Не ми се случи нищо. Той можеше да възпира единствено злото. А аз не бях зла. — И ето, яви се пред тях Ангел Господен, и слава Господня ги осия; и се изплашиха твърде много.“

Демонът затрака с клюн към мен и размаха остриците си като бръснарски нокти подобно на перки на вентилатор, но не ме докосна.

— „И рече им Ангелът: не бойте се: ето, благовестия ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци — коленичих и започнах да развързвам Шарлот. Щом извадих кърпата от устата ѝ, тя зарецитира

заедно с мен: — Защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ.“

Прегърнах голото тяло на Шарлот. Тя се притисна в мен и се заплака, а аз се заплаках заедно с нея. И разбрах, че е крайно време да напуснем кръга, защото помнех само още три стиха.

— „И ето ви белег: ще намерите Младенец повит, лежащ в ясли.“

Шарлот не можеше да стои на краката си и се наложи едва ли не да я нося. Когато приближихме очертанията на кръга, се спънахме и демонът се нахвърли върху нас, като щракаше ужасяващо с клюн.

— „И внезапно се яви с Ангела многобройно войнство небесно, което хвалеше Бога и казваше... — рецитирах като молитва и не откъсвах очи от грижливо очертания кръг — Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение!“^[1]

Изтрих част от линията с ръка. Наруших защитния кръг на Линус.

Демонът отметна глава и изпищя. Звукът беше като кукуригане на петел, като ръмжене или може би като нещо друго. Въпреки че го чух ясно, моментално го забравих.

Демонът изскочи от кръга и се нахвърли върху Линус. Беше негов ред да пици и той запищя с всички сили. Плиснаха потоци от кръв, които се изляха върху нас като дъжд.

Внезапно проблеснаха фенери и се чуха крясъци:

— ФБР! Никой да не мърда! ФБР?

Фенерите осветиха демона. Окървавеният му клюн проблесна. Мисля, че ако агентите не бяха започнали да стрелят, той щеше да се махне. Но те загърмяха, аз блъснах Шарлот на земята и закрих тялото ѝ с моето.

Демонът се втурна към федералните и започна да ги убива. Изкрещях:

— Куршумите са безполезни! Използвайте молитви. Молете се, по дяволите, молете се!

Помъчих се да им дам пример и най-накрая си спомних думите на „Отче наш“. Един мъжки глас се присъедини към молитвата ми, после друг. Чух, че някой казва: „Прости ми, отче, защото съгреших.“ А друг изговаряше молитва, която не беше християнска. Може би беше индуистка, нали всяка религия има своите демони. И своите молитви.

Просто е нужна вяра. А нищо не укрепва по-добре вярата от истински жив демон.

Демонът беше вдигнал един труп към устата си. Шията на мъжа беше прерязана и той лочеше кръвта му с дългия си лепкав език. Но поне беше спрял да убива.

Молитвите се извисиха в нощта: със сигурност никой от тези мъже не се беше молил така пламенно нито вкъщи, нито в молитвен дом. Демонът се изправи на уродливите си крака и закрачи обратно към мен. Шарлот подхвана нова молитва. Май беше нещо от Соломоновата „Песен на песните“. Какво ли не може да си спомни човек в стресова ситуация.

Демонът насочи един от дългите си пръсти към мен и проговори с дълбок, пресипнал от продължителна неупотреба глас:

— Свободен.

— Да — казах аз. — Свободен си.

Клюнът и празното лице трепнаха, а очертанията им сякаш се размиха. Стори ми се, че видях за миг човешко лице, невинно и почти сияйно, но може би си бях въобразила.

— Благодаря — каза демонът и изчезна.

---

[1] Лука, 2:8–14. — Б.пр. ↑

Поляната гъмжеше от федерални агенти. Един от тях даде на Шарлот якето си, на гърба на което пишеше ФБР. Помогнах ѝ да седне и я загърнах с него. Стигаше ѝ почти до коленете. Понякога да си дребен си има предимства.

Един от агентите се оказа Мейдън. Зяпнах го изненадана.

Той се усмихна и коленичи до нас.

— Даниел е добре. Ще се възстанови.

Шарлот го хвана за ръкава:

— Какво са сторили на момчето ми?

Усмивката му се стопи.

— Насмалко да го пребият до смърт. Бях се обадил за подкрепления, но... Те са мъртви, госпожо Зеeman. Никога повече няма да ви нападнат. Ужасно съжалявам, че не бях тук по-рано днес, за да ви помогна, да помогна и на двама ви.

Тя кимна:

— Но спасихте живота на момчето ми, нали?

Мейдън заби поглед в земята, после кимна.

— Тогава не се извинявайте — рече тя.

— Защо федерален агент се прави на заместник-шериф в този малък град? — попитах аз.

— Когато Найли пристигна да души наоколо, ме внедриха сред хората на Уилкс. Това свърши работа.

— Ти си повикал щатските полицаи — отбелязах аз.

Той кимна.

— Така е.

Към нас се приближи друг агент и Мейдън ни помоли да го извиним.

Усетих пристигането на Ричард. Гората беше пълна с върколаци. И част от тях не бяха в човешки вид.

Извиках агента, който беше дал якето си на Шарлот.

— В гората има върколаци. Те са наши приятели. Идват, за да ни помогнат. Ще се погрижите никой да не ги застреля, нали?

Той ме изгледа.

— Върколаци?

Изгледах го на свой ред.

— Не знаех, че от ФБР ще пристигнат. Имах нужда от подкрепление.

Агентът се засмя и извика на колегите си да приберат оръжията, за да не гръмнат някой върколак. Не мисля, че това им хареса, но те се подчиниха.

До нас коленичи жена, облечена като служителка на „Бърза помощ“. Тя започна да преглежда Шарлот, като светеше в очите ѝ с фенерче и ѝ задаваше глупави въпроси от сорта на: коя дата сме и къде се намира.

Ричард изскочи внезапно на поляната, все още в човешки вид, но само по дънки и туристически обувки. Шарлот се хвърли на врата му и отново се разрида. Изправих се с намерението да ги оставя насаме с медицинската служителка.

Ричард ме хвана за ръката, преди да успее да се отдалеча. Очите му бяха пълни със сълзи, които проблясваха на лунната светлина.

— Благодаря ти за майка ми.

Стиснах му ръката и ги оставих сами. Ако бях останала при тях, щях пак да се разплача.

Към мен се приближи друг служител на „Бърза помощ“.

— Вие ли сте Анита Блейк?

— Да, защо?

— Франклин Найли иска да говори с вас. Той умира. Не можем да направим нищо, за да го спасим — и ме отведе при Найли.

Той лежеше по гръб. Бяха го сложили на системи и се опитваха да спрат кървенето, но раната му беше дълбока. Застанах така, че да ме вижда, без да се напруга.

Найли облиза устни и проговори едва от втори опит.

— Как влезе в кръга?

— Предназначението му беше да възпира злото. Аз не съм зла.

— Ти съживяваш мъртъвци — рече той.

— Аз съм некромант. Имах известни съмнения дали това ме прави добра, или лоша, но явно Бог няма нищо против способностите

ми.

— Значи влезе в кръга, без да си сигурна дали ще оцелееш? —
Найли се намръщи, видимо озадачен.

— Не можех да стоя и да гледам как Шарлот умира.

— И щеше да се жертваш заради нея?

Замислих се за секунда-две.

— Не съм разсъждавала задълбочено по този въпрос, но не
можех да я оставя да умре, щом имаше шанс да я спася.

Той трепна от болка, затвори очи, после пак ме погледна.

— Независимо на каква цена?

— Така мисля.

Найли се загледа покрай мен, а погледът му се замъгли.

— Необичайно, необичайно.

Изпусна последния си дъх и умря. Медицинските служители се
скупчиха около него като лешояди, но той си беше заминал. Не успяха
да го съживят.

Джейсън се появи неочаквано до мен:

— Анита, Натаниел умира.

— Какво говориш?

— Улучили са го два пъти в гърдите, когато стреляха по демона.

Федералните използваха сребърни куршуми, защото знаеха какъв е
Линус.

— О, Боже — стиснах Джейсън за ръката. — Заведи ме при него.

Натаниел бе обграден от парамедици. Беше на системи като
Найли и осветен с лампа. На светлината кожата му изглеждаше бледа
като восък. Целият беше в ситни капки пот. Когато коленичих до него
и се опитах да го докосна, бледите му очи не се обърнаха към мен.

Парамедиците ме избутаха настрана. Седях в буренака и слушах
как Натаниел се мъчи да диша с двете дупки в гръдния кош. Не беше
прострелян от лошите. Беше пострадал от хаотичната стрелба на
добрите. Просто глупав инцидент. Щеше да умре, защото се беше
озовал когато не трябва и където не трябва. Не, нямаше да позволя да
загине така нелепо. Нямаше да загубя още един близък заради лошо
стечение на обстоятелствата.

Погледнах към Джейсън:

— Мериан тук ли е?

— Сега ще проверя — той се втурна в тълпата.

Тялото на Натаниел се изви нагоре. От устата му излезе хриплив звук. После леопардлакът се отпусна отново на земята и застина. Един от парамедиците поклати глава и се изправи. Взе част от медицинското оборудване и отиде да помага на друг ранен.

Пропълзях до Натаниел и заех мястото, което беше освободил. Погледнах към другия парамедик. Беше жена с руса коса, вързана на опашка.

— Нищо ли не можете да направите?

Тя ме погледна:

— Приятел ли ви е?

Кимнах.

— Близък?

Кимнах.

— Съжалявам — рече жената.

Поклатих глава:

— Не, няма да го оставя да умре.

Не бях зла. Независимо от нещата, които бях извършила, вярата ми все още беше чиста. Когато изрекох тези думи, вярвах в тях така, както бях вярвала през всички години в Рождеството Христово. Никога не се бях усъмнявала в Бог. Съмнявах се в себе си. И може би Бог беше по-великодушен, отколкото си мислех. Защото Джейсън се появи с Мериан.

Хванах я за ръката:

— Помогни ми да призова мунина.

Тя не възрази, а коленичи до мен.

— Припомни си усещането от допира до тялото му. Припомни си усмивката му. Мириса на косата и кожата му.

Кимнах:

— Мирише на ванилия и на козина.

Докоснах кожата му, но тя беше започнала да изстива. Натаниел умираше. Не усещах никаква сексуална възбуда. Бях тъжна и уплашена. Наведох глава и започнах да се моля. Започнах да се моля Рейна да влезе в мен. Да отворя очи и да изпитам похот, когато погледна леопардлака. Молбата ми беше странна, но си заслужаваше да опитам. Усетих, че ме завладява спокойствие, както ставаше обикновено, когато се молех. Това не означаваше, че молбата ми ще се изпълни, но подсказваше, че някой я чува.

Отворих бавно очи и вперих поглед в Натаниел. В дългата му разпусната коса имаше листа. Махнах ги. Взех косата му в ръце и зарових лице в нея. Миришеше на ванилия. Потърках буза в неговата и мушнах лице в копринената коса зад ухото му. Сложих длан върху раните, без да вдигам лице. Когато го докоснах, Натаниел изпъшка болезнено. Не знам дали този измъчен звук, познатата миризма на плътта му или молитвата ми помогнаха, но Рейна изпълни тялото ми като пламък. Муниът нахлу в мен и аз се отворих за него, без да се боря и съпротивлявам. Прегърнах го и смехът на Рейна се изля от устните ми. Надигнах се на колене и погледнах Натаниел.

Вече не бях ужасена. Рейна смяташе, че ще бъде страхотно да го изуча, докато умира. Долепих устни върху неговите и открих, че са студени и сухи. Притиснах уста към неговата и усетих как огънят от мен се влива в него.

Напипах раните на гърдите му и ги погалих, после плъзнах пръстите си вътре. Медицинската служителка се опита да ме откъсне от Натаниел, но Джейсън и някой друг я издърпаха. Продължих да бъркам в раните, докато Натаниел не отвори очи и не изстена от болка. Клепките му потрепнаха и видях светловиолетовите му очи, които изглеждаха много бледи на изкуствената светлина. Той погледна нагоре, но не ме видя, не виждаше нищо.

Покрих лицето му с нежни целувки, всяка от които ме изгаряше. Върнах се към устата му и вдишах в нея. Когато се отдръпнах, погледът му се проясни. Той пошепна едва чуто:

— Анита.

Възседнах го и сложих ръце върху голите му гърди. Проникнах в раните му, но не с пръсти, а с нещо отвътре. Усетих всички поражения. Раздвижих увреденото му сърце с топлината, която извираше от ръцете ми, потъваше в кожата му и изпълваше плътта му.

Изгарях жива. Трябваше да му предам топлината. Трябваше да споделя с него тази енергия. Отдръпнах ръце от раните му и започнах да си разкопчавам ризата. Свалих я и я захвърлих в тревата, но заради ремъците на презраменния кобур не можах да съблека бюстието. Някакви ръце ми помогнаха да ги изхлузя от раменете си. Кобурът увисна и се удари в бедрото ми. Разкопчах колана и май Мериан ми помогна да го извадя от гайките. Във всеки случай именно тя ми попречи да си сваля панталона. Рейна изръмжа в главата ми.

Някой ме погали по гърба и разбрах, че е Ричард. Той коленичи отзад над краката на Натаниел, но без да го докосва. Притегли ме назад към себе си. Внезапно осъзнах, че цялата глутница ни наблюдава. Върколаците ни бяха заобиколили като стена от лица и тела.

Ръцете на Ричард изхлузиха ножницата от гърба ми. После намериха закопчалката на сутиена и я разкопчаха. Понечих да изроптая и да го спра, но той ме целуна по раменете, плъзна устни по гърба ми и свали сутиена. След това прошепна: „По-успешно ще е, ако кожата ти е гола.“ У ликоите, които ни наблюдаваха, се надигна трептяща енергия, изпълни ги и се изля върху мен. Мунинът я погълна и силата му нарасна толкова много, че щях да се пръсна.

Ричард наведе тялото ми към Натаниел. Голите ми гърди се опряха в неговите — допир на кадифена кожа до разкъсаната плът. Потръпнах и топлината се изля през голата ми кожа. Отначало имах чувството, че голото ми тяло се приплъзваше о неговото в локва пот, после плътта поддаде. Срутих се върху него с въздишка и телата ни сякаш станаха пластични, течни. Те се сляха в една плът, в едно тяло, аз сякаш потънах в гърдите му. Усетих как сърцата ни се докосват като две пулсиращи течности. Излекувах сърцето му и затворих плътта му с плътта си.

Устата на Натаниел намери моята и силата премина между нас като дихание, кожата ми настръхна и вече не усещах нищо, освен ръцете, с които ме прегръщаше, четата му под моята, ръцете, с които го прегръщах, и далечното присъствие на Ричард и останалите върколаци. Усетих, че всички те ми отдават своята енергия, своята сила, и я приех. А някъде в далечината като насън усетих Жан-Клод. Почувствах как студената му сила се съединява с нашата и я укрепва: живот, който се ражда от смъртта. Събрах всичката тази сила и я втъкнах в Натаниел, а той откъсна уста от моята и извика. Усетих как тялото му се отпуска под моето, после удоволствието му се плисна по кожата ми, а аз го прехвърлих към чакащата глутница. Взех енергията им, а им върнах наслада.

Мунинът ме напусна сред вълна от слисани гласове. Рейна никога не е била способна да черпи сила от другите. Това беше мое постижение. Дори злата кучка от Запада не би успяла да задоволи толкова души накуп. Изправих се, все още възседнала Натаниел. Той ме погледна с люляковите си очи и се усмихна. Прокарах ръце по

гърдите му и не намерих никакви рани, само заздравяващи белези. Все още изглеждаше блед и имаше нездрав вид, но щеше да оцелее.

Ричард ми подаде ризата, която бях захвърлила. Облякох я на голо и я закопчах. Нямах представа къде е останалата част от облеклото ми. Джейсън държеше презраменния ми кобур и ножа, а това беше най-важното.

Когато понечих да се изправа, залитнах, но Ричард ме задържа изправена. Тръгнахме през тълпата. Минавахме покрай върколаците, а те ме докосваха и плъзгаха ръце по мен. Нямах нищо против, пък и не ме интересуваше. Прегърнах Ричард през кръста и реших, че тази нощ съм готова да понеса всичко. Щях да мисля за станалото утре или дори вдругиден.

От тълпата излезе Върн.

— По дяволите, момиче, бива си те.

Роксан се появи до него.

— Излекувана съм. Как го направи?

Усмихнах се:

— Питай Мериан — и продължих да вървя.

Парамедиците се втурнаха напред. Чух жената да възкликва: „Мамка му! Това е чудо.“ И вероятно беше права.

Ричард каза:

— Няма да си търся друга лупа.

Прегърнах го.

— Край на конкурса, така ли?

— Ти си моята лупа. Анита. Двамата с теб можем да бъдем най-могъщата двойка, която някога съм срещал.

— Силата ни не се дължи само на това, че сме заедно, Ричард. Тя идва и от Жан-Клод.

Той ме целуна по челото.

— Почувствах го, когато ти призова силата. Усетих как Жан-Клод ни дава сила.

Бяхме се спрели. Обърнах се и го погледнах под лунната светлина.

— Ние сме триумвират, Ричард, независимо дали ни харесва.

— *A menage a trois* — рече той.

Вдигнах вежди.

— Освен ако отношенията ти с Жан-Клод не са се изчерпвали само с разговори.

Ричард се засмя и ме прегърна.

— Все още не ме е покварил до такава степен.

— Радвам се да го чуя.

Хванахме се за ръце и тръгнахме към подножието на хълма. Долу ни очакваше Шарлот, настанена върху носилка. Тя ни протегна ръце. Едната беше превързана.

— Защо не ми каза, Ричард? — попита Шарлот с усмивка.

— Мислех, че това ще промени отношенията ни. Че няма да ме обичаш.

— Глупаво магаре — рече тя.

— Същото му казах — обадих се аз.

Шарлот притисна ръката на Ричард към устните си и се разплака тихо. Аз се усмихвах и държах ръката ѝ. Животът не беше съвършен, но сега, като стоях и гледах как Ричард и майка му се държат за ръце, си помислих, че само малко не му достига.

Носът на Даниел беше счупен лошо. Съвършеният му профил вече не е толкова съвършен. Той твърди, че жените го харесват, защото сега имал по-мъжествен вид. Така и не ми разказа какво се е случило. Шарлот също не ми разказа нищо, но по време на първата ни неделна вечеря след изписването им от болницата загуби самообладание и се разрида. Аз влязох първа в кухнята. Тя позволи да я прегърна, каза ми през сълзи колко глупаво се чувства и как всичко било наред. Защо да плаче?

Ако можех да съживя Найли и всички останали, щях да го направя, за да ги убия по-бавно.

Семейството на Ричард смята, че съм идеалната, и не крие плановете си. За сватба. Искат да се оженим. При други обстоятелства това нямаше да е лоша идея. Но ние не сме двойка. Ние сме тройка. Трудно бих могла до го обясня на роднините на Ричард. Трудно бих могла да го обясня дори на самия Ричард.

Хауърд Грант, медиумът, е в затвора за измама. Призна си някои от миналите прегрешения. Казах му, че ако не прекара известно време в затвора, ще го убия. Всичко беше започнало от неговата алчност. Не беше докоснал Шарлот и Даниел. Знам, че се ужасяваше от Найли и от ставащото, но всичко това нямаше да се случи, ако не бяха лъжите му. Не биваше да се измъкне безнаказано. Аз просто му дадох възможност да си избере сам наказанието.

Полицайте смятат, че заместник-шериф Томпсън е избягал от щата. Продължават да го търсят, а ние си мълчим. Нямам представа какво е направила глутницата на Върн с тялото. Може би то виси на дървото им като коледна украса. А може и да са го изяли. Не знам и не искам да знам.

Съветът на вампирите не изпрати никого да ни убие. Очевидно прие, че Колин е превишил правата си. Имахме пълното основание да убием и него, и хората му. Той не преживя смъртта на човешкия си

слуга. В момента градът е без Господар. Върн и глутницата му не бързат да му намерят заместник.

Будя се от сънища, които не са мои. Имам мисли и чувства, които не са мои. Изумително е да бъда влюбена и да усещам огъня на първоначалната страст, но белезите ме свързват и с двамата. Те ме поглъщат. И с всеки сексуален акт става все по-лошо. Така че... никакъв секс повече. Първо трябва да се науча да контролирам белезите.

Докато спях и с двамата, Ричард се чукаше с други жени. Сега, когато съм се отдала на въздържание, той също не прави секс. А Жан-Клод вероятно се досеща, че търся повод да му кажа: „Ха, виждаш ли, че всъщност не ме обичаш.“ Затова се държи като мрачен ангел.

Взех си едномесечен отпуск и се върнах в Тенеси на обучение при Мериан. Като се уча да контролирам мунина, се уча да контролирам и белезите. Не искам единственият ми учител да е Жан-Клод. Той е инвестирал прекалено много в мен. Сега се уча да издигам бариери. Бариери, които са достатъчно високи, широки и здрави, за да ме пазят и от двамата. Стени, зад които да бъда в безопасност.

А сексът руши бариерите. Той поглъща. Мисля, че ако продължим да правим секс, ще се превърнем в един организъм, съставен от три части.

Ричард като че ли не забелязва опасността. Продължава да разсъждава наивно, или просто аз не го разбирам. Обичам го, но въпреки че споделям мислите и чувствата му, той продължава да е загадка за мен.

Жан-Клод е наясно с опасността. Твърди, че никога няма да допусне нещо подобно, но аз не му вярвам. Обичам го по някакъв мой си начин, но не му вярвам. Усещам го как ликува, защото силата на триумвирата ни непрекъснато нараства.

Веднъж Жан-Клод ми каза, че ме обича с цялата любов, на която е способен. Може и да е вярно, но има нещо, което обича повече от мен, и то е силата.

По дяволите, пак съм на сухо. Как бих могла да бъда целомъдрена, при положение че двама свръхестествени расови жребци постоянно ми дишат във врата и само чакат да ги повикам? Начинът е да напусна града.

От три месеца насам приемам всички извънградски предложения за съживяване на мъртъвци, които получавам. Прекарвам уикендите с Мериан. У мен има много сила и тя не идва от белезите, а е изцяло моя. Избягвам да вниквам в нея, обаче Жан-Клод ме принуждава да я опозная. Трябва да се науча да контролирам магията.

Глупаво е човек, който си изкарва прехраната като съживител на мъртъвци, да пренебрегва магията, която притежава, но точно така беше. Не бях се опитвала да я контролирам напълно. Досега.

Мериан казва, че имам способностите, необходими да оцелея в триумвирата. Докато не се науча как да ги използвам, ще стоя далеч от момчетата. Три месеца, без да ги докосвам. И без да споделям леглото си с тях. Три месеца, през които няма да съм лупа. За да се разделя с Ричард, се наложи да изоставя глутницата. Но не можех да зарежа леопардлаците. Те си нямат никого, освен мен. Така че все още съм Нимир-ра. Мериан ме учи как да създам здрав прайд. Учи ме с помощта на Върн.

Обърнала съм гръб на почти всичко свръхестествено. Трябва да открия какво е останало от онази Анита, за която се мислех.

Прогоних един демон с вяра и молитви. Това означава ли, че Бог ми е опростил греховете? Не знам. Ако ми е простил, значи е по-великодушен от мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.